

Giới thiệu Đùng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác

Nếu bạn đã từng yêu mến Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào thì trong Đùng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác cũng sẽ là tác phẩm sâu sắc mà bạn không nên bỏ qua.

Tú cúi xuống tìm cây bút. Kì lạ thay! Cây bút vừa rơi thôi mà lại chẳng thấy đâu. Tú phải nhoi nhoi lên tìm cây bút. Hết nhìn bên này đến nhìn bên kia, ngồi trên ghế lại rời chỗ ngồi xuống sàn tìm. Thật sự là tức phát điên lên đó. Nhìn đằng trước, quay ra đằng sau mà vẫn chưa thấy, quay trái rồi quay sang phải....

- Có phải bạn tìm cây bút này.

Thấy cây bút thân yêu Tú giật ngay, chẳng thềm liếc mắt nhìn xem là ai đã đưa cũng chẳng mở miệng cảm ơn người ta một tiếng, đứng dậy phui phui rồi lại ổn định chỗ ngồi. Đưa tầm mắt nhìn thẳng rồi nhìn xung quanh ai cũng cười cười dòm Tú. Tú lấy làm ngạc nhiên.

Tựa truyện teen hay với những tình tiết đầy mới mẻ về lứa tuổi mới lớn, về học đường vô cùng thú vị, mời các bạn cùng theo dõi truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đùng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Học Sinh Mới

Lớp 10A2, vẫn nháo loạn như hôm nào, tiếng la tiếng cười tiếng nói. Nhìn chung là tạp âm! Người này người kia làm không biết nhiều là chuyện. Òn ào, đến nỗi giáo viên vào cũng chẳng ai hay. Phải có...Rầm rầm... - tiếng gõ bàn mới chấn tỉnh được đàn ngỗng này.

- Cả lớp.

- Chào cô. - cả lớp đồng loạt đứng lên chào giáo viên.

- Các em đứng luôn không phải ngồi!

- hã cô....

- Cô tôi gì ở đây? Các cô cậu có biết ngày nào cũng la rầy chuyện ồn ào thế này tôi mệt lắm không? Tại sao không có hôm nào im lặng được 10 phút nhỉ? Cứ như họp chợ vậy! Ai chịu cho tôi!

Mặt ai cũng sụ xuống. Khi đứng dậy cái lớp mới giữ im lặng được vài phút.

- Hôm nay, tôi xin thông báo cho các em, lớp ta có học sinh mới chuyển đến. Nào trò vào đi!

Từ cánh cửa một nam sinh bước vào.

- Chào! Tôi là Tạ Gia Phúc học sinh mới chuyển đến.

Crap....crap... một trận pháo tay nhẹ vang lên. Việc này khiến cô giáo lại không hài lòng, chào đón học sinh mới mà lớp không có thành kiến gì cả... (bà cô này khó chịu)

- Các em chưa ăn sáng hay sao chào đón học sinh mới kì cục vậy?

Crap...crap.... Trận pháo tay lớn hơn vang lên. Lúc này giáo viên mới tươi cười.

- Trò xuống chỗ ngồi đi. À.... - Giáo viên đảo mắt tìm chỗ. Nhìn mấy nữ sinh đi kia, mắt long lanh như đang chờ đón học sinh mới này ngồi gần mình vậy, nhưng bàn nào cũng không trống. Chỉ có một người thì không - đó là Tú người ngồi bàn cuối, một nữ sinh của lớp và bàn kế bên là còn chỗ. Giáo viên tiếp lời - À chỗ cuối kia kia, trò xuống đó ngồi nhé!

- Được!

Nói rồi cậu nam sinh này nhanh chóng bước xuống chỗ của mình. Giáo viên cho ngồi, xong lại điểm danh.

Tú lại cầm cây viết, quay quay và nằm dài lên bàn, cả lúc cậu nam sinh - Phúc đi xuống nhìn chăm chăm mình cũng không hay. Xoay viết lúc nào cũng là thú vui tao nhã của Tú. Chợt người bàn trên đẩy bàn một cái.

- Luru Điểm Tú.

- Mất rồi! - Cây bút trượt khỏi tay rơi xuống làm Tú hốt hoảng vừa cúi xuống nhặt vừa thốt lên, làm trò cười cho cả lớp. Giáo viên đã quen với cái tính ngộ nghĩnh của Tú rồi nên không còn tức giận như lúc mới nhập học nữa (ôi mới nhập học chắc còn kinh khủng hơn, các bạn thử tưởng tượng xem).

Tú cúi xuống tìm cây bút. Kì lạ thay! Cây bút vừa rơi thôi mà lại chẳng thấy đâu. Tú phải nhoi nhoi lên tìm cây bút. Hết nhìn bên này đến nhìn bên kia, ngồi trên ghế lại rời chỗ ngồi xuống sàn tìm. Thật sự là tức phát điên lên đó. Nhìn đằng trước, quay ra đằng sau mà vẫn chưa thấy, quay trái rồi quay sang phải.....

- Có phải bạn tìm cây bút này.

Thấy cây bút thân yêu Tú giật ngay, chẳng thèm liếc mắt nhìn xem là ai đã đưa cũng chẳng mở miệng cảm ơn người ta một tiếng, đứng dậy phui phui rồi lại ổn định chỗ ngồi. Đưa tầm mắt nhìn thẳng rồi nhìn xung quanh ai cũng cười cười dòm Tú. Tú lấy làm ngạc nhiên.

- Tú này.

- Dạ..?! Tú đứng dậy liền khi nghe cô gọi tên.

- Cô đang phân vân không biết em là con gái hay con trai đấy?! Cô nhử mày nhìn Tú.

- Sao...sao cô lại nói thế ạ? Em là con gái nguyên con mà cô.

- Thật vậy à? Vậy tại sao tính cách của em không thua kém gì một bạn nam thế? Nghịch ngợm, nóng nảy!

- Do vừa nãy....

- Thôi không cần giải thích. Các em chúng ta vào bài học.

Tú khó hiểu ngồi xuống. Cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Sao lại nói Tú như thế chứ? Chỉ là phản xạ của con người thôi mà.

Cả giờ học chán nản..... Tú lại vẫn nằm dài trên bàn, đưa mắt nhìn xung quanh lớp. Ôi trời! Ai cũng lo nhìn tên Mất kính bàn kế bên Tú - Phúc cả. Nhìn cậu ta xem, có gì đâu chứ, à không có đôi mắt kính đó chứ với dáng người tương đối chuẩn thôi, bọn hám trai kia cứ hô hô lên. Đáo mắt lên nhìn hai đứa bạn thân.... Ôi kia chúng nó cũng như mấy đứa khác cứ nhìn cậu ta kìa. Tú lắc đầu ngao ngán. Làm như lần đầu chúng nó được gặp trai ấy. Tú cúi mặt xuống bàn, lại muốn làm một giấc như mọi khi. Bỗng có người vỗ vỗ vai... Tú ngóc lên nhìn thử, nhìn sang bên phải

- á... - cô lùi đầu về sau một tí - cậu làm cái gì vậy? Sao lại phóng sang đây?

- chỉ là tôi thấy cậu hơi mệt định sang hỏi han quan tâm thôi.

- Hà..... Tú bắt giác đỏ mặt. Phúc ngồi lại vị trí của mình.

Tú ngơ ngác nhìn xung quanh, bao nhiêu con mắt ghen tị chăm chăm vào Tú kìa.

Reng...reng... Giờ giải lao của buổi sáng.... Các lớp đi ra ngoài cả. Uyên và Thanh - hai người bạn thân của Tú chạy lại chỗ Tú.

- Tú đi ăn đi.

- Thôi tao không đói. Chúng mày đi đi.

- á chà, hôm nay không biết đói cơ đấy. Hay là ngây ngất ai đó muốn ở lại trong lớp thôi nhỉ?

Tú lại cảm thấy ngại ngần đưa mắt nhìn người bên kia, cậu ta cũng đưa mắt nhìn Tú. Tú phóng dậy.

- Này nói bậy gì thế hả? Đi ăn nhanh đi. - Tú lật đật kéo tay hai cô bạn thân đi.

----- phần giới thiệu một tí về trường -----

Trường Tú đang học là trường tư nhân tên là Tự Lập. Học từ sáng đến chiều, bán trú tại trường. Rộng lớn và sang trọng nhất vùng. Cả canteen cũng thế! Như một khách sạn 4 sao. Trường có một vài người hiện đang nổi cả ở ngoài xã hội cũng vậy. Nổi bật là Dương Thắng cùng với bạn thân hấn Trường Toàn và Black Devil của hấn. Thân cận còn có Mì Trà nữ sinh xinh đẹp và nóng bỏng nhất trường, tính tình đánh đá lại hay ghen. Tiếp nối là Tường Đình và White Angel, nhưng Tường Đình chỉ là Lão Nhị còn Lão đại của Hội này rất bí ẩn, cả Dương Thắng cũng chưa có cơ hội nhìn mặt đối thủ.

Luru Điểm Tú từng xuất thân chỉ là một cô bé bình thường nhưng cha cô ấy ông Luru Trịnh Sản là một thương gia bao người hoạt động ngầm, không biết

thế nào trở nên giàu có mấy năm đổ lại đây, nên dẫn theo một cô bé tầm thường trở thành một tiểu thư danh giá, tuy vậy tính cách tiết kiệm hay một số thói quen khi còn chưa khá giả thì vẫn in sâu trong máu Tú. Ví dụ: Trong túi vẫn còn một đồng tiền lẻ và đồng xu tiết kiệm lâu nay chẳng hạn....

-----quay lại câu chuyện -----

- Này. Tú nhà mình mới đó thôi mà có Soái ca để ý rồi nhé. Ghê nhé.

- Cái gì chứ? Gì mà Soái Ca? Tao không ham nhé! Không không lại lo lắng cho tao. Ngày nào tao chẳng nằm dài mà ngủ chứ?! Còn chúng mày nữa thôi cái điệu hám trai đó đi, tên đó có gì hay ho mà Soái với chẳng Ca chứ...

- Ê có cần một câu mà trả một tràn thế không? Hay thật sự là ngại ngùng, rung động thật trong đấy. - Uyên và Thanh cười trêu.

- Hai con điên này! - Tú đẩy đầu hai người kia một cái - Im lặng đi. Xăm mãi.

Một lúc rồi ba người cũng đi xuống được canteen. Giờ này thì đông nghẹt ấy.

- Ôi sao đông thế?

Ba người đứng sững lại trước cảnh hàng trăm người che chúc ở canteen. Tú moi hết tiền trong túi ra đếm.

- Mày vẫn như vậy hả Tú? Sao cứ khur khur trong người đồng tiền lẻ với đồng xu thế?

- kẹ tao! Mày liên quan làm gì?

Đang lộn xộn tung cả nên rất khó để đếm và xếp trong khi đang đứng thế này. Chợt có người đi ngang lỡ va vào Tú, đồng xu trên tay rơi xuống và lăn trên đất.

- Ồi tiền của tôi. - Tú lom khom chạy theo đồng xu len lỏi vào đám người.

Leng keng leng keng...Đồng xu vẫn lăn chưa dừng lại, Tú cũng chẳng thể dừng lại. Rồi cuối cùng nó cũng chịu nằm yên.....dưới bàn chân của người khác.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Trùm Trường

Đồng xu dừng lại, Tú dừng lại, cúi xuống nhặt cần quan tâm gì đến người kia chứ, tiền mình mình nhặt thôi. - Có cần chào lễ phép thế không cô bé? - Giọng trêu chọc của một người nam.

Vẫn vẻ lạnh lùng, Tú đứng lên, hơi bất ngờ nhưng không thể hiện ra khuôn mặt. Đang đứng trước mặt Tú là Dương Thắng, Mi Trà bậc anh chị của trường.

Nhìn kĩ Dương Thắng, anh ta quả nhiên rất chuẩn cả thân hình và gương mặt, ánh mắt sâu, nụ cười nửa miệng đẹp rạng ngời. Gương mặt thanh tú pha loãng cái lạnh lùng làm anh ta không thể không cuốn hút người khác từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trừ cặp mắt của Tú. Nói chung là con gái không thể qua ải của hần, kể cả một người đẹp như Mi Trà còn theo đến một nửa là.... Bên cạnh hần còn có Trường Toàn - bạn thân của hần bấy lâu.

- Quéo quèo! Trông đáng yêu ra phết ấy chứ! - giọng tươi cười của Trường Toàn bên cạnh.

Tên Trường Toàn cũng không khác gì Dương Thắng nhưng hần ta tinh nghịch hơn và nhìn dễ hơn không đậm đậm lạnh lùng như Thắng.

Vừa nghe giọng là biết ngay này giờ hần dở trò trêu chọc rồi. "Mình nên tránh mấy người này ra thì hơn" Tú nghĩ như thế, do cô chưa biết họ là ai chứ biết là này giờ bỏ chạy mất dép rồi, giờ thì lạng lẹ quay đi như "khinh bỉ" ấy. Trường Toàn lại nhanh chóng nắm tay Tú giữ lại.

- Này cô em, khinh tui này à?

- LÂm on bỏ cánh tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi.

- Này em, anh chỉ muốn làm quen thôi mà, có cần phải tỏ ra gay gắt thế không? Mà cô em như thế cũng mạnh mẽ dữ ta. Anh thích nhé.

Trường Toàn vừa hay lại dở giọng dè dặt ra rồi, còn đưa tay vuốt mặt Tú. Tú nhanh hất tay.

- Này anh tôi đã bảo anh bỏ tay ra khỏi người tôi rồi nhé. Còn nữa hạng người như anh tôi không có hứng làm quen nhé. Buông tay ra. - Tú giật tay mình ra mà vẫn bị giữ chặt.

- Ô hạng người như anh là hạng người thế nào? Anh còn chưa làm gì cô em đây mà?

- Nhưng mà kiểu người như anh....ừm đang thế này này là loại người tôi không thích tiếp xúc nhé! Cạn bã.

- O con nhỏ này.....- Mi Trà đứng đằng sau này giờ thấy vẻ mặt của Tú, cả giọng điệu thì rất gai gắt. Định xông ra dạy dỗ, nhưng Thắng cản lại.

- Này em, em làm sao mà anh lại ngày càng thích em rồi đây. Hay em cho anh xin số phone đi. Khi nào rảnh anh em mình cùng trò chuyện tâm tình, vung đáp tình cảm nha.

Đến bao giờ lại coi Tú nhưng một số loại mua vui sao, không thể nào bỏ qua nữa.

Tú giả vờ ngoan hiền quay sang, còn nở nụ cười tươi, giọng ngon ngọt, vẻ mặt trông rất gian lại là một điều đáng quan tâm khác.

- À thưa anh....

- Á. - Toàn bỗng hét lên, răng cắn lấy môi, gương mặt đẹp trai phút chốc làm cho biến dạng đến bất ngờ (hãy tưởng tượng như bộ mặt thẳng hề đang làm trò vui cho thiên hạ xem ấy), cánh tay dần thả lỏng. Tú đã dùng bàn chân với đế giày thể thao cứng và dày đặt lên chiếc giày hàng hiệu của Toàn. Không! Nói chính xác là dẫm đạp lên chiếc giày và bàn chân ấy. Rồi tiếp lời.

- Anh trai ạ, em đã bảo không hứng thú với người như anh rồi, làm ơn tránh em ra đi. Cái này chỉ là hậu quả anh không nghe lời thôi. Cảm ơn anh đã khen anh đủ kiểu, nhưng cả cưa dè chó em đây không mê cũng chẳng quan tâm ạ. Thế nên xin anh tránh xa em một tí nha. - Vừa nói Tú vừa xoay xoay chân mình thêm. Nói xong thì đồng đánh bước đi. Toàn đau đớn ôm lấy chân mình, mắt nhắm nghiền ngã sòng soài xuống đất. Hắn ta khóc không ra nước mắt.

- Đờ cậu ra dậy. - Thắng lạnh lùng nói lên sau khi nhìn Tú đã len lỏi vào đám đông và mất hút. Anh nở nụ cười mỉm. Thật là thú vị!

Tú bước vài bước rồi chạy nhanh đi, mua ít đồ ăn rồi chạy về lớp. Lên đến cầu thang, Tú mới đi từ từ lại bình thường. Tim Tú vẫn còn đập nhanh này, Tú cũng không tin mình đã làm như vậy, nhưng đó là cái giá của hắn, Tú bật cười haha. Đi được một đoạn nữa thì gặp Uyên và Thanh. Hai con nhỏ lại toe toét lên.

- Này bỏ đi lúc nào thế hả?

- Tao tìm cũng không thấy chúng mày nên đi một mình thôi.

- Tú công nhận đòn lúc nãy mày chơi hay thật. Quá đỉnh ấy. - Thanh kháng phục

- Tao là Lưu Diễm Tú cơ mà. - Tú cười kiêu ngạo.

- Thôi. Xuống đi Diễm

Ba người bước về lớp, nói vài chuyện trời trăng mây gió cười không ngớt. Bước vào lớp, Tú cứ đi thẳng về chỗ mình ngồi, không cần bận tâm xung quanh đang nhìn mình chăm chú. Ngồi vào bàn bỏ đồ ăn xuống dưới học. Lúc này mới kịp để ý rất nhiều người nhìn mình kì quái, có cả tên mất kính bản bên. Thấy thế Tú mới nói một câu.

- Đừng nhìn nữa tôi sắp chín rồi.

Một lúc thì vẫn thấy cậu ta còn nhìn mình, Tú quay sang định mở miệng khiếu nại, nhưng bắt gặp ngay một nụ cười làm Tú đứng hình. Hai người cứ nhìn nhau không nói một câu, nhưng cũng đủ làm nhiều người ghen tị. Ôi mê cái nụ cười của Phúc! (đây là vài suy nghĩ của người ta không phải của tác giả nhé). Bỗng tiếng chuông vào lớp làm Tú định thần lại.

.....

Reng reng. Nhanh chóng lại đến giờ nghỉ trưa. Lo sắp xếp sách vở, Tú và hai người bạn lại đi xuống canteen. Đi xuống đến nơi lại thấy Toàn và Thắng là Tú nói hết da gà, liền hỏi hai người kia.

- Đi mua nhanh nào.

Ba khay thức ăn nhanh chóng đặt trên một cái bàn trong một góc vắng. Họ chỉ biết chỗ nào vắng là thích hợp để ăn, đâu cần biết nguyên nhân tại sao chỗ này lại vắng như thế. Đang ăn ngon lành, một thứ trên trời rơi xuống làm Tú mất cả hứng ăn

- Ôi cô em đáng yêu chúng ta lại gặp nhau rồi....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Người Con Gái Kì Lạ Nhất.

Tú nghe tiếng là thấy nổi cả da gà, chán ghét không muốn ngồi đó nữa, liền đứng dậy rồi ra lệnh- Uyển, Thanh đi chỗ khác đi.

Hai người kia định đứng dậy thì Thắng lại ngồi xuống bên cạnh kéo cô ngồi xuống, còn Toàn vui vẻ đặt hai khay đồ ăn kia lại ngay ngắn trên bàn.

- Không lẽ người như em lại sợ bọn tôi sao?

Sợ sao? Tú chưa hề sợ những người như thế này, trên đời này Tú cũng chẳng sợ ai ngoài bậc thân sinh cả. Để người khác ảo tưởng là Tú sợ bọn họ thật là chuyện nực cười nhất trước đến nay. Nhưng Tú sẽ chọn im lặng, lo ăn thật nhanh đồ ăn rồi sẽ đi. Tú gấp liên tục, xúc com liên hồi, chỉ biết ăn thôi vậy, không cần để ý hình tượng làm gì nữa rồi.

Thắng ngồi bên cạnh nhìn từng cử chỉ của Tú mà không tin nổi vào mắt mình, anh chớp mắt liên hồi. Ôi anh không ngờ trên đời này anh lại gặp một cô gái quái dị như vậy. Vô duyên hết sức mà, nhưng anh thích (ông này cũng quái dị giống ai thôi).

Ăn thật nhanh, thật cấp tốc để không làm tâm điểm của nhiều người. Nãy giờ quá nhiều camera theo dõi Tú rồi. Nếu trong đám người ấy có Mi Trà chắc cô sẽ không được sống yên.

Phải ăn nhanh! Phải ăn nhanh! Tú vừa ăn vừa thúc dục chính mình. Muỗng com cuối cùng, cho vào miệng, Tú vội vàng đứng dậy. Chưa nuốt hết, Tú vẫn mở miệng nói.

- Làm phiền anh cho tôi ra.

Tú bắt đầu ngón nghén

- Sao không ngồi xuống từ từ nhai hết nhĩ? Không sợ bị phụt ra hết sao? Sẽ mất mặt lắm đấy.

Tú nhìn Thắng, miệng thì đang vẫn nuốt từng ít.

- Tôi muốn ra. Phiền anh đứng dậy giùm.

Thắng bỗng kéo tay Tú thật mạnh khiến người Tú xô vào lòng Thắng. Thức ăn chưa nhai nuốt xong liền bị nghẹn. Tú bung ra khỏi vòng tay của Thắng, ngồi lại cái ghế bên cạnh. Mắt Tú mở to, trừng trừng như muốn tố cáo ai trước khi chết, cảm nhận lồng ngực mình như muốn " bùng ", nổ như một trái bóng căng hơi, mặt đỏ bừng lên, vỗ vỗ ngực. Thắng tỏ vẻ lo lắng

- Em bị sao vậy?

- Nướcnước... - Tú cố gắng nói vài tiếng

- Hà? Em nói gì?

- Nước... cho tôi xin nước!

- Hà em nói gì tôi nghe không rõ, tai tôi lảng. - Mặc dù nghe rõ mồn một ấy, mà anh ra vẻ ngờ ngáo.

- Nước!!!

- Này nước này - Di Uyển nhanh tay hơn đưa nước cho Tú. Tú nốc ngay một hơi.

- Hà.... Tú thở phào nhẹ nhõm. Đưa mắt nhìn người bên cạnh, hần vừa cười mím mím, vừa bắt đầu từ tốn ăn. Tú nhìn với con mắt bốc lửa, trong đầu chắc đang âm mưu gì đấy.

Bốp.... Một cái đập vào lưng cực mạnh.

Khụ khụ.... Com phun ra tung tóe.

- Ôi con muỗi to quá chừng này. - Tú mở to mắt ngây ngô chỉ vào tay mình.

Thắng thì ngồi ho sặc sụa.

-----quay lại 5s-----

Lựa khi Thắng đang đưa com lên miệng, Tú đã giả vờ đánh thật mạnh vào lưng Thắng, khiến hắn bất ngờ " phụt " một phát văng đầy com ra bàn. Và bị sặc nên ho.

" Cho anh đáng đời. Dám chơi đùa với tôi. " Tú cười mãn nguyện. Tú đứng dậy, đẩy ghế Thắng tiến sát bàn một chút rồi chuồng ngay. Cả hai người kia cũng mỉm cười đứng dậy đi mất.

Còn Thắng với Toàn ngồi lại, hai người nhìn nhau, Thắng bật cười trước bộ mặt của Toàn.

- Ôi mặt tôi trở thành đồng ruộng được người ta reo hạt này - Toàn mếu máo.

- Còn không lo đi rửa đi.

Tú vừa đi vừa cười hahá. Tự khen vố này chơi quá đẹp. Cười một mình như một bệnh nhân tâm thần, còn chẳng để ý ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ lắm như kiểu " Ôi sinh vật lạ của hành tinh " vậy.

- Đây - Bỗng có người choàng vai Tú, làm Tú giật mình

- Á. Hết hồn! Cậu làm quái gì ở đây, còn hù dọa tôi? Giật cả mình.

Tú vẫn tùm tùm cười chưa dừng được.

- Cậu làm gì cười hoài thế? Dây thần kinh bị đứt à? Hay mới hít phải N2O? (học hóa chắc biết hít phải khí này là cười liên tục không dừng được)

- Đang vui. haha

- chọc người khác cậu thấy vui lắm sao?

- Do chúng cứ nhắm vào tôi làm gì? Đáng đời

- Thế cậu biết bọn chúng là ai không mà vốn cợt vui vậy?

Tú chột im phăng phắc. " Bọn họ là ai nhỉ? " (Bà này chắc thành yêu quái rồi. Tu luyện ngàn kiếp sao mà gan quá vậy trời. Không biết ai cũng chọc được) Tú đưa mắt ngây ngô nhìn Phúc.

- Bọn họ...

- Là Dương Thắng và Trường Toàn! Ô cậu không biết thật à? - Phúc bật cười. - Thật bất ngờ!

- Dương Thắng? Trường Toàn? Ôi-mai-chuối - Mặt Tú lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột cùng, rồi chột im lặng. Phúc cứ nghĩ là Tú đang ân hận lắm, chột lại nghe câu như sét đánh ngang tai

- Mà họ là ai?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đánh Ghen

Phúc đứng cứng họng với Tú, đứng nhìn một cách không thể nào kinh hãi hơn. Tú thật sự rất vô tư như không có gì! Tú thấy Phúc đứng lại thì mình không đi nữa, cũng sững lại đứng nhí Phúc. Hai người nhìn nhau ngơ ngác. Chịu không được, Tú xua tay.- Đây làm gì nhìn tôi ghê thế? À mà biết tôi mới cô lắm không? Hừ đứng gần cậu tôi thấy nhục quá. Tôi về lớp đây. Cậu đứng đến chào cở vào tuần sau đi.

Tú cứ như thế mà bỏ đi. Phúc nhìn Tú mà không hiểu nổi cô ấy là bị điên hay già đại vậy?

Phải con người Tú rất khó đoán, cả cô cũng chẳng hiểu nổi mình. Lúc thì lạnh lùng bất cần đời, lúc thì điên điên từng từng, lúc trông nghiêm túc, lúc lại quậy phá, đa mưu nghìn trò, lúc dữ tợn hung bạo, lúc dịu dàng nho nhã. Ôi biết khi nào mà lần.

Những hành động lúc ăn trưa ấy của Tú và Thắng đã lọt vào tầm mắt của Mi Trà, cô ta có thể là tức điên lên lắm, nhưng kiềm nén vì sợ Thắng với câu nói hồi trưa.

Chiều lại luyện thêm 3 tiếng đồng hồ nữa mới được về.

Reng Reng...

- ê đi chơi không Tú?

- Không. Tao mệt. - giọng lạnh lùng.

- Ủ' vậy thôi.

Tú vừa bước ra khỏi cửa lớp là gặp Thắng.

- Chào em - hần cười thật dễ, kiểu như nụ cười dụ dỗ gái nhà lành ấy (nhưng xin lỗi Tú hong có lành nhà)

- Ôi mẹ tôi ơi! Anh định gọi hồn tôi đi à? - Tú trừng mắt nhìn Thắng - Mà sao anh biết tôi học lớp này?

Thắng không nói đưa tay chỉ về phía sau, Tú nhìn sang thì thấy tên lớp trưởng và Trưởng Toàn đang đứng đó. Giờ mới để ý thấy hai người đó khá giống nhau. Anh em sao? Hay đàn em trong Black Devil? Thấy tên lớp trưởng "mềm yếu" thế? "Làm ăn" được sao? Tú đảo mắt sang nhìn Thắng.

- ừ vậy thôi, chào anh! - Tú lạnh lùng nói rồi tiến về phía hành lang bên trái mà về.

Thắng cảm thấy lại không thể hiểu được Tú. Giờ này lại khác xa với hồi trưa. Thật đáng kinh ngạc!

- Này này. Tôi đến tìm em sao em lại bỏ đi như thế? - Thắng vừa réo vừa bỏ đi. Tú dừng lại.

- Sao lại tìm tôi? Tôi với anh chẳng quen biết nhau?

Tú vênh mặt lên nhìn. " Lại một tên cao! Định lấn mạ mình sao? Tức chết mà!" Tú nghĩ thầm rồi cố ưỡng lên cho cao, để bớt nhục (haha)

Tự nhiên, Thắng lại chẳng nói gì thêm, cứ đứng trân trân nhìn Tú. Hiện tại thì Tú lo ngại không yên nổi ý, cứ nhón lên, rồi ưỡng ngực. Thật sự là không chịu nổi nữa, Tú mới đứng đàng hoàng rồi đá vào chân Thắng đau điếng.

- hừ - Rồi bỏ đi thật.

Thắng mím môi, ôm lấy chân mình.

- Ừm... ừm... - Muốn gọi nhưng chỉ có thể rên trong họng, để giày cứng ấy đs vào chân làm sao mà chịu nổi.

Tú quay lại lè lưỡi trêu

- Anh dám lấy chiều cao ăn hiếp tôi, tôi cho anh què. Lêu lêu.

Rồi bỏ chạy mất.

" Toàn ơi! Tao đã hiểu cảm giác của mày! "

Mặt Thắng lúc này không khác gì Toàn lúc sáng.

Mi Trà gặp Toàn hỏi Thắng thì Toàn kể lại là Thắng đi tìm Tú. Máu ghen lại nổi lên. Dâng trào đến không kìm nén được. Mi Trà kéo thêm vài người, đi giải quyết cái gai trong mắt.

Tính tiết kiệm thì ăn sâu vào máu, cha mẹ có khuyên cho người đưa đón đi học thì Tú lại nhất quyết muốn gắn bó cùng con ngựa sắt của mình. Nhưng đi tới trường toàn con quý tộc thế này thấy cũng kì nên đã gửi lại ở nhà một người cách khá xa trường.

Tú đi này giờ cũng xuống đến sân trường. Ở đây, Mi Trà và đồng bọn chặn đường Tú công khai.

- Này con kia. - Giọng hung dữ thốt lên. Làm mọi người, cả Tú đều dừng lại. Tú nhìn Mi Trà, ả ta cũng nhìn Tú hung tợn.

Tú biết là họ đang nhắm vào mình, lại nở nụ cười khinh bỉ. Một chị đại mà lại kéo theo đồng bọn chặn đường một người con gái thế này cơ. Không biết

nhục.

- Chị tìm tôi? - Tú lạnh lùng đáp lại, tiến lại gần hơn.

Mi Trà cũng tiến tới.

Chát.... ả ta vung tay tát Tú một phát làm mọi người xung quanh phải hãi hồn.

" Cái tát ấy mà giáng vào mặt mình thì sao nhỉ? " Mọi người xung quanh chỉ tưởng tượng mà còn ớn lạnh sống lưng.

Năm ngón tay thon in lại dấu đỏ chót lên gương mặt trắng của Tú nổi bật. Cảm nhận được mặt mình nóng lên và dường như tê dại. Tú ứa nước mắt, như lại nhẹn.

- Này sao lại đánh tôi? - Tú cố đưa mắt nhìn ả ta, cố gắng làm rõ sự việc.

- Mà còn hỏi tại sao hả? Mà dám cướp anh Thắng của tao, còn dám đưa ánh mắt ấy nhìn tao sao?

Tú cười đều, rồi đáp

- Tôi nhìn chị như thế nào? Có trừng lên như muốn ăn tươi nuốt sống như chị đang nhìn tôi không? Nực cười! Này bà chị là cái tên Thắng gì của chị đến tìm tôi, chứ tôi ham muốn gì à? tôi không tin là có một người tro trên như chị trên thế gian này. Còn vung tay đánh tôi?!

- Mà....- ả ta tức giận, lại vung tay lên muốn giáng cho Tú một tát.

- Sao? Lại muốn đánh tôi sao? Đây mặt đây! Tôi định chính lại cho chị biết, là anh Thắng của chị đến tìm tôi trước, hình như còn định rủ rê tôi. Nhưng rất tiếc tôi chưa nghe gõ lời thì tôi gặp bà chị đang thế này này. Chị đẹp thế này mà không ngờ tro trên vô đối ấy. Chặn đường tôi! Còn đánh ghen như oai lắm ấy. Thì đây chị đánh tiếp đi. Đánh đi! Này! Mặt này.

Tú nghe mặt thách thức.

- Mà chán sống rồi.

- Đang yên đang lành tôi bị bà chị đánh là tôi thấy đời tôi xanh ròn luôn ấy.

Tay Mi Trà giờ lên chuẩn bị giáng cho Tú một tát nữa. Tú tuy mạnh mẽ nhưng thật ra trong lòng rất sợ, người còn run lên đây mà.

- Mà đừng thách tao. Thứ như mày tao không ngán đâu.

- Không ngán thì chị làm gì được tôi.

- Con này! Mày....

Cánh tay bắt đầu lao xuống. Tú nhắm chặt mắt.

Bỗng dừng thời gian như ngưng đọng, có ai đó xen vào giữa Tú và Mi Trà đẩy Tú lùi lại vài bước.

- Này bà chị.... - Giọng nói người nam cất lên, nghe giọng quen quen Tú mở mắt ra nhìn, là Phúc đang đứng sừng sững trước mặt Tú và đỡ cánh tay Mi Trà. - Sao bà chị không giữ thứ của mình đi mà lại đi bảo người khác trách xa đồ của chị. Chị phải tự giữ chứ. Còn không giữ được thì ráng mà nhờ.

Phúc hắc hắc cánh tay của ả ta, rồi kéo tay Tú bỏ đi.

Mi Trà quay lưng nhìn theo bọn họ bước đi mà chẳng hiểu gì. Vừa quay lại thì "chát" lại ăn một tát. Trước mặt ả là Thắng.

- Cô đã làm cái quái gì thế? - Giọng lạnh lùng lẫn tức giận thật đáng sợ.

- Anh?! Em chỉ.... Mà tại sao anh lại đi tìm con nhỏ ấy? Em ghen là chuyện thường tình mà. - Biết Thắng rất tức, như ả vẫn mặt dả y lăm lăm.

- Đừng có đem mấy cái vốn vắn đó mà nói với tôi. Tôi thấy hết nhé. Tôi làm gì mặc kệ tôi. Cô quan tâm làm gì?

- Em yêu anh mà.

- Đừng có lời chữ yêu vớ vẩn đó ra trước mặt tôi.

- Vớ vẩn? Anh nói thế là sao?

- Cô tự hiểu lấy.

Thắng cũng bỏ đi mất. Mi Trà như đóng băng, trái tim bị bầm thành trăm mảnh....

END CHAP

Tác Giả: mong các bạn đọc giả cho mình ý kiến ạ :))

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thân Thiết

Phúc siết chặt cổ tay Tú và kéo đi không thương tiếc. Tú vừa đau thân thể vừa đau trong tinh thần. Danh dự của cô vừa bị chà đạp giữa trăm người. Giọt nước mắt cay đắng rơi xuống, khi cô chỉ mới 15 tuổi mà bị đánh ghen mặc dù trái ngược hoàn toàn với sự thật. Tú dừng lại, Phúc cũng bất giác không kéo nữa. Không phải Tú chủ động mà là thân thể cô lại bị một lực khác níu lại. - Tú em không sao chứ? - Một giọng nam ân cần. - Anh xin lỗi vì đã để em dính vào cái rắc rối này.

Tú ngược đôi mắt đỏ nhìn Thắng, ánh mắt căm hận.

- Anh biết là em đang giận anh nhưng anh thật sự xin lỗi, anh không biết là....

Bốp.... Bốp hần ngã xuống đất. Không phải tự nhiên, là do hần nhận một cú đấm của Phúc.

- Anh còn dám lếch xác đến đây sao? Vì anh mà Tú mới như thế này. Vậy tránh xa cậu ấy một chút đi.

Phúc lại kéo tay Tú đi, thân thể Tú cứ vô hồn chạy theo. Thêm một đoạn nữa, ba hôn bầy dĩa nhập vào khiến Tú tỉnh dừng lại và giật mạnh tay.

- Này biết đau không hả?

- Không! Có ai làm gì tôi mà tôi biết đau chứ - Phúc nói thật thản nhiên.

- Cậu.... Tú tức nghẹn, trừng mắt nhìn Phúc. - Tôi đánh chết cậu. - Tú nhào tới đánh loạn xạ vào Phúc. Đánh Phúc như xả giận.

- Cậu cứ đánh đi. Trút hết giận vào tôi đi. Tôi cho cậu trút hết đấy. Cũng vì gặp tôi mà cậu mới gặp nhiều rắc rối như vậy...

Bỗng nghe xong thì Tú dừng lại, suy ngẫm. Cũng đúng ha! Từ đầu năm học đến giờ Tú có gặp nhiều chuyện vậy đâu, tự dưng Phúc xuất hiện thì mấy người kia cũng mau mau hiện diện theo. Ôi!!!

Xong Tú lại đánh tiếp.

- Đồ xui xẻo. Sao lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi? Còn tự nhận lỗi. Tôi sẽ không đánh chết cậu tôi không phải Lưu Diễm Tú.

Tú vừa đánh vừa đạp. Vài phút trước đánh bằng tay, bàn tay Tú yếu thì không đau. Bây giờ Tú chơi đá, chân mang giày cứng đá thì....

- Ấy. Đừng đá chứ!! - Đau quá Phúc la lên.

- Tôi đã bảo đánh cho cậu chết mà. Cậu đứng lại cho tôi.

Phúc đau quá đành bỏ chạy. Họ rượt nhau cười đùa vui vẻ.....

- Này cậu thích hoàng hôn không?

- Thích tôi thích cái yên bình và cái ấm áp của hoàng hôn. Nhất là ở biển này này.

Hai người họ đi đang đi dạo trên một bãi biển ngắm hoàng hôn cực đẹp. Sóng vỗ ri rào yên tĩnh.

- Này.

- Hừm....

- Cậu nói một chút về cậu đi.

- Tôi hả? Tôi thì bình thường thôi.

- Tôi thấy cậu vừa vào trường mà biết nhiều quá ha! Nói nghe đi.
- Chẳng có gì cả. Chỉ là mới chuyển đến tìm hiểu trước thôi mà. Không cho tôi tìm hiểu sao. - Phúc nở một nụ cười làm Tú bối rối.
- Đừng có cười như vậy với tôi.
- Sao??? - Phúc đưa sát mặt vào.
- Đây không đùa nhé. - Tú liếc mắt nhìn Phúc.
- Thì không đùa. - Mặt Phúc trở nên thân nhiên mà không biết mặt Tú đỏ ửng lên vì nụ cười ấy. Tú chồm lên đánh vào đầu Phúc xem cảm đầu rồi cười haha.
- Đây bộ điên hả? Sao lại đánh tôi?
- Tôi thích đấy.
- Ngang như cua.
- Gì cậu nói gì hả?
- Không. Không có gì.

Tú liếc xéo rồi lại đi dạo tiếp. Đối với cô hôm nay là một ngày dài.

.....

- Lưu Diễm Tú.
 - Diễm C thưa cô. - Tú nào nè đọc, ngồi xuống ừ rừ - Haizzz.. Cứ như thế này ông Lưu lại rầy la cho xem. (Tú hay gọi ba mình là ông Lưu khi không có ông ở đấy). Tú lại nằm ườn lên bàn, nhìn sang bàn Phúc thì thấy Phúc đang cười. Chế nhạo Tú sao? Tú liền lấy quyển vở quăng thẳng vào đầu Phúc.
 - Đây thì cười.
 - uida..
- Phúc viết giấy gửi qua cho Tú.
- " Đây có cần gia sư không? "
- " Hừ ừ thêm "
- " Ủ! Thì điểm kém hoài nhé! "
- " Đừng có chế nhạo tôi "
- " Làm gì tôi dám chế nhạo cậu. Buồn lây vì cậu bị điểm kém mà. "
- Đây. Quá lắm rồi nhé! - Tú tức giận la lên. Giáo viên nhìn xuống.
 - Trò vừa la ra ngoài đi.
 - Thưa thầy..... - Tú đứng dậy định biện minh nhưng lại bị ánh mắt kiên định của giáo viên làm cho không nói nên lời nữa, mới lồm lũi bước ra ngoài.
- " Tên Phúc đáng chết. Tên Phúc xấu xa. Sao cậu không chết đi nhỉ? " Tú vừa đi vừa rủ thầm Phúc. Đứng tầm 10 phút, cánh cửa ấy lại mở toang ra.
- Sao....Sao cậu lại ra đây?
 - Nhớ cậu. - Phúc thân nhiên đi về phía Tú.
 - Tôi không giống với cậu đâu. Cậu đúng là oan gia. sao cậu lại xuất hiện nhỉ? Tôi mong cậu biến mất cho rồi.
 - Biến mất rồi ai chơi với cậu, ai bảo vệ cậu?
 - Tôi tự làm được. Mà cậu làm như tôi cần cậu lắm vậy. Có cậu bên tôi tôi vui xéo thêm thôi.
 - Thật sao? - Phúc trăn trăn nhìn Tú.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.
- Tôi cứ nhìn đây.
- Tôi móc mắt cậu ra giờ tin không?
- Không cho nhìn thì thôi.

Phúc đứng dựa vào tường, hạ đôi mắt kính xuống. Tú thấy ngạc nhiên ngược lên nhìn.

Thịch.....

Một gương mặt khác. Một diện mạo cực kì ưu tú. Một thần thái làm ai cũng phải chú ý.

Phúc lúc này không phải một tên một sách, tầm thường như những người khác. Về đẹp sau đôi mắt kính của Phúc huyền ảo thần bí, hoàn hảo không tí vết. Nếu đem so sánh với Dương Thắng thì " kẻ bốn chín người năm mươi ".

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nhân Vật Mới

" Tại sao cậu ta lại đeo mắt kính? Tại sao lại giấu đi vẻ hoàn hảo của mình nhỉ? " Tú tò mò trước những gì hiện diện ra trước mắt. Nhìn kĩ Phúc hơn, có vẻ chạc tuổi Thắng, nhưng cũng nhỏ hơn Thắng. Vậy rốt cuộc là thế nào chứ?Bỗng Phúc dương tay, luồng sang kéo vai Tú vào.

- Này làm gì vậy? Buông ra đi.

Ring....reng... Chuông giải lao đã cướp đi giây phút lãnh mạng, và cứu lấy Tú. Giáo viên đẩy cửa bước ra, hai người nhanh chóng chỉnh tề. Giáo viên dặn dò, răn đe.

- Các em đây là lần đầu. Nếu có lần thứ hai sẽ viết bản kiểm điểm nhé.

Hai người đồng gật đầu. Giáo viên bước đi, Tú thờ phào nhẹ nhõm, quay sang giơ tay định đánh Phúc cảnh cáo nhưng rồi lại bỏ chạy đi. Chạy vào lớp hỏi Uyên và Thanh lí do tại sao Phúc lại ra đó. Thì biết được một lí do rất ngớ ngẩn. Phúc tự đập đầu xuống bàn rồi la toáng lên, thế là được mời ra ngoài. Thế là cả hai đều có một tội là làm ồn trong giờ học.

" Cậu ta bị thần kinh rồi! "

Hai ba ngày rồi, không có ai làm phiền cảm giác thật dễ chịu, nghe đồn cả Thắng và Mi Trà đều không có mặt tại trường vào mấy ngày liền rồi. Thế là cuộc sống của Tú lại thuận theo lẽ tự nhiên của nó mà trôi đi.

Chiều hôm nay tập thể dục.

Không chỉ có lớp 10A2 thôi mà còn vài lớp anh chị và vài lớp 10 khác. Sân trường thật nhộn nhịp. Mang tiếng học thể dục thể thao chứ chẳng làm gì cả đâu, học sinh đổ xô vào các sân bóng rổ, bóng đá coi nam sinh thi tài hết rồi.

Thanh, Uyên. Tú từ canteen bước ra. Môn thể dục là một môn Tú ghét nhất từ trước đến nay vì cô là người lười vận động. Nhưng đồ thể dục cô lại thích mặc nhất, vì mặc nó thật thoải mái và khiến cho Tú càng thêm năng động tươi trẻ. Đồ thể dục làm lộ thân hình cao, chuẩn dáng của Tú.

Ba người tung tăng đi ra sân thể dục...

- Này coi chừng.....!!!

Bốp!

- Á. Bạch. Tú ngã nhào xuống đất.Uyên, Thanh chưa định thần được chuyện gì đang xảy ra thì có một bóng đen xuyệt qua đỡ Tú. Nhận một trái bóng như trí mạng, đầu óc Tú lảng lảng, quay cuồng, chỉ cảm nhận được vài phút sau có người nhắc bóng mình lên và Tú bất tỉnh.

Mờ mờ nhìn thấy được ánh sáng, Tú đã tỉnh dậy. Xung quanh cô bây giờ là Phúc, Uyển, Thanh và một người nam sinh trông rất đẹp trai, thư sinh.

Tú bật vọt dậy.

- Hình như Trái Đất sập đúng không?

Câu nói ngây ngôn làm bốn người kia bật cười khẽ, không khí bớt căng thẳng.

- Này cậu đi đứng kiểu gì thế?

Tú cau mày

- Sao là sao? Tôi vẫn đi nhưng thường ngày.

- Vậy con mắt đặt đâu mà để trái bóng bay thẳng vào đầu thế này.

- Ô. Tôi chỉ là chạy đến sân thể dục thôi. Tự nhiên không không nhận trái bóng ấy. Sao trách tôi chứ? Cậu có cần lo lắng cho tôi bằng cách dạy dỗ như dạy một đứa trẻ thể không?

- Thôi thôi. Không thể trách cô ấy. Do tôi sơ xuất thôi. Cô có sao không?

- Cậu thấy chưa là do chân anh ta bị tật nên không sút vào "gôn" mà sút vào tôi đó chứ! Sao lại trách tôi.

Người nam sinh đó nghe xong câu nói của Tú nhìn xuống đôi chân mình "đôi chân mình thế này mà bảo bị tật sao? "

Phúc chẳng nói gì nữa, Tú liền đứng dậy bảo hai người kia đi.

Rầm cánh cửa đóng sầm lại, còn hai người nam ngơ ngác nhìn nhau. Vừa ngay lại thay đổi sắc mặt nhanh chóng.

- Cậu đến đây là vì cô ấy?

- Phải! Nhiệm vụ thôi.

- Cô gái ấy đáng yêu thế mà.....

- Tình cảm không được xen với công việc.

Tú chỉ mới bất tỉnh có mấy mươi phút, hai loa phát thanh đã bô bô lên biết bao nhiêu điều bên tai Tú.

- Mày biết anh nam sinh này là ai không?

- Anh ta đẹp trai phải không?

- Anh ta là hội trưởng hội học sinh trường mình, kiêm hội trưởng hội thể dục thể thao ở trường mình.

- Anh ta là chuẩn men của trường mình, là hình mẫu lí tưởng của bao nhiêu đứa con gái.

- Ô thật sao? - Mắt Tú mở to lên ngạc nhiên

- Phải. Phải

- Thì kệ anh ta - Xong lại trở về gương mặt vô hồn.

- Cái con điên này. Mày có biết lúc mày nằm trong vòng tay anh ta có bao nhiêu người khóc không ra nước mắt không. Phải nói GATO chết mẹ được.

- Tao cũng muốn nằm trong vòng tay anh ta dù một lần. Con chó sao mày không để cho tao nhận cú bóng đó đi. Rồi tao sẽ được làm mĩ nhân trong tay...

- Quái vật ấy. - Tú nhanh nhẩu đáp - Mình lấy hai cô công chúa lọ lem của mình. Hai cô làm ơn bớt mơ mộng cho mình nhò. Hai cô tưởng nhận cú bóng đó tốt lành lắm sao? Thôi bớt mơ đi mấy cô.

Ba người chột dừng lại....

END CHAP

Chương 7

Trước mặt Tú làm Thắng, Mi Trà và vài đứa đồng bọn hôm bữa chặn đường Tú. Tú chậm chậm đi đến, quan sát vẻ mặt của Mi Trà thì thấy rất thâm mới định chọc tức một vô vì có Thắng đứng đây chắc à ta sẽ không dám làm gì Tú đâu. Tú mới phóng nhanh đến bên Thắng cười tươi. - Này sao bữa giờ không đi học hả?

Thắng hơi bất ngờ trước hành động của Tú, nhưng lại thấy vui, nên cũng cười đáp lại mà không biết là Tú đang diễn rất sâu.

- Anh có chút chuyện.

- Ừm... - Tú cười tít mắt. Xong đưa mắt liếc Mi Trà, à ta chỉ đứng gần mặt xuống đất, tay chân thì khá run rẩy, chắc đang tức giận lắm. Tú cười đều rồi quay sang Thắng.

- Hôm nay đến làm gì vậy?

- À.....

- Diễm Tú!!! - Bỗng một tiếng hét lên làm Tú giật bán mình. Nhìn lại thì Mi Trà đang quỳ dưới chân Tú, van khóc. Tú trơ mắt nhìn, quay sang nhìn Thắng khó hiểu. Thắng không nói chỉ cười, rồi Thắng bước lùi lại để xem Mi Trà và Tú nói chuyện.

- Này bà chị! Chị làm gì vậy? - Tú hắc hắc chân, Mi Trà vẫn mặt dày ôm nín lấy. À ta ghen ngào nói.

- Hôm trước tôi đã hành xử không phải mong cô bỏ qua cho tôi đi Tú!

- Há? Chị hành xử không phải sao? Chị đã làm gì?

- Tôi đã đánh cô. Cô bỏ qua cho tôi nhé.

Tú bật cười, ngồi xuống.

- Tính tôi nhanh quên. Chị nói lại xem lúc đó chị đã làm gì?

- Tôi đã đánh cô. Đánh vào mặt cô, giữa nhiều người.

- Chị có hiểu cảm giác lúc đó nó chua chát lắm không?

- Tôi hiểu. Tôi sai rồi. Tôi xin lỗi cô.

- Xin lỗi? Xin lỗi giờ này thì còn có giá trị gì nữa không?

- Tôi thật sự xin lỗi mà Diễm Tú. Cô tha lỗi cho tôi thì cô bao gì tôi cũng làm cả. Tú à, tha lỗi cho tôi đi.

- Được.....

Chát!!! Tú tát mạnh vào mặt Mi Trà.

- Cái này là tôi trả lại cho chị cái tát chị tát tôi.

Ôm mặt mình, Mi Trà tức giận nhưng không làm được gì.

- Chị hiểu nó chua chát cỡ nào chưa? Nào tôi chưa nói xong, tiến sát lại đây nào.

Mi Trà không dám nói gì, chỉ thúc thích nắc ròi rầm rầm làm theo.

Chát!!! Cái tát thứ hai

- Cái này là bồi thường lại danh dự của tôi.

Mi Trà cắn chặt môi, kiềm chế đến chính bản thân cũng không tin là mình làm được. Vì kẻ sinh nhai đành chấp nhận đắng cay, còn hơn là ra đường làm ăn mầy.

- Uầy!! Chị hôm nay khác quá nhỉ? Không trang điểm, không hàng hiệu, không vênh váo. Chị đang chơi trò " Không " à? Còn nữa.... Còn không ra dáng chị hai chặn đường nữ sinh nữa. Ôi điều gì khiến chị thay đổi bất ngờ thế?

Mi Trà nắm lấy tay Tú. Tú cố giật tay lại nhưng không được. Lại một lần nữa ả ta làm Tú giật bản mình.

- Tú, tôi biết lỗi rồi. Cô tha lỗi cho tôi đi. Chỉ cần cô tha lỗi cho tôi. Tôi hứa sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô sẽ chẳng bao giờ gặp tôi, hay gặp rắc rối gì nữa. Chỉ cần cô tha lỗi cho tôi thôi. Cô tha lỗi cho tôi nhé. Không tôi chết mất.

- Sao lại chết? Đời chị còn dài sao lại chết?

- Cái đó.... Tôi....

Chợt Thăng ho vài tiếng. Tú thấy ả nhìn lên, Thăng quay mặt đi.

- Diễm Tú cô tha lỗi cho tôi đi! Được không?

- Ủm..... Tú giả bộ suy nghĩ. Từ từ giật tay ra khỏi bàn tay Mi Trà. Đứng dậy, xong lại quay gót.

- Cái điều đó thì tôi không biết. Anh chị tự quyết đi. Uyển, Thanh mình đi.

- Tú....Tú....

Mi Trà gào thét lên trong nỗi tuyệt vọng. Vừa đó lại lếch sang bên Thăng.

- Anh, cô ấy nói vậy thì anh nghĩ sao? Anh tha cho em đi. Em sẽ không làm phiền anh được chứ?

Thăng cũng làm ngơ, hắc chân rồi bỏ đi.

Tự trách bản thân quá ngu muội. Mi Trà khóc xung cả mắt. Thật thảm thương.

- Tú này mày chất vl ấy.

- Phải. Phải. Mà sao mày không tha cho ả một tiếng. Tao thấy ả cũng tội.

- Tội cái đầu mày ý. Lúc ả đánh ghen tao thì ai tội cho tao? Há?

- Ờ thì....

- Không nói năng gì hết. Tự làm tự chịu. Hậu quả chị ta gánh. Tao không quan tâm.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hôm sau, mọi chuyện đều được đồn khắp trường. Còn có người quay lại clip lúc tú và Mi Trà nói chuyện. Toàn trường bây giờ chuyển ghé Chị Đại sang cho Tú. Nhưng Tú chỉ muốn yên ổn thôi.

Vào tiết...

- Ngày hôm nay thầy đẹp trai lại dạy phải không?

- Ờ ha.

- Lala. Vậy là thầy lại gặp chúng mình. Thích quá.

Tự nhiên nghe nói thầy đẹp trai dạy môn lịch sử hôm nay có tiết, đám con gái trong lớp lại xôn xao lên. Gương mặt Tú cũng lộ vẻ háo hức vui mừng. Phúc thấy thì khá ngạc nhiên, Tú cũng có người có thể làm vui về vậy sao?

- Ê Tú.
- Gì?
- Sao vui vậy?
- Hôm nay có thầy đẹp trai dạy. Có người để chọc rồi.
- Ô cậu mà cũng chọc trai sao?
- Trai cái đầu cậu. Im lặng đi. Hối nhiều vậy!
- Ồ.

Thầy bước vào lớp. Đám con gái lại xôn xao.

- Ôi Soái ca sơ mi trắng kìa. Đẹp trai quá thầy ơi.
- Yêu thầy mất thầy ơi.
- Các em trật tự. Chúng ta vào học. Thầy dò bài nhé. Nào trò nào thuộc bài. Xung phong nào.

Tú liền la lên

- Thầy em thầy. Em không thuộc bài thầy ạ.

Cả lớp cười lên.

- Trò đó. Lên đây.

Tú bất ngờ đi lên.

- Dạ thầy.
- Sao trò không thuộc bài mà miệng to thế?
- Dạ. Em nghe nhầm là " Trò nào không thuộc bài. Tự giác nào. " nên em giơ tay ạ. Thầy thấy không em là học sinh trung thực.

Tú không thấy sợ gì, còn vênh mặt, cười rạng rỡ tự hào.

- Trò vòng tay lại đi.
- Dạ?!

Tú ngây ngô vòng tay lại.

- Trò là một học sinh trung thực, đáng khen.
- A vỗ tay. Vỗ tay. - Tú liền tự vỗ tay tán thưởng.
- Vòng tay lại. - Thầy nhún giọng.

Điều bộ của Tú làm cả lớp không ngưng cười từ nãy giờ.

- Vui vẻ lắm hả? Một trò học sinh nữ, không học bài mà còn tinh nghịch như trò mà đáng tự hào quá ha!
- Thầy.... - giọng làm nũng - Dù gì thì em cũng trung thực mà thầy. Mẹ em đã dạy như thế. - Càng nói thì giọng Tú càng nhỏ lại.
- Sao giờ nói nhỏ thế? Vậy mẹ em có dạy không thuộc bài thì phải la hét cho người ta như em không? Thầy thấy em lớ lẩn lộn quá.

Cả lớp bên dưới lại cười lên, Tú cũng khe khẽ cười lại làm mặt nũng nịu.

- Dạ mẹ em không dạy như thế.
- Thầy tưởng mẹ em mà dạy như thế nữa thì không biết em làm sao nữa. Về chỗ đi.
- Dạ. - Tú lật đật chạy xuống chỗ mình, tươi cười.

- Còn cười được hiểu mặt dày đạn bắn không thủng rồi.

Tú cười mỉm mỉm. Quả thực Tú kháng phục ông thầy này rất vui.

Mấy tiết học trôi nhanh, giờ ăn trưa cũng đến. Rút kinh nghiệm lần trước. Lần này ba người qua ngồi chỗ khác để tránh mặt Thắng và Toàn. Nhưng ai ngờ " tránh vô đưa gặp vô đùa.

- Chào em

- Ôi Tường Đình kia mấy má ơi.

- Trời ơi! Anh ấy kia.

- Sao anh ấy lại qua bàn đó? Không phải bàn của mình thế này?

- Ôi anh ơi.

Tú nhìn sang, Đình cười mê hoặc. Tú tự than trời. Tại sao không cho Tú ăn yên ổn được vậy? Trong khi đó nhiều người muốn được như Tú mà lại không được.

- Không muốn ăn nữa. - Tú liền đứng dậy.

- Ấy ấy. Sao bỏ bữa nhiều thế này? Không tốt.

Đình ngồi xuống kéo Tú ngồi xuống.

- Nào nào ăn đi. Ăn đi.

Đình cứ tươi cười làm bao nhiêu đứa con gái nhìn mà vui sướng, và ghen tị khinh khùng. Ôi thiên thần trong truyện tranh!

- Sao anh lại ngồi ở đây? Còn biết bao nhiêu bàn sao không ngồi? Anh có biết cái cảm giác ngồi ăn mà cứ có người nhìn khó chịu lắm không?

- Tôi không biết. Chắc tôi bị người ta nhìn quen rồi.

- Nhưng tôi thì không. Anh làm phiền đi chỗ khác đi.

- Tôi thích ngồi bàn này.

- Mặc kệ anh.

Tú lại cặm cụi ăn.

- Hà Tường Đình!!!

Mọi người tập trung lại.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Một nữ sinh đứng ngay tại bàn, kêu tên đầy đủ của Đình ra về tức giận. Mọi người chú ý sang cô gái ấy. Lại nghe âm thanh rì rào.- Ôi. Nữ chánh xuất hiện kia.

- Ôi. Ôi. Có kịch hay kia.

Tường Đình nhìn lên.

- Thảo Ly! Em đây à?

- Anh còn hỏi sao? - Giọng gằn giữ.

- Em làm sao thế? - Đình nở nụ cười mê hoặc.

- Lại là trò cua trai rẻ tiền à?

Tú tròn mắt. " Cua trai? Cô ta đây nói ai vậy? "

- Bạn, bạn đang nói ai vậy? Ở đây đâu ai cua trai đâu? - Uyên nhả lời đanh đá

Thảo Ly nhìn Uyên.

- Xin lỗi tôi không nói bạn.

- Không lẽ nói tôi?!

Tú liền đứng dậy khi nghe câu nói đó.

- Ui ui, kịch hay rồi.

Thảo Ly cười thật đều, nhìn Tú đáp

- Không, không. Tôi nào dám. Chị Đại trường ta ai mà dám đụng đến. Cơ mà người đó lại luôn thích cướp chồng người khác là không hiểu tại sao cơ. Sở thích thật vi diệu quá. Làm tôi bối rối quá.

- Ai là người có chồng ở đây? - Tường Đình cũng đứng dậy. Thảo Ly bắt ngờ nhìn sang Tường Đình.

- Anh?! Anh đang đùa à. Em với anh chúng ta yêu nhau một năm rồi đấy.

- Yêu nhau thôi, chứ chúng ta chưa kết hôn, không thể gọi " Chồng " ngọt như thế đâu bạn. - Tú cười đều lại mỉa mai.

- Mặc dù như thế, nhưng cũng đã là của nhau, sở hữu nhau bấy lâu, nên không thể nào để người khác vừa xuất hiện là cướp đi được.

- Sở hữu?! Ai sở hữu ai? - Tường Đình lại thốt lên một câu khiến Thảo Ly nghẹn lời.

Tú liền đi vòng ra sau Tường Đình, rồi đứng ngay giữa Thảo Ly và Tường Đình. Tay phải nắm lấy tay Tường Đình, tay trái cầm tay Thảo Ly rồi đặt hai bàn tay vào nhau.

- Bạn ạ, tôi không quen anh ta cũng như không muốn nhận thêm rắc rối nào từ bạn chỉ vì anh ta đâu. Thế nên...Đây! Tay của anh ấy đây, bạn nắm chặt lấy nhé. - Tú nhìn Thảo Ly và nói chậm rãi. Lại quay sang Đình. - Thí dụ mà anh muốn xin lỗi thay cho cái chân bị tật của anh đã đá trái bóng vào tôi thì chỉ cần một lời nói với ba chữ " Tôi xin lỗi " là xong rồi, không cần tiếp cận nhau làm gì. Anh đã có bạn này ở bên anh thì trân trọng giữ, đừng nói những lời ngây ngô như thế. Tôi chưa ghét những người như thế, yêu lại bảo không yêu. Ok?! Vậy nhé. Lời cuối, anh không cần tiếp cận tôi làm gì, và tôi cũng chẳng muốn làm quen anh. Vậy thôi.

Nói xong, Tú bỏ đi, khiến nhiều người ngỡ ngàng. Tú đã từ Tường Đình thắng thù, điều mà đối với nhiều người con gái khó mà làm được.

Tú và hai người bạn vừa đi. Tường Đình liền thả tay Thảo Ly ra.

- Em làm gì vậy? Theo anh. - Tường Đình ra lệnh. Thảo Ly liền làm theo.

Đi đến một góc khuất, sự tức giận bấy giờ mới hiện rõ trên gương mặt Tường Đình.

- Em vừa làm cái gì vậy hả?

- Em chỉ muốn giữ anh thôi.

- Tôi không cần em giữ. Tôi lớn rồi, tôi lớn hơn cả em đấy, nên tôi biết suy nghĩ mình đang làm gì. Được chứ? Em! Em là người yêu tôi không phải mẹ của tôi! Đừng bao giờ làm thế nữa. Nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn.

- Anh định làm gì chứ? Em chỉ làm đúng như những gì mình nghĩ thôi. Em thấy anh cứ muốn sát vào cô ta nên em mới..... Anh thế này là sao? Em chỉ muốn giữ anh bên em thôi mà. Không được nữa sao? - Thảo Ly bắt đầu trầm mặc, giọng nghẹn ngào, mắt rung rung. Chiều bài này luôn khiến Tường Đình mềm lòng. Tường Đình liền ôm Thảo Ly.

- Thôi được rồi. Nín đi.

Thảo Ly nấc nấc rồi im hẳn.

Thảo Ly là cô gái có tính cách khá trầm, không ở bên Tường Đình thì cô cũng chẳng biết nói chuyện với ai. Ai cũng nghĩ cô tự kỷ rồi xa lánh cô, có người còn lợi dụng điều đó ản hiem cô. Tường Đình, chính là người thân nhất của Thảo Ly, Tường Đình luôn che chở Thảo Ly, chỉ với tư cách là "em gái" nhưng không ngờ Ly lại có tình cảm với Đình. Làm mọi cách nên Ly mới được Đình xem cô là "người yêu" trong khi tình cảm là "tình anh em quen biết". Đến giờ Thảo Ly vẫn chưa biết được điều đó. Một phần là Đình không muốn Thảo Ly trở về trạng thái bị xa lánh, trầm cảm nặng nề.

Tường Đình lại đi tìm người từ chối anh thẳng thừ giữa đám đông vừa rồi - Lư Diễm Tú. Đình mò đến tận lớp Tú.

- Lư Diễm Tú, có người tìm kia. - một cậu nam đi vào báo với Tú. Nếu Tường Đình trực tiếp ló mặt vào gọi thì Tú nhất định không ra. Nên đành giấu mặt nhờ người. Tú có hỏi là ai nhưng cậu nam sinh ấy không trả lời. Tú đành đích thân đi ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Vừa mở cửa bước ra liền thấy Đình, Tú lại quay vào. Đình nhanh chóng nắm tay Tú, cản bước đi của Tú.- Tôi có chuyện muốn nói với em. Theo tôi.

Không cần nghe câu trả lời, Đình kéo Tú đi ngay. Tú cố gắng từ chối bằng cách giật tay, hay hét lên.

- NÀY ANH! Tôi không có gì để nói với anh cả. Buông ra đi.

- Nhưng tôi có chuyện muốn nói với em

Kéo tay Tú đi qua hai, ba hành lang, Đình chợt đứng lại ngay hành lang mà cảm thấy là vắng vẻ. Lúc này Tú mới giật được tay mình ra.

- Tôi đã bảo là không có chuyện gì nói với anh cơ mà. Sao cứ kéo tay tôi đi vậy? Đau chết được này. Có gì thì cũng từ từ nói, bàn bạc với nhau rồi tôi sẽ tự theo anh chứ. Mà có nói gì tôi cũng chẳng theo đâu...

- Bởi thế nên tôi đành tự mình hành động lỗ mãn.

- Anh cũng biết cái gì gọi là lỗ mãn sao?

- Tôi cũng là người ta mà.

- Rồi rồi. Anh có gì nói không? Còn tôi thì không có gì nói cả. Thế nên tôi về đây.

- Không có chuyện nói, thì tôi kéo em ra đây làm gì. Em nghĩ tôi bị thiếu năng, hay bị điên đại nên làm việc không suy nghĩ à?

- Cũng không hẳn. Mà tôi với anh có gì mà nói. Tôi về đây.

- Ấy ấy. Sao em lại hấp tấp thế? Tôi còn chưa nói gì mà.

- Anh chắc là anh không nói gì không?

- Chắc.

- Anh nói nãy giờ cả chục câu mà nói chưa nói gì. Đần! - Tú mím môi.

- Em... Anh vào chủ đề đây.

- Anh nói lên tôi, mỗi chân rồi này.

- Tại sao em lại nghĩ tôi muốn tiếp cận em?

- Còn không phải à. Tôi coi như là chân anh bị tật nên bỏ qua rồi. Cứ kè kè tôi làm gì làm người yêu anh bắt gặp. Tôi chỉ muốn sống yên thôi. Please leave me alone. Ok?

- Tôi không phải muốn tiếp cận em. Tôi xin đính chính như vậy.

- Thì thôi. Còn tìm tôi làm gì?

- Tôi là muốn ở bên cạnh em cơ.

- Bên cạnh tôi làm gì? Tôi không cần anh.

- Nhưng tôi muốn như vậy. Cứ cho chân tôi bị tật như em nói đi, nhưng may ra nó cho tôi gặp em. Tôi thích tính cách của em. Và điều quan trọng là tôi đã say nắng em từ lúc nào không hay. Chắc do tiếng sét ái tình.

Tú chợt đỏ ra rồi bật cười lớn, Đình ngạc nhiên trước thái độ của Tú. Tú không giống như bao cô gái khác, không cảm thấy thẹn thùng hay xấu hổ trước những lời tỏ tình của Đình, một người có nhan sắc thu hút bao nhiêu cô gái. Nói hơi có xúc phạm một chút là Tú hơi....vô duyên. Một người con gái có thể trước lời tỏ tình của một chàng trai mà cười thật....thô thiển!!! (tánh trời sanh không nữ tính)

- Vậy là anh tỏ tình đó hả? Sến vậy ba. - Tú tiếp tục cười không ngại ngừng, e dè điều gì. Nụ cười này làm Đình cảm thấy ngại ngừng thay cho Tú.

- Tôi nói thật cả đấy. Mà em có cần phải cười như vậy không? Tôi nghiêm túc mà.

Tú trở về mặt nghiêm. Một giây, hai giây, ba giây..... "haha" Lại bật cười.

- Xin lỗi tôi không biết tại sao tôi lại buồn cười như vậy.

- Em đúng là không phải người ta. - Đình nghiêm túc thốt lên một câu trúng vào tim đen của Tú.

- Vậy thôi. Tôi không nói chuyện với anh nữa.

Tú định quay gót bước đi. Đình lại nắm giữ.

- Nhưng tôi thích em.

Tú liền dừng lại.

- Và tôi cũng thích cô ấy.

Một giọng nói khác vang lên. Tú nhìn ra sau Đình. Thắng xuất hiện.

- Không ngờ tôi cũng nhiều tình địch gớm.

Lại thêm một giọng nói khác. Kế bên Thắng, Trường Toàn nở nụ cười. Từ đằng sau Tú, như một cơn gió, Phúc xà tới.

- Ấy ấy. Buông tay nhau ra nào.

Đình liền thả tay của Tú. Tú ngây ngô nhìn chung quanh. Thái độ bỗng thay đổi, trở nên khá tức giận.

- Đây tôi là đồ chơi của mấy người à? KHÔNG PHẢI ĐÂU NHÉ. Tôi là người bằng xương thịt cơ. Không phải đồ chơi cho các người giành giật đâu. Đồi mục tiêu giùm tôi. Phien quá.

Tú liền đó bỏ chạy đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Từ hôm ấy, Tú đã biết có bốn người nam nhân theo đuổi mình. Trong lòng bối rối lắm!- Tú thức tỉnh. Thức tỉnh đi.

Tú tự mình soi gương, tự vả vào mặt mình và tự nhắc nhở.

----- Nào cùng tác giả điểm danh ^^ -----

Dương Thắng, Trường Toàn, Tường Đình, Gia Phúc ai cũng có nét đặc biệt riêng, cũng đẹp trai, cũng có thể lực. Vậy thì Tú sẽ làm sao? Phân thân sao? Phân tư? blabla.....

Lại bắt đầu một ngày mới.... Lại một lần nữa, cái tên Lưu Diễm Tú lan tràn trên khắp các miệng lưỡi. Mọi người lại nhìn Tú một con mắt khác.

Tướng tá bình thường, người chỉ vừa mắt, có gì tốt đẹp để tận bốn người theo đuổi chứ, mà toàn là Nam Thần - Soái Ca của trường. Sao bắt công thể?

Còn có cả hình ảnh người con trai tụ họp tại hành lang hôm qua, chính giữa không ai khác ngoài Tú, đã được tung lên trang của trường bởi một nhân vật vô cầu nào đó.

Tú đi thản nhiên như chẳng có chuyện gì, và hình như Tú cũng chẳng biết chuyện gì mà có biết cũng chẳng có gì quan trọng với Tú cả.

Thong thả đi lên lớp, Tú nhận được một tin nhắn từ Uyên " Tú mày lên trang web của trường xem chuyện gì đi kia ". Tú liền tò mò làm theo. Đập vào mắt là hàng cặp kèm ảnh " Người con gái không xứng đáng này lại là người được sủng ái ", bức ảnh thì sinh động vô cùng. Ôi đáng! Gần 200 bình luận. Tú đứng sững lại lướt xuống đọc bình luận. Tú không tin vào mắt mình nữa, bình luận toàn chửi mắng chê bai Tú, còn khen mấy người như Dương Thắng, Tường Đình đẹp trai.... blabla Nói chung là chẳng ăn nhập gì với nhau. Kì lạ một cái nữa là: chính bọn người kia - bọn người nam thần của cái trường này theo đuổi Tú chứ Tú theo mấy người đó hay sao mà lại nói Tú này nọ. Đúng là chẳng có gì độc hơn miệng thiên hạ. Mặc dù có kiềm chế, nhưng Tú vẫn không thể nào không tức giận.

- Chết tiệt! - Tú bắt gác đá vào tường một cái - Á.... - rồi méo máo ôm chân mình. - uida. Trời ơi sao đau thế này?!

- Đây.... - Ai đó vỗ vai Tú. Tú quay sang nhìn trong bộ mặt méo máo như khi già ăn ớt. - Ôi trời yêu quái. Hừ chết bốn đại nhân à.

Như tìm được bao cát di động, còn tự dấn sát đến, Tú liền đánh tới tấp, đánh cho hả giận.

- Chết này! Chết này! Dám chọc chị, chị cho mi chết. Chết này. - Tú múa may quay cuồng. Tú đánh tới tấp hả giận thì thôi, không cần quan tâm nạn nhân là ai. Không quan tâm gì cả. Đấm, đánh bốp chát bốp chát như thế mà một tiếng la Phúc cũng không thốt lên, đứng trơ trơ cho Tú đánh. Đang tức lại càng tức hơn, tại sao không nghe la một tiếng nào, phải la lên mới hết tức chứ? Tại sao lại không cảm thấy đau một tí nào trong khi Tú thì tay rất rất rồi. Định hạ knock out bằng một cú hiểm, nhưng nhanh chóng bị Phúc cản.

- Đây chỗ này quý hiếm. Không chơi nó được đâu, đừng làm bậy.

Lúc này Tú mới an thần lại, nhìn Phúc cười ngây ngô.

- Là cậu sao? Tôi cứ tưởng bao cát. Mà cậu giống bao cát thật. Đánh cỡ nào cũng không đau.

Coi như dùng được là cũng hả giận được chút ít, Tú liền ngoảnh mặt làm ngơ, vội vàng bước đi. Phúc chạy theo, chặn đường.

- Đây đánh thoải mái rồi muốn đi là đi sao? Vậy tiền băng bó, tiền thuốc men, tiền mất mát tinh thần lẫn thể xác thì ai đền cho tôi? Với lại tôi xem bị tiệt giống nữa.

Tú bối rối, ngập ngừng không nói thành lời.

- Tôi...tôi....

- Ôi đời tôi của tôi, tôi còn trai tơ, ngây thơ, nhỏ dại mà sao xem một chút là không còn gì nữa. Biết ăn nói thế nào nếu như tôi phản ứng chậm một chút thì, biết ăn nói thế nào với ba mẹ, tổ tiên dòng họ, ông nội ông ngoại, cha mẹ và các bậc hương thân đây. Ông trời ơi! Ông bắt công vật sao? - Phúc than la khóc như một đứa trẻ con, Tú vội vàng nhón lên bịt miệng Phúc.

- Đây cậu bị điên hả? Sao lại la ó lên thế?

Chợt bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách như không còn khoảng trống, sự im lặng tăng lên tiếng thở phì phào làm không gian như chết lặng. Phúc đưa tay lên nắm lấy bàn tay Tú, buông lỏng bàn tay ấy, dùng ánh mắt cuốn hút Tú lạc vào khoảng không vô tận của ánh mắt ấy. Phúc càng lúc càng lợi dụng thời cơ, lần đến, vòng tay ôm lấy Tú nâng Tú lên, dần nghiêng đầu, đang định tìm chút vị ngọc trên đôi môi của Tú.

- Ôi, bậy quá. Vừa sáng ra đã gặp cảnh tình tứ thế này. Một giọng nam vang vọng trong không gian cắt đi giây phút ngọt ngào của hai người. Tú liền thoát khỏi vòng tay Phúc.

Trước mắt hai người là Tường Đình.

- Có lẽ có một người con trai, trơ trẽn đến nổi bóng đèn cho người khác thế à!

- Tôi không thích làm bóng đèn đâu, nhưng mà mới sáng bắt gặp tình tứ như thế, ngại thay thôi mà. Với lại Tú đây cũng là người tôi theo đuổi không thể nào lại nhìn người mình yêu ôm ấp người khác.

Chát.... Một cái tát giáng ngay mặt Đình mà không ai lường trước.

- Hà Tường Đình, nay anh lại đổi lòng sao? - Thảo Ly về mặt đỏ bừng bừng, tức giận.

- Em...

- Tôi không ngờ anh lại tôi, lại đều cán như vậy đấy.

Không chen ngang cuộc cãi vã ấy, Tú lẳng lặng bước đi, kéo cả Phúc.

- Này Tú em đi đâu vậy.

- Anh còn tâm trạng quan tâm cô ta sao?

- Chứ bây giờ cô nói tôi làm sao? - Giọng điệu Đình thay đổi nhanh chóng.

- Anh còn dờ giọng đó với tôi. Tại sao anh lại bảo cô ta là người yêu của anh? Anh xem tôi là gì? Hà? Anh nói đi.

- Chuyện ra thế này tôi cũng xin nói thẳng. Cứ cho tôi đều cũng được. Thật sự trước giờ tôi chưa từng có tình cảm với cô. Hiểu chứ? Cô ấy, rất phiền, rất rất à phiền. Nhưng vì tính cách trời lỡ định cho cô, bị cô lập ấy, lòng tôi mới cảm thấy thương cô. Mới tiếp xúc cô thôi. Và tôi chưa từng xem cô là người yêu, do cô tự nhận mà. Cô còn đi rêu rao. Cô còn nhớ chứ? Thế nên trên danh nghĩa tôi mới làm người yêu của cô chứ trong lòng tôi chưa từng có cô. Hiểu rồi chứ? Làm ơn cho tôi tự do.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nghịch Cảnh

- Anh có không thuộc về tôi. Anh có không ở bên tôi. Thì cũng đừng mong có người ở bên anh được... Giờ ăn trưa,... Đang từ từ đi xuống canteen mua đồ ăn, bỗng thấy người người nườm nượp chạy ra sân, xôn xao, xôn xao chuyện gì ấy. Tính cũng không ít chuyện nên của tự mình lần ra xem.

Nhìn lên tầng thượng, thấp thoáng bóng của hai người, mặt trời chói quá nhìn cũng không rõ. Chớp chớp mắt thấy thoáng là một người con gái đáng mảnh mai, mái tóc mượt mà tung bay trong gió, đang thúc thít khóc.

- Ê mày nhìn xem ai vậy?

- Tao cũng không biết chói quá mày ơi.

- Định nhảy lầu hay sao vậy?

- Lên mà hỏi người ấy. Chắc đang hóng gió thôi.

- Con điên hóng gió mà phải mặt thảm thảm vậy à?

- Ô... Mày thấy người đó mặt thảm thảm mà hỏi tao là ai à?

- Sao mày ngu thế, không thấy người đó cứ nắc nắc à. Khóc chứ gì nữa mà không thảm.

- Ồ Ồ...

Mọi người xôn xao xôn xao.

- Không có anh em không muốn sống nữa.

Một giọng nói vang to trong không gian, dưới sân trường. Mặc dù khá cao nhưng người cách tầm 15mét có thể nghe được (trường thì năm tầng, đại khái cho một tầng 5mét đi nha).

- Thảo Ly, em định làm gì?

- Thảo Ly?! Ê Ê bỏ Tường Đình đó mấy đứa.

- Ô ồ.... Tường Đình đứng ngay kia kia.

- Đâu đâu?
- Giữa sân trường đó đây.
- À thấy rồi.

Thảo Ly chỉ còn chừng hai bước chân là có thể rơi xuống, nhanh chóng nghe tiếng gọi củ Tường Đình mà dừng lại.

- Tường Đình, anh bỏ em, em sẽ chết cho anh xem.
- Thảo Ly, em bình tĩnh đi! Chờ anh. Em phải đứng đó chờ anh.

Tường Đình nhanh chóng chạy đi. Lướt ngang qua thấy Tú đang đứng ngây ngô, liền kéo Tú theo. (Tú của tôi có liên quan sao trời?)

- Theo tôi.
- Ồ Ồ... kéo tôi đi đâu hả. Anh định làm gì vậy?

Đình kéo Tú đi trong bao ánh mắt cũng rất bất ngờ, không hiểu nổi tại sao Đình lại có hành động như vậy? Thảo Ly đang muốn tự sát mà Đình còn có tâm trạng dẫn gái theo... Chọc tức Thảo Ly hay sao chứ?

Thảo Ly thấy Đình nhanh chóng chạy đi, trong lòng bỗng vui mừng, thầm nghĩ " Chắc hẳn anh Đình còn lo cho mình, anh Đình còn yêu mình! " (chị gái đừng bao giờ nghĩ mình quan trọng với người khác, đau lắm đấy)

Tường Đình gấp gấp xiết tay Tú chạy đi thật nhanh. Gần đến nơi, chân Tú đau nhức vì Đình chạy quá nhanh, Tú chỉ có lếch theo chứ cũng không gọi là đuổi theo nữa. Tú mới giật mạnh tay ra, ngồi bịch xuống đất.

- Anh kéo tôi theo làm gì? Người yêu của anh đang như thế mà anh còn kéo tôi theo. Anh muốn cô ấy tức chết à?
- Kéo em theo để giải thích.
- Tôi có làm gì mà giải thích chứ? Tôi có liên quan đến mấy người sao?
- Em không cần phải hỏi nhiều như vậy?

Tình thế quá gấp, Đình liền mạo mui, bế cả người Tú và chạy tiếp.

Lên đến sân thượng tầng 5, Tường Đình đặt Tú xuống lại nắm tay kéo ra ngoài.

- Thảo Ly! - Đình hét to gọi Thảo Ly.

Cảm thấy thật vui mừng, Thảo Ly nở nụ cười khê, quay sang, nhưng cảnh tượng trước mắt làm nụ cười nhanh chóng vụt tắt.

- Tại sao? Tại sao anh lại dẫn cô ta lên đây? Anh muốn tôi chết nhanh hơn đúng không? Được....
- Thảo Ly nghe anh nói đã.

Lời nói và hành động của Đình lại trái ngược nhau. Tuy miệng quan tâm Thảo Ly, nhưng tay lại nắm chặt tay Tú (có ý đồ gì vậy trời? Kì cục ghê)

- Anh còn nói gì nữa?
- Cô Thảo Ly. - Tú cười cười gọi Thảo Ly, tay đang cố gắng thoát ra khỏi tay Đình.
- Cô muốn nói gì?
- Ly ạ, tôi với anh ta thật sự không có gì?
- Không có gì?! Vậy sao cô lại cùng anh ta bỏ lên đây như thế này sao? Còn nắm tay nhau. Lãng mạn nhỉ? Vậy tôi là gì đây? Là không khí? Hay rác rưởi?
- Thảo Ly em đừng nói như vậy mà?
- Phải rồi, cô đừng nghĩ như vậy mà.
- Không nghĩ như vậy thì tôi phải nghĩ như thế nào cho vừa lòng mấy người đây? - Thảo Ly hét toáng lên, giẫy dụa nước mắt.
- Anh buông tôi ra đi. - Tú giằng rặng cố gắng phát ra âm thanh đủ cho Đình nghe thôi. Càng nói, tay Tú càng bị siết chặt hơn.

- Thảo Ly, anh trước giờ chỉ xem em là em gái thôi. Anh chưa hề có tình cảm nam nữ với em. - Giọng Đình như tạ lỗi, không giống như lúc anh nói nặng với Thảo Ly ban sáng.

Lại một lần nữa, trái tim Thảo Ly như tan thành trăm mảnh. Không khí như chết lặng.

- Anh nói dối. - Bỗng Thảo Ly gất lên rồi chạy lại phía hai người kia, ôm chầm lấy Tường Đình, Tú bất ngờ cũng không ngờ ngượng nữa. Tình cảnh bây giờ thật tức cười: người nam nắm tay một người nữ, lại được ôm bởi một người nữ nữa.....Bị nú kéo và đang nú kéo....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hãm Hại

Tú đơ hẫng, không biết làm gì vào tình cảnh này. Thảo Ly vẫn than khóc thảm thiết. - Em yêu anh thật mà. Tại sao lại đối xử với em như vậy? hức hức

Liếc mắt sang vẫn thấy Đình bất chấp nắm tay Tú. Thảo Ly liền giật tay hai người.

- Buông tay ra mau. Buông tay ra.

Đình dần thả tay. Thảo Ly mới đẩy Tú ra, chỉ thẳng tay vào Tú.

- Cô! Chính cô đã làm người thứ ba chen vào chuyện tình cảm chúng tôi.

Thảo Ly vừa nói vừa bước tới làm Tú sợ sệt lùi lại, càng ngày càng tiến ra ban công.

- Cô! Cô là đồ xấu xa. Cô chỉ biết phá chuyện tình cảm người khác. Cô đáng hận. Cô đáng chết.

Bốp... Chân Tú lùi mãi đã đụng vào ban công. Mọi người bên dưới bắt đầu ồ ồ lên.

- Cô phải chết! - Thảo Ly đẩy Tú một cái. Mất thăng bằng Tú rơi trong không trung.

- Đây cô làm gì vậy?

Đình xông tới đẩy Thảo Ly ngã sang một bên, chồm ra coi Tú.

Tú đang rơi rất nhanh trong không trung. Bên dưới xôn xao. Một bóng người bắt chợt xông ra và đỡ lấy Tú. Hai người ngã nhào xuống đất bất tỉnh. Mọi người xung quanh chạy lại, người bu đây...

Đình đưa con mắt sắt bén, như muốn ăn tươi nuốt sống Thảo Ly. Thảo Ly thần thờ cười như một người điên.

Tầm mười phút sau, xe cấp cứu đến và hai người Phúc Tú được đưa đến bệnh viện.

- Cô làm thế là như thế nào? Cô muốn ngồi tù à? Nếu Tú không được cậu học sinh ấy đỡ, thương tích có nhẹ hơn một tí thì chắc gì giữ được mạng sống đây. Cô muốn chết thì tự mình chết đi, còn cần người chết thay sao?

Tú mở mắt ra, gian phòng trắng hiện ra trước mắt, không có ai cả! Tú khẽ nhúc nhích, toàn thân Tú đau nhứt và nặng nề. Tú cố gắng đưa tay lên, tay Tú bó bột, cả chân. Tú vẫn chưa hoàn hồn.

Kết... cánh cửa mở ra, Tú vội nhắm hé hé mắt. Một đám người bước vào, có cha mẹ cô, có Uyên, có Thanh, Dương Thắng, Trường Toàn và cả giáo viên chủ nhiệm. Trông mặt ai cũng vẻ buồn bã, u sầu.

- Đã 3 ngày rồi, con bé vẫn chưa tỉnh. - Mẹ Tú thở dài, bà nói với giọng nghẹn ngào và khàn đặc, chắc bà đã khóc rất nhiều, nhìn vào đôi mắt sưng tấy là rõ. Biết họ rất lo, Tú đành chậm chậm như lúc này vừa tỉnh và tỉnh lại lần nữa,

- Tú tỉnh rồi.

Mọi ánh mắt tập trung vào Tú. Da mặt giãn hẳn ra, nụ cười đã rạng rỡ trên môi. Tất nhiên người mừng nhất vẫn là mẹ Tú, bà đã lo thế nào mà. Bà liền chạy lại nắm cánh tay Tú, vui mừng

- Tú con tỉnh rồi, con thấy trong người thế nào? Con bắt tỉnh ba ngày có biết mọi người lo cho con lắm không? Sao lại rơi từ trên sân thượng xuống thế kia cơ chứ? May là còn sống sót đấy. Không thì cha mẹ cũng không biết sống sao khi chỉ có mình con thế này.

Mẹ Tú dồn hết những điều bức nhọc trong lòng tuôn ra hết cả. Còn nắm tay Tú - cánh tay đang bị thương. Tú đau đớn.

- Mẹ, mẹ cứ như vậy thì con mới có chuyện đấy. Tay con đang tê liệt cả mà mẹ cứ nắm rồi như trút giận xuống nó thì con làm sao chịu nổi.

- A mẹ xin lỗi. Mẹ cũng chỉ thấy con tỉnh rồi hơi "ấy".

Mọi người bật cười. Cha Tú không nói một lời, lặng lẽ nhìn Tú rồi ra hiệu bảo mẹ Tú đi cùng. Rồi họ đi ra ngoài, giáo viên chủ nhiệm cũng không biết nói gì cũng lặng lẽ ra theo. Di Uyển và Giang Thanh tiến lại trò chuyện.

- Mà thấy sao rồi?

- Bất lực.

- Rơi từ trên ấy xuống cảm giác phê lòi chứ?

- Phê cái con mắt mày lòi ấy. Muốn biết thì thử đi, có chết tự gánh.

- Nói thế thôi, căng vậy.

- À lúc rơi xuống hình như có tấm nệm đỡ tao à?

Uyển bật cười ha hả.

- Ủ nệm đấy. Nệm cao cấp 100% thịt mỡ động vật đấy!

- Là sao? Thanh mày lại nói sán gì ghê vậy.

- Là Gia Phúc xông ra đỡ con heo như bà đẩy bà nội. Nệm nào sẵn cho bà đâu! - Uyển chen vô nói.

- Tạ Gia Phúc sao?

- Thừa vâng. Chứ lằng vằng đâu đây còn tên Tạ Gia Phúc nào hay sao. Người ta nằm phòng kế bên kia.

- Cậu ta có sao không?

- Bị con heo như bà đè lên không tan thịt cũng gãy xương.

- Tao hỏi thật đấy không đùa nữa nhé Uyển.

- Không nặng lắm - Thăng lên tiếng.

- Ủ cũng may! - Tú thờ phào

Không khí tĩnh lặng đi, bốn người còn lại cũng xin ra về. Tú chợt nghĩ đến Phúc.

Cậu ta đỡ mình thật sao? Sao lại làm như thế? Ngu ngốc! Không biết cậu ta thế nào rồi. Haizz...

Tú nằm viện ròng rã 1 tháng trời vì chấn động khá mạnh nên phải nằm lâu để bác sĩ kiểm tra thường xuyên về xương cũng như về não. Ngày nào Thanh, Uyển, Thăng, Toàn đều đến lâu lâu Đình cũng có ghé. Tú có hỏi thăm Phúc, cậu ấy khỏe rồi, Uyển có bảo đến thăm Tú nhưng cậu ấy biệt tăm không thấy bóng dáng.

Tú bị thương khá nặng phải qua các đợt trị liệu mới có thể đi đứng bình thường, hồi phục những điều đó lại chiếm thêm một tháng ròng rã.

END CHAP

Vì au bận quá nên hay ra chap trễ. Thông cảm cho au nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phúc Tú (Giây Phút Ngọt Ngào)

Ngày Tú đi học lại, Thắng, Uyên, Thanh đứng chờ trước cổng chào mừng Tú đi học lại thật hoa trương. Trong trường còn treo một tấm bảng thật to "Chào mừng Tú đi học lại" cứ y như là chào mừng người lội cửa quan về lại nhà ấy. Từ khi Tú bị gãy tay lẫn chân đến đi học lại và có lẽ dai dẳng về sau, Tú đã được ba mẹ quan tâm chăm sóc chu đáo hơn, còn cử một người vệ sĩ bên cạnh, đưa đón đi học. Nhưng anh ta không thể vào trường vì đó là quy định. Về đến lớp, mọi người bu lại, dòm ngó, trao đổi, quan sát Tú. Tú chỉ cười, cảm ơn sự quan tâm của mọi người, rồi đi về chỗ. Một lúc sau mới thấy Phúc tới, Tú vội kéo tay Phúc chạy ra ngoài trước bàn dân thiên hạ, trước mặt Thắng (đúng lúc Thắng đang đi tìm Tú nhĩ). Mặt Thắng nhật hấn đi, tia phẫn nộ hiện lên trước mắt.

Tú nắm tay Phúc kéo lên tận sân thượng, Phúc không phản kháng vẫn để cho Tú kéo đi. Tóc Phúc bay bay làm lộ ra miếng băng trên trán, Tú bắt đầu thay đổi sắc mặt, tỏ ra lo lắng. Tú nhón lên cau mày sờ sờ vết thương, Phúc ngạc nhiên hỏi.

- Cậu làm gì vậy? - Đồng thời né vào xua xua tay.

- Để yên!!! - Tú gắt lên, tay vẫn cố gắng chạm vào vết thương.

- Không sao mà. - Phúc nắm lấy tay Tú. Tú hạ giọng.

- Sao lại cứu tôi???

Mặt Phúc thản nhiên

- Vô tình thôi. Nếu tôi không cứu cậu thì cậu còn ở đây sao?

Tú nghiêm nghị.

- Thật sự là vô tình sao?

- Cậu muốn die ở tuổi 15 trắng tròn này sao?

- Không hẳn!

- Thế cũng có muốn sao? - Phúc ngạc nhiên.

Tú im lặng không nói, ánh mắt chột buồn, quay đi nhìn không gian xa xăm, chú chim đang lượn, nhìn mây trắng bồng bênh trôi, lòng Tú lại buồn man mát. Không hiểu tại sao nhưng trong lòng Tú luôn có một khe trống cô đơn, buồn tui. Bỗng một vòng tay rắn chắc vòng ra sau cổ Tú kéo Tú áp sát vào lòng. Tú hơi khó chịu và bất ngờ, Tú liếc mắt lên nhìn như đầu lại bị giữ chặt.

- Có gì nói cứ nói đi. Tôi nghe cậu. - Giọng Phúc trầm ấm thốt lên.

Cảm nhận được sự ấm áp của Phúc đáng để nhận lấy, Tú im lặng khẽ vùi đầu vào lòng ngực Phúc, tay vòng ra sau ôm lấy Phúc. Ai có thể cảm nhận được Tú nghĩ gì chứ nhỉ? Thật sự từ khi gặp Phúc nhiều chuyện bùng nổ một cách nhanh chóng, ập tới như một cơn bão vào cuộc sống yên bình của Tú, nhưng cũng chính Phúc hàn gắn vết thương lòng cho Tú. Sự áp áp của Phúc, vòng tay rắn chắc của Phúc, thân hình cứng cáp, lúc nào cũng từ đằng sau che chở. Tú bỗng dưng muốn chiếm đoạt con người này. Chắc chỉ là phút chốc yếu lòng.

Hai con người đứng ôm nhau rất lâu, gió thổi nhẹ khiến tóc Phúc bay bay càng thêm quyến rũ, khiến vòng tay áp áp của Phúc càng thêm có giá trị. Tú lại đứng ngủ trong lòng Phúc lúc nào không hay.

Bịch...bịch...bịch... - Tiếng bước đi sao nghe như đang ra sức trút giận.

Cụm...- Một nắm đấm mạnh vào tường phẫn nộ. "em phải là của tôi!"

Chuông reo lên rộn rã. Tú bình tĩnh, mở mắt ra là thấy bầu trời xanh trong trẻo, đưa mắt sang nhìn Phúc, đôi mắt kính lại được gỡ ra, gương mặt hoàn hảo lộ ra. Ánh mắt sâu cuốn hút bị giấu đằng sau lớp mi dài, đen nhưng vẫn rất quyến rũ khi nhắm nghiền mắt lại. Tập trung chuyên môn...

Tú vội vàng bật dậy, lại bị kéo tựa vào lòng Phúc.

- Ra chơi rồi, đi đâu nữa? Muốn lại bị phỏng vấn sao?

- Cái gì ra chơi rồi á?

- Phải rồi. Cậu ngủ như một con heo ấy, có biết gì đâu.

Tú đập vào ngực Phúc một cái, ưỡng mình dậy, Phúc dần mở mắt ra nhìn Tú.

- Chúng ta ở đây hết hai tiết đầu rồi sao? Sao không kêu tôi dậy? - Tú cau mày.

- Thấy cậu ngủ như vậy không nổi gọi! Bể cậu đến góc này, lấy đùi tôi làm gối và vẫn cứ ngủ ngon lành, ngoan ngoãn như một chú mèo con ấy, tôi thật sự không nổi tí nào. Đành để một phần thịt không cử động được cho cậu ngủ yên. Bây giờ nó đang tê đây này, không nhút nhát nổi. - Phúc chỉ vào phần thịt đùi của mình.

- Tê hả?

- Ừ.

Bịch...- Tú đánh vào đùi Phúc.

- Hết chưa?

- Còn.

Bịch bịch

- Còn chứ?

- Vẫn còn.

Bịch bịch bịch - Tú đánh nhiều và mạnh hơn. Sắc mặt Phúc vẫn không có gì thay đổi.

- Đỡ hơn rồi chứ?

- Không hề! - Phúc lắc đầu.

Bịch bịch...lay lay (Tú lay chân Phúc)... Bịch bịch...lay lay...

- Giờ thì cử động được chưa?

Phúc nhìn Tú cười thật thản nhiên

- Đáng yêu quá.

Tú liếc Phúc một cái, rồi đánh một cái chát chúa vào đùi Phúc, nhanh, mạnh.

- Hừ, cậu chết ở đây luôn đi.

Tú đứng dậy, mặt đỏ ửng lên, phì phì đồ rồi chạy đi. Chưa kịp "á" thì người đã đi mất rồi.

Ping ping ping - Tiếng chuông điện thoại reo lên.

- Tôi nghe! - giọng lạnh lùng.

- Nghe nói con bị chấn thương? - Giọng một người trung niên

- Hai tháng trước rồi. Không sao nữa.

- Thế nhiệm vụ ta giao con đã chuẩn bị đến đâu rồi? - Giọng cũng lạnh đi.

- Đang tiếp cận. Đừng quan tâm nhiều.

- Ta chờ con đấy.

Phúc cúp máy, đứng dậy rồi đi về lớp...

END CHAP

để chuộc tội au đăng liền hai chương đấy nhé :) thương au đi :))

Ayya... mọi việc càng ngày càng lộn xộn rồi. Không biết âm mưu gì giữa Phúc và người đàn ông ấy vậy nhỉ.

Cùng theo dõi những chương tiếp nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chinh Phục Nữ Nhân

Tú đi xuống lầu, bụng đói rã rời. "Đói quá!" Vừa đi đến lớp học...

- Tú Em đi học rồi? - Trường Toàn tươi cười.

Cái gì đây? Hôm nay lại đến cả lớp cười cười nói nói nhưng không quan tâm làm gì!

Tú thấy Toàn trong lòng có tí khó chịu, khẩn trương tránh mặt, rõ ràng là cực kì không thích nhưng vẫn lặng thinh bước đi. Không bước thẳng vào lớp, mà đi hướng xuống canteen. Toàn cũng vội vàng bước theo, đưa bó hoa giấu sau lưng từ nãy giờ ra trước mặt Tú.

- Tặng em này.

Tú dừng lại, vẻ khó hiểu nhìn Toàn. Nụ cười vẫn nở trên gương mặt hắn.

Tặng hoa? Trước giờ Tú không có hứng thú với hoa! Dẫn đi ăn còn may ra chấp nhận được.

Nghĩ đến miếng ăn bụng Tú lại sôi sục lên. Cũng có hơi ngượng miệng, chút áy náy, bứt rứt trong lòng, nhưng mà thẳng thắn khi mới sinh đến giờ rồi, Tú đành lạnh nhạt từ chối

- Xin lỗi anh, tôi không thích hoa.

Tú vòng qua một bên Toàn bước đi tiếp. Nụ cười vụt tắt nơi môi ai... Tú lại đi vội xuống canteen, không ăn nữa chắc Tú xiu mất.

Cẩn tin vẫn đông như mọi hôm. Nghe mùi thức ăn, bụng Tú lại cồn cào mãnh liệt hơn, nhưng chôn đông người, có không đẹp bề ngoài thì nét cũng nên để cho người khác khen ngợi chứ, Tú mới tỏ vẻ thật bình tĩnh, thản nhiên đi đứng. Hình như tình hình là không cho Tú thản nhiên rồi. Không khí chung quanh Tú cứ mất tự nhiên thế nào ấy, cảm thấy như ai cũng nhìn mình bằng một cặp mắt (chẳng lẽ một người hai cặp mắt '-') kì lạ thế nào ấy. Do không dám đề ý nên cứ đi thôi. Bỗng nhiên, một đám nữ sinh chạy về phía Tú, cười cười kéo Tú đi đến một căn phòng.

- Này này kéo tôi đi đâu vậy?

- Này tôi muốn đi ăn!

- Á.

Những câu Tú có thể thốt lên trên đường bị lời đi, và khi bị nhốt vào căn phòng lạ lẫm. Trước lúc đóng cửa lại họ còn không quên bỏ một câu

- Có người chờ cậu.

Hiện tại, hiện ra trước mắt Tú, một khung cảnh lãng mạn khiến Tú sững người, bàn ăn cùng những ngọn nến hiện ra trước mắt. Căn phòng được chuẩn bị hình tối đen, mờ mờ ảo ảo ánh sáng của nến khiến ấm áp rất nhiều. Tú cố nhìn xung quanh, quan sát thử có gì không, rồi rụt rè bước chậm đến cái bàn ấy. Chợt rung mình khẽ khi có bàn tay vòng qua eo mình, ôm cả thân thể từ đằng sau. Theo bản năng là cố thoát ra. thì Tú lại bị giữ càng chặt. Cảm giác như khi chúng ta giữ được thứ quan trọng nhất thì không bao giờ muốn buông tay vậy. Tú run khẽ, cất tiếng

- Ai vậy?

Làn hơi ấm phả vào tai Tú.

- Diễm Tú anh yêu em

- Anh là ai?

- Em quay sang đây!

Tú chậm chậm quay sang, liền lúc đó môi chạm môi với người đó. Tú mở mắt kinh ngạc nhìn người đó, ánh sáng mờ mờ của nến nhưng cũng có thể nhìn ra người đó là ai, Tú liền đẩy ra bằng tất cả lực bình sinh.

- Dương Thắng!!!

Nụ cười nửa miệng trên môi Dương Thắng trông vô cùng quyến rũ, Tú lại bắt gặp đồ mắt

- Anh...anh.... - Tức giận không thốt nên lời. Tú hậm hực bỏ đi.

" Trời đất ơi, anh ta dám.... " Tú tức giận nghĩ, dùng tay quẹt lấy quẹt để đến môi đỏ ửng lên.

Nụ hôn đầu của cô, sao anh ta dám cướp?!(mới chạm môi mà chị) Mặt Tú đỏ bừng lên vì cái chạm ấy cứ quay quẩn trong óc.

Ring....reng.... Rồi xong thế là này giờ vẫn chưa nhai được cái gì vào bụng. Tú vác xác về lớp. Chuyện vừa này.....Tú thì là không dám nghĩ nữa.

Bước vào lớp. Lớp 10A2 vẫn như đoàn khí đột, xào xáo cả lên. Đang khó chịu trong người còn ồn ào thế đấy, ai chịu được. Tú nhăn nhó hét toáng lên

- Im lặng đi!

Không khí như chết lặng, im phăng phắc có thể nghe cả tiếng ruồi bay ấy. Không biết là vì cái gì mà lớp bỗng dưng ngoan ngoãn đột biến, Tú hét lên là im không một tiếng động, cho đến khi Tú bước về chỗ thì nghe xì xầm rất nhỏ, rất nhỏ mà thôi. Tú gục xuống bàn, người cứ như không còn thần kinh, không còn trọng lực gì nữa.

- Đói quá. Đói quá. - Tú nhắm nhắm trong miệng.

Bỗng mùi thức ăn xông vào mũi, lại tấn công cái bụng cô bằng sức công phá cực lớn. Tú mở mắt nhìn, Phúc đang lơ lửng phần thức ăn thơm ngon trước mặt Tú. Liền bật dậy như một con lật đật bị xô ngã, Tú ngược nhìn Phúc.

- Sáng giờ chắc đói lắm? Này tôi mua cho cậu đây.

Ánh mắt Tú lóe lên tia vui mừng, lại dần chuyển sang nghi ngờ. Mua cả đồ ăn sao? Tốt thế sao? Phúc nhìn ánh mắt Tú là thấy tất cả, liền bật cười.

- Ha, sao lại nhìn tôi như thế? Ngạc nhiên lắm à?

Tú không áp ứng gì gạt đầu lia lịa. Bụng lại cồn cào, thức ăn thơm thế mà. Tay Tú định giơ lên nhận nhưng lại có gì đó làm tay Tú rút lại.

- Sao không lấy? Sợ tôi bỏ độc sao?

Tú vẫn không có ý muốn nhận. Phúc rút lại.

- À thôi, lòng tốt không được chấp nhận. Bỏ vậy.

Lúc này Tú liền bật dậy, cười hi hi, níu tay Phúc, xong bê phần thức ăn ấy.

- Cảm ơn. - Tú cười tí mắt vui mừng, con đói của cô được khổng chế rồi. Không chán chùng điều gì nữa, Tú xoi phần thức ăn trong chóp mắt.

- Nước này coi chừng nghẹn. Phúc chu đáo đặt chai nước mở sẵn cả nắp lên bàn Tú. Một miếng thức ăn Tú vụng về che miệng nói lời cảm ơn rồi đưa chai nước lên uống.

- Hà. Đã quá.

- Làm như bị bỏ đói 3 năm rồi không bằng

- Bỏ đói 3 năm là ngủ trong quan tài rồi đó.

Phúc lại bật cười. Tú cũng cười theo.

Tú chăm chăm nhìn Phúc. Không biết tại sao Phúc lại tốt với mình như vậy? Và không biết bản thân có tình ý với người ta hay không? Nhưng cảm thấy từng ngày thế này rất hạnh phúc...

END CHAP

Hú ồa, Tác giả đã trở lại đây :) hihi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Hôm nay thứ sáu, tiết cuối cùng là tiết giáo viên. Giáo viên dặn dò chuyện thi cử vào một tháng tới, lớp phải bắt cặp kèm nhau, thế là lại được một chủ đề để cả lớp nháo nhào. Trong ba người, Tú Uyên Thanh, thì Thanh vẫn là người có lẽ học vượt trội hơn và Tú là người kém nhất. Tú liền chồm lên gọi Thanh.

- Ê Thanh.

- Thanh với tao rồi. - Uyên nhanh chóng nói.

Tú bắt mắt ngồi xuống. Không lẽ nhờ Phúc? Hắn ta học giỏi... Ồ mà không! Không! Chết cũng không!

Phúc cũng chẳng nhắc gì tới Tú. Giáo Viên bỗng gõ bàn.

- Im lặng! Tuần sau cao điểm của kiểm tra trước thi, các em phải cố gắng vượt qua thời gian này nhé. Thôi các em về.

Nghe được câu này, cả lớp như đàn ông vỡ tổ, ồ ạt đứng dậy, chen chút nhau ra về.

Lại kiểm tra. Lại thi. Tại sao làm học sinh mệt thế này!

Tú mang cặp trên vai, lòng nặng trĩu bước đi. Đã nặng nề còn bị một thứ gì đó đè lên thêm. Một cánh tay.

- Sao vậy? Buồn thế?

Đang muốn nổi nóng lên mà cứ như thế này. Tú nhẩn mặt quay sang nhìn, còn định một cùi trỏ vào người kẻ bên, liền thấy là Thắng. Bỗng tất cả hình ảnh lúc trưa ủa về, làm Tú sững lại một tí rồi vội vàng hất tay, bước đi nhanh hơn. Thắng liền níu lại.

- Sao vậy? Cả tâm sự một chút cũng không muốn sao? Tôi không xứng làm điểm tựa tin tưởng cho em à?

Tú dừng lại, trần trần nhìn Thắng. Ánh mắt đen không lộ ra vẻ gì là cần, là bùng nổ cảm xúc, điều đó lại làm đối phương như tan chảy. Thắng lặng lẽ thả tay. Tú lại lạnh lùng quay bước đi, đó là đã cố kìm nén cảm xúc lúc đó. Thắng chính là người đã cướp đi nụ hôn đầu của Tú, không biết là Tú xấu hổ hay thù hận nhưng những thứ đó nó trộn lẫn vào nhau làm Tú không thể làm gì khác ngoài bỏ sang một bên, lạnh lùng không quan tâm. Thắng chết lặng nhìn bóng Tú khuất xa trên dãy hành lang.

Crap...Crap...Crap... một tiếng vỗ tay nghe chầm biến nhiều hơn tán thưởng. Thắng quay sang.

- Lão đại Black Devil đây nhĩ? - Tường Đình cười một nụ cười khá tươi nhưng lại rất đều.

- Chúng ta có liên quan gì ở đây không? - Thắng lạnh lùng.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Đình tiếp.

- Đừng vì yêu mà đánh mất tất cả. Sẽ rất đáng tiếc, đáng tiếc.

Trong chớp mắt, Thắng xông đến như một tia chớp, nắm lấy cổ áo Đình, ánh mắt giận dữ.

- White Angel và Black Devil mấy lâu vẫn nước sông không chạm nước giếng. Đừng làm gì đó dại dột làm hai bên đổ máu. Tôi không muốn!

Thắng thu tay lại, dứt vào túi quần, quay lưng bước đi. Tú đi ra cổng, sao vẫn chưa thấy xe tên vệ sĩ đến.

Không biết anh ta chết bờ chết bụi chết rụi chết cháy ở đâu rồi mà giờ này chưa đến đón, đã dặn đến sớm một chút. Tú bước vài bước lại dừng lại ngóng ngóng xung quanh. Móc điện thoại ra gọi, hồi chuông đang vang lên. Cùng lúc đó một chiếc xe chạy đến bên Tú, nhìn thì giống với xe vệ sĩ, Tú lộ ra một chút vui mừng. Bỗng từ trong xe chạy ra đến năm sáu tên áo đen, vạm vỡ chạy lại kéo Tú lên xe. Tú chợt nhận ra một điều bất an, gương mặt lo lắng toàn phần.

- Này các người là ai? Đưa tôi đi đâu. Này này.

Tú la hét lên và ra sức đẩy dụa, một tên nhanh chóng dùng tấm khăn tẩm thuốc mê bịch miệng Tú lại. Tú ngất đi sau đó. Chiếc xe phóng đi nhanh. Mười phút sau, xe vệ sĩ chạy đến thì đã không có ai tại trường.

Tú mê man tỉnh dậy, mở mắt ra thì trước mắt tối đen không thể nhìn thấy gì, chợt nghe tiếng bước chân,

Chương 17

Tú mê man tỉnh dậy, khẽ giật mình vì đang ở một nơi tối tăm và lạnh lẽo, không khí ẩm đậm đến ghê rợn. Tay chân Tú bị chỗi chặt, miệng bị dán băng keo. Căn phòng loe loe một tí ánh sáng từ trên trần nhà xuống, ánh đèn yếu ớt như thân thể Tú đang run rẩy, hiện tại. Trán đầm mồ hôi. Nghe có tiếng bước chân, Tú lăm thin nhắm mắt lại.

- Sao nó còn chưa tỉnh? - Giọng một người con gái đánh đá.

- Không biết. - giọng một người đàn ông.

Bốp. Tiếng động vang lên thanh lãnh, hình như là người con gái đó vừa đánh tên kia.

- Còn không mau làm nó tỉnh dậy! - Giọng người con gái tức giận.

- Dạ. Dạ.

Ào.... một ca nước tạt thẳng vào mặt Tú, không thể nào Tú không mở mắt bừng tỉnh. Tú tỉnh dậy, lắc lắc đầu. Người con gái kia bước đến, cả người cô ta toát lên vẻ thần bí không thể tìm hiểu được điều gì. Điều đó làm Tú càng thêm sợ sệt, rên khẽ, vẫy vùng nhẹ.

- Giữ nó lại.

Hai tên kia nghe lệnh liền lập tức chạy lại. Tú run run, trừng mắt nhìn cô ta. Cô ta ngồi xuống trước mặt Tú, ngay chỗ chút ánh sáng yếu ớt tập trung nhiều nhất, nhưng cô ta mang nón che đi một nửa mặt làm Tú cũng không thể nhận ra là ai.

- Lưu Diễm Tú. - Cô ta gọi chính xác họ và tên của Tú khiến Tú càng thêm hoài nghi.

Là một người biết Tú sao? Tú còn mang thù hận gì với họ nên mới bị thế này sao? Ài? Tú có gay thù chuốc oán gì đâu chứ?

Tú rên "um...um.." rồi lại vùng vẫy, và lại bị giữ lại bằng hai người.

Cô ta nở nụ cười nửa miệng trông gian xảo và ghê gớm làm sao. Cô ta đưa tay nâng cằm Tú lên, Tú chống cự né sang một bên. Thế là Tú nhận một cái tát tai thật mạnh.

- Còn quật cường thế sao?

Ánh mắt Tú mang đầy căm hận nhìn vào cô ta. Lại nhận thêm một cái tát tai.

- Còn dám nhìn tao?

Mắt Tú rung rung. Bây giờ tình thế không lợi cho Tú, nên ngoan ngoãn một chút, Tú yên lặng không quấy rối nữa. Nói một mình thì trông chẳng oan phong tí nào, cô ta lột băng keo ra khỏi miệng Tú một cách bạo lực, khiến da thịt như muốn tách rời khỏi vùng miệng của Tú. Vừa được mở miệng, có hơi đau nhưng Tú vẫn cố nói.

- Cô là ai? Sao lại bắt tôi? Tôi đã làm gì đắc tội với cô sao? Cô định làm gì tôi?

Cô ta bóp miệng Tú.

- Tao là ai? Tao định làm gì mày? Chuyện đó mày sẽ nhanh biết thôi. Không phải mày có nhiều trai bảo vệ lắm sao?

- Trai? Cô nói gì tôi không hiểu gì cả!

- Mày còn giả nai to? Mày bu bám trai của người khác không thấy nhục à? Mặt mày dày thế!

- Này! Nói chuyện lí lẽ tí đi. Tôi là người không phải như cô nói nhé. Tôi thấy cô mới đang vì trai mà mu muội.

- Phải. Tao vì trai mà mu muội. Nhưng mày là người trong bảy tỷ người không có quyền nói tao nhưng thế. - Cô ta bóp miệng Tú chặt hơn, trừng mắt nhìn Tú.

- Ậm phi.... Tôi phi và nhé. Nói thẳng thì người dùng thủ đoạn như cô đối với Lưu Diễm Tú tôi chỉ như con cún nhà hàng xóm không hơn không kém gì.

- Được. Mạnh miệng nhỉ?

- Tôi trước giờ vẫn vậy. Đặc biệt là không cần nỏ nang với người xấu xa, bỉ ổi.

- Được. Mày láo. Nhưng tao sẽ không vì thế mà mất cái khôn của mình đâu.

Cô ta bắt giác cười lớn. Rồi đứng dậy, đi vòng ra đằng sau Tú. Vừa đi vừa nói

- Có phải mày thích có nhiều trai bên cạnh mày, bảo vệ mày, yêu thương mày phải không? Cảm giác đó xung sướng lắm phải không?

- Cô đang nói cái gì vậy?

Cô ta dừng lại ngay sau lưng Tú, khom người, đưa mặt tiến lại gần mặt Tú.

- Cảm giác có trai bên cạnh hạnh phúc lắm đúng chứ?

Tú né mặt đi, không nói

- Vậy bây giờ tao cho mày thử cảm giác con trai không phải là điểm tựa đáng tin tưởng cho mày đây.

Tú nhìn cô ta vẻ ngạc nhiên. Cô ta lại bật cười ghê rợn, quay bước đi, còn ra lệnh gì đó bằng tay. Chốt lát, Tú cảm thấy mình đang được mở trời, vừa mở ra Tú lập tức đứng dậy. Tưởng chừng được thả tự do nhưng không phải như vậy. Ba bốn tên khá cao to chặn đường Tú.

Tú nhìn xung quanh. Những tên đó nở những nụ cười thật ghê tởm.

- Các người định làm gì tôi?

- Đùa giỡn tý nhè em.

Tú bước lùi lại, thì lại đụng một tên khác. Chuyện gì đây. Bọn chúng định làm gì Tú?

Bỗng hai tay Tú bị giữ lại, cả người Tú bị xô xuống đất không thương tiếc. Mấy tên đó cười gian như một con sói tìm được một con nai tơ, muốn ăn tươi nuốt sống Tú. Tú cố bò bỏ chạy, liền bị một tên đè lên đôi chân thon thon của Tú.

- Nè em. Định đi đâu? Ở đây chơi với anh nè.

Tú vẫy vùng.

- Tránh ra. Tránh ra.

Tên đó gồng mình đè lên đôi chân của Tú, bằng mọi cách giữ chặt Tú, hai tên còn lại cũng góp phần trợ giúp nắm đôi tay Tú lại. Tú run rẩy.

- Chúng mày định làm gì?

- Sao em ăn nói khó nghe thế? Gọi anh đi nào.

Tên đó ve vãn làn da trên bắp đùi của Tú. Thân thể Tú run lên từng hồi.

- Bỏ cái tay thôi nát của mày ra khỏi người tao.

- Thế sao?

Hắn mạnh tay xé từng mảnh vải trên người Tú. Nước mắt bắt đầu tuông trào. Chúng là đang hại đời con gái của Tú đây mà. Giọt nước mắt mặn chát lăn dài lên gò má. Giây phút này Tú chỉ muốn một nhát dao đâm chết những con sói già này. Hiện tại Tú cảm thấy từng phần da thịt bị chúng sờ qua thật dơ bẩn. (đoạn này hơi lộ liễu, miễn cảm với những óc trong sáng tuổi mới lớn) Bàn tay thô ráp, bàn thiêu của chúng còn chạm vào lột cả đồ lót của Tú. Chúng còn muốn cho cái thứ nóng bỏng của chúng đi vào thân thể cô. Chúng thật sự không còn là con người nữa. Chúng trở thành bọn cầm thú, súc sinh mà ai cũng cảm thấy ghê tởm.

Giây phút trinh tiết, cuộc sống, cuộc đời của Tú gần như kết thúc, giây phút tuyệt vọng nhất, một tiếng súng phát ra làm ngưng đọng không gian và thời gian trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chương 18

Tiếng súng ấy vang lên dẫn một tia hy vọng vào ánh mắt Tú. Không gian bắt đầu hỗn loạn. Mồ hôi cả nước mắt ước đầm khắp người Tú. Không gian xung quanh ồn ào, nhưng lặng tại chính giữa một con người như mất đi linh hồn và lý trí.

Lạnh.. Mọi thứ bỗng trở nên lạnh lẽo. Đôi mắt nhắm lẹ, làm nhòe đi ánh đèn mờ trên kia.

Tú bất chợt thiếp khi cảm nhận được hơi ấm truyền từ đâu thì chắc chắn Tú không thể nào biếp được.

Chuyện xảy ra trở thành nỗi ám ảnh, ngủ cũng mơ thấy khiến Tú một cách hốt hoảng tỉnh giấc. Trời còn chút gọi là ánh sáng, không khí xung quanh Tú không còn lạnh lẽo, cả không gian cũng thay đổi. Một căn phòng trang trí nhẹ nhàng, nhã nhặn, ngăn nắp.

Tú kéo chăn sang, bước xuống thêm nhà. Bất giác cảm thấy thoải mái mà liền cúi người xuống nhìn. Khẽ thở dài.... Đã được thay đồ đang hoảng, mà do là một bộ đồ của con trai cao lớn nên có vẻ rộng với Tú.

Quan sát chậm chậm khung cảnh xung quanh, nhìn thật kỹ một lần, Tú vẫn cố gắng khảo sát lần hai vì mong tìm được thứ gì để trả lời câu hỏi "Đây là phòng ai? "

Bỗng tiếng động nhỏ "két két" phát ra từ cánh cửa, Tú vội vàng chạy vào phòng tắm.

Là người giúp việc. Thấy trong phòng trống không, trên giường thì chăn đã vén sang một bên, đặt bát cháo nóng hổi lên bàn, người giúp việc nhẹ nhàng gần hỏi.

- Chị Tú, chị dậy rồi phải không?

Tú nghe thấy như không dám lên tiếng trả lời.

Một lát sau, nhìn he hé qua khe cửa, người giúp việc vẫn đứng đó, Tú miễn cưỡng đáp.

- Vâng.

- Vậy ra dùng chút cháo đi ạ.

- Vâng.

Tú tự nhủ "Không có chuyện gì đâu!" mới rửa mặt tỉnh táo rồi mở cửa đi ra.

Người giúp việc vừa thấy Tú liền cúi đầu chào. Tú cũng gật khẽ đầu. Tiến lại gần, Tú cất giọng hỏi.

- Chị là ai thế? Đây là đâu.

- Tôi chỉ là người giúp việc thôi. Đây là biệt thự nhà họ Hà thưa chị.

- Hà....?Hà....?

- Hà Lượng ạ.

- Hà... Hà Lượng? Có cậu con trai là Hà Tường Đình đúng không?

- Vâng đúng rồi. À cậu chủ bảo em chuẩn bị cho chị bát cháo ăn cho nóng đi ạ.

- Được ạ.

- Em xuống nhà đây. Cậu chủ ra ngoài một chút về liền đó ạ. Chị yếu tâm nhé.

Tú khẽ gật đầu. Người giúp việc liếc cười huên quay lưng đi. Tú ngồi xuống bàn, lặng lẽ nhìn bát cháo. Đầu óc trống không nâng cái thìa lên hót từng thìa cháo đưa lên miệng. Thân thể hiện tại tựa như lỏng lẻo không có tí cảm giác tồn tại, tâm trí uể oải, ăn cũng không thấy ngon miệng đành buông thìa. Bước chậm chậm ra ban công.

Căn biệt thự nằm ven biển, ban công phòng Tú hướng thẳng ra đại dương xanh. Mái tóc dài của Tú bay bồng bềnh trong gió, ánh mắt thờ thẩn nhìn không gian trước mặt.

Nhiều chuyện xảy ra nối tiếp ập xuống thân hình bé nhỏ của Tú, cả thể xác và tình thần bị nỗi muộn phiền, sợ hãi cay đắng bao lấy, gặm mòn dần sức sống của một người con gái đang mới trưởng thành.

Giá như nhà Tú không giàu lên.

Giá như Tú chỉ là một cô bé tầm thường trở thành một cô gái bình thường như bao người khác.

Giá như Tú không học ở Tự Lập.

Giá như Tú không gặp Dương Thắng thì không chạm mặt Mi Trà.

Giá như Tú không vô tình trúng trái bóng của Tường Đình thì không an nguy đến tính mạng.

Giá như mọi thứ như lúc trước khi học Tự Lập thì thanh xuân Tú sẽ không bị vết nhơ như không nay.

Là ông trời đang đày đoạ Tú đúng không?

Là định mệnh đã sắp đặt đúng không?

Quá tàn bạo đi!

Chợt xoẹt qua trong ý nghĩ nụ cười gian manh mờ mờ ảo ảo của những tên làm nhục Tú thật kinh tởm, khiến người Tú lại nhức nhói cả lên. Tú ngã ngồi xuống sàn nhà, bật khóc thành tiếng. Tú tự cào cào da thịt của mình, Tú tự hành hạ bản thân không thương tiếc. Cũ như là da thịt này cũng không còn là của Tú nữa rồi.

Những hình ảnh tiếp theo lại ào ạt hiện về, bàn tay thô ráp dơ bẩn sờ soạt trên người Tú là tâm trí Tú như phát điên lên. Tú hét lên một tiếng, thu mình vào một góc, khóc cạn cả nước mắt.

Tường Đình lái ô tô về nhà, tay xách 2,3 cái túi, ánh mắt hiện lên ý cười vui vẻ xách vào nhà.

- Cậu chủ về rồi!

Vẫn về mặt đỏ, Tường Đình gạt khế đầu.

- À chị Diễm Tú tỉnh rồi.

Liền đó, Tường Đình liền nhanh chân chạy lên lầu. Đi dần dần lên từ trong phòng phát ra âm thanh lạ lùng ngày càng lớn. Ánh mắt trùng xuống, chân mày chau lại, bước chân chạy nhanh hơn.

Mở ào cửa ra, tiếng khóc thảm thiết....

Đình đứng sững lại một chốc, nhìn Tú. Tú cũng ngược lên nhìn. Đôi mắt đỏ hoe, đẫm lệ.

End chap.

Hallo. Au quay lại đây:v

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trong tiếng nấc nghẹn ngào, toàn thân bị tự hành hạ mà đỏ lên, hàng mi ước dầm, mũi ửng đỏ, mặt vẫn mếu máo, Tú ngược lên nhìn Đình. Trong lòng Đình đau xót lắm, thật sự cũng muốn chém những người hại Tú ra nông nổi này thành trăm ngàn mảnh mới có thể hả giận.

Sao có thể chà đạp lên thân hình bé nhỏ này của Tú nặng nề như vậy?

Tường Đình càng nhìn càng tức giận, càng nhìn càng xót xa cho Tú. Đình nhẹ nhàng khụy xuống bên Tú, gian tay kéo cô vào lòng mình, tay vỗ nhẹ lên lưng Tú. Tú không chống cự, cổ ép nước mắt rơi thật nhiều. Tú cố gắng được yếu đuối một lần cuối để sau này không yếu đuối nữa. Trong lòng Tường Đình cũng ấm áp lắm. Một số thứ rất giống như Tú đã từng cảm nhận khi trong lòng.....Phúc. Tú bỗng đưa tay ôm thật chặt Đình.

Đình bất ngờ lắm. Cảm nhận được từng giọt run lên của thân thể Tú, sợ sệt như một con mèo nhỏ. Điều này khiến anh càng cảm hận bọn kia hơn.

Tú ích kỉ chiếm lấy sự ấm áp của Đình nhưng đầu lại lảng lảng hơi ấm của Phúc. Chợt nhớ về Phúc khiến Tú bỗng dưng càng nghẹn ngào hơn.

Sao không phải là cậu ấy đến cứu mình?

Không biết tại sao Tú lại mong mỗi Phúc đến như vậy? Còn chiếm cả hơi ấm của Đình.

Phải chăng là mất mát quá lớn?

- Tú em nín đi. Em đừng khóc nữa, anh thật sự rất đau lòng.

Đình dỗ dành. Tú cố trấn an bản thân, nấc liên tục. Đình lại vỗ về.

- Không sao nữa rồi. Mọi chuyện đã qua rồi. Ngoan đừng khóc nữa. Anh hứa sẽ trả thù cho em.

Tú nấc nhiều hơn, dúi đầu vào lòng Đình gật gù ung thuận. Đình đẩy Tú dựa vào ban công, nâng niu gương mặt Tú, gạt nước mắt. Tú lại áp mặt mình vào lòng bàn tay Đình, tìm chỗ dựa.

Trông Tú đầm đìa nước mắt thật đáng thương, mắt sưng lên rồi, tóc tay cũng rối mem. Tú nhìn gương mặt ân cần của Đình, nhẹ lòng vô cùng.

- Anh...hức (vẫn còn nấc nhẹ)....Hứa.....hức....chứ?

Đình nhìn vào đôi mắt Tú, mỉm cười

- Ừ.

Tú cũng khẽ mỉm cười, gạt đầu, Sau đó, Tú lấy lại trọng tâm, tự gạt nước mắt. Cô biết không nên khóc nữa, lúc này phải lấy lại mạnh mẽ của bản thân bấy lâu. Tú đưa tay sờ áo trước ngực Đình.

- Ướt hết rồi.

Đình cười khuấy.

- Không sao cởi ra phơi là được mà.

- Sao thế được! Cởi ra tôi giặt cho.

Tú đưa tay đến định gỡ nút áo Đình. Đình lùi lại, nắm lấy áo của mình.

- Phơi khô lài được, Không cần em phải tốn công thế.

Tú đành chồm tới, vừa gỡ nút vừa nói.

- Tôi làm dơ áo anh. Tôi phải có trách nhiệm giặt. Cởi ra đi.

Cởi được nút áo đầu tiên, Đình liền nắm tay Tú, đẩy ra.

- Được rồi. Để anh.

Đình gỡ lần lượt các nút áo ra trước mặt Tú, thân da hơi ngăm, cơ ngực lực lưỡng săn chắc bắt đầu hiện ra. Tú ban đầu có hơi cứng đờ, sau đó bất giác đỏ mặt nhưng ánh mắt vẫn không rời đi.

- Thế này là sao đây? Đỏ mặt này. Không phải nghiện rồi chứ?

Tú bật đứng dậy, quay lưng đi. Đình cũng đứng dậy. Chồm mặt từ đằng sau đến nhìn ngang mặt Tú, cười.

- Anh nói đúng rồi hả?

Tú không đáp, lặng lẽ né tránh. Sau đó Đình cũng không nói, cởi hết phần áo còn lại giờ ra trước mặt Tú.

Mặt vẫn ngoảnh đi chỗ khác, tay hươ hươ lấy cái áo. Đình cười nắm cánh tay Tú đặt cái áo vào. Tú nắm lấy rồi lại lên đi.

- Tôi đi giặt đồ.

Tú đi vào trong, Đình cũng đi theo. Nhìn lên giường chột nhó.

- À Tú này!

Tú quay sang, Đình vẫn đang cúi trần như vậy, Tú lại ngại ngùng quay đi. Đình vội vàng mặt áo khác vào.

- Anh mặc áo rồi. Chuyện anh muốn nói là đồ em rách cả rồi, anh đã mua vài bộ mới cho em này. Tắm rửa lại rồi thay đi.

Tú quay sang nhìn Đình, kiểm tra lời nói của anh ta. Xong mới thật sự thả lỏng. Tiến lại phía giường, đặt áo dơ của Đình lên ghế. Một vài thứ hợp với phong cách của Tú. Tú mỉm cười vui vẻ.

- Cảm ơn.

- Của em hết đó.

- Nhiều quá. Bao nhiêu cả vậy?

- Tặng em mà hỏi bao nhiêu tiền em có thấy kì không?

- À thì... Nhưng thật sự nhiều quá!

- Không bao nhiêu đâu. Điều quan trọng bây giờ là em phải thay đồ. Chứ định mặc đồ anh mãi à?

Đình bất ngờ nhìn xuống. Đúng là cô đang mặc đồ con trai, từ khi tình cứ tưởng đồ của mình. Ngấm ngía một chút xong Tú "ó" lên một tiếng.

- Ai...ai....ai đã thay đồ cho tôi lúc về đây?

- Anh!

Tú trừng mắt.

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đình cười

- Này anh cứ cười như thế là có ý gì? Muốn chết hả?

Tú trừng mắt, nhìn Đình như muốn ăn tươi nuốt sống. Đình vẫn cười.

- Xem em kia....

- Tôi thì làm sao?

- Làm gì mà tức giận thế?

- Chứ anh nói tôi phải như thế nào bây giờ?

- Anh chỉ đùa thôi mà. Haha. Chọc em tức phát khóc rồi.

Mắt Tú đã ngấn lệ. Nhưng vừa nghe câu vừa rồi thì nó đã bị ép ngược vào trong. Tú lặng im không nói, quay mặt đi.

Tú đi vào phòng tắm.

Chỉ 10 phút sau khi Tú đang gội đầu thì bên ngoài Tường Đình đập cửa.

- Tú à, Tú à. Em đang làm gì vậy?

Tú mắt nhắm mắt mở trả lời.

- Tôi đang tắm. Làm sao?

- Anh mắc....anh mắc...em có thể mở cửa được không?

- Nhưng tôi đang tắm. Không thể mở được.
- Một chút thôi. Một chút thôi. Được chứ?
- Đợi một chút.

Tú lật đặt xối nước. Rồi mở cửa.

Về mặt Đình giả bộ đau đớn, sau khi cánh cửa mở ra thì Đình bất ngờ đơ người ra. Tú vẫn đang mặc đồ nhưng đầu thì ướt. Tú hốt hãi bỏ ra ngoài.

- Không phải anh bị gì sao? Vào đi.
- A..a...a...anh bỗng dưng hết bị gì rồi!

Tú nhìn Đình.

- Anh có phải lừa tôi đúng không?
- Không có. Anh thật sự vừa bị đau bụng..

Tú nhìn Đình hận thù một bụng.

- Anh lừa tôi. Anh cũng chỉ xem tôi giống như bọn kia, như thú vui để giải toả nỗi phiền muộn. Đúng không? Được.

Tú đi vào phòng tắm lại. Vội vã thay đồ.

Đình đứng bên ngoài đập cửa.

- Tú à, nghe anh giải thích. Anh không cố ý.

Liền đó Tú mở cửa. Đình đứng cản đường.

- Nghe anh giải thích được không?
 - Tôi cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi cảm ơn cả những bộ đồ này nữa.
- Tú lánh sang một bên bước đi nhanh. Đình chạy theo.
- Tú anh xin lỗi. Em muốn đi đâu?
 - Tôi tự về nhà. Không cần anh quan tâm nữa.
 - Anh đưa em về.
 - Không cần.
 - Anh thực sự xin lỗi mà.

Tú không nói, hai người đi thật nhanh ra khỏi căn biệt thự. Đình lại cản đường.

- Tú à, anh thật sự xin lỗi. Anh không cố ý. Bây giờ anh đưa em về. Anh không muốn em lại xảy ra chuyện gì được chứ?

Tú nhìn Đình. Đình chà hai lòng bàn tay vào nhau, van xin.

- Coi như cho anh bảo vệ trọn vẹn hôm nay. Được chứ? Anh xin em đó.

Cảnh tượng mà một chàng trai vô cùng được yêu mến, đẹp trai, tài giỏi, còn có quyền lực và tài sản khá lớn lại đang van xin một cách cực kì con nít, đối với người như anh ta thì hoàn toàn không hợp một chút nào.

Tú muốn bật cười nhưng phải giữ mình là một người giận lâu, và thật sự ghét hấn.

Tú khẽ gật đầu không nói. Đình vui vẻ chạy đi lấy xe.

Chiếc xe mui trần xám bạc, sang trọng chạy trên đường phố. Màn đêm buông xuống, đèn điện bên đường rọi xuống biển, lung linh một vùng.

Đình gác tay lên thành xe phóng khoáng. Tú neoh mắt nhìn về phía biển xa. Bầu trời huyền ảo, lung linh đầy sao.

Chiếc xe phóng trên đường phố trong tĩnh lặng. Đình vẫn hay quan sát Tú, người Tú toát lên vẻ quyến rũ dễ thương của một cô gái trẻ tuổi. Nhưng len lỏi một chút không khí lạnh lùng khó tiếp cận.

- Nhà em ở....

- Đường YY nhà XXX

Chiếc xe phóng nhanh hơn.

- Sao anh chưa đủ tuổi lại đi nhanh như vậy?

- Quen rồi.

Xe dừng lại ở trước nhà Tú.

Tú rời khỏi xe, vừa lúc Đình định xuống xe cũng là lúc điện thoại Đình reo lên.

- Tôi nghe.

- Xong việc rồi đến đi.

Đình vui mừng mở vội cửa. Chạy đến nắm tay Tú kéo lại lúc Tú đang đi đến cổng.

- Theo anh một chút.

Người Tú nhũn ra, chân chỉ biết chạy theo Đình và leo lên xe lại. Không hỏi lí do, không chống cự.

Cả Tú lúc này cũng không biết mình thế nào nữa.

Chắc mệt rồi, thuận theo cho xong.

Đình lại nhanh chóng chạy xe đến một căn biệt thự khác trong một con đường vắng.

- Em xuống xe đi.

Người Tú bất giác run sợ bởi vẻ bề ngoài đầy mùi thuốc súng, vắng vẻ nữa. Không khí cứ se se lạnh.

Đình đi vòng sang mở cửa cho Tú, nắm tay Tú kéo vào trong.

- Em cứ vào, không sao.

Đình giữ chặt tay Tú bước vào trong. Không khí bên trong lại khác xa với vẻ bên ngoài ảm đạm của nó. Trong này nhạc sập sinh, tiếng đùa giỡn náo loạn như một quầy bar.

Mọi người nhìn thấy Đình liền chào cung kính

- Lão nhị.

- Lão nhị.

Đình một mạch đi ngang qua mặt họ, kéo Tú vào một căn phòng lại bao phủ bởi bóng tối và sự im lặng. Người Tú lại run nhẹ lên. Tường Đình thì tự nhiên bước đi.

Hai người đi sâu vào một chút thì có ánh đèn mờ mờ ảo ảo phát ra. Đình cùng Tú đứng ngay ánh đèn đó.

- Lão đại. Thế nào?

Tú nghe Đình nói chuyện với ai đó nhưng nhon xung quanh thì thật sự không có gì, chỉ toàn là bóng tối.

Bỗng một giọng nói cực lạnh lùng, hung bạo.

- Lôi chúng ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đình kéo Tú tránh sang một bên, sau đó vài giây một đám người hình như đã bị hành hạ vô cùng tàn độc được lôi ra, toàn thân nhem nhuốc.

Dưới ánh đèn mờ nhưng cô quan sát một chút, Tú chợt nhận ra bọn chúng là những người đã làm ô uế thanh xuân của Tú. Vừa sợ sệt vừa căm hận, người Tú lại bất giác run rẩy.

Đình nắm tay Tú trấn an, cất giọng tức giận hỏi

- Ai là tên cầm đầu dám dùng nhiều người ăn hiếp một cô gái?

Giọng tên lão đại vang lên.

- Tôi mà nói ra chắc chắn cậu sẽ rất rất là bất ngờ.

- Nói ra nhanh.

Không gian yên tĩnh một chút là nồng độ mùi thuốc súng lại tăng lên. Ghê ghê rợn rợn.

- Lâm Thảo Ly.

- Cái gì?

Đình và Tú cùng đồng thanh.

Sự thật quả đúng là vô cùng bất ngờ đến không thể bất ngờ hơn.

Không thể tin là một người con gái vẻ ngoài cực kì ngoan hiền lại có thể làm ra những chuyện này. Thật sự quá sức tưởng tượng rồi.

Đình trầm mặc một chút.

Dáng cao, hơi mạnh mẽ, thân thủ nhanh nhẹn còn thành thạo súng và dao lại là một người trầm mặc, hiền hậu nét na.

Giọng nghi ngờ Đình nói.

- Lão đại... Cậu không nói đùa chứ? Không thể nào lại là cô ấy.

- Trước giờ cậu vẫn là người hiểu tôi. Lôi ra.

Căn thấy có sự di chuyển phía sau đến, nhưng tối đen không thể nào thấy rõ. Một con gió nhẹ ngang qua Tú, một người áp giải một người nữa đi đến giữa ánh đèn.

Nhìn qua Tú có thể nhận ra chính là cô gái nói chuyện với Tú ban chiều. Bây giờ cô ta vẫn đang đội nón không thể nhận định lời của Lão Đại là đúng.

Lão Đại lại nói

- Nếu cậu không tin thì tự xem đi.

Đình cúi xuống nhìn Tú, Tú cũng gước lên nhìn. Sau đó Đình tự động thả tay, bước đến bên người con gái đó. Đình ra hiệu cho người đàn em vẫn đang giữ cô ta thả tay. Người đàn em đó liền gạt đầu, làm theo, lùi ra một chút.

Đình chậm chậm đưa tay lên tháo nón của cô ta.

Nón vừa rời khỏi đầu, Thảo Ly liền quay mặt đi.

Kết quả thật khiến nhiều người chết đứng. Đúng là người con gái trầm tính, dường như là bệnh tự kỉ lại làm ra chuyện động trời như vậy.

Cuộc sống quả là không ai lường trước chữ ngờ!

Đình cười nhạt.

- Tôi thật sự hy vọng không phải cô! Nhưng chuyện này quá thảm rồi!

Thảo Ly đưa ánh mắt mang chút tiếc nuối, ân hận nhìn Đình, sau đó lại lạnh lùng quay đi.

Tú đứng sững sờ.

" Đúng là Thảo Ly. Là cô ấy.... Mình đang nằm mộng thôi đúng không? "

Một người con gái mang chút yếu đuối, hiền lành, thân thể hơi chậm chạp lại sống chung với một gian xảo, độc ác và thân luôn mang thù hận?

Ông trời quả là không có mắt

- Thế còn bọn này?

Tướng Đình chỉ vào đám người nằm la liệt.

- Của Dark Heart. Bang nhỏ nhưng quả thật là gan dạ.

- Tiền thôi. Nhưng sao cậu biết?

- Chúng khai.

Lão Đại phát từ câu từng chữ đều khiến người khác mang chút hoảng sợ. Thảo Ly bị trói, ánh mắt lạnh nhạt. Đình đặt Tú ngồi trấn an trên ghế rồi từng bước tiến lại chỗ Thảo Ly.

Thấy Đình, ánh mắt Thảo Ly nâng cao lên một chút, ngây thơ trộn tí vui mừng gọi.

- Anh

- Đừng nói chuyện với tôi như vậy.

Đình lạnh lùng.

- Anh em đã làm gì?

Thảo Ly vẫn giữ bộ dạng đó.

- Làm gì? - Đình nhếch môi. - Làm gì tự khắc bản thân làm chủ được.

- Anh, em đã làm gì chứ? Em chỉ đang loại bỏ thứ dơ bẩn xung quanh anh và em thôi. Loại nó đi thì thế giới mới trong lành hơn.

Đình tức giận sà tới nắm cổ áo Thảo Ly xé rách lên. Thảo Ly hơi ngạt, khàn khàn giọng thều thào, giọng điệu hơi thay đổi.

- Em muốn hỏi anh là em đã làm gì để anh phải luôn kè cặp, bảo vệ con nhỏ đó. Em đã làm gì sai?

- Qua chuyện này cô vẫn không hiểu sao? Thật sự bản chất của cô không phải nai tơ mà là sói già! Cô có hiểu không?

- Làm như vậy em mới bảo vệ được hạnh phúc của em.

- Hạnh phúc của cô là hết khiến người đó chết thì thành sống không bằng chết? Là như vậy sao? Hả?

Giọng Đình hung ác cực đáng sợ, tay lại đang cố ra sức siết cái cổ áo của Thảo Ly. Thảo Ly ngạt hơn, ho không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Không khí căng thẳng tột độ. Lúc này Lão Đại đánh ra mặt để dễ giải quyết vấn đề hơn

- Lão Nhị, con mồi nằm ngay miệng rồi không sợ không nuốt được. Đừng tức giận hoá mất khôn.

Tướng Đình trừng mắt nhìn Thảo Ly, rồi đột ngột thả tay, không quên dùng sức đẩy ngã Thảo Ly sang một bên.

Tường Đình quay sang những tên kia, ngồi xuống bên cạnh. Những tên đó liền run rẩy sợ hãi, cố lảng tránh.

Đình nắm lấy cổ áo một tên xách lên, giọng độc ác bá đạo hỏi

- Tụi mày là Dark Heart?

Tên đó sợ hãi đến mặt tái mét, môi mấp máy không nói thành lời chỉ có thể gật đầu lia lịa, ánh mắt còn không dám nhìn Tường Đình.

- Cô ta... Đình chỉ Thảo Ly. - Đã thuê chúng mày sao?

Lại chỉ dám gật đầu.

- Bao nhiêu?

Hắn chớp mắt liên hoàn, môi lại cứ mấp máy không thành tiếng, toàn thân run như đang ngồi trên ghế massage. Đình thờ dài ngao ngán, cắt môi một chút rồi hạ giọng hỏi tiếp.

- Tao hỏi cô ta thuê chúng mày bao nhiêu?

Một tên khác giải vây, nhưng cũng không thể nói một cái lưu loát.

- Năm...năm...năm trăm triệu....

Tú hoảng hốt. Năm trăm triệu? Nhà Thảo Ly giàu có vậy sao?

Đình thả tên kia ra. Lại tiến đến chỗ Thảo Ly, nhẹ nhàng đỡ cô ta dậy.

- Cho tôi một lý do. Sao cô lại đánh giá một mạng người chỉ đáng giá năm trăm triệu?

Ánh mắt đánh giá, Thảo Ly ngược nhìn Đình, nhếch mép nhẹ đầy khinh bỉ.

- Với con tạp nham ấy bấy nhiêu đó là xứng.

- Vậy nếu tôi bảo cô cũng chỉ xứng nhiều đó thì sao?

- Anh định làm gì?

Đình cười lớn.

- Tú.

Đình bắt ngờ gọi Tú, khiến Tú đang tập trung giật thót.

- Gì? Anh làm tôi giật mình.

- Em có năm trăm triệu không?

- Tất nhiên là.....không!

- Bang anh cho em mượn.

- Này cậu có thấy tôi ngồi đây không ? Lại tự động quyết thế?

- Cậu đang ngồi trong bóng tối đương nhiên người trần mắt thịt như tôi không thể thấy.

- Thằng cậu tặc.

Không khí bỗng vui vẻ lên trông thấy, không giống như băng đảng xã hội đen trong phim lúc nào cũng âm ảm. Cả Tú cũng cảm thấy thoải mái một chút khi nghe "Cu" Đại và "Cu" Nhị nói chuyện. (Xưng như vậy ý bảo giống trẻ con nhà)

Tuy nhiên nãy giờ Đình nói với Tú về vấn đề gì thì Tú vẫn chưa xác định được.

Tú mới ngây ngô hỏi một câu.

- Anh cho tôi mượn tiền làm gì? Tôi hiện đâu cần tiền?

- Không phải em hận con người này sao?

Đình hắc mặt sang Thảo Ly ra hiệu. Tú thừa nhận.

- Phải.

- Thế, nên em cần có tiền để trả đũa chứ?

- À... Tôi hiểu rồi.

Đình quay sang Thảo Ly.

- Có phải nhìn người khác bị cướp đi danh giá của một người con gái cô hạnh phúc lắm phải không? Thế bây giờ tôi cho cô thử làm người bị hại nhé? Sẽ không hạnh phúc như người hại đâu....

Thảo Ly hốt hoảng, lắc đầu, mếu máo.

- Không! Anh! Không! Em không biết gì cả! Anh tha cho em đi. Em hiểu rồi. Em thật sự hiểu rồi anh à. Coi như đó chỉ là hù dọa thôi được không? Cuối cùng thì cô ấy cũng không làm sao cả mà. Em xin anh.

Đình lại nắm cổ áo Thảo Ly.

- Không sao cả sao? Cô bị tâm thần phân liệt phải không? Cô ấy đã bị ám ảnh sâu sắc cô có biết không? Và lại cô ấy không sao là chỉ thể xác thôi, tâm hồn, danh dự cô ấy đã bị bôi đen cô hiểu không? Hả?

- Danh dự của em cũng bị bôi đen mà. Cho cô ấy và do cả anh đấy. Sao anh không đoái hoài tới em?

- Danh dự của cô bị làm sao? Tôi làm gì đến danh dự của cô chứ?

- Em yêu anh mà sao anh không suy nghĩ đi. Em yêu anh bao lâu như thế mà vừa gặp cô ta anh lại bảo anh không yêu em! Anh biết em hy sinh bao nhiêu không? Anh biết người ta nói gì về em không? Đấy, danh dự của em thì sao? Yêu anh hết lòng như thế anh lại chẳng bao giờ suy nghĩ cho em vậy?

- Đừng kể lể nữa. Hậu quả hôm nay cô phải nhận ông trời đã đặt sẵn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Thảo Ly la lên.

- Không. Anh mới là người đặt ra nó. Anh có thể bỏ. Em xin anh tha cho em đi.

Đình chuyển hướng sang Tú.

- Lúc em bị hại có la hét, xin xỏ thế này không?

- Tôi nhớ là chỉ chọc chị ta bức rồi chị ta liền ra tay. Tôi chưa kịp nghĩ đến chuyện xin xỏ gì?

- Em không sợ sao? Không van xin thật sao?

- Tôi van xin thì cũng giống như chị ta bây giờ. Kết cục thì sao? Anh vẫn muốn làm chuyện tiếp theo với chị ta đúng không?

- Chuyện tiếp theo? - Đình bật cười - Em quả là biết dùng từ.

- Tôi không muốn miệng tôi toàn nói ra những thứ dơ bẩn.

- Em đúng là.....

- Tôi thì sao?

- Không sao. Vậy em có muốn xem chuyện tiếp theo anh làm?

- Mấy chuyện ấy hại nǎo người khác. Tôi không muốn xem. Aaa~ Tú bỗng ngáp một cái. - Tôi buồn ngủ anh đưa tôi về nhé.

- Được thôi. Giao lại cho Lão Đại nhé.

Đình thả cổ áo Thảo Ly ra. Làm ngơ trước sự van xin khóc thét của Thảo Ly, mặc kệ làm ngơ, dắt Tú đi ra khỏi phòng. Tú cũng bước đi như thế, bỏ qua những thứ âm thanh phức tạp xung quanh: tiếng lão Đại ra lệnh, tiếng la hét củ Thảo Ly, tiếng xé áo.....

Ra khỏi căn phòng, cánh cửa khép lại, mọi thứ cũng như đã kết thúc.

Đình đưa Tú về nhà, tâm trạng Tú tốt lên hẳn, trước khi vào nhà Tú còn vô ý ôm Đình một cái rồi qua mặt bỏ đi.

Một ngày dài lại kết thúc.

Kì thi đến gần, lịch kiểm tra dày đặc tra tấn Tú. Hôm nay giáo viên thông báo sẽ gửi điểm cho phụ huynh. Tú sợ đến mặt xanh mặt đỏ. Ba mẹ cô hôm giờ không hay ở nhà, chỉ còn cô giúp việc. Nếu báo điểm về thì chắc chắn cuộc sống của Tú sẽ bị quản chặt hơn. Có thể là từ một anh vệ sĩ thì thành một anh kiêm vệ sĩ cả gia sư còn chung trường nữa thì sao?

Oh My Goh. Không dám tưởng tượng.

Nhưng không chỉ bị quản chặt mà còn phải trải qua gia pháp của cha và bài ca muôn thưở không quên của mẹ.

Ôi cuộc đời toàn những niềm đau.

Giờ trưa.

Tú cùng hai người bạn thân đi ăn chỗ cũ. Không hí hôm nay thoáng đàng lạ thường, không có bất kì sự phiền hà, nguy hiểm nào kề cận. Thoải mái. Vô cùng vô cùng thoải mái.

Ra về, ba Tú - Ông Lưu Trịnh Sáng trực tiếp đến trường đón Tú là một vấn đề cực kì to tác với Tú. Ba Tú vẫn không hay xuất hiện ở những nơi công cộng thế này. Trông ông bình thường không thể nào bình thường hơn, lạnh nhạt, băng đá.

Tú thấy vậy lại càng sinh nghi. Cả quãng đường về ông không nói tiếng nào, ngồi vào bàn ăn cũng không nói chi. Tú cảm thấy im lặng như thế mới đúng là hủ chết người. Cố gắng ăn chậm kéo thời gian một chút để thời gian sống kéo dài ra một chút.

Ông Lưu đặt đĩa xuống lại khiến Tú giật mình. Càng rùng rợn hơn là ông để lại một câu.

- Tú ăn xong gấp ta.

Nghe như thế Tú lại nổi hứng dọn chén bát và còn cùng mẹ rửa.

Nhưng trốn tránh một khắc thì những giờ còn lại cũng không thể trốn được. Tú chậm chậm đi lên lầu. Không dám phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất. Nhẹ nhàng chậm chạp đi lên. Phòng Tú phải đi ngang qua phòng làm việc của ông Lưu. Tú đến khép mép bên mép cửa he hé nhìn thấy ông Lưu đang cực kì tập trung làm việc, Tú dần dần hạ trọng tâm xuống, bò chậm chạp từ bước giống như một con mèo tìm thấy miếng ăn biết động, không dám xông đến nhanh chóng.

Từ chút nhỏ, Tú đi chuyển.

- Đình trốn sao?

Lời nói của ông Lưu thốt lên là Tú bắt giác giật mình, cười cười khù khờ đứng dậy, phủi áo quần. Di chuyển vào trong phòng làm việc, đầu không ngưng suy nghĩ " Cha mình có mắt ở trán hay mắt cá sao? "

- Đóng cửa lại.

- Vâng. - Tú nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rồi chạy ủa về phía sofa hí hửng như dạo chơi chút thôi, làm bộ vớ lấy cuốn sách đọc.

Ông Lưu từ bàn làm việc tiến lại.

- Tú, ta hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tú nghe thấy liền đánh hơi điều gì đó bất ổn, hơi lo sợ một chút, không tiếp lời. Ông Luru nói tiếp.

- Có phải dạo gần đây con va chạm với nhiều người không? Con của những người có quyền thế?

Tú ngây ngô nhìn xung quanh, môi hé hé nụ cười vô hồn, vẫn không đáp.

- Ta đã biết một số chuyện gần đây xảy ra với con. Nếu đã như thế thì ta cũng muốn con như thế này.

Cảm giác hồi hộp, bất an khiến Tú cứ bứt rứt không yên. Từng câu từ chữ trong lời nói của ông Luru đều làm tim Tú đập mạnh một nhịp.

- Cậu chủ nhà Dương sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con sau này. Lo mà nắm bắt cậu ấy. Nhà cậu ta có tiền lại có quyền bậc nhất nhì, ta nghe nói gần đây tập đoàn nhà cậu ta đã khiến hai tập đoàn khá có tiếng khác là Đường và Lâm phá sản. Nguyên nhân là vì tiểu thư hai nhà này có gây hấn trong trường liên quan đến cậu chủ này.

Ông Luru luyên thuyên nói, còn Tú thì cứ mơ mơ màng màng. Nghe được chữ gì có vẻ quan trọng trong lời nói của cha thì bắt đầu suy nghĩ lung tung.

- Con đó. Phải cố gắng tiếp cận.

Tú chợt giật mình nhìn cha, cười trừ rồi bỏ đi. Về phòng leo lên giường nằm suy nghĩ vài thứ.

Cậu Dương? Đường gia? Lâm gia? Phá sản? Nhưng nếu nhà Đường thì Tú có thể hiểu vì hai ba tháng trước đã giải quyết rồi! Nhưng còn nhà Lâm? Không lẽ truyện về Lâm Thảo Ly anh ta cũng biết?

Say sưa suy nghĩ, trần trọc đến tưởng chừng không thể ngủ, óc cũng muốn nổ tung nhưng rồi cũng lần quay ra ngủ khò.

Giờ ra chơi, Tú không cần chạy đi tìm Thắng, người cũng tự lách xác đến.

- Chào em

- Anh ở đây này giờ?

- Nhớ em quá nên vừa ra chơi là lách lên đây.

Tú trừng mắt nhìn Thắng. Chỉ nói những câu khiến Tú nghe mà nổi da gà.

Nhớ nhưng gì nhau chứ?

Tú quay đi và bảo

- Đi chỗ khác nói.

Tú vội bỏ đi, không quan tâm giờ Thắng đã què một chân, cứ cà nhắc mà đuổi theo. Đi một lúc thì Tú mới thấy lạ, cứ y như là mình chủ một mình bước đi không có ai bên cạnh cũng không có ai đuổi theo, quay lưng lại mới thấy bộ dạng khó khăn mà đi theo. Tú đứng nhìn lạ lẫm một chút, sau đó chạy lại.

- Sao vậy?

- Vết thương ngay chân thôi. Không sao. - Thắng cười.

- Có đi tiếp được không?

- Được.

- Thế thì đi tiếp đi.

Tú nói xong lại vội vàng bước đi. Thắng cố đứng thẳng đi bình thường nhưng có vẻ lúc đầu mong gặp Tú nên vội quá quên cả chân bị thương. Vết thương đang rỉ máu. Trục không được nữa Thắng ngã xuống, ôm lấy chân mình, nhưng tuyệt đối không muốn rên lên một câu.

Một đoạn nữa lại thấy lạ Tú quay sang, thấy Thắng ngã xuống đất lại vội vàng chạy lại.

- Thật sự không sao? Sao lại ngã nhào ở đây?

Thắng không đáp chỉ ôm lấy chân của mình, chỉ hơi cau mày một chút ngoài ra không hành động. Tú nhìn xuống chỗ tay Thắng đang cố giữ lại, màu quần chỗ đó đậm hơn có vẻ ẩm ướt, Tú mới cả gan xé mạnh, nhìn thấy một vết thương khá sâu lại không được băng bó cẩn thận.

Tú nhẩn mặt nhìn Thắng.

- Sao thế này?

- Không sao mà.

Thắng gỡ tay Tú ra, giả vờ mạnh khỏe đứng lên, nhưng chân lại tê cứng đi, không còn sức. Tú cắn môi, trừng mắt nhìn Thắng, giọng gằn gằn.

- Tôi hỏi thế này là sao?

- Không sao!

Thắng vẫn kiên định không hé răng nói gì ngoài hai chữ đó. Tú như phát điên.

Mấy chuyện ngồi mà cứ năn nỉ không thành, hỏi không nói..... Mất chuyện thách thức sự kiên nhẫn nói chung Lưu tiểu thư đây không hề làm được.

Tú tức giận đến mặt đỏ cả lên. Thắng trông thấy, đưa tay lên chỉ vào Mặt Tú cười lớn.

- Haha, đáng yêu chưa kia!

Người Tú lại tăng nhiệt đột ngột. Không bỏ đi chắc Tú tức mà chết.

Tú cố gắng kiềm nén, đứng dậy.

- Ít ra tôi còn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh một lần nhưng anh không thích thì thôi vậy.

Tú định cất bước đi, Thắng nhanh chóng nắm chân Tú lại.

(Người ta núm kéo thì nắm tay đồ, ông này núm nắm chân. Độc! *cười lớn*)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hợp Đồng Hầu Hạ (Part 1)

- Tác giả: tui đem tiêu đề lại cho đọc giả đây haha.

- Xin lỗi.

Tú quay lại, Thắng ngược lên cười.

- Xin lỗi.

Tú ngồi xuống, nhìn Thắng trông đợi điều gì đó.

Thắng liền điềm đạm kể lại chuyện.

- Hôm em bị Thảo Ly bắt đi...

Tú ngạc nhiên

- Anh biết chuyện đó sao?

Thắng hệt hần, sau đó cho qua

- Ủ. Hôm ấy anh đã thấy em bị lôi lên xe. Sau đó...

- Sao anh không chạy theo?

Thắng hịt hần (x2)

- Làm sao anh có thể chạy theo chứ? Anh đâu phải beo?

- Cũng phải.

Thắng nhìn bộ dạng hóng chuyện của Tú, lắc đầu. Cứ giống như một đứa con nít, hóng chuyện còn tò mò các thứ.

- Sau đó anh mới gọi cho đàn em. Rồi bảo đàn em thông báo cho White Angel.

- Nhưng sao anh lại biết là Thảo Ly? Còn gọi cho WA?

Thắng hịt hần (x3)

- Theo anh cứ gọi cho chắc. Với lại anh nghĩ Mi Trà thì anh giải quyết rồi. Vậy quần bên em chỉ còn Lâm Thảo Ly "ex" của tên lão nhị WA là Tường Đình thôi. Kêu hần...

- Tôi hiểu rồi. Anh cũng biết nhiều chuyện quá ha.

Thắng hịt hần (x4)

- Em đừng xem thường anh như thế.

- Anh không nói tôi cũng không nghĩ anh nhiều chuyện thế.

Thắng hịt hần (x5)

- Em không nói không chịu được hả?

- Rốt cuộc thì chân anh làm sao?

- Em này giờ làm anh hịt hần 5 lần rốt cuộc có muốn nghe anh kể không?

- Thì anh cứ kể đi, tôi có làm gì đâu!

Thắng kí vào đầu Tú.

- Giả nai.

Tú nhăn mặt. Thắng nói tiếp.

- Vết thương này ý, là anh đuổi theo đến xảo huyết của bọn bắt cóc...

- Xảo huyết cái gì? Chỉ có vài người. Đâu phải một băng đảng.

Thắng hịt hần (x6)

- Anh không cãi với em. Thì anh vô giải cứu em xong rồi bắt tên chủ mưu. Đúng là Lâm Thảo Ly còn gì. Chỉ không ngờ cô ta giỏi võ còn mang súng. Giao đầu không thành cô ta móc súng bắn vào chân anh. Rồi bỏ chạy....

- Sau đó sao WA bắt được cô ta nhỉ?

- Tất nhiên là quân bọn anh, em không nhớ bên anh còn Toàn sao. Hần ta cũng được việc đấy.

- À vậy anh dờ rồi. Hahaha

Thắng lại kí đầu Tú. Tú trừng mắt.

- Tôi chịu đựng đủ rồi nha. Ủa chân anh hết đau rồi hả?

Thắng đứng người một chút, sau đó nhanh miệng nói.

- Em nhắc lại chi nó đau rồi.

- Giờ sao?

- Đưa anh đến phòng y tế đi.

- Được thôi.

Sau đó Tú vác cục thịt to chà bá - Dương Thắng đến phòng y tế. Qua bao dãy phòng, mặt Thắng thì ngẩn cao nhìn người mặc dù chân không cử động, Tú cúi gầm xuống, gồng mình vác Thắng đến phòng y tế. Tú biết về mặt hốc hác của Thắng nhìn người khác nhưng không thể nào tức giận được. Dầu gì hán cũng xem như cứu Tú một mạng.

Vác được Thắng đến phòng y tế, Tú đồ cả lít mồ hôi, chảy hết 1kg mỡ (mặc dù chị không có mỡ).

Đờ Thắng chậm chậm ngồi xuống giường bệnh, cũng làm Tú tá hoả. Đờ hán ngồi thì chịu ngồi đi, kéo cả Tú ngã nhào xuống giường. Tú liền bậc dậy nhìn Thắng chỉ muốn đấm một phát.

- Em đừng có làm đau người thương?

- Gì?

- Người bị thương. Người bị thương.

Tú thật là hết nói nổi với Thắng. Sau đó chị y tá liền đi ra.

Phòng khám ở trường cũng không tầm thường, bác sĩ y tá thuốc men đầy đủ cả. Chỉ là phòng hơi nhỏ.

- Chị băng bó cho anh ta đi. Anh ta chảy máu nhiều rồi đấy.

Chị y tá cười

- Được.

Chị y tá chạy đi lấy dụng cụ. Thắng nhìn Tú.

- Em băng cho anh.

Tú ngạc nhiên nhìn Thắng.

- Anh nói sao cơ?

Cùng lúc chị y tá chạy ra, tay xách hộp y tế. Tú nhanh miệng.

- Chị làm đi.

Cô y tá thì hợp tác như vậy nhưng Thắng thì không. Cô y tá cười.

- Đừng động đây! Đau đấy.

Thắng điềm đạm nói.

- Chị trách ra, tôi muốn cô ta làm.

Cô y tá nhìn Tú, Tú lại nói.

- Chị cứ tiếp tục đi. Hấn mình rùng da rần... - Tú vừa cười vừa nói lại. - Mình đồng da sắt không sợ đau đâu. Cứ yên tâm.

Cô y tá lại cố tiến hành công việc của mình. Như trước Thắng vẫn không hợp tác. Lần này giọng Thắng có vẻ tức giận hơn, giọng trầm hơn.

- Tôi bảo chị để cô ấy làm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hợp Đồng Hầu Hạ (Part 2)

Cô y tá lại tiếp tục nhìn Tú. Tú lại cười.

- Hắn ta không dám làm gì chị đâu. Em hứa danh dự đấy. Nếu hắn làm gì chị em báo kê cho. Cứ từ từ làm việc cần làm.

Thắng nghe từng câu từ chữ rõ mông một, mặt biến sắc trông hung tợn hơn. Lần này không dám tự ý xông vào, chị y tá nhìn Thắng, hỏi nhỏ.

- Tôi sát trùng được chứ?

Thắng nhìn cô y tá gương mặt hiện rõ sự lo sợ, quay mặt đi.

- Nếu cô muốn bị đuổi việc.

Sóng lưng cô y tá lạnh lên, toàn thân như tê bại, run rẩy không chút sức. Tú nhìn thấy không đành lòng chỉ vì một việc nhỏ miếng cơm của người khác lại bị mất đi. Dù gì tên Thắng này thích gì làm đó, phá sản hai tập đoàn rồi không lẽ không thể khiến một người bị sa thải?! Thôi thì Tú nhượng bộ hết hôm nay!

Cô y tá vẫn giương mắt lên nhìn Tú chờ đợi một điều gì đó. Tú nhìn Thắng rồi nhìn cô y tá, thờ dãi nói.

- Được rồi chị, để tôi.

Sắc mặt hai người kia thay đổi nhanh chóng. Cô y tá cười vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Tú. Thắng nhìn Tú, ánh mắt long lanh mừng rỡ nhưng một chú cún con. Tú trừng Thắng một cái rồi ngồi xuống, bỗng trong đầu hiện lên một cái bóng đèn, môi nhếch lên một nụ cười gian.

Anh biết tay tôi!

Tú tiến hành băng bó cho Thắng nhẹ nhàng nhưng nhát nào nhát ấy đâm thấu vào xương cốt của Thắng.

Rất đau, đau đấy nhưng sẽ cố chịu. Lưu Diễm Tú em không thể không đánh đá sao.

(- Tác giả: em nói giùm cho "Không Thể Nào".

Rắc rắc....- Tiếng trái tim tôi đổ vỡ.)

Này thì bảo tôi vác, này thì nghênh mặt, này thì băng bó. Tôi trả từng thứ một cho anh.

Dù gì thì Thắng cũng cứu Tú một mạng, Tú thế lại tính toán vật vãn. Độc ác quá!

(- Dám nói tôi độc ác?

- Không không hiền như bà điên!

- Cái gì?

- Bà tiên! Bà tiên!

Chương này tui nói nhảm hơn nhiều rồi *cười*)

Người ta làm cẩn thận lại từ tốn một bạch bông là đủ. Không hiểu Lưu tiểu thư đây làm kiểu gì năm bạch bông còn thiếu.

Thời gian tra tấn, hành hạ cũng có lúc kết thúc. Thời điểm này mọi nỗi tức giận cũng đã tan biến. (Bay bay blabla~~ hahaha)

Tú đứng dậy, nhìn gương mặt cô y tá cười ngu ngơ, mình cũng cười ngu ngơ.

- Phiền chị thanh toán chỗ này rồi.

Sau đó Tú quay sang nhìn Thắng hình viên đạn.

- Còn chưa đi?

- Em làm gì sau khi băng chân anh lại không cử động được thế này?

Lại tính ăn vạ?!

Tú thân nhiên quay đi.

- Mặc kệ anh. Tôi về lớp.

- Ồ...

Rồi em sẽ phải chịu nghe tôi!

Thăng đứng dậy, dứt tay vô túi bước đi với dáng vẻ ngày nào mình vẫn trưng ra cho mọi người xem, lạnh lùng lướt ngang qua cô y tá.

- á...

Cô y tá bật cười không thành tiếng. Vừa mới cao lãnh bước qua mình, cậu ta lại đau đớn xoa xoa chân bước đi.

Giờ ra chơi, hàng loạt điện thoại reo lên một thông báo nhỏ, trừ Tú vì Tú vẫn chưa có điện thoại. Tú thông dong cùng hai người bạn thân đi xuống canteen. Nhưng đi đến đâu Tú cũng như thành tâm điểm. Ai ai cũng nhìn Tú bằng con mắt khá kì lạ. Ban đầu vẫn nghĩ "Họ thích thì họ nhìn thôi" (haha) một lúc lại cảm thấy kì lạ, và dần chuyển sang không hài lòng.

- Ồ ha này nhận được thông báo gì đó.

Di Uyển sững sờ ra. Giang Thanh cũng lên tiếng.

- Ồ phải.

Tú một người vô sản chỉ biết hóng chuyện ké. Di Uyển mở thông báo lên, biết có kẻ hóng chuyện liền đọc lớn.

- "Giúp người người lại không thèm đếm xỉa đến mình. Yêu người người càng không đếm xỉa đến mình. Có phải chăng tìm người đã hoá đá? Người ơi người có hiểu đâu!...." ôi giờ ơi. Vớ vẩn.

Di Uyển buông điện thoại, bấm tắt màn hình. Giang Thanh lại nhanh miệng.

- Còn này "Lưu Diễm Tú".

- Hà bảo gì tao?

- Không trong này còn ghi tên mày này!

- Thật á?

- Nhìn xem.

Giang Thanh chìa điện thoại trước mặt Tú. Quả đúng là có hiện như thế!

Volume tự động nhỏ lại.

- Hèn gì tao thấy, người đời hôm nay lại không yên phận. Nhìn mày đấy!s đuổi.

(hihi chương này có vẻ tâm trạng tác giả hơn bị kinh động nên nhầm nhiều. Ủng hộ tác giả tiếp nhé. Hẹn gặp vào hai tuần tới! Do kiểm tra thôi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hợp Đồng Hầu Hạ (Part 3)

Không có một từ nào để diễn tả. Không có một từ nào thể hiện được. Không có một từ nào biểu diễn được.

Giới trẻ bây giờ có cụm "Hạn hán lời"!

Phút chốc Tú đờ ra như người mất hồn, rồi lại như người giật mình tỉnh giấc sau cơn mê.

Không sao! Lưu tiểu thư đây chơi nổi riết quen. Nhìn cũng được, cứ nhìn đi, lác thì thôi.

Tú vẫn hiên ngang đi xuống căn tin. Người ta càng nhìn, mặt mình càng vênh. Vênh lên bộ mặt dày dạn bắn không thùng, có chết cũng phải hiên ngang. Ở đây chỉ nhìn thôi mà, không tổn hại đến cái đại lượng trên cơ thể Lưu Tiểu Thư, không có gì đáng lo ngại.

Uyển và Thanh đi kế bên, không nói một câu nào, cũng chẳng có câu nào để nói, lặng lẽ lẻo đẻo theo sau.

Gần đến giờ ăn trưa, toàn trường lại nhận được thông báo nhỏ. Chuông reo lên một cái là thấy học sinh ồ ạt chạy đi đâu đó. Bộ tam "phản ứng chậm" lại đi ngược hướng với xã hội, lệch xác xuống canteen. Di Uyển lại là người phát hiện ra có thông báo.

- Nửa này. "Sân trường khu B"

Tú ngạc nhiên, ngóc đầu sang nhìn. Nai nhỏ vẫn chưa hiểu vấn đề. Giang Thanh cũng chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, nói.

- Sân trường khu B có phải hướng đằng sau dãy của mình, tức là bên này không?

Giang Thanh quay nửa vòng rồi chỉ tay trái thẳng. Di Uyển cùng Tú quan sát, một đôi, hai người mừng rỡ reo lên.

- Đúng rồi.

Giang Thanh liền chạy đi.

- Đi xem

Hai người kia cũng vội vã chạy theo. Chạy hết hai cầu thang, xuống đến tầng trệt, tầm nhìn đều hướng ra sân, ba người ngơ ngàng. Đông nghẹt!

Bước chân chậm chạp, ba người tiến lại nghe ngóng tình hình, không dám chen nhanh, không dám xin nhường đường, cũng không dám dành đường.

- Lưu Diễm Tú này cũng thật quá nhẩn tâm...

Nghe đến tên mình, bản năng con người luôn "ơ", "vâng", hay quay sang nhìn rồi mới "hả?" nhưng lần này Tú lại bị bịch miệng, không chừng nếu Tú đáp lại hậu quả sẽ khôn lường. Chính mọi người đang bàn tán chỉ một chủ đề là Tú cơ mà! Ba người lặng im nghe ngóng cặp vừa nãy nói chuyện.

- Nghĩ thử xem! Anh Thắng đã có on với á như vậy, một câu quan tâm á cũng không đáp cho tám lòng anh Thắng.

- Chân anh Thắng đã bị thương như thế vì á rồi, còn tình người không vậy?

- Thật sự cảm hận Lưu Diễm Tú mà, bên cạnh toàn trai đẹp. Hết Thắng lại tới Toàn, rồi lại có Đình, nay còn cả Tạ Gia Phúc gì đấy, cũng đẹp trai phết.

Chủ đề từ Lưu Diễm Tú lại nhanh chóng chuyển sang trai đẹp. Tú cùng đồng bọn đi sâu vào hơn. Có vẻ như chủ đề to lớn của các cuộc đàm đạo của những "hội bà tám cao cấp" đều là Lưu Diễm Tú và Dương Thắng.

Băng qua vài lớp người, cuối cùng cũng có chút gọi là hiểu biết về lời của đám đông tại "khu vực mười sáu mét ba mươi"* này!

Tú đứng ngay chính diện với kẻ chủ mưu điên cuồng này - Dương Thắng và Trương Toàn, cảm xúc muốn bùng nổ khi thấy hai người đang diễn xướng khổ nhục kế. Uyển, Thanh đứng kế bên Tú nở nụ cười vô hồn. Rốt cuộc họ đang xem cái quái quỷ gì đây?

Trương Toàn ngồi an ủi Dương Thắng, diễn xuất xuất thần, thực hư chỉ có chính hắn phân biệt, mặt ủ rù, hay thờ dài, mắt hết nhìn xuống đất thì nhắm nghiền lại. Thắng thì hai tay chống lên đầu gối, gương mặt không chút sắc thái. Tất nhiên, kinh nghiệm bạn thân của những kẻ lạnh lùng: người lạnh lùng không giới thể hiện cảm xúc trên gương mặt nên mới tạo cho nhiều người cảm giác lạnh nhạt, khó gần, vì lẽ đó khi không thể hiện sắc thái gương mặt, thêm với không nói năng. Lúc đó là lúc nguy hiểm nhất!

(*) cứ nghĩ theo nghĩa là Khu vực nguy hiểm nha!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hợp Đồng Hầu Hạ (Part 4)

- Mày đừng buồn. Xem như làm ơn không được trả ơn vậy!

Trường Toàn vỗ về Thắng. Thắng vẫn không thay đổi trạng thái. Tú đứng trơ trơ nhìn, vẫn chưa nghĩ ra phải làm gì tiếp theo, chỗ này đông người quá.

Chợt có người thấy Tú, chỉ mặt và la lên

- Luru Diễm Tú kia.

Mọi người bắt đầu tập trung vào Tú, những người vành ngoài cũng chen chúc vào xem kịch hay. Thắng bắt ngờ ngược lên nhìn, Toàn nở một nụ cười mỉm.

Mục tiêu đến thật!

Tú có hơi giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn Thắng. Ánh mắt có vẻ căm hận. Gương mặt Thắng lại trở nên hài lòng một chút.

Tú lạnh lùng, nhìn thẳng vào Thắng, giọng nói dứt khoát.

- Anh làm thế này thì được gì?

Sau đó quay lưng bỏ đi. Mọi người xung quanh ngạc nhiên, một chút rùng mình. Thán nhiên vậy sao? Tú bước đi không nói thêm câu nào, Uyển và Thanh cũng lẳng lặng đuổi theo. Mọi người xung quanh tự nhường đường cho ba người đi.

Mọi người lại tập trung vào trung tâm của sự việc, Thắng lại thay đổi trạng thái, đứng dậy lạnh lùng bỏ đi mất. Mọi người cũng nhìn theo, rồi lại nhìn Toàn. Toàn thì biết làm gì nữa, kế hoạch đổ bể rồi, Toàn đứng dậy, cười cười rồi cũng rời đi. Mọi người nhìn nhau bàn tán.

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

- Luru Diễm Tú là người không cảm xúc hả mậy? Tao thấy con nhỏ đó quá bất nhân rồi.

- Ấy mày đừng nói thế! Mày có muốn nhà mày giống Mi Trà và Thảo Ly không?

Người vừa nói đưa tay lên bịt miệng. Mọi người ồ ạt tập trung ở đây rồi ồ ạt rời đi. Uyển, Thanh lẽo đẽo theo sau Tú, hai người đôi khi nhìn nhau nhưng lại không dám nói câu nào. Chợt thấy Tú dừng lại, hét lên, khiến hai người giật mình.

- Trời ơi!

Thanh tiến gần lại, hỏi nhỏ.

- Mày làm sao thế?

Tú quay sang, gương mặt hiện rõ sự bức tức trong người, nói như gất lên.

- Mày nghĩ tao làm sao nữa? Tên Dương Thắng đó bị điên rồi hay sao vậy không biết?!

Uyển chen lên nói.

- Thế mày có biết vì sao hắn làm vậy không?

Tú ngập ngừng, rồi lại bức bội nói.

- Ờ thì, hôm trước tao.... Nói chung là tao mang ơn của hắn. Nhưng sáng nay tao trả ơn cho hắn rồi. Hắn cứ nặng nề bắt tao làm gì ấy? Tao không biết.

Thanh và Uyển ngạc nhiên, ngây ngô không biết chuyện hôm trước là chuyện gì.

- Chuyện hôm trước là chuyện gì? Mày lại có chuyện giấu tui tao sao? Có xem nhau là bạn không vậy?

- Ờ có xem nhau là bạn không vậy?

Hai người làm bộ giận dữ. Tú mới hạ hỏa phần nào, kéo tay hai người tới một góc cầu thang vắng, ngồi xuống và kể lại chuyện hôm trước.

- Đó, rồi sáng nay tao mới gặp hắn, chân hắn bị thương. Tao vác hắn đi từ dãy phòng mình mãi đến phòng y tế, hắn không cho y tá băng còn bắt tao băng. Tao cũng làm theo cả rồi. Giờ hắn còn muốn gì nữa?

Thanh và Uyển nghe toàn bộ câu chuyện, suy ngẫm rồi đưa mắt nhìn nhau một chút. Thanh nói.

- Mày làm vậy cũng không đúng rồi.

Uyển tiếp lời.

- Ừ phải. Ít ra mày cũng nên chiều ý anh ta thêm chút nữa. Hắn quá đáng thì cũng quá đáng đó, nhưng không phải hắn cũng đã liều mình cứu mày sao?

- Ừ.

Tú im lặng.

Mình làm vậy sai thật sao?

- Mày áy, nên đi xem hắn đi. Hắn cũng tổn thương lắm rồi đấy. Mày cũng vô tâm vừa thôi. Đến khi không ai cứu mày nữa thì mày có khóc khô nước mắt cũng muộn rồi.

- Mày nghĩ đi, Dương Thắng hắn cũng chính là có tình cảm với mày, làm ra nhiều chuyện điên rồ như vậy cũng chỉ muốn mày quan tâm hắn thôi! Không phải sao? Còn một chút nữa cũng tiêu mạng rồi. Suy nghĩ kĩ lại đi.

- Suy nghĩ lại đi. Mày ở bên hắn chắc cũng không đến nỗi nào....

- Thôi đủ rồi. Tao đi gặp hắn là được chứ gì.

Tú bắt ngờ gắt lên ngăn chặn hai cái loa bô bô bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hợp Đồng Hầu Hạ (Part 5)

Thanh và Uyển giật mình im lặng, trân trân nhìn Tú. Tú cố gắng suy nghĩ và cũng hiểu ra, hạ quyết tâm sẽ gặp Thắng. Nhưng rồi những chuyện vừa xảy ra hôm nay, vừa này Tú còn ngang nhiên bỏ đi như vậy, giờ lại vác mặt đi gặp Thắng, có phải hơi đường đột không?

- Hay để ngày mai tính được không?

Thanh và Uyển cứng họng.

- Thôi thì tùy mày. Đi ăn thôi. Đói lắm rồi.

Ra về, Tú chạy lại chỗ hai người bạn của mình. Suy nghĩ đắn đo lắm mới đề nghị mượn áo khoác, nón, mắt kính, các thứ các thứ để nguy trang đi về. Dù gì Tú cũng biết sợ ánh mắt, lời ra tiếng vào cũng người đời. Trang bị xong xuôi, tâm trạng vẫn không ổn, thấp thỏm lo sợ. Lại không thể đi chung với Thanh và Uyển, người ta sẽ nhận ra mắt.

- Ôi chết tiệt.

Không lẽ lại ở mãi trong lớp? Bèn tùy cơ ứng biến. Tú ló mặt ra quan sát dãy hành lang lớp mình rồi từ từ đi ra, chạy lẩn xấn lẩn xấn xuống lầu, vừa chạy vừa quan sát. Một lúc cũng ra đến cổng trường, lúc này trường tan hết rồi, Tú thở phào, cởi khẩu trang ra.

- Tú!

Tú giật mình, nép sát vào vách tường. Một lúc mới hé mắt nhìn ra. Bất ngờ Thắng cùng một đám người, tiến lại. Cổng trường lại bị đóng lại, chạy thẳng hướng kia thì chắc chắn cũng bị đuổi theo. Tìm chỗ ẩn nấp nhanh.

Làm sao đây? Làm sao đây? Mình tính mai mới gặp hắn cơ mà.

Tú đắn đo, sau đó cố hít một hơi sâu, liền nhào ra.

- Thắng tôi muốn nói chuyện với anh.

Thắng dừng lại, mọi người đằng sau cũng dừng lại. Tú chỉ ra đằng sau Thắng.

- Nhưng anh làm gì dẫn theo một đám người thế?

Thắng ngạc nhiên quay lại. Đám người ngờ ngác, đang cố bám theo xem kịch hay, nào ngờ bị bắt gặp. Thắng cất giọng hỏi

- Mấy người làm gì vậy?

Đám người bất chợt run sợ, chớp mắt giải tán ngay. Tú mới cả gan tiến đến chỗ Thắng.

- Rốt cuộc anh định đi đâu?

Thắng quay lại, nhìn Tú, đáp.

- Thì xe anh bên kia, tất nhiên là lệch sang đó?

Tú trừng mắt xuống, ngại ngần không biết nói sao. Thắng bật cười khẽ.

- Gì vậy?

Tú mới nhìn Thắng, ngại ngần nói nhỏ.

- Anh muốn tôi chăm sóc cho anh phải không?

Thắng chỉ nghe loáng thoáng, hỏi lại.

- Em nói gì?

Vẫn giọng điệu như vừa nãy, Tú kiên nhẫn nói lại.

- Anh muốn tôi chăm sóc cho anh phải không?

Thắng cố gắng lắng nghe, nhưng thật sự không nghe thấy gì, đang đứng ngoài đường ồn ào, Tú lại nói nhỏ xíu trong miệng.

- Hôm nay em bị động kinh à? Thay đổi gì nhanh ghê thế? Nói cũng không muốn cho anh nghe nữa.

Tú cố gắng chịu đựng, nói to hơn một chút nhưng nội dung khác đi.

- Tôi sẽ chăm sóc cho anh, nhưng nếu anh ra lệnh cho tôi, anh động tay động chân với tôi, anh nói mấy câu mà khiến tôi nổi da gà da chó cả lên thì anh tự lo lấy tôi không chăm sóc gì nữa. Được chứ? Tạm gọi giao dịch này là Hợp đồng hầu hạ đi.

Thắng nghe xong, gương mặt rạng rỡ lên.

- Em nói thật?

- Tôi không đùa đâu.

Tú nghiêm nghị.

- Nhưng anh mà phạm "Ba không" tôi đã nói thì coi như giao dịch kết thúc. Anh cũng không được nhắc đến chuyện này với ai nữa! Biết chưa hả?

Thắng vừa nghe vừa gật gù, sau đó lại ngạc nhiên hỏi.

- "Ba không" là gì?

Tú nhếch môi khó chịu, phải kiên nhẫn nói lại. Tú ghét nhất loại người: Chậm tiêu! Cứ bảo người khác nhắc lại việc vừa nói. Và Tú cũng không phải một người chịu đựng tốt.

- Anh nghe cho kỹ. Không ra lệnh! Không động chạm! Không làm tôi nổi da gà như nói những câu ngọt phát ngứa. Ok?

- Thế em chăm sóc anh làm gì khi không cho anh động chạm vào em? Chân anh không đi được bảo em lấy nước cũng không được thì em làm vậy để làm gì?

Tú gất lên.

- Anh không thể nghĩ là nhờ tôi thay cho sai khiến tôi à?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thắng nhìn Tú, thầm vui mừng.

Cuối cùng cũng có lúc em phải nghe tôi!

Thắng nghĩ ngợi rồi chuyễn cặp và áo khoác cho Tú.

- Giúp anh!

Tú liền ôm lấy. Cặp mình mang trên vai đã nặng, nay còn ôm thêm cái cặp của hắn - Thắng, nặng thêm gấp hai lần ban đầu, không những thế vai vất thêm cái áo to đùng của hắn, cũng sợ rơi nên cố gắng dùng đầu kẹp lại.

Người đã nhỏ bé, bây giờ còn ôm như thể nhìn từ xa chỉ thấy đồ, lại nghĩ là yêu quái.

Tú than thầm.

Thời tự do nay còn đâu?

Tú thở dài, sau đó liền nghe Thắng réo.

- Tú đi nhanh.

Tú ngạc nhiên, búng tỉnh, Tú quay sang thấy Thắng đã rời đi một đoạn xa, luống cuống chính đồn lại ngay ngắn mới chạy theo.

- Chờ tôi.

Hàng chục con mắt này giờ vẫn đang theo dõi. Mai lại có chuyện vui để đồn rồi. Bão lên!!!

Tú chạy theo đến trước cửa xe Thắng. Thắng đã ngồi trong đó, cửa vẫn mở, Tú lại chân chừ không muốn ngồi vào. Suy nghĩ một chút, Tú cười nói.

- Anh đi trước đi, tôi sẽ cố gắng bắt taxi theo sau ngay. Chứ tôi ngồi lên xe anh thế này hơi không quen.

Thắng lạnh nhạt nhả một câu.

- Lên xe.

Tú chân chừ không muốn vào, lại nói.

- Anh đi đi. Tiền taxi tôi trả, không cần anh lo về tiền xe đâu.

Thắng vẫn không đóng cửa xe, nhìn Tú.

- Tôi mà chấp tiền xe còn con ấy sao? Tôi muốn em đi xe chung với tôi kia. Nhanh lên.

Tú thấy không thể thuyết phục được rồi, suy nghĩ khác một chút.

- Anh mà ra lệnh cho tôi là hủy hợp đồng đấy.

Sau đó, Tú chui vào xe, đặt cặp và áo khoác của Thắng ngay ngắn, định chui ra lại thì bị một lực kéo cực mạnh, kéo ngã nhào vào xe, va đập mạnh, ngất đi.

Bánh xe bắt đầu chuyển động.

Đầu óc choáng váng, thân người ê ẩm, cảm thấy chật chội và khó chịu, cứ như mình bị ép bởi hai con voi vậy, Tú chột búng tỉnh. Tỉnh dậy thì thấy, có ghế không ngồi ghế lại nằm dưới chân Thắng, nằm ngay khoảng trống giữa hai hàng ghế. Chỉ là chân sóc thôi chứ có phải nô lệ đâu mà trông lại thấp hèn thế này? Thật xấu hổ quá!

Tú lom khom bò dậy, thấy Thắng đang ngủ không nên làm kinh động. Bỗng lại có một lực tác dụng cực lớn nâng cả người Tú ngồi yên ắng trên xe.

Tú muốn búng cháy nhưng lại không thể làm gì được. Chưa kịp chỉnh chu đầu tóc, an thần thì lại bắt ngờ bị kéo dựa vào lòng ngực người con trai lực lưỡng kia.

Không biết đang là đáng ngồi gì đây nữa? Nhưng nhìn tổng thể là xấu cực, còn không được tự nhiên nữa. Tú tức điên, muốn thoát ra lại không thoát ra

được. Tú chợt nhớ đến điều trong hộp đồng, nghiêng rằng nói.

- Không động chạm thân thể. Không thì...

Vừa nói đến đó, thì tự động được thả ra. Tú ngồi lại ngay ngắn, sát cánh cửa phía bên kia của chiếc xe. Nhìn đường phố xe chạy đông đúc, trong xe lại yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng muỗi.

Chiếc xe dừng lại ở sân một căn biệt thự nhỏ, mặt hướng ra biển.

Cảm thấy thân thể nặng nề, ánh nhìn có chút chói chang, dần dần mờ mắt. Ngồi trong xe nhìn ra khung cửa kính phía trước xe, ánh nắng hoàng hôn đỏ đỏ vàng vàng chiếu rọi trên mặt biển, lung linh huyền ảo. Ngồi trong xe nhìn ra cứ như đang ngồi trong rạp chiếu phim hàng giờ để chỉ xem cái yên tĩnh này.

Chuyện gì vậy không biết?

Tự nhiên lại nhớ về ngày đầu cùng Phúc đi trên biển cùng ngắm hoàng hôn. Nhớ đến lại tò mò vài chuyện. Hôm nay hình như chưa gặp!

Tú bắt giác thì thầm.

- Gì vậy chứ? Tỉnh táo nào!

Cảm giác nặng nề tràn về lại. Tú cúi xuống nhìn, Thăng đang nhắm mắt ngủ khi trên vai Tú. Nhìn gương mặt hán ngủ say cũng không đến nỗi nào. Gương mặt thanh tao, mi dài, cả gương mặt toát lên khí chất khá mệt mỏi.

END CHAPCHAP

Tuần này au chỉ up một chương thôi nha. Bận với công việc ở trường. Khoảng một thời gian nữa ổn định một chút thì au sẽ cố gắng up chương nhiều. Lại để mọi người chờ. Xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Dừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Tú nhìn gương mặt ấy mãi. Có phải cứ yên tĩnh như thế này thì tốt hơn không? Chỉ toàn làm chuyện ruồi bu. Tú là một người khá cố chấp với bản thân, chinh phục được Tú bằng cách nào cả bản thân Tú cũng chưa từng thử. Nhưng bây giờ hình như trái tim Tú treo lơ lửng đâu mất rồi.

Nhìn từng đường nét trên mặt Thăng yên tĩnh thế này, Tú lại không muốn dừng lại, hay bỏ lỡ một chút khoảnh khắc nào kể cả chỉ là chớp mắt một cái.

Người con trai thế này, muốn gì có đó, tiền tài cũng có, nhan sắc cũng dư thừa nhưng trong lúc ngủ lại cảm thấy thật mệt mỏi. Chuyện gì khiến người con trai này phải như vậy?

Cuộc sống cũng không phải lo lắng gì! Tương lai cũng trầm trầm mà tiến tới chẳng lo sợ gì! Vậy còn có chuyện khiến phải đau đầu?

Nhìn người con trai đó, một khắc lại ngắm lại mình. Tiền tài không có, nhan sắc tầm thường vậy lại chẳng lo lắng đến mệt mỏi như vậy. Suy cho cùng thì người vô sản lại ít lo hơn người tư sản.

Nghĩ lung tung mà tập trung đến nỗi bỏ mặc những mọi thứ xung quanh, có người bên ngoài gõ cửa mãi từ nãy đến giờ cũng không hay biết.

Gõ cửa không tác dụng người đó liền tùy tiện mở cửa, khiến Tú thôi bay một mớ suy nghĩ vớ vẩn.

Người đó là một chị giúp việc, trông trẻ và còn rất dịu dàng. Thấy Tú có phản ứng liền mở miệng "Xin lỗi" vì hành động lỗ mãng.

- Không sao.

Tú cười đáp, để chị giúp việc kia giảm lo lắng một chút. Chị giúp việc nói.

- Chị có thể bảo cậu chủ dậy không? Cậu chủ chân bị thương nên tôi...

Tú hiểu ý, bảo.

- À, anh ấy bị thương, em biết rồi. Giờ chị cứ vào nhà đi. Em lo cho anh ấy được rồi.

Chị giúp việc hơi phân vân, ấp úng nói.

- Nhưng...nhưng...tôi...

Tú nhanh nhẩu đáp.

- Em biết là chị có nhiệm vụ riêng, nhưng chị biết tính anh ấy phải không? - Bỗng dưng nói nhỏ lại - Khó chịu lắm. - Rồi lại nói bình thường - Nên chị cứ vào nhà, anh ấy tỉnh dậy em sẽ giúp chị làm thay. Không sao đâu!

Chị giúp việc đứng nghĩ ngợi một chút, rồi tươi cười gật đầu.

- Thế em vào nhà ẹ.

Tú gật đầu. Chị giúp việc liền chạy vào nhà. Tính nhiều chuyện lại không thể ngay được miệng nói nhiều, vào nhà liền kể chuyện " Cậu chủ dẫn bạn gái về nhà " cho tập đoàn bà tám trong nhà hay.

Tú thờ dãi, ước gì mình không đang ở đây. Phần vai từ hồi nào đến giờ như bị đóng băng, tê cứng cả, không cử động nổi. Cảm xúc lại trở nên khó chịu.

Sao tên điên này vẫn chưa chịu dậy chứ?

Không thể cứ để cho Thắng nằm mãi thế này được, Tú liền nghĩ cách gọi Thắng dậy. Nhưng lại nghĩ để cho hán ngủ có phải yên ắng hơn không, một phần lại muốn đánh thức.

Cuối cùng cũng quyết định kêu dậy, nhưng lại nhỏ. Tú thều thào.

- Nè, anh dậy đi.

Kêu vậy chắc kiến nó nghe. Tú nhút nhút một chút. Lại gọi.

- Này anh dậy giùm đi.

Tú cau mày, khó chịu.

Tại sao mình lại phải nhỏ nhẹ nhưng vậy?

Định gọi tiếp thì Thắng đã lên tiếng.

- Hôm nay mai chắc Trái Đất tận thế rồi. Luru Diễm Tú ngày nào không còn là Luru Diễm Tú nữa.

Tú ngạc nhiên, chuyển sang tức giận gắt lên.

- Dậy rồi mà không rời khỏi cái vai đáng thương bé bỏng của tôi vậy hả?

Thắng liền ngồi dậy, nhìn Tú.

- Hôm nay tự nhiên em lại ngọt ngào như vậy. Nhìn anh đắm đuối, còn nhẹ nhàng nói với giúp việc nhà anh. Gọi cũng không dám gọi nữa. Thời gian quý báu như vậy anh đâu muốn chấm dứt sớm như vậy.

Thắng nở nụ cười. Tú bất giác xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, liền quay mặt đi.

Trời ơi anh ta biết hết những chuyện điên khùng này giờ mình làm. Vậy là...vậy là...

Tú quay sang, lại tức tối gắt lên.

- Vậy là anh dậy từ khi về đây rồi à?

END CHAP.

Cố gắng up thêm một chương đây hihi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Thắng nhìn thấy Tú ngại ngùng tức giận, vẻ mặt tỉnh lại không thể tỉnh hơn, nhím mắt gật đầu. Không gian xung quanh Tú bất giác đầy gió bão, thổi như muốn bay cả thân hình bé nhỏ này. Người Tú run lên, trong tiềm thức đáng lẽ không phải nhìn chằm chằm thế này mà phải quay đi, nhưng lại không làm được.

Thắng nhìn Tú vẫn cứ mỉm cười bốn cột. Nhục nhĩ! Quả thật rất nhục nhĩ!

Tại sao lại phải lo sợ về việc làm trẻ con của anh ta? Tại sao lại phải áy náy? Tại sao lại phải nghe theo lời hai con bạn thân? Tại sao phải vác mặt đi hứng nhục thế này? Aszzzz. Càng nghĩ càng thấy chính mình ngu ngốc lao đầu vào thứ gì đâu không thôi!

Tú nhìn Thắng ánh mắt không thay đổi thái độ một lúc như vậy, cho đến khi đứng mỗi lần rồi thì Tú mới đá vào xe Thắng một cái rồi hét lên.

- Anh còn tính ngồi trong đó làm gì hả?

Thấy Tú đá vào xe tiếng vang to, giọng Tú hét lên còn muốn thùng cả tai, cứ như là trời đất đang nổi cơn thịnh nộ, Thắng rít một hơi từ trong bụng, từ tốn đứng dậy, giơ hai tay lên như đầu hàng, chui ra khỏi xe, miệng mấp máy.

- Được rồi. Được rồi.

Tú liếc xéo, vô cùng vô cùng sát khí. Thắng ngu ngơ cười, nhìn Tú.

- Anh chỉ đùa thôi, đùa thôi.

Tú xông đến, Thắng bất giác ngã người về sau, dựa vào đầu xe. Tú giữ vẻ mặt sát khí, nghiêng răng nói.

- Anh coi chừng đấy! Không vì mang ơn thì tôi không thêm theo anh về đây để nhận nhục nhĩ như thế đâu. Chuyện này tôi bỏ qua, anh mà còn quá đáng thì xem lại chân của anh đấy. Què đấy! Biết chưa?

Tú gầm lên khiến Thắng giật thót, gật đầu lia lịa. Tư thế kéo dài một lúc mới thấy cứ kì kì, Tú liền lùi lại. Thắng ưỡn người dậy, trần trần nhìn Tú. Tú lại liếc, Thắng bĩu môi nói.

- Em liếc mãi, máu mắt chảy ra đấy.

Tú trừng mắt.

- Anh còn dám chọc tôi?

Thắng cười hì hì.

- Không. Đâu có. Anh làm gì chọc em, đang quan tâm em thôi mà.

Tú hạ hoả, nhìn nụ cười của Thắng ngọt ngào, làm dao động trái tim của bản thân, ngại ngại ngừng ngừng quay đi, ra lệnh.

- Vào nhà.

Rồi chân bước đi nhanh, Thắng vội vàng đóng cửa xe, đuổi theo mà quên chân bị thương, mới bước một cái mà vết thương từ chân nhói lên đến não. Thắng rít lên.

- Tú chờ anh, chân anh bị thương mà.

Giọng nói anh ta cứ dẹo dẹo như trong người sắc tố nữ nhiều hơn sắc tố nam, làm Tú vừa nghe xong liền ớn lạnh, dừng lại, nhau mày quay sang.

- Anh bỏ cái giọng ấy giùm tôi, và cố gắng đi nhanh hơn đi.

Thắng khó khăn, cố gắng đuổi theo nhanh, cũng không thể không nói lại.

- Tự nhiên giọng anh nó thế thôi. Do em đấy!

Tú gắt lên.

- Anh nói gì đấy? Tôi làm sao?

Thắng tiếp tục đuổi theo, không đáp nữa. Từng sợi chân dài dài bước nhanh đến bên Tú, trong sự giục giã mà chịu đựng vết thương nhói lên từng cơn.

- Nhanh lên. Nhanh lên.

Cuối cùng thì cũng đến, Thắng nhào vào Tú, Tú có hơi bất ngờ, chưa chuẩn bị sẵn sàng ôm cả bầu trời vào người thì nó đã ập tới. "Úi ừ" Tú rên khẽ, gồng mình không cho ngã xuống, lại nhăn nhó gất lên.

- Này, đứng đằng hoàng lại giúp, muốn đề chết tôi à?

Thắng rên bên tai Tú, khiến toàn người Tú nhột nhột, vừa muốn ngã mà vừa phải gồng lên không cho ngã.

- Em quả thật là lòng dạ độc ác. Chân anh bị thương nặng như thế mà còn giục anh đi nhanh. Đau chết anh rồi!

Tú nhả một chữ làm cắt ngang điệu bộ làm nũng.

- Đáng!

Sau đó Tú gian chân rộng hơn để đỡ Thắng. Dùng một con kiến đỡ một con voi có điên không? Tú tá hỏa, hơi thở rối loạn, gồng cũng hết sức rồi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Anh nhanh chóng đứng đằng hoàng cho tôi, rồi tôi đỡ anh vào nhà. Còn không khi anh ngã xuống đây thì tôi anh sẽ được ở khách sạn nghìn sao! Anh chọn đi.

END CHAP.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thắng nghe liền lùi người ra, mè nheo nói.

- Khách sạn nghìn sao lạnh lẽo lắm, vào nhà thì hơn.

Tú khá buồn cười nhưng không thể cứ để cho người khác nhìn ra mình là một người nhanh giận nhanh quên như vậy, là một người dễ dãi, nhất là trước mặt tên biến thái như Dương Thắng! Tú bèn nện cái cười trong lòng, mặt vẫn lạnh, tiến lại quay lưng sang cho Thắng tựa vào một góc, tay gác lên vai Tú, chậm chậm di chuyển vào nhà. Mặt trời đã dần tối.

Hai người đi vào nhà, được chứng kiến hình ảnh ngọt ngào của hai người dưới hai mươi con mắt vô cùng tinh anh.

Tú dịu dàng bảo Thắng "chậm thôi, chậm thôi", còn Thắng thì vẻ mặt cứ tươi như hoa nhấc từng bước. Cứ vai cạnh vai thế này thật là áp áp. Tú có liếc mắt lên nhìn xung quanh, thấy ai cũng đang chăm chú nhìn mình, có hơi ngại ngùng, không dám ngẩng mặt lên nhìn nữa. Hai người lên lầu rồi vào phòng Thắng. Gian nhà này cứ giống như một gian nhà Tú đã từng vào - nhà Tường Đình. Không gian trang nhã, sạch sẽ và gọn gàng, đặc biệt nhà một cậu chủ và khá nhiều chị giúp việc.

Tú vẫn không hiểu, sống một mình thì sống nhà nhỏ chút đi, sống chỉ cho nhà cao cửa rộng mà toàn quay quẩn là người dung? Hay chắc do nhà giàu quá nên phá tiền bằng cách này? Nhà càng to thì tiền điện nước càng nhiều!

Thôi nghĩ chi mấy cái vớ vẩn! Tú mở cửa phòng Thắng, đưa anh ta vào phòng. Cho anh ta ngồi xuống giường, đặt cặp lên cái bàn gần đó, áo khoác móc lên tủ đồ. Cặp mình cũng bỏ sang một góc, lục trong cặp lấy ra dây chun tết đầu tóc mình lên gọn gàng.

Thắng từng lúc đặt mông xuống giường êm ỏi là êm thì ngã lăn ra tận hưởng. Tú cột tóc xong xuôi rồi đi sang, quan sát kĩ chân nào bị thương chân nào không bị thương mới mọ mụi đá vào chân không bị thương nói.

- Anh không định cời giày à?

Thắng đang nhắm mắt tận hưởng thì ngóc đầu lên, cười.

- À anh quên. Hay em cời giúp anh với!

Tú nhìn Thắng rồi nhìn xuống chân anh ta. Vẫn nhớ một chân lí của cuộc sống rằng, "Chân đàn ông là hôi nhất!" trong lòng e ngại không muốn cời giày cho Thắng, nhưng thấy anh ta từng lúc ngồi trong xe đã khá mệt mỏi, vừa vào phòng lại ngã ào ra giường vui vẻ nên thôi chịu đựng một chút, khụy xuống

cởi giày. Nhà giàu đồ mặc trên người tất nhiên luôn là hàng hiệu! Đôi giày đen bóng, trông rất sang trọng, nhất là rất hợp với đôi chân dài và thon của Thắng. Tú từ tốn cởi đôi giày ra, không giống như chân lí sống kia, à không cũng thoang thoang một chút mùi nhưng có vẻ bị mùi nước xả vải chấn áp nhiều hơn nên cũng không hồi lăm. Xem ra anh ta là người khá sạch sẽ. Cởi xong Tú đứng lên, lại đá vào chân Thắng, Thắng lại ngóc đầu lên thấy Tú giờ đôi giày trước mặt, liền nhanh trí chỉ sang cái tủ lên góc phải phòng.

- Để trong đó giúp anh.

Tú nhìn theo cánh tay Thắng rồi đi sang đặt đôi giày vào chỗ trống trong chiếc tủ đó. Không khỏi ngỡ ngàng, một tủ toàn giày và toàn là hàng hiệu. Tú khá bất ngờ nhưng lại thấy dư thừa. Nhà giàu mà lại.... Sau đó liền nghe Thắng bảo.

- Anh muốn đi tắm, em làm ơn bước sang phải hai mét, bấm cái nút trên tường lấy giúp anh một bộ đồ thoải mái chút nhé. Lấy cả quần lót nhé.

Tú vừa nghe theo chỉ dẫn vừa bước sang nhưng nghe dứt câu thì lại ngại ngần không dám lấy, quay sang gắt lên.

- Bạch tuột thì sang mà lấy!

Thắng nghe giọng là biết Tú đang ngại ngần, bật cười ngồi dậy.

- Em đã ở đó rồi thì lấy giùm anh đi. Lại bắt thằng què này đi sang sao?

Tú không trả lời quay đi, lăm nhăm trong miệng không nói ra.

- Tự đi mà lấy. Bà này chắc chắn không cầm thứ đó!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tú bấm cái nút ngay vách tường đó, hai cánh cửa dần mở ra, một gian phòng nhỏ mở ra, xung quanh thì treo toàn đồ. Hết ngỡ ngàng lại thấy sự ngạc nhiên đó là dư thừa và chỉ kết luận một câu "Nhà giàu mà lại...."

Tú bước vào, đi quanh một vòng xem xét. Cả hàng tá đồ, nhìn cứ như gian hàng quần áo lẻ cả mắt, biết cái loại nào thì mới thoải mái đây!

Tú lại đảo một vòng nhưng nhìn kĩ hơn, sau đó đang lấy bộ đồ mình xem là khá thoải mái ra. Thắng giục.

- Em làm gì lâu vậy? Lấy đại đi.

Tú hét lên.

- Ra đây!

Tú đi ra, nhấn cái nút, cánh cửa đóng lại, Tú tiến sang. Thắng lại cứ như thế bảo.

- Em sang treo đồ vào nhà vệ sinh giúp anh rồi mở cả nước nóng nhé.

Tú thấy Thắng thì cứ thoải mái sai bảo mình, khó chịu nhưng đâu thể làm gì ngoài thở dài, đi vào phòng tắm làm theo. Nhìn phòng tắm mà cũng cứ nguy nga như một cung điện. Tú treo đồ lên, mở máy nước nóng, đi ra.

- Xong rồi, anh đi tắm đi.

Rồi liếc mắt sang cái ghế sofa bên góc, phóng nhanh ngã nhào vào nó. Thắng ngồi dậy thì thấy vẻ mặt thoải mái của Tú ngồi dựa vào ghế sofa cực kì thoải mái, chân duỗi thẳng ra. Thắng nhũn mày.

- Em không đỡ anh vào sao?

Tú vừa mới thoải mái nhắm mắt nằm sài trên cái sofa, cau mày nói.

- Anh gần đó cổ lếch vào đi. Nhờ vả gì nữa. Đi cho quen đi.

Rồi lại thả lỏng hưởng thụ cái ấm áp, êm ái của cái ghế. Thắng cạn lời, không biết nói gì hơn, đành tự thân đi vào nhà tắm đóng cửa lại. Tú ngóc đầu lên

nhếch mép cười một cái rồi lại nằm xuống. Một lúc thì chợt nhớ.

Không biết ông Lưu có đi đón mình rồi không thấy xong tìm khắp nơi không? Nhưng lại không thấy gọi!

Tú mở mắt ra, suy nghĩ đắn đo một chút.

Tối nay chắc mình cũng về hơi trễ, hay gọi cho mẹ báo tình hình vậy.

Tú đứng dậy, đi sang cặp mình, lục lọi cứ như mình có điện thoại vậy, không thấy đâu mới hơi hốt hoảng lên.

- Ủa?!

Lục nhanh hơn, xong mới trấn tĩnh. Mắt rồi còn đâu! Tú la lên hỏi Thắng, sợ anh ta trong đó mà nói nhỏ quá chắc không nghe.

- Thắng, điện thoại anh đâu? Cho tôi mượn một chút.

Thắng đang nằm trong bồn, nghe thấy Tú hỏi, cũng sợ nói nhỏ quá thì ngoài đó không nghe, mở volume cổ họng to.

- Trong áo khoác vừa nãy.

Tú nhìn sang cái tủ áo khoác, cẩn thận kéo cặp đi sang. Lấy điện thoại trong túi ra, đi sang nhảy lên cái ghế sofa kia, bấm số mẹ gọi.

Tiếng chuông reo lên vài đợt rồi giọng mẹ Tú phát ra đang hốt hoảng.

- Ai vậy?

Tú biết chắc là đang lo rồi mới nói đùa giỡn

- Con đây mẹ ơi. Con gái yêu của mẹ đấy!

Giọng mẹ Tú gắt lên, qua cái loa khủng của điện thoại Thắng xông vào muốn nát cái màng nhĩ của Tú, Tú phản ứng nhanh đưa điện thoại ra xa tai một chút.

- Đi đâu thế hả? Số này là số ai sao lạ thế? Mà giờ này mới gọi, biết ở nhà lo không?

Tú cười hì hì.

- Dạ con xin lỗi. Giờ mới nhớ mà gọi cho mẹ.

Mẹ Tú lại hét lên.

- Còn cười sao?

Tú mặt vẫn trơ trơ.

- Con hôm nay đến nhà bạn, về hơi trễ mẹ đừng lo, con sẽ an toàn.

Vừa nói đến nhà bạn xong, thì Thắng trong nhà tắm không thấy Tú lấy sọt cho mình la lên.

- Tú quần lót anh đâu?

Tú bất ngờ, hốt hoảng. Bên đầu dây kia mẹ Tú cũng bất ngờ không kém.

- Tú con đang làm gì vậy hả?

Tú luống cuống, gấp gấp nói.

- Mẹ à con tắt máy đây, bạn con trêu đùa đó mẹ đừng nghĩ lung tung. Con tắt máy nhé, tối gấp. Bai bai.

- Tú, Tú.

Tú liền bấm tắt máy. Thở dài một cái, thật sự tình hình vừa rồi là muốn giết Tú mà. Tú gắt lên.

- Nãy tôi không có lấy đâu. Tôi đã nói mà anh không nghe.

Thắng la lên.

- Rồi giờ sao anh ra.

Tú đáp.

- Thì anh mặc quần kia đồ đi rồi ra mà mặc thêm bạch tuột vào. Chứ tôi nhất quyết không lấy cho anh đâu.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Giờ hết hoảng thì mọi chuyện cũng lỡ rồi. Tú ngồi trên ghế sofa, tay cầm điện thoại của hãng Apple, cái iphone 6 plus màu vàng cực đẹp và sang trọng. Tay lướt qua lướt lại, chán nản đặt xuống bàn, chê một câu.

- Điện thoại thì sịn như thế mà chỉ có nghe gọi! Chẳng có gì vui!

Thắng vẫn ở trong nhà tắm nói vọng ra.

- Tú, em lấy quần cho anh.

Tâm trạng không vui, còn cứ bị làm phiền, Tú nhăn mặt, gắt lên.

- Tôi nói là anh mặc đồ cái quần ấy vào rồi ra mặc thêm bạch tuột vào. Sao cứ ồn ào thế?

Thắng im lặng một chút lại nói.

- Em lấy cho anh cái quần thể này, bây giờ anh mặc ra sợ em bóng mắt.

Đầu óc hay tưởng tượng lung tung, vừa nghe xong là tíc tắc ảnh nóng hiện lên trong đầu, Tú đỏ mặt, la lên.

- Áa~~ anh im đi.

Thắng bật cười lại cố nói.

- Anh nói thật đó. Nên em lấy quần lót cho anh, cả một cái quần khác nữa. Không thì anh xông ra bây giờ.

Tú nhắm mắt không cho đầu óc suy nghĩ vớ vẩn, lại nghe tên biến thái kia muốn làm chuyện điên rồ, hét lên.

- Nè, không nha! Anh mà xông ra là coi chừng tôi đó.

Thắng lại nói.

- Thì em lấy quần cho anh.

Tú đứng dậy, đầu óc phải nói là muốn nổ tung, lúng túng tìm cách để tay không chạm tới bạch tuột. Tú mở cửa phòng chạy xuống lầu. Cánh cửa mở ra rồi dần dần đóng lại, Thắng trong nhà tắm nghe tiếng ngạc nhiên.

Cô ấy chạy đi đâu rồi? Đang vui mà!

- Tú em đi đâu vậy? Tú ơi. Tú ơi.

Tú chạy xuống lầu hỏi về sào, hay cây gì dài dài, cứng. Những người giúp việc đưa cho Tú cây chổi quét trần nhà, nhà không có cây gì dài ngoài nó. Tú vui vẻ nhận chổi, cúi đầu chào rồi đi chuyển về phòng. Vì cây chổi khá dài nên lúc đi lên lầu có chút khó khăn. Đầu óc nhanh nhẹn, tay chân khéo léo Tú đã đưa chổi vượt qua trở ngại mà đi đến đích cuối cùng. Mở cửa phòng ra là nghe tiếng Thắng làm nhảm.

- Tú ơi em đi đâu rồi? Tú à? Tú.....

Cứ giống như đứa trẻ lên ba tìm mẹ vậy. Tú lặng thin không nói, đi đến cái nút, nhấn mở cửa gian đồ. Tìm chỗ để đồ lót của Thắng. Kéo hai ba

cái ngăn mới tìm ra, sau đó Tú dùng chổi câu một con bạch tuột lên. Đừng nghĩ dễ dàng, sau mười mấy hai ba lần có kinh nghiệm đầy người Tú mới vớt một con lên được. Rồi tìm thêm cái quần sooc-jean cho Thắng. Cây chổi treo lưng lơ cái quần lót xám, cách xa cánh tay Tú hai mét. Khó khăn lắm mới đưa nó ra được gian phòng kia. Mỗi lần muốn rơi xuống là Tú như đứng hình, phụt chốc thì luống cuống không cho nó rơi. Nín thở rồi thở dài, đứng lên

rồi ngồi xuống, thấp tha thấp thóm. Thắng chờ khá lâu rồi mới lại la lên.

- Tú em làm gì lâu vậy hả?

Tú hét lên.

- Im đi. Do anh cả đẩy phiền chết được!

Thắng đứng áp vào cánh cửa nhà tắm nghe ngóng tình hình. Bỗng nghe tiếng gõ cửa, cộp cộp, tay đưa lên nắm tay cầm mở cửa sẵn, người thì mặc đồ cả rồi, vì trong nhà tắm thường có một tủ đồ dự trữ sẵn, mà Thắng chỉ mới chột nhớ ra.

Tú bên ngoài nói to.

- Nè bạch tuột bảy mảy của anh tới rồi, nhưng anh chưa được mở cửa chờ tôi nhắm mắt đã. Biết chưa!

Thắng bật cười khẽ, đáp.

- Ok.

Tú nhắm mắt lại, rồi kêu lên.

- Anh mở cửa được rồi.

Thắng cười gian mở cửa, Tú nghe tiếng cánh cửa mở ra, nhắm chặt mắt hơn.

Dù trời có sập cũng không được mở mắt ra!

Tú đứng im như pho tượng. Thắng cũng tạo hiệu ứng là đã lấy quần và giả bộ đóng cửa lại, khe khẽ đi đến bên Tú.

Tú cảm giác là đồ đã tới tay chủ, cửa cũng đã đóng nhưng vẫn chưa dám mở mắt, cất tiếng.

- Thắng anh lấy rồi phải không?

END CHAP.

Sau bao ngày tháng chờ đợi mòn mỏi, tác giả cho ra bốn chương liền thì có vui không :v

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Thắng không đáp lại lời của Tú, trên môi nở nụ cười mỉm. Mặc dù là chân bị què đấy nhưng vẫn có thể chọc ghẹo đủ cách. Thắng chậm chậm tiến lại phía Tú.

Còn Tú không nghe Thắng trả lời thì đinh ninh không chịu mở mắt xem xét. Chỉ có thể ngu ngơ đứng và cất tiếng hỏi.

- Thắng anh lấy đồ chưa vậy?

Thắng vẫn không đáp gì, lẳng lặng tiến sang. Tú cảm nhận được một chút về sự chuyển động trong không gian hiện tại, nhưng cũng chỉ nghĩ là gió.

Đến khi Thắng lại rất gần rất sát, thì Tú mới cảm thấy lạ.

Gió?... Trong phòng này làm gì có gió? Đâu có quạt hay máy lạnh?

Tú vẫn không muốn mở mắt, tay cầm cây chổi môi lăm rồi vẫn cố cầm. Mọi chuyện phải minh bạch thì Tú mới có thể hành động tiếp theo. Tú lại hỏi.

- Thắng, anh rút cuộc đã lấy đồ chưa? Tôi không đùa nhá.

Bỗng có một làn hơi phả vào tai Tú, làm toàn thân Tú ớn lạnh.

- Anh đang ở đây!

Tú giật mình mở mắt, Thắng đứng ngay trước mặt, bộ ngực của anh ta đang áp sát mặt Tú, lan toả một mùi hương ngào ngạt, quyến rũ. Thân thể nhột đến cây chổi cũng vừa thả xuống. Tú ngược nhìn Thắng, la lên.

- Anh đang làm gì thế hả?

Thắng vẫn giữ nụ cười, cúi nhìn Tú

- Sao?

Tú nhìn về mặt vẫn cứ đang thản nhiên trước mặt mình mà tức nghẹn đến họng. Què mà lại muốn gây chuyện!

Tú không biết nói gì nữa nên hành động, một phát cắt đứt đời trai. Nụ cười kia bỗng trở nên méo mó không biết đang cười hay đang khóc mà chỉ biết nó biến dạng một cách kì dị. Bị một phát làm cho muốn mọc vào bên trong lại, điếng đến tận não, Thắng nhìn Tú rồi ngã từ từ xuống đất.

Như một quá trình quay chậm! Cả bản thân Thắng tự nhiên cũng phản ứng chậm. Ngã dùng xuống đất, Thắng cắn răng chịu đựng, lăn qua lăn lại. Còn Tú thì đứng cười vô cùng châm biếm.

Chưa hết vẫn còn một chiều hiểm độc ngang bằng với vừa rồi. Tú tiến lại chỗ Thắng, nghênh mặt nói.

- Sao? Chọc tôi vui lắm phải không? Nói đi.

Thắng đau điếng đến không thể nói gì, sau đó còn nhận một cú đá vào vết thương ở chân. Cảm xúc như ngọn núi lửa muốn phun trào, chỉ muốn hét lên "Tú đủ rồi! Đau!" nhưng lại vì quá đau mà không nói thành lời.

Tú thấy Thắng la cũng không thể la, đánh trả chắc cũng không được, chỉ nằm lăn lóc dưới sàn nhà, mặt đỏ bừng và nhăn riết như khi già ăn ớt.

Tú hắc mặt, đi sang nhặt cây chổi đi xuống nhà. Thắng lăn không nổi nữa thì nằm thõ như một con chó già sắp chết!

Tú cất chổi xong, đi ngang nhà bếp thì thấy một người giúp việc đang định mang đồ ăn nghỉ ngơi lên phòng Thắng, bản thân cảm thấy lo sợ chuyện nhỏ thành chuyện lớn, liền chạy đến ngăn cản.

- Chị, chị ơi.

Cô giúp việc đó hình như là người nhỏ nhất trong nhà này, trước giờ vẫn nghe quen gọi "em". Hôm nay bỗng dưng nghe gọi "chị", giọng cũng khác với những người ở đây liền quay sang. Thấy Tú đứng đó, liền lễ phép cúi chào, Tú cười từ chối cái chào đó.

- Em không cần chào lễ phép như vậy làm gì!

Chị giúp việc đó nhìn Tú, cười thân thiện.

- Chị gọi em?

Tú cười đưa tay đến nắm một cạnh khay thức ăn, vừa nói.

- Chị bê lên cho tên biến thái đó, à không cho cậu chủ đứng không?

Chị giúp việc có tỏ thái độ hơi bất ngờ khi nghe "tên biến thái" từ miệng Tú thoát ra, nhưng rồi lại cười trước sự nhiệt tình của Tú. Nhưng xin lỗi, công việc của em đâu phải ai cũng có thể làm thay! Tay chị giúp việc vẫn giữ khay đồ ăn, miệng bảo.

- Chị làm gì vậy? Em đem lên cho cậu chủ mà!

Tú thấy là cô giúp việc này có ý chống đối rồi, miệng vẫn cười tươi, tay dùng lực nhiều hơn một chút. Hai người cứ cố gắng giằng co.

Tú nói.

- Em biết rồi. Mà để em mang lên cho.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tranh Đấu Bằng Tay Và Miệng

Bổn người hầu đây đâu phải lúc nào cũng có dịp tiếp cận cậu chủ danh giá nhà này, đâu thể tuột mất cơ hội!

Chị giúp việc trẻ đây vẫn cố giữ khay thức ăn, chân mày hơi cau lại, nhìn Tú đáp.

- Chuyện này là chuyện của em, chị không cần phải làm thay đâu!

Người như Tú không kiên trì thì đúng là không kiên trì thật, nhưng mấy chuyện đáng xấu hổ nếu bị bắt gặp sau đó thì sao? Không phải tiêu đời sao? Tú vẫn cố dùng sức. Nhìn từ xa cứ tưởng khay thức ăn yên ổn, nhưng thật ra nó đang run rẩy rầm rầm bên trong nó.

Ai đó hãy cứu lấy tôi ra khỏi hai đôi bàn tay ác quỷ này đi!!!

- Nếu chị còn không đưa cho tôi thì tôi không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo đâu!

Tú bắt đầu cảm thấy cay người giúp việc cứng đầu này. Chị giúp việc trẻ tuổi này cũng đâu có vừa, vẫn không muốn vụt mất cơ hội.

- Em không phải muốn chống đối gì đâu! Nhưng nếu quản gia thấy em ngồi không sẽ trừ lương em mất. Chị thông cảm cho em.

Giọng khản nguyện. Có vẻ như cũng đáng thương lắm! Ánh mắt giãn ra, điều tiết thành một đôi mắt long lanh như ngọc trai nhìn Tú. Điều đầu tiên trong mắt Tú là khá kinh ngạc.

Trời ơi, đúng là khó xử mà!

Tú mới nghĩ ra một cách, liền nói.

- Không sao, chị yên tâm, em sẽ nói quản gia giúp chị không bị trừ tiền được chứ? Nha nha.

Tú lại tỏ ra tốt bụng, phóng khoáng hơn trước thái độ của chị giúp việc trẻ. Nhưng nào hay, nói đến như thế cuối cùng vẫn không thể được nhường khay thức ăn. Vẫn ráng làm sao?

Tú cảm giác bức tức hơn rồi.

WTF (một câu chữ thề), sao bà chị này nhây vậy?

Tú bèn phải ra biện pháp mạnh hơn.

- Cậu chủ này có nói rằng em phải mang com cho cậu ấy, nếu chị muốn cậu chủ nổi điên thì hãy mang com lên.

Đe dọa thì đe dọa, nhưng tay Tú vẫn giữ khay thức ăn đó thôi. Sắc mặt chị giúp việc có chút thay đổi, làm Tú phút chốc vui mừng nhưng rồi....

- Em mặc kệ! Em chỉ lo cho lương của em thôi.

Trời ơi, phát điên mất!

Tú nhìn chị giúp việc bất mãn. Chuyện gì cũng có thể nói! Hay lại đe dọa lần nữa. Tú mạng miệng hơn tí nào.

Tú nở một nụ cười gian trá.

- Nếu chị cứ tiếp tục thì không chỉ làm cậu chủ nổi điên vì chờ quá lâu, mà chị cũng chẳng còn công việc nhàn nhã hơn thế này đâu!

Phải rồi! Trúng tâm cmn lí rồi! Nhà này nhiều người giúp việc như vậy chắc chắn công việc sẽ nhàn nhã hơn! Đúng! Đúng, nói hay quá Tú ơi!

Tú mừng thâm trong lòng. Sắc mặt chị giúp việc trẻ thay đổi sâu hơn lúc trước một chút, rồi y như rằng "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời".

- Em xin lỗi. Em không còn cách nào khác.

Phải nói Tú là cặn lõi, cặn cả máu với người này. Thôi thua! Đầu hàng trước bà chị.

Tú trân trân nhìn chị giúp việc trẻ này một hồi, sau đó nhìn xuống khay đồ ăn từ lúc nào đến giờ vẫn đang than khóc cho số phận của mình, thức ăn sắp nguội cả rồi. Tú nghĩ đến Thắng, người bị thương, thân thể lại không có sức sống nên đành rút lui chuyện này. Tú đang dần thả tay rồi thì một giọng nói làm chị giúp việc trẻ kia giật mình lại thả rơi tự do khay thức ăn trên tay.

Tú bắt ngờ lui lại.

- Cô kia làm gì thế hả?

Tú và chị giúp việc trẻ nhìn sang đó. Trông người đó già, và nghiêm khắc lắm, chắc là quản gia rồi. Cả Tú mới nhìn thôi mà cũng cảm thấy lo sợ.

Choang... Đồng chén đĩa thức ăn nằm trên mặt đất nát vụn.

Chị giúp việc trẻ kia mặt tái xanh, hoảng sợ, cúi gằm mặt xuống, chân tay run lên lo sợ.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tú nhìn chị giúp việc trẻ kia sợ đến nỗi không nói thành lời, chân tay nhào cả ra, không còn sức để chống đối gì. Bà quản gia chỉnh lại mắt kính, từ từ đi đến. Tú bất giác muốn rời khỏi chỗ này, áp lực của không khí ở đây quá lớn, nhưng cũng vì mình đâu phải là không cứng đầu. Bà quản gia cất tiếng trầm trầm mà như tiếng trời đêm mưa giông bão táp.

- Tại sao lại như thế này?

Chị giúp việc trẻ kia người run lên mạnh hơn, nước mắt bắt đầu tràn ra, khụy xuống, vừa lo dọn dẹp vừa nói.

- Con....Con....con xin lỗi!

Tú đứng đó mà tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Bà quản gia hình như biết Tú không phải người hầu trong căn nhà này vì trang phục đang mặc nên không đá động gì đến Tú, tuy vậy sự hiện diện của bà trong bầu không khí này thật khiến người đứng cảm bao nhiêu lại trở nên hèn nhát bấy nhiêu.

Tú không biết nói gì, giờ đứng đây cũng chỉ hại bản thân, hại tim mình nên có ý định rời đi. Mà lại không biết rời đi kiểu gì cho chất?!

Tú suy nghĩ trong sự lo lắng. Khung cảnh ở đây cứ muốn nghẹt thở như xem phim hành động, mặc dù hiện tại hai người bất động và một người thì đang.....nhặt chén vụn.

Tú nghĩ ra rồi. Nếu bản thân đang sợ hãi như vậy thì nên khiến bản thân độc ác.

Tú cất tiếng.

- Tôi đã bảo rồi! Lại không nghe tôi! Chị xem lại cách đối đáp của chị đi. Nhớ đem thức ăn lên cho cậu chủ!

Không phải là tôi độc ác đâu?! Do tôi cũng đang sợ thôi!

Chị giúp việc lo sợ lại càng lo sợ hơn, đầu thế đáp gì, chỉ gật đầu lia lịa. Tú liếc mắt rồi ung dung bước đi. Bước vài bước, Tú bắt đầu phóng như bay lên lầu. Đứng trước cửa phòng Thắng, Tú thở hộc hộc, mở cửa lê thân xác mệt mỏi như vừa mới ở chiến trường về.

Trong thời gian ăn ở không mấy giờ đã lếch lên tới giường, ngồi dựa vào thành giường, chân bị thương đuổi thẳng ra, chân kia co lại, đầu hơi ngửa ra sau, đặt một cánh tay lên trán, vừa nghe tiếng mở cửa thì cúi xuống nhìn Tú. Tú đóng cửa, liền xô vào cái sofa ngay góc phòng, thở muốn đứt hơi. Thắng thấy lạ hỏi.

- Sao vậy?

Tú chỉ cố gắng thở, đưa đôi mắt ừ ừ nhìn Thắng không nói gì. Thắng nhìn Tú trân trân, chờ đợi câu trả lời. Hít thở biết bao nhiêu là oxy, Tú mới lấy lại được thần khí.

- Anh nhìn cái gì?

Thắng chờ đợi mãi mới thấy Tú trả lời, câu nói tiếp theo bỗng dừng theo gió bay đi mất. Thấy Thắng bỗng nhiên không nói gì, Tú lại tiếp tục thở cho an tĩnh lại.

Mấy giờ rồi nhỉ?

Mặc dù mệt nhưng vẫn nhớ đo lường giờ để về nhà. Tú ngóc đầu dậy nhìn Thắng, hỏi.

- Ê Thắng mấy giờ rồi?

Thắng đang nhìn Tú thì Tú hỏi, thân phản ứng nhìn xung quanh tìm một thứ gọi là đồng hồ. Đồng hồ đeo tay, đồng hồ để bàn, đồng hồ treo tường đều không có, điện thoại....

Thắng nhìn sang chỗ Tú, chỉ điện thoại trên bàn.

- Điện thoại ngay chỗ em kia!

Tú nhìn sang bàn, Iphone vẫn ở đó, mở màn hình lên xem.

- Sáu giờ rưỡi rồi!

Tú nói thầm, ngược lên nhìn Thắng.

- Anh đến giờ thay băng rồi chứ?

Thắng giật mình.

- Băng? Băng gì? Anh là con trai làm gì có đèn đỏ mà băng?

Tú bất giác xấu hổ thay cho Thắng, hét lên.

- Anh nói không biết ngược hả? Vết thương ở chân lan lên đến não anh à?

Thắng cười, cố ý cãi lại.

- Ai bảo em nói thay băng?

Tú thật sự là không biết nói gì với tên biến thái vừa què kia, bản mặt còn cứ như không có chuyện gì to tác.

- Tên biến thái!!!

Chị giúp việc khác mang thức ăn lên, đang định gõ cửa thì nghe Tú hét lên "tên biến thái", đầu óc của một thần đồng liền tưởng cực nhanh. Họ có phải đang.... Không ngờ cậu chủ là người như vậy!

Lòng e ngại không dám gõ cửa nữa.

Thắng vẫn ung dung trước vẻ mặt đỏ bừng của Tú, thân nhiên nói.

- Chuyện bình thường mà, sao em lại như thế?

Chuyện bình thường? Cậu chủ quả là một tên chuyên nghiệp. Chắc chắn.....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tú phát điên với tên biến thái què kia. Tại sao những lời đó mà hắn nói bình thường thế chứ? Miệng hắn không biết ngược à?

Tú cầm cái iphone trên tay đi sang, Thắng cười cười đáp lại vẻ mặt cực nham hiểm của Tú.

Chị giúp việc ngoài kia đứng một lúc lại không nghe tiếng động gì. Sao im lặng thế nhỉ? Hay hai người đã hoà quyện vào nhau rồi? Trời ơi! Chị định hét lên nhưng lấy tay che miệng.

Tú giờ cái iphone lên định ném vào mặt Thắng. Thắng xót cái iphone mới mua hai ba ngày thôi, mặt biến sắc sợ sệt thấy rõ, nhìn Tú há mồm không nói thành lời.

Tú cười đều.

- Anh đó. Muốn gì?

Chị giúp việc nghe có tiếng liền đứng lẳng lặng kê sát sát tai vào cửa.

Thắng mếu.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Anh sẽ giảm lại.

Tú khó hiểu.

- Giảm gì?

Tú trừng mắt, tay giờ điện thoại cao lên. Thắng hoảng hốt.

- Nhẹ tay. Nhẹ tay.

Hai người đó đang làm cái gì vậy?

- Cô đang làm gì vậy?

Chị giúp việc giật mình, nhìn sang, tay cầm khay thức ăn run run. Bà quản gia quyền lực đang đứng đó, chị giúp việc nuốt nước bọt.

- Tại sao còn chưa đem vô cho cậu chủ?

Mồ hôi hột chảy ròng ròng trên trán của chị giúp việc, chân tay run lên trước giọng trầm trầm mà đầy sát khí của bà quản gia. Bà quản gia bước đi đến, chị giúp việc muốn lùi lại nhưng cánh cửa đã cản lại. Bà quản gia đến gần sát thì trong phòng tiếng Tú vang lên.

- Đau!!!

Hai người bên ngoài ngạc nhiên. Những điều chị giúp việc đang nghĩ cứ như lại được đính chính hơn. Hai người đó đang...

- Anh bảo tôi nhẹ tay cái gì?

Tú liếc liếc mắt, môi cười nhếch nhếch lên. Thắng cười khờ hì hì

- Anh đã xin lỗi rồi. Em đừng mạnh động với cái điện thoại mới của anh.

Tú bĩu môi.

- Tôi ném vô người anh thì sao?

Thắng mếu.

- Đau!

Tú la lên

- Đau!!!

Thắng hon bất ngờ, Tú bật cười haha, Thắng mặt bất mãn.

- Em cười gì?

Tú hạ tay xuống, ném nhẹ cái iphone lên giường, không nói năng gì, quay lưng đi. Thắng khó hiểu khi Tú vừa la lên lại im im lặng lặng đi, Thắng chồm tới kéo nhanh tay Tú ngược lại ngã nhào lên giường. Đang yên đang lành bị kéo nhanh như cắt, Tú chưa kịp phản ứng thì đã ngã nhào lên giường, nằm ngay trên người Thắng.

Bà quản gia bình tĩnh lại một chút giờ tay lên, toan gõ cửa thì chị giúp việc ngăn.

- Ấy, ấy. Bà Phương, cậu chủ đang.... Đừng làm phiền.

Bà quản gia liếc mắt nhìn chị giúp việc, chỉ liền đó im re, vẻ mặt hơi lo ngại một chút. Bà quản gia đứng im suy tư.

Hai người đè lên nhau, hơi thở cứ như thế mà phả vào mặt nhau nhẹ nhàng, nhịp tim có thể bị đối phương cảm nhận được. Thắng khẽ mỉm cười, Tú ngại ngừng trở nên tức giận, cau mày.

- Anh làm cái gì thế hả?

Thắng đáp.

- Chợt nhớ mùi hương trên người em.

Tú vẫn tỏ vẻ khó chịu, thẳng thắn đáp.

- Người tôi thì có mùi gì chứ? Mùi nách à? Anh có bị điên không? Tôi quên nói cho anh, mùi chỗ đó hơi bị nồng.

Thắng không biết nói gì hơn, đứng hòng trước những lời cực thật thà của Tú, tay liền đổ thừa ra. Tú tự mình đứng dậy, nhìn Thắng. Thật ra thì Tú không có bị hôi nách gì đâu, nói đùa Thắng thôi, mà có vẻ như anh chàng ngày ngộ ngốc ngếch ấy tin rầm rập đến nỗi không biết phản ứng gì luôn, đờ như tượng.

Bà quản gia quyết định gõ cửa.

- Cậu chủ thức ăn lên!

Tiếng của bà quản gia cắt ngang không khí trong căn phòng này, Tú nhìn sang cánh cửa rồi tiến lại. Mở cửa ra thì thấy bà quản gia nghiêm nghị đứng ngay đó, Tú có hơi bị sát khí xung quanh bà quản gia dọa cho một phen sợ hãi. Kế bên bà còn có một chị giúp việc đang bưng khay thức ăn, cúi gằm xuống không dám nhìn Tú.

Tú cười cười nhận khay thức ăn.

- Đưa tôi.

Chị giúp việc chuyển khay thức ăn cho Tú, xong lùi lại ra đằng sau bà quản gia. Gương mặt nghiêm nghị kia chưa một giây một phút nào làm cho tâm linh bé nhỏ ngưng sợ hãi. Tú nhìn nghiêng nghiêng sang chị giúp việc.

- Chị lấy cho tôi cả thuốc lên nhé. Tôi thay thuốc cho cậu chủ.

Chị giúp việc gật đầu khẽ. Ánh mắt bà quản gia cứ nhìn trân trân vào Tú, Tú không thể nào cản lại ma lực của nó, đành nhanh chóng đóng cửa lại.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Tú thờ phào nhẹ nhõng.

- Trông em có vẻ như sợ bà Phương nhỉ?

Tú nhìn Thắng, bưng khay thức ăn sang bàn chỗ ghế sofa, không đáp lời của Thắng. Đặt khay thức ăn xuống bàn, đặt mông lên ghế, nhìn Thắng ra lệnh.

- Léch sang ăn này!

Thắng hơi bất ngờ về thái độ của Tú, cau mày nói.

- Em sang đây xem nào!

Tú đáp nhanh.

- Không! Muốn ăn thì léch sang đây! Vừa hỏi nãy anh còn tự đi tự chộc tôi được cơ mà. Hay là anh không đói?

Thắng vẫn không ngưng bộ làm giặc.

- Không! Anh đói. Nhưng em sang giúp anh đi. Anh đau thật mà. Em còn đá vô chân anh làm vết thương đau lại rồi.

Tú thân nhiên cầm bát com lên ăn. Thắng khó chịu hết lên.

- Nè Tú!

Tú gất.

- Cái gì? Đang ăn mà làm phiền ghê.

Thắng thờ dài, hạ giọng xuống.

- Anh xin em đấy! Tú à Tú ơi Tú hồi

Tú cau mày nhìn Thắng.

- Được rồi. Anh là thứ gì thế không biết?

Tú đứng dậy đi sang chỗ Thắng, Thắng vui mừng giơ hai tay lên. Tú liếc.

- Gì? Anh định bảo tôi bẻ sang đó á hả? Anh nghĩ anh là baby hai tuổi à?

Thắng hạ tay xuống.

- Sao em phải nghĩ anh tùm lum ra thế hả?

- Chứ anh muốn tôi nghĩ sao trước hành động quái dị kia của anh chứ?

Phải nói là anh độ không lại miệng của Tú. Cô ấy là số một. Cô ấy là nhất. Cô ấy còn hơn mẹ của anh nữa.

- Giờ sao? Có sang ăn không?

Thắng giơ một tay lên, Tú nắm kéo anh ta dậy, sau đó quay lưng dìu Thắng sang bàn ngồi. Thắng an toạ trên ghế nhìn bao nhiêu thức ăn thuộc loại thức ăn cao cấp trên bàn, ngao ngán.

- Lại những thức ăn này! Bỏ bỏ cái gì không biết? Nhặt nhèo!

Tú liếc mắt nhìn tên lại nổi máu cậu chủ nhà giàu kia.

- Anh bị ngu rồi hả? Thức ăn ngon thế này bảo nhặt nhèo.

Thắng nhăn mặt.

- Ngày ba bữa toàn những thứ này, không ớn mới lạ.

- Thế giờ anh có ăn không?

Tú nhìn Thắng, Thắng ngược lên nhìn Tú.

- Nhưng chắc nó sẽ ngon khi em mớm cho anh ăn đấy!

Tú ngạc nhiên, lớn tiếng.

- Anh điên thật rồi. Anh lớn to đầu rồi, đầu to hơn cả quả bưởi nữa mà óc thì teo lại rồi hả? Ăn thì ăn, không ăn thì thôi.

Tú ngồi ăn ngon lành, không đoái hoài tới đứa bé to xác kia vẫn chưa muốn động đũa.

- Ngon thế này mà bảo nhặt nhèo!

Tú ăn ăn và ăn, không lo ngại Thắng nhìn mình, không lo ngại hình tượng, bởi vì còn gì để sĩ diện nữa đâu, Thắng còn từng thấy hình ảnh gớm ghiếc hơn thế này cơ mà. Bụng sôi lên khi vừa đói vừa nhìn ma đói ăn, không tài nào yên ổn được, tay phải động đũa thôi. Tú đang ăn lại đang dòm ngó vào miếng cá hấp dân kia, tay đưa đũa đến gấp thì vừa lúc Thắng cũng định ăn miếng đó. Tú cau mày nhìn Thắng, Thắng cũng đáp lại bằng ánh mắt tỉnh ngịch.

Không được giành!

Hai đôi đũa ra sức kiếm hãm nhau trên đĩa cá, hai ánh mắt cũng ra sức chiến đấu. Hai người cứng đầu lại đang giành cá với nhau.

Trận đấu sẽ tiếp diễn như thế nào?

Thắng bỗng nhiên thả lỏng đĩa mình ra, Tú đắc ý gấp lên cao hơn một chút so với mặt đĩa thì Thắng lại bất ngờ dùng đĩa đè đĩa Tú xuống. Tú khó chịu, bắt giác gồng lên chống chọi. Miếng cá gần như nằm trên đĩa thức ăn lại. Thắng lại giờ chiều li dăn, không hề lên đĩa Tú nữa. Lần này Tú để phòng hơn, nhìn Thắng, gấp miếng cá lên, Thắng bất ngờ gỡ đĩa mạnh vào đĩa Tú. Miếng cá rơi xuống đĩa, Thắng nhanh tay gấp bỏ vào chén.

Thắng nhìn Tú cười đắc ý.

Lêu lêu em thua rồi!

Công bố hiệp một: Dương Thắng - Win!

Chỉ là chút sơ sẩy! Tú liếc mắt nhìn Thắng. Anh được lắm, vừa nói không ăn giờ lại giành ăn với tôi! Tôi không để yên đâu! Dương Thắng chết tiệt.

Nhờ ngồi ăn với Tú thế này, bữa ăn đã có vẻ ngon hơn!

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tú bình tĩnh ăn tiếp, trong lòng lại đang nung nấu ý trả thù. Cả hai đều là kẻ hiếu thắng, cuộc tranh đấu này không biết sẽ ra sao?

...

Sau lần độ sức đó, đột nhiên không khí ăn uống thật yên lành, hai người không ai dành ai, người này gấp món này, người kia gấp món kia. Tú cảm thấy ức chế phát điên, thân không muốn tấn công chỉ muốn phòng thủ quả thật chẳng biết đào đâu ra cơ hội gỡ hoà. Hay là anh ta chỉ muốn chọc tức mình thế thôi? Nhưng nhìn kĩ, anh ta ăn uống ngon lành như vậy, tâm cũng không nổi làm gián đoạn. Xem như, chịu bại đi.

Kết quả trung cuộc! Dương Thắng Win!

Chỉ trách Tú quá thánh thiện. Việc khiến người khác vui là niềm hạnh phúc Tú muốn tích góp nhất. Hai người lại ăn uống tự nhiên. Thường ngày, Thắng chỉ động vài đĩa rồi bỏ ra ngoài, cho người giúp việc dọn. Nay người giúp việc chờ mãi bên ngoài lại chẳng thấy động tĩnh gì, hơi tò mò mạo mụi mở cửa khẽ. Phải nói đây là một chuyện mà đáng ghi vào sổ sách nhất! Cậu chủ khó tính, kén chọn, ít ăn, hôm nay lại vừa cười vừa ăn hết cả thức ăn. Bếp trưởng chắc mắt lòng mát dạ lắm đây!

Đĩa nào cũng trông trơn, tất cả đều sạch sẽ. Hai người ngả ngửa ra, ngược lên thờ. Ăn no quá mà. Tú liếc mắt nhìn Thắng, Thắng cũng liếc nhìn Tú. Hai người không nói gì chỉ liếc nhìn nhau thế thôi. Tâm tình nho nhỏ gửi cho nhau qua ánh mắt đó. Nó có mang chút ngọt ngào.

- Cậu chủ...

Tiếng gõ cửa và lời gọi của người giúp việc khiến cả hai người cùng chú ý sang cánh cửa. Tú đứng dậy đi sang, mở cửa. Người giúp việc cúi chào lễ phép, tay đang bê một khay đồ, trên đó là hộp thuốc. Tú nhép sang một bên, cho người giúp việc đi vào. Thắng ngược lên nhìn, người giúp việc lại cúi chào cung kính. Không buồn gật đầu một cái, Thắng ngồi yên ngay đó, Tú từ phía cánh cửa tiến lại.

Chị giúp việc đặt hộp thuốc xuống đất, nhanh chóng dọn bãi chiến trường trên bàn. Hôm nay không cảm thấy lo ngại khi dọn nó nữa, vì cái nào cũng sạch sẽ, chẳng như thường ngày cái gì dọn ra thì lúc dọn vào cũng còn hơn một nửa. Chị dọn nhanh rồi rời phòng.

Tú nhìn Thắng chăm chăm, gương mặt kia tự nhiên lại chẳng mang một chút cảm xúc gì cả. Từng đường nét hoàn hảo đó lại ẩn ẩn hiện hiện. Vẻ đẹp trên thế gian này đều chỉ là ẩn ẩn hiện hiện như vậy? Cả Phúc, cả Thắng... những người đó cứ những khi im lặng một cách kì lạ thì cái gọi là vẻ đẹp ấy mới mập mờ hiện lên rõ nét. Mặc dù bình thường cũng đã vô song.

Thắng bất chợt liếc mắt qua nhìn Tú, Tú đang ngờ ngẩn thì bắt gặp. Hai má bắt giác đỏ lên, quay ngoác đi. Thắng khẽ cười. Cô gái ngốc!

- Giờ thay thuốc rồi tôi về!

Tú chồm đến lấy hộp thuốc, bỏ vào chỗ Thắng. Thắng đang cảm thấy vui vẻ, nghe xong câu vừa rồi của Tú cảm xúc bỗng tuột không phanh. Tú ngồi ngay dưới chân Thắng rồi, anh bỗng dưng cả nửa thân lên ghế, mắt ngẩn cao lên, tay vòng trước ngực. Tú thấy kì lạ, hơi cau mày.

- Nè. Bị điên à?

Thắng nằm yên không có xu hướng di chuyển, hay những thứ đại loại như thế. Tú cũng đành buông xuôi. Anh ta không muốn thay thuốc thì thôi vậy! Chắc anh ta mệt! Tú đứng dậy, nhìn Thắng một chốc rồi đi lấy cặp. Thắng định cầm chân Tú một chút, thế mà vừa thực hiện thì không thấy động tĩnh gì nữa, Thắng mở mắt ra, ngồi lại ngay ngắn nhìn Tú. Tú vào phòng vệ sinh rửa mặt một chút, vừa bước ra thì thấy Thắng lại thù lù đằng xa giương mắt vô hồn nhìn mình. Tú thản nhiên bỏ đi, đeo cặp lên vai.

- Anh mệt thì nghỉ đi. Tôi tự về được. Tôi sẽ nhờ chị nào đó lên thay thuốc lúc anh ngủ. Tôi về đây!

Thắng định bảo để mình đưa về nhưng nhìn Tú lại chẳng thể nói gì. Hôm nay cô ấy cũng mệt rồi! Gật đầu ưng thuận. Tú nở một nụ cười mỉm.

- Ngủ ngon.

Rời rời phòng. Miệng cũng đang định thốt ra lời dặn dò bình an nhưng cánh cửa đã đóng lại nhanh như chớp, chẳng thể nói nữa. Tú đi xuống dặn dò mấy người giúp việc rồi ra ngoài gọi taxi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Một đêm trăng thanh gió mát, thân mang một thứ nặng nề vô hình. Từng sải chân dài, bước đi giữa dòng người tấp nập. Cô ấy giờ sao nhỉ? Đã trải qua được chưa? Chắc người con gái đó đã rất sợ! Yếu đuối... Cô ấy cũng chỉ yếu đuối vậy thôi. Một hơi thở dài sau một nụ cười mỉm.

Con gái cổ tở ra mạnh mẽ bao nhiêu cuối cùng cũng chỉ là một cô gái yếu đuối!

Đang đi mua vài thứ đồ, Giang Thanh bắt gặp Phúc đang thơ thẩn trên đường. Phúc ấy, một người mà mọi thứ vẫn đang là ân số đối với Giang Thanh. Những ân số đó lại mang một sức hấp dẫn vô cùng lớn. Chẳng nhìn kĩ thì có lẽ không ai nhận ra một người thư sinh với đôi mắt kính và một người với vẻ ngoài cực sát gái, cuốn hút bởi ánh mắt sâu. Nhưng trong thân xác đó là một tâm hồn ấm áp, quan sát kĩ có thể nhìn thấy được.

Lần đầu tiên có thể tiếp cận nhau gần thế này có lẽ phải tận dụng! Giang Thanh bước nhanh đến bên Phúc. Vỗ vai anh một cái, cười tươi.

- Chào cậu!

Đưa ánh mắt lạnh nhạt sang đáp lại rồi quay ngoác đi. Người con gái mong manh, lần đầu tiên cố gắng tiếp cận, nắm bắt một cơ hội tiếp cận mong manh với người được gọi nhẹ nhàng là crush. Nhưng cũng như biết trước rồi, một người lãnh đạm như vậy cũng chỉ có thể đáp với người khác như thế. Đoán trước rồi, cảm xúc cũng không quá là thay đổi xấu.

Giang Thanh cười khê, sánh bước bên Phúc. Gió thổi thoáng qua, mang hơi lạnh vĩnh hằng của mùa đông, khiến thân hình bé nhỏ hơi run lên. Giang Thanh lại cố lấy lý do để bắt chuyện. Cô hơi nâng vai lên, khép nép người hơn, nở nụ cười ngây ngô, nhìn Phúc.

- Lạnh nhỉ?

Lần này chỉ là sự lạnh nhạt, khó gần, lơ đi cả lời bắt chuyện, ánh mắt vẫn nhìn thẳng, tâm vẫn tĩnh, chẳng khác gì lúc vừa mới trông thấy. Cũng là bạn cùng lớp, không thể thân thiện chỉ là một chút thôi sao? Cũng có thể dùng ánh mắt trả lời, thể hiện lên bằng ý đồng tình cũng được. Đàng này, cứ như xem mọi người xung quanh là không khí chẳng hơn chẳng kém.

Kệ! Chẳng cần nói chuyện cũng được. Cứ kề cạnh thế này thì hơn! Chẳng có lúc nào có cơ hội lớn như thế này cả. Giang Thanh chỉ biết nghĩ theo hướng tốt đẹp, giờ có thất vọng cũng chẳng làm được gì! Hai người lại cứ sánh bước như thế, người ngoài thấy thì đẹp đôi lắm nhưng kì lạ lại chẳng thể hiện một cảm xúc gì với nhau, người yêu chẳng ra người yêu, bạn cũng chẳng ra bạn, một thứ quan hệ thân hơn người dưng một chút. Quen biết!

Nhưng nhìn kĩ thì người con gái mang một chút tình cảm đặc biệt dành cho chàng trai, sắc mặt cô có chút ngại ngùng khi người khác trông thấy hai người.

- Cậu lạnh còn theo tôi làm gì?

Con người mờ hơi to lên ý bất ngờ, môi khê hé nụ cười, trong tâm trí vẫn chưa xử lý xong tình hình hiện tại. Ngược lên nhìn người bên cạnh, trạng thái vẫn vậy lạnh lùng, khó đoán, khó gần, không tin là vừa thốt ra tiếng nói. Giang Thanh nhìn một lát, không trả lời. Thật sự chưa tin là người đó vừa nói chuyện! Gió lại vô tình thoáng qua, người lại run khê lên, Giang Thanh khê rên, nhắm mắt lại.

- Trời lạnh! Về nhà sớm đi!

Hai mắt mở ra, môi nở nụ cười tươi. Nghe rồi, nghe rõ lắm. Cảm giác này, là hạnh phúc vô cùng. Cậu ấy cũng là một người ấm áp, chẳng giống vẻ bề ngoài. Có lẽ là ít nói thôi! Giang Thanh đang tận hưởng hạnh phúc nhỏ nhoi, và chẳng muốn nó dừng lại nhanh như một cơn gió cuốn qua, nhẹ nhàng đáp.

- Tôi không sao! Lâu rồi chưa đi dạo phố.

Phúc không nói thêm gì. Giang Thanh lại hơi thất vọng. Chẳng muốn kết thúc nhanh nhưng chuyện đó phụ thuộc vào cả hai người. Một người cứ nói cứ nói, một người không muốn trả lời thì chỉ khiến người đó thấy phiền mà thôi. Đặc biệt đối với một người lạnh nhạt như vậy!

Trái tim bỗng đập nhanh lạ thường. Không có gì lo sợ nhưng cảm thấy thật hồi hộp. Cứ như suy nghĩ đến chuyện tỏ tình vậy! Đứng! Nhanh quá thì đại dột thôi!

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Giang Thanh kiềm nén lại cảm xúc trong lòng mình, cố làm chậm lại nhịp trong lòng ngực này. Và thời gian kia, ngưng lại đi một chút thôi, để còn kịp thời gian ngắm nhìn kĩ hơn người đó, người làm trái tim này xao xuyến đến đại khờ. Không gian cũng có thể ngưng lại, để khung cảnh này được lưu lại mãi như thế, chỉ là cùng sánh bước với nhau trên một con đường tấp nập người qua lại nhưng cứ như thể là chỉ có hai người.

Cậu ấy lạnh nhạt cũng được, cậu ấy không nói chuyện cũng được, cậu ấy không quan tâm tới người bên cạnh cũng được, nhưng để người bên cạnh đây thay luôn cả phần của cậu ấy quan tâm đến cả hai, hoặc là dành tất cả cho cậu ấy. Những thứ tình cảm chân thật, ngọt ngào dành riêng cho cậu ấy thôi. Nguyên kể vai sánh bước mà không cần biết cậu ấy như thế nào!

Đôi khi thất vọng một chút còn tốt hơn là trở nên vô hình vô cầu. Ít ra cậu ấy cũng có những khoảng khắc nhỏ nhoi để ý đến người con gái bên cạnh, còn lo cho cô ấy lạnh, và còn.....

- Này coi chừng!

Nhanh như chớp, Giang Thanh nằm trong vòng tay của Phúc hắc vào phía trong đường khi một chiếc moto đi tốc độ nhanh lại lạng lách như đã bị chất cồn kiểm soát chỉ còn một chút là tông thẳng vào Giang Thanh. Tai cũng chỉ mới nghe thoáng qua tiếng của Phúc, não chưa kịp phân tích thì toàn thân bị xiết lấy, hắc mạnh sang một bên. Ánh mắt bỗng gần nhau hơn, cả khoảng cách giữa hai trái tim cũng thế. Phúc đang nhìn thẳng vào Giang Thanh, Giang Thanh cũng đang nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Từ không hiểu gì, đã trở nên vô cùng sâu sắc. Cậu ấy đã cứu mình! Cậu ấy quan tâm đến mình, thật sự là quan tâm đến mình. Giang Thanh cười khê, hạnh phúc.

Nhận thức được về kì lạ sau nụ cười đó, Phúc dần thả tay. Chỉ vừa mới được cảm nhận chút hơi ấm, bản thân cảm thấy không đủ, đã thế được nước làm tới. Phúc thả lỏng thì Giang Thanh lại ôm chặt lấy, xiết chặt. Phúc hơi bất ngờ, não lại đúng lúc ngừng hoạt động, thường ngày thì nhanh nhạy lắm. Bây giờ lại..

Cảm giác này... Rất quen. Thân hình cũng tương đương, phong cách cũng trùng hợp, cả hơi ấm, mùi hương cũng giống như nhau. Là cô ấy? Không phải! Không phải! Không giống gì cả. Nhầm rồi! Giang Thanh thấy Phúc lại chẳng có phản ứng càng lợi dụng lần đến, chiếm hữu lấy hơi ấm đó.

Định hôn lại, Phúc đẩy Giang Thanh ra, dùng ánh mắt kì lạ, khó chịu, lạnh tanh nhìn Giang Thanh. Giang Thanh bị xô ra, mang cảm xúc không hài lòng, hơi cau mày. Phúc nhìn Giang Thanh càng lúc càng thể hiện lên sự tức giận, lại không nói gì quay mặt bỏ đi. Mình vừa thấy cậu ấy thể hiện thêm cảm xúc tức giận? Cậu ấy tức giận?...

Giang Thanh nghiêng mặt sang nhìn dáng người cao dần khuất trong dòng người. Thờ dài... Mọi thứ chấm dứt bởi một hơi thở được nới muện phiền. Bản thân đã cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn là thực hiện một điều ngu ngốc!

Ngồi lên xe, bốn cái bánh dần chuyển động, chạy trên con đường khá vắng vẻ sát vách núi và biển, ánh đèn đường thưa thớt mờ ảo chiếu rọi một chút ánh sáng yếu ớt xuống mặt biển. Không gian thay đổi nhanh chóng, chạy ra đến quốc lộ, xe cộ đông hơn một chút, tiếng sóng biển giảm dần chẳng ở ạt xô vào bờ, nhỏ dần vài hâu như tan biến. Chạy tầm bốn năm cây số đã nhập vào vùng ngoại ô thành phố. Hàng quán hiện ra nhiều hơn, nhộn nhịp hơn. Vào sâu lòng thành phố, ánh đèn đường dần san sát nhau, xe chạy tấp nập. Không nói chuyện với ai, không có suy nghĩ gì trong đầu, thân thể nhẹ tênh đến lạ thường.

Cô ấy không phải cô ấy! Họ chỉ tình cờ giống nhau.. và bản thân chỉ vô tình nhớ đến người con gái đó phát ngốc thôi! Từng sai chân đi nhanh và dứt khoát, đầu óc suy nghĩ vẫn vô chẳng để ý gì ngoài việc đi thẳng. Chiếc taxi chở người mà cứ luẩn quẩn trong đầu vô tình lướt qua...

END CHAP

Chương 44

Mọi chuyện cũng là ý trời. Nhân duyên đã định, con người cũng chỉ biết thuận theo nó. Cũng có thể tự mình quyết định, tiếp tục hay dừng lại...

Về đến nhà, bỏ mọi thứ qua một bên, đánh một giấc say.

Khi ánh nắng bắt đầu mờ nhạt hừng sáng, bản thân bác giác tỉnh dậy chào một ngày mới. Đi đến trường...

- Này mày đã biết gì chưa? Hôm qua ấy tao thấy Dương Thắng nè, đi cùng với Diễm Tú ấy.

- Trời họ vẫn cặp kè với nhau miết thôi có gì lạ. Mày chưa biết à? Nam thần trường mình không biết ăn bữa mê thuốc lú gì mà cứ chạy rập rập theo Diễm Tú Diễm Tú đó đó.

- Ồ ha. Ê nhắc tào tháo, tào tháo đến lên kia.

Tay khẽ đưa lên chỉ Tú, Tú lạnh nhạt đi ngang qua, không chú ý đến. Chuyện hôm qua Tú lên cùng một xe với Dương Thắng được chuyển miệng rộng rãi trong trường chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ. Vừa vào lớp đã chuyển đến tại Di Uyên khi cô đi ngang qua một đám người đang bàn tán về vấn đề đó một cách sôi nổi của dân sành chuyện chính hiệu. Di Uyên liền chạy nhanh về lớp toé toét lên nói với Tú.

- Tú, Tú, Tú.

Mọi người chú ý nhìn Di Uyên hót ha hót hời, gọi tên Tú lia lịa, Di Uyên mới im lặng, giả bộ mình con gái nhẹ nhàng, mắt nhìn thẳng đi từ từ đến chỗ Tú. Tú ban đầu nghe gọi có hơi ngước lên nhìn, sau đó lại cúi xuống nằm dài trên bàn. Uyên đi đến chỗ Tú, thấy Tú nằm dài như vậy, chen vô ghé kề bên - ghế của Phúc, vừa ngồi vừa giơ tay đánh một cái đống người vào Tú.

Tú la lên, đồng thời đưa gương mặt nhăn nhó nhìn Uyên, khó chịu.

- Đau! Mày động kinh à?

Uyên trừng Tú một cái, xong nở nụ cười gian, chân mày đá đá lên. Tú không hiểu cừ chỉ đó là gì, nhưng trông gian chết được, lại cau có nói.

- Hôm nay mày bị gì vậy hả?

Uyên chồm người sát đến Tú, Tú hơi ngửa đầu ra sau. Cảm giác này giống như lần đó, lần đầu tiên người đó bước vào lớp, ngày đầu tiên trở thành bạn học, còn có thái độ quan tâm thái hóa. Mặt mày hơi giãn ra.

- Mày chịu chăm sóc cho Dương Thắng rồi sao?

Tú đang mơ màng nhớ về chuyện xa xưa, Uyên cất tiếng hỏi, bất giác không để ý đến. Uyên hơi cau mày khi Tú cứ nhìn mình mà không trả lời gì.

- Ê, Tú.

Nghe gọi Tú khẽ giật mình, liền xua xua tay cho Uyên tránh mặt ra. Uyên chẳng hiểu đang nói chuyện mà Tú cứ hành động thật kì lạ. Tính tò mò lại hỏi tiếp.

- Hôm qua sao rồi?

Tú đang phân tích câu hỏi thì Phúc đi đến bàn mình, thấy Uyên đang hóng chuyện gì với Tú, Phúc đứng yên tại đó. Tú ngước lên nhìn Phúc, mỉm cười. Lại cứ hành động kì lạ như vậy khiến Uyên tò mò hơi quay sang. Phúc đứng sừng sững ngay đó, bản thân vội vàng đứng dậy, chạy về chỗ. Tú vẫn không dời mắt khỏi Phúc. Chỗ đã trống, Phúc nhanh chóng ngồi xuống, nhìn sang Tú. Hai ánh mắt chạm nhau, Tú vẫn không có ý định tránh né đi, miệng cong cong ý cười.

Tim khẽ loạn nhịp, từng đường nét, ánh mắt, đôi môi hiện rõ ngay trước mắt nhẹ nhàng làm bản thân rung động.

Tim khẽ loạn nhịp, từng hình ảnh, mái tóc, làn da mịn màng, làm sáng bừng lên đôi mắt trong, ấm áp.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu bỏ mặc không gian, bỏ mặc thời gian, ai làm gì kệ ai, chú ý đối phương là đủ. Đến khi tiếng giáo viên vang vọng đến tai mới chịu quay mặt đi.

Trong tiết học cũng khe khẽ, lén lén nhìn trộm nhau. Nhưng lại chẳng có một câu chuyện nào để nói. Giờ ra chơi, khi chuông vừa reo, Tú liền nhớ đến tên què mà cô mang ơn kia, liền lật đật chạy đi. Lòng vẫn mang tò mò, Uyên đuổi theo Tú, hét lên.

- Tú chờ tao!

Phúc có nhìn theo dáng người nhỏ chạy đi, lòng cũng hơi tò mò vì sao cô ấy lại gấp như vậy, nhưng là con trai tò mò cũng chỉ biết chờ nó tự đến nói với mình chứ chẳng làm được gì hơn.

- Cậu ăn gì chưa? Chúng ta đi ăn nhé!

Phúc quay sang nhìn...

END CHAP.

Tác giả bé quan ôn thi cùng nghỉ ngơi vài tuần. Chúc đọc giả thi tốt. Gặp lại ở năm mới. Ahhihi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Phúc nhìn sang bên cạnh, nơi có người vừa phát ra tiếng nói. Phúc ngược lên nhìn, Giang Thanh đang nở nụ cười tươi. Phúc chớp mắt một cái rồi quay đi.

- Tôi nghĩ cậu phải ăn chung với hai người bạn họ chứ? Không phải các người vẫn dính với nhau như sam đó sao.

Giang Thanh vẫn giữ nụ cười, mặc dù trong lòng cũng có hơi cảm thấy không đúng, cảm thấy có lỗi. Nhưng nếu nói với chúng nó là mình đang theo đuổi tình yêu thì chắc chúng sẽ chẳng nói gì thêm đâu nhỉ?! Giang Thanh liền đáp.

- Không sao đâu. Tôi vẫn thích ăn với cậu hơn. Được chứ? Đi nhé.

Phúc không nói gì nữa, không thể để Giang Thanh cứ đứng nấn nỉ thế này, trông mình lại thật nhỏ mọn. Cũng chỉ là ăn cơm chung thôi mà. Giang Thanh vẫn đang ngóng, Phúc liền đứng dậy. Giang Thanh mừng rỡ. Chờ Phúc rời ra khỏi chỗ ngồi, Thanh liền nhanh chóng khoác tay tươi cười bước đi. Xuống dưới canteen...

Mặc dù có cảm thấy hành động này của Thanh thật chẳng thoải mái gì, nhưng cứ im lặng mà tháo tay cô ấy ra thì trông cũng tệ quá. Vừa bước xuống đây đập ngay vào mắt Thanh là Tú và Uyên đang ngồi ăn cùng nhau. Nhìn xung quanh, thấy một số người đang cảm thấy ganh tỵ với mình, đang bàn tán về mình, lòng lại không thoải mái chút nào. Vì mình đang đi gần một nam thần trường cơ mà. Thanh lại càng tỏ ra thân thiết hơn, hơn nghiêng đầu, cười tươi hỏi Phúc.

- Cậu muốn ăn gì? Tôi lấy cho nhé.

Đúng lúc, Tú vừa nhìn thấy Thanh khoác tay Phúc như vậy, lòng có chút khó chịu, bứt rứt không yên. Thanh nó.... đang làm gì vậy? Còn Phúc thì chỉ nhìn thẳng chẳng nhìn xung quanh, chẳng thấy Tú đang nhìn như thế nào. Tú thấy khó chịu thật đấy, rồi lại chẳng thể làm gì. Mình có là gì với cậu ta...! Mặt rủ xuống, nhìn khay thức ăn, dầm dề chứ chẳng buồn ăn nữa.

- Ồ... Thanh....

Di Uyên đã nhìn thấy Thanh khoác tay Phúc trông thật thân mật, ngạc nhiên ngược lên. Cả Thanh và Phúc đều nghe thấy nhưng Thanh thì lờ đi còn Phúc thì nhìn sang. Tức là cũng thấy Tú ngồi đó, đang dầm dề khay thức ăn, rồi bỗng ngược lên. Hai ánh mắt bất giác lại bắt gặp nhau. Phúc khẽ mỉm cười. Tú lại quay đi một cách khó chịu.

Có phải cô ấy đang giận? Phúc liền gỡ tay Thanh ra. Đang giữa chốn đông người, vừa giả dạng thân mật được mà giờ bị tách ra thế này thì mất mặt lắm. Thanh vẫn cố nín tay, tươi cười kéo Phúc bước đi. Phúc vẫn cố ngoảnh lại nhìn Tú, Tú cứ chỉ một lần đó lại không quay sang nhìn nữa. Bỗng nhiên cô ấy đứng dậy bỏ đi.

Tú cảm thấy khó chịu, không muốn ăn nữa, liền đứng dậy bỏ đi. Uyên thấy lạ, Tú bỏ thức ăn rất nhiều, réo lên.

- Tú này sao vậy? Bỏ cơm nhiều thế.

Tú không nói lạng thìn bỏ đi. Uyên thì tiếc khay cơm còn rất nhiều, đĩa của Tú thuộc đĩa đất nhất luôn ấy, bao nhiêu là thịt, cá này. Uyên chỉ biết thở dài. Ăn phần của mình, rồi đôi khi nhìn qua trông lại ăn phần thức ăn đắt tiền đó còn cơm thì để lại.

Phúc thấy Tú bỏ bữa như vậy lại lo lắng. Cô ấy có vẻ khó chịu gì đó? Có phải là vì mình? Phúc cố gắng gỡ tay Thanh ra, Thanh vẫn trơ trên khoác tay Phúc kéo đến quầy ăn. Phúc khó chịu, lại không muốn cao giọng lớn tiếng, Phúc đành nghiêng răng nói.

- Một là cậu tự thả tay ra, hai là tôi sẽ dùng vũ lực để tách cậu ra khỏi tôi.

Thanh ngược lên nhìn Phúc, biết là Phúc đang nổi giận, nhưng vì lòng tham thật sự không muốn thả tay ra. Thanh hơi mếu, đưa đôi mắt long lanh nhìn Phúc. Phúc phải nói là thật bức bối lắm rồi. Con người này thật biết khiến người khác mệt mỏi. Nhưng bây giờ không phải lúc.

Phúc ngoảnh đầu lại, Tú đã đi mất rồi, Phúc khẽ thở dài. Cô ấy chắc hẳn là rất giận! Lại nhìn đôi sao? Còn người con gái này bị làm sao vậy?

Thanh không thấy Phúc phản ứng, lại thêm làm càn, vui vẻ kéo Phúc đến gần quầy thức ăn, tươi cười vì ai cũng đang nhìn hai người dưới một con mắt ghen tỵ.

- Cậu ăn gì tớ lấy nhé?

Phúc không hài lòng, nhưng lại chợt nghĩ ra một suy nghĩ thông minh. Phúc cố tỏ ra vui vẻ.

- Tôi quên tiền, cậu có thể...?

Đang ngập ngừng nói, thì con người rắc rối kia liền một cách mừng rỡ chấp nhận.

- Được chứ? Cậu ăn gì?

Cả đã cắn câu, Phúc giả ngượng cười tươi.

- Được thôi. Tôi muốn ăn cái kia. Cậu thả tay tôi ra đi.

Thanh thấy nụ cười ấy thì thoải mái hơn tất cả, răm rắp chấp nhận mọi điều Phúc nói. Phúc đi sang quầy bánh mì, Thanh chỉ đứng im nhìn.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Phúc bóc hai ổ lên, Giang Thanh cũng không buồn ngạc nhiên, cứ chìm đắm trong không gian màu hồng của hạnh phúc khi Phúc cười với mình. Còn Phúc thì đang đắn đo Tú thích bánh mì gì? Bơ? Thịt? Hay xúc xích? Hay cứ đem cho cho cô ấy đại đi. Phúc cầm trên tay hai ổ bánh mì, nói.

- Tôi ăn hai cái này. Cậu trả tiền giúp tôi nhé! Cảm ơn.

Rồi Phúc vội vàng chạy đi. Thế giới màu hồng chợt vụt tắt khi người ấy cầm hai ổ bánh mì chạy đi thật hồn nhiên. Để lại đây một tâm hồn treo ngược cành cây. Gì vậy? Cậu ấy đi đâu vậy? Giang Thanh hơi cau mày, đã bảo là trả tiền giúp thì đành phải trả thôi.

Tú ra sân sau, nơi gồm cây, ghế đá, nắng và gió hoà quyện vào nhau tạo ra một khung cảnh nhẹ nhàng, yên tĩnh. Tú ngồi dưới gốc cây, nhìn các gốc cây còn lại. Sân này thường hay vắng vẻ, không ai lui tới vì sự yên tĩnh đến nhàm chán của nó. Xã hội bây giờ chỉ thích những nơi ồn ào, nhộn nhịp.

Tú ngồi ủ rũ. Phúc ấy, cậu ta là gì chứ? Là gì với Giang Thanh? Có lẽ Thanh thích Phúc nhỉ? Còn mình, mình là sao chứ? Sao lại cảm thấy khó chịu? Sao lại cảm thấy không vui khi thấy Phúc bên Thanh. Họ cùng khoác tay đi. Trông họ cũng thật xứng đôi. Rất hợp! Thanh cũng là bạn tốt của mình, lẽ ra mình nên..... Thật vô lý!

Chạy về phòng học không thấy Tú đâu cả. Chạy ra sân trước, không có, sân thể dục cũng không. Cô ấy trốn ở đâu vậy chứ? Sân thể dục thường nói với sân sau, Phúc cố gắng chạy sâu vào thêm một đoạn nữa. Nhìn xung quanh thật chẳng có ai ở đây, xung quanh chỉ nghe tiếng xào xạc gió luồn qua tán cây. Chán nản. Cô ấy đi đâu vậy chứ? Hai ổ bánh mì vẫn nắm chặt trong tay.

Chán nản, đói bụng, trong đầu chẳng nghĩ được gì. Bụng lại cứ như thế mà nổi loạn, Tú bức bối kêu lên.

- Đói chết tôi rồi. Chết tiệt!

Tiếng nói Tú phát ra chính là tín hiệu quan trọng nhất của tình hình bây giờ. Phúc cười mỉm đi lẩn lẩn đến chỗ phát ra tiếng nói. Là trong một góc khuất,

có lẽ vậy. Phúc tiến chậm chậm đến, tự nhiên lại chẳng nghe thấy gì cảm thấy có hơi nghi ngờ.

Mặt nhăn riết, bụng đói cồn cào, Tú lại bức bối hết lên.

- Cái tên Phúc ấy, tại sao lại hành động như vậy chứ? Thật tình. Lúc thì ân cần với mình, lúc thì dính sát với Thanh như vậy, mà nó lại là bạn thân của mình chứ! Hắn là cái thá gì mà làm như vậy?

Chửi rửa Phúc thật thả ga, chẳng quan tâm gì, vì cứ nghĩ ở đây thực sự chỉ có mình Tú thôi. Tú hất tóc, mặt vẫn nhăn riết, "hừ" một tiếng lại dõ giọng chửi rửa. Những nghi ngờ chần chừ của Phúc bây giờ đã trở nên chắc chắn hoàn toàn, Phúc cười mím. Cậu ghét tôi như thế cơ đấy! Nghe Tú vẫn chưa nói xong, Phúc đứng lại để nghe chuyện hải từ Tú.

- Cậu chỉ là một hạt cát thôi biết không hả? Chẳng phải là một ông vua hay một vị thần mà muốn làm gì cũng được. Biết không hả tên Tạ Gia Phúc chết tiệt nhà cậu! Cậu chỉ là một hạt cát thôi, nên không được làm tổn thương Thanh. Nếu cậu yêu nó có biết không hả? Còn tôi sẽ móc mắt cậu ra nếu cậu còn dám nhìn tôi. Ân cần, quan tâm hả? Tôi Diễm Tú đây mà thêm rung động à? Tình mộng đi....

Tú đang xả hết nỗi lòng ở chốn vốn dĩ là hoang vu này, nhưng đâu ngờ....

- Tôi không nghĩ là cậu không rung động đâu!

What? Ai đó? Có phải đã nghe thấy mình nói không? Tú bất ngờ, len cả xấu hổ, muốn bỏ trốn khỏi nơi này ngay. Mất đảo qua đảo lại, bậm môi lại, từ từ đứng dậy, rón rén rón rén định bỏ trốn. Phúc nhìn thấy thì phải nói là buồn cười hết sức. Cứ phải đáng yêu như thế sao?

Tú không nghe tiếng động nữa, liền nhanh chân chạy đi hơn, lòng thầm mừng. Chắc là chẳng có ai đâu! Tự mình hù dọa mình! Đang định chạy nhanh hơn thì....

- Lulu Diễm Tú! Còn định chạy?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Hớ.... Tú rên khẽ. Ai vậy trời? Mình xấu số vậy sao? Tú khựng lại, khẽ thở dài, nhắm nghiêng mắt lại. Mình nên làm thế nào đây? Tú cắn môi cắn đẫm, thầm ước mình có thể độn thổ, hoặc tàn hình ngay lúc này. Một lúc như thế vẫn không có động tĩnh gì, Tú mới từ từ nâng gót chân lên định bỏ trốn. Tú rón rén, rón rén. Bỗng có người vỗ vai, Tú giật mình hét lên. À~

Phúc đứng im như vậy là xem thái độ của Tú, nhưng có vẻ là xấu hổ quá nên lại định bỏ trốn. Phúc đành nhẹ nhàng như làn gió tiến lại Tú, vỗ vai lên một cái. Cô ấy bỗng hét lên, khiến bản thân cũng giật mình, hơi lùi lại.

Tú hít thở một hơi sâu. Đúng thật là có người đằng sau, xúi quẩy lại ngay lúc này chứ. Mình có nên quay lại không? Hay mình lại tiếp tục bỏ chạy đây? Tú liên tục hít thở sâu, nhắm mắt rồi mở mắt, cắn môi.

Cô ấy lại không quay lại này? Đúng là thú vị. Chắc hẳn là xấu hổ lắm. Phúc khẽ mỉm cười.

- Bỏ cả bữa để chạy ra đây, giờ lại còn muốn đi đâu?

Nghe giọng quen thuộc, Tú bình tĩnh lại. Là Tạ Gia Phúc?! Bất giác lại xấu hổ gấp bội. Là cậu ta kìa! Trời ơi, sao lại là cậu ta chứ? Đúng là oan gia. Vừa nãy Tú vừa la hét chửi rửa người đó, giờ lại chính người đó bắt tại trận. Có phải là duyên số hơi trêu ngươi con người không?

Tú vẫn không quay lại, điều này thật sự khiến Phúc buồn cười. Cậu ta chắc thẹn chết trong đó rồi. Mình có nên trêu thêm chút nữa? Phúc giờ hai ổ bánh mì sang trước mặt Tú. Tú hơi tránh né, quay người lại, nhìn Phúc kì lạ.

- Không phải đói lắm sao?

Tú lại ngại ngần quay mặt đi hướng khác, tránh ánh mắt Phúc.

- Tôi thấy cậu vì giận tôi mà tự bỏ đói mình, có hơi xót đó nha.

Tú lườm Phúc.

- Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi giận cậu?

Phúc bật cười.

- À... không chỉ mắt thấy mà tai còn nghe rất rõ nữa. "Cậu chỉ là một hạt cát thôi biết không hả? Chẳng phải là một ông vua hay một vị thần mà muốn làm gì cũng được. Biết không hả tên Tạ Gia Phúc chết tiệt nhà cậu!"

Phúc nhai lại câu Tú đã hét lên, rồi bật cười. Tim đen bị bắn trúng phập phập, đầu còn đang chối. Tú mới cúi gầm xuống, không dám nói nữa gì nữa.

- Tôi nói đúng rồi chứ gì nữa!

Tú cúi xuống thì thấy hai ổ bánh mỳ trong tay Phúc, bụng lại như thế quấy rối. Bất quá Tú đưa tay đến giật. Nhưng bị hụt... Phúc thấy Tú cúi xuống từ ban này là nghĩ cô ấy sẽ giật bánh mỳ, trong lòng chơi đùa chưa thỏa liền hất tay đi. Tú khề cau mày, lại mặt dày giật thêm lần nữa. Lại hụt....

Phúc nghĩ có thể dùng hai ổ bánh mỳ này dụ Tú ngẩn mặt lên thì rất hợp lý, Phúc giờ hai ổ bánh mỳ lên cao, Tú liền thế mà ngược lên. Mau mau cho bà ăn, bà đói lắm rồi! Tú ngẩn lên nhìn hai ổ bánh mỳ lủng lẳng lủng lẳng mà không ăn được, con ma đói trong dạ dày cứ làm phiền.

- Cậu nói đi có phải cậu giận tôi không?

- Cậu làm gì mà tôi phải giận chứ? - Tú gắt.

- Hình như tôi đi chung với Giang Thanh bạn thân cậu ấy, còn khoác tay nữa. Phải không nhỉ? - Phúc làm bộ đưa tay lên gãi trán.

- Giang Thanh là bạn thân tôi đó nha, nó hạnh phúc như vậy mắc gì tôi!

- Thế tại sao lại bỏ com? Không phải giận quá sao? - Phúc cũng lên gân cổ cãi cho bằng được.

Tú thờ dãi chán nản. Cậu ta cứ phải moi cho ra thế nhỉ? Chắc mình điên mất. Tú nhăn mặt, lại cãi lý.

- Com hôm nay không ngon!

- Tôi thấy com hôm nay rất ngon mà. Toàn thịt cá hấp dẫn như thế, tôi thấy phần của cậu cũng là phần hảo hạm nhất. Sao lại bảo không ngon?

Thân thể bị con đói hành phát mệt, còn gặp cái tên nhay này, Tú thật sự phát khóc được, lớn tiếng hơn.

- Tôi không biết.

Rồi Tú mếu như thật sự muốn khóc rồi, bỏ vào chỗ ghế đá ngồi. Phúc bật cười, anh vừa trêu cho cô gái đó phát khóc rồi mà vẫn không có ý hối hận gì. Mặt chảnh tiến lại ngồi xuống bên Tú, Tú giận dỗi quay đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Sự Phẫn Nộ Của Dương Thắng (Part 1)

Phúc nắm lấy tay Tú, đặt hai ổ bánh mỳ lên trên. Tú có ý không muốn cầm, nhưng bị Phúc giữ tay lại, cuối cùng cũng phải cầm. Tú nhìn hai ổ bánh mỳ đã nằm gọn trong tay nhưng vì mới giận đó lại ăn thì có giống hai mặt không?

- Đói thì ăn đi.

Phúc đoán được suy nghĩ trong lòng Tú là sẽ không dám ăn, vì vừa mới giận, liền quay mặt đi hướng khác. Tú thấy Phúc quay đi, liền đoán: ăn hay không ăn? Ở đây cũng chỉ có cậu ta, mà cái này cậu ta mua cho mình, còn hiểu chuyện quay đi thì mình cần gì phải giữ sĩ diện?!

Tú nhẹ nhàng mở ra ăn. Phúc nghe tiếng sột sọat là biết mèo đang chén mồi, khề cười.

- Tôi không biết cậu thích ăn loại nào, thấy hai loại này ngon hơn, nên mua cho cậu.

Tú "oàm" một phát là mất một phần ba ổ, nhai nhồm nhảm mà không thể để ý những lời Phúc làm nhảm.

- Tôi nói mua vậy thôi chứ thực ra là Giang Thanh bạn cậu mua đấy! Tiền của cô ấy! Tôi không biết sao cô ấy lại năn nỉ tôi đi ăn chung, còn khoác tay

như thế. Tôi nghĩ mình không nên tách cô ấy ra nhiều người nhìn vào sẽ bảo tôi nhỏ mọn. Nên tôi mới...

Phúc đang giải thích, nhưng chẳng nghe "ừ" hay "ờ" gì, nhìn sang Tú. Hai ổ bánh chỉ còn lại vỏ, miệng Tú vẫn phình ra, và tiếp tục nhai. Phúc phát ngốc, không tin là người con gái đó miệng to như vậy! Minh vừa chỉ nói một chút mà hai ổ bánh mỳ đã bốc hơi. Phúc chợt nghĩ là không biết Tú có đang nghe mình nói?

- Cậu này giờ có nghe tôi nói gì không?

Hai má phồng lên vì cổ nhét bánh mỳ vào, Tú giương đôi mắt long lanh bắt ngờ nhìn Phúc, chớp mắt.

- Hừm?

Phúc đờ người, trong lòng đầy bão tố. Cố gắng lắm mới nói một mớ thứ ngớ ngẩn ra, nhưng mình lại trở nên ngu ngốc hơn khi người đó chẳng nghe thấy gì. Phúc thờ không đều vì tức nghẹn, nhìn Tú. Mặt Tú vẫn ngơ ngác, thấy Phúc cứ nhìn mình chằm chằm, hơi cau mày, nhưng miệng chịu không nổi tiếp tục nhai ngốn nghiêng.

Phúc bất mãn, không thêm quan tâm nữa, quay đi. Tú thấy kì lạ nhưng cũng chẳng buồn hỏi.

Thắng cùng Toàn đi xuống canteen, Uyên thì đang ngồi ăn ngon lành, Thanh ngồi ăn nhưng ngơ ngơ đi đâu, không thấy Tú. Chuyện lạ! Thường ngày đây là bộ ba chị em siêu đẳng, không rời nhau bao giờ. Vậy mà lại mất đi chị đại. Cô ấy cần phải ở bên cạnh mình lúc này! Sao lại biến mất vậy chứ?

Thắng tiến lại, hỏi trống không.

- Tú đâu?

Uyên đang cắm cúi ăn, nghe hỏi về Tú, giọng cũng quen, liền ngược lên xem. Thắng đang đứng đó, nhìn vào Uyên, Uyên gắng nhai nuốt nhanh, đáp.

- Không biết!

Chờ một lúc câu trả lời lại chẳng biết thêm được điều gì. Thắng hơi khó chịu, gắt lên.

- Sao lại không biết?

Uyên ngược lên, hơi cau mày.

- Đang ăn thì nó bỏ bữa chạy đi, sao tôi biết nó đi đâu cơ chứ? Thật là.....

Uyên cũng thấy khó chịu trước thái độ của Thắng. Thanh bắt chợt nói một câu.

- Hai người họ đang ở bên nhau. Không cần phải lo lắng quá.

Hai người họ? Thắng nghe lời Thanh nói mà không giữ được cảm giác khó chịu, bực tức trong lòng.

- Ai?

Anh hét lên giữa canteen nhiều người. Thanh đang thờ thần cũng giật mình, liếc nhìn Thắng, cười nhếch mép.

- Là Tạ Gia Phúc.

Thắng mặt đỏ lên, ngực đập phồng phồng. Không ngờ là anh có máu ghen ghê đến như vậy! Thắng bỗng đập bàn, một tiếng động như bom nổ, rồi bỏ đi dưới hàng trăm con mắt. Uyên đang ăn thì bàn run một cái mạnh, cơm cá gần như trộn lẫn vào nhau. Thanh cũng thêm một lần làm cho bay hồn vía. Toàn thấy Thắng bỏ đi vội vàng chạy theo.

Nhai nuốt xong xuôi, bụng no căng rồi Tú thở ra một hơi, cười mãn nguyện. Nhìn sang Phúc, cậu ta đang nhìn mình. Tú vỗ vai Phúc.

- Đa tạ huynh đệ! Ta đi đây.

Tú dần dần đứng dậy, nhưng bị Phúc nắm cánh tay kéo ngã xuống. Hai gương mặt dường như chạm vào nhau, hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau. Có hơi bất ngờ, mắt Tú mở to. Phúc mỉm cười nhìn đôi môi còn bóng bóng dầu mỡ ửng đỏ đỏ kia.

Tú áp úng.

- C...c...cậu.....l....l...làm....gì....gì vậy?

END CHAP

Chương 49

Gió bỗng nhẹ nhàng thoảng qua nơi này, làm bay bông bênh mái tóc dài của Tú, bay phất phoi trong gió, và.....có cả quạt vào mặt Phúc.

Người ta nói " Uống một ánh mắt, con say theo cả đời". Mặc dù mặt có chút rát nhưng nụ cười vẫn nở trên môi, ánh mắt vẫn chen lấn vào bên trong sâu thẳm kia.

Phúc từ tốn cất lời.

- Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có cảm giác đặc biệt với một cô gái nào! Nhưng....

- Từ từ..

Tú bỗng dưng hét lên, đồng thời đưa tay bịt miệng Phúc lại. Phúc bất ngờ, mắt mở to, miệng cứ kêu lên "um...um...". Tú quay mặt đi, hắc xì một cái. Rồi hạ mông xuống ghế, tay rời khỏi miệng Phúc.

- Không biết ai nói xấu gì tôi! Thôi tôi còn có việc. Đi đây.

Cứ đến những khi Phúc lấy dũng khí nói ra những điều ngại ngùng thì Tú lại làm chuyện mà Phúc đành phải ngậm miệng lại, không thể nói được nữa. Phúc dờ dẩn ra, Tú vừa đứng dậy vừa nói.

- Tôi đi đây, không có gì nói nữa đúng không? Tôi đi đó nhé, đừng dờ dẩn trò nín kéo nữa đấy. Tôi đi thật đây, cậu cứ nhảy mãi với tôi thôi.

Không biết ai mới đang dờ dẩn trò nhảy ra khi nói một tràn mà chân vừa chỉ bước được hai bước! Phúc vẫn ngồi im, cảm xúc anh tuột dốc trầm trọng rồi, chẳng buồn nói chuyện nữa, nên cô đi thì cô cứ đi đi. Tú liếc nhìn Phúc lần nữa.

- Tôi đi đó nhé.

Rồi ba chân bốn cẳng chạy đi. Gió hiu hiu cuốn mọi suy nghĩ trong đầu Phúc đi mất, ngồi đây chỉ còn thân xác Tạ Gia Phúc thôi. Tú chạy ào ào xuống cầntin, Uyên, Thanh vẫn ngồi đó. Tú chạy lại.

- Dương Thắng, anh ta có tìm tao không?

Một con ma đói ăn mãi vẫn chưa xong và một con ma đờ đừ đờ dẩn mãi cùng gật đầu. Tú thở dài. Vậy là toi!

- Anh ta trông như thế nào? Có hỏi về tao không?

Uyển ngược lên, giọng hơi cáu.

- Giận, anh ta rất giận. Còn lớn tiếng với tao nữa đấy.

Tú hoảng hốt.

- Thật sao?

- Chứ tao mà nói dối mày à?

Tú cố gắng bình tĩnh lại.

- Rồi rồi. Tao thay anh ta xin lỗi mày. Lần sau tao sẽ dẫn mày đi ăn. Ok chứ?

Không cần nghe thêm gì, Tú chạy đi ngay. Vừa đi Tú vừa lo lắng, không biết Dương Thắng sẽ như thế nào? Chắc lại làm giận lên. Tú chạy lên dãy phòng học, chợt dừng lại. Mình đang đi đâu vậy? Anh ta học lớp nào chứ?

Con thịnh nộ của Thắng làm Toàn cảm thấy lo sợ, liền huy động anh em đi tìm Diễm Tú. Sau đó, chính Toàn lại là người nhìn thấy Tú. Thấy Tú đang đứng ngơ ngác, Toàn chạy lại và kéo Tú đi trong khi cô vẫn chưa nghe được một lời giải thích nào từ Toàn. Chạy đi một lúc, Tú mới tỉnh táo và hỏi.

- Anh đưa tôi đi đâu?

- Rồi em sẽ biết.

Toàn lạnh lùng trả lời. Một người trắng hoa, sát gái như Toàn, lần đầu tiên Tú thấy được mặt lạnh lùng của anh ta, chắc cũng là chuyện quan trọng. Tú không nói gì thêm chỉ biết chạy theo. Đến đây phòng học cũ, Toàn chỉ căn phòng Thắng đang ở trong đó cho Tú. Tú hơi chần chừ, chậm chậm tiến lại. Tiếng động trong phòng phát ra rất lớn, một con thịnh nộ cực đại, cửa mở toang ra. Tú hơi run khi tưởng tượng về hành động của Thắng, chân không dám đi nhanh hơn. Tú đứng trước cửa căn phòng đó, khẽ nhìn vào trong. Bàn ghế ngã tung lung, Thắng đứng thở hồng hộc, xung quanh người toả ra thứ sát khí chết người.

Đây là lần đầu tiên Tú cảm thấy sợ Thắng đến như vậy. Anh ta tức giận đúng là khinh khủng! Mình phải làm sao đây?

Đá đổ bàn ghế xong, con lửa giận trong lòng Thắng có vơi đi đôi chút, nhưng vẫn là tức giận. Cứ đứng mãi ở đây cũng không phải cách hay, Tú tập trung hít thở sâu, lấy hết can đảm bình sinh, giấu cái lo sợ vào trong, giả vờ mình chẳng có làm gì, thật bình tĩnh như mình ngày thường đi vào.

- Dương Thắng tôi nghe nói anh tìm tôi.

Thắng nghe giọng biết ngay Tú, đưa đôi mắt đàng đàng sát khí nhìn sang.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Sự Phẫn Nộ Của Dương Thắng (Part 3)

Thân hình bé nhỏ bị sức tàn sát của ánh mắt Dương Thắng làm cho run sợ hơn. Tú nuốt nước bọt cố trấn an bản thân, không thì sẽ như một tờ giấy bị cứa xé trong cơn giông bão mất.

Từng bước từng bước Thắng tiến lại.

- Em vừa đi đâu?

Tú lo sợ, giọng run run

- T...tôi...tôi...có....v..việc...việc.

Thắng ào tới như một con sóng lớn, nắm lấy áo Tú, kéo lên, đôi mắt Thắng đỏ lên, trừng trừng nhìn Tú. Bị nắm áo như vậy Tú cảm thấy ngạt thở, tay nắm hai cổ tay Thắng.

- Em nói, em đi đâu? Với ai?

Thắng lớn tiếng quát, Tú sợ đến ứa nước mắt.

- Tôi...tôi đi...ăn thôi.

Tú cố hít thở đều, tay đập đập vào tay Thắng. Ngoài tức giận ra, Thắng không còn có thể quan tâm thứ gì khác. Rất giận! Rất tức giận! Cực kì giận dữ!.

- Em đi với ai? Nói!

Tú nhìn Thắng, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lo sợ cũng vừa tức giận. Mình đã làm gì mà anh ta lại tức giận như vậy? Nhưng anh ta dù có thế nào lại định giết mình chết sao?

Tú tiếp tục trừng mắt khó nhọc nhìn Thắng, nước mắt bất kiểm soát chảy ra. Thắng bỗng thả tay ra, Tú đang nhón chân, đứng thẳng bằng lại. Thắng dồn Tú sát vào tường, bỗng lặng im không nói. Có lẽ giọt lệ nơi khoé mắt Tú đã cảm hoá một phần tứ giận trong Thắng! Ánh mắt Thắng dịu đi, mặt cũng không còn đỏ nữa. Bị áp vào đường cùng thế này, Tú quả không còn cách tránh né.

Thắng trầm giọng hỏi.

- Em nói, em đã ở với ai?

- Tôi ở cùng bạn.

Tú trả lời một cách dứt khoát, kiềm nén sự lo sợ trong giọng nói. Thắng nhếch mép.

- Bạn? Nói láo.

Thắng gắt lên, mắt trừng trừng nhìn Tú, tay đấm mạnh vào tường. Cái nắm đấm đó gần sát mặt Tú, làm Tú giật mình. Kiểm nén cảm xúc là việc cả hai đang cố thực hiện.

- Đến mức này em vẫn muốn nói dối.

Tú chân chừ, rồi trả lời gắt lên.

- Tôi ở cùng ai thì liên quan gì anh?

Cảm xúc đã cố kiểm nén gần như vững vàng, phút chốc mọi cố gắng lại tan biến theo một câu nói. Ánh mắt rực lên ngọn lửa phẫn nộ, Thắng quát.

- Phải. Không liên quan tôi. Nhưng nó cũng phải liên quan tôi.

Tú cũng giận quá hoá dại, quát lại.

- Anh thật quá quắc. Anh nghĩ mình là ai chứ?

Thắng nhìn Tú. Tức một nỗi anh không thể làm gì người con gái này cả! Không thể làm gì cả. Cô ấy là người anh muốn có lại không có được. Muốn sở hữu lại không sở hữu được! Bất lực! Anh mắt Thắng, trừng xuống nhìn vào môi Tú. Nó run khê vì lo sợ. Những giọt lệ khéo mắt Tú vì quá xúc động mà không ngừng tuông ra.

- Tôi không nghĩ mình là người không thể không có được trái tim em.

Thắng nói một câu rồi cúi xuống chặn lấy môi Tú bằng môi của mình. Lòng mi Tú giật mạnh một cái. Anh ta...anh ta lại.....lại đang hôn mình sao? Tú chống cự, đưa tay đập vào người Thắng. Chìm đắm trong vị ngọt từ bờ môi Tú, Thắng lại càng không thể không ngừng muốn chiếm hữu Tú. Thắng vòng tay ra đằng sau eo Tú, kéo cô ôm sát vào người.

Tú khó chịu dẩy dụa, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi. Nụ hôn này chẳng ngọt ngào gì cả. Nụ hôn này mang vị của tức giận. Nó chỉ dùng để trút giận thôi. Tú cố giữ mình tỉnh táo, tìm cách chống cự con thịnh nộ của Thắng đang dồn vào đôi môi đó.

Tú dồn một lần cuối tất cả các năng lượng của mình vào đôi tay, tất cả sức lực một lần cuối tách Thắng ra khỏi mình. Chát....

Đẩy được Thắng ra, Tú nhanh tát vào mặt Thắng, lùi ra xa một chút. Đón cú tát như trời giáng, Thắng như bị câu mắt hồn phách. Trong cơn xúc động Tú gắt lên.

- Anh nghĩ anh là ai lại làm vậy với tôi? Anh điên rồi đúng không? Tôi mang ơn anh đã cứu tôi một lần, tôi chấp nhận tất cả yêu cầu của anh. Nhưng tôi được anh cứu không có nghĩa là tôi trở thành người hầu của anh, đồ chơi của anh. Anh có hiểu không? Anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Rồi Tú chạy đi. Những giọt lệ cứ thay phiên rơi xuống, ướt đầm gương mặt Tú. Vừa gạt nước mắt, Tú vừa chạy đi.

END CHAP.

cán mốc 50 chương <3 nhận xét nhiệt tình đi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Sự Phẫn Nộ Của Dương Thắng (Part 3)

Thân hình bé nhỏ bị sức tàn sát của ánh mắt Dương Thắng làm cho run sợ hơn. Tú nuốt nước bọt cố trấn an bản thân, không thì sẽ như một tờ giấy bị cứa xé trong cơn giông bão mất.

Từng bước từng bước Thắng tiến lại.

- Em vừa đi đâu?

Tú lo sợ, giọng run run

- T...tô...tôi...c...có....v..việc...

Thắng ào tới như một con sóng lớn, nắm lấy áo Tú, kéo lên, đôi mắt Thắng đỏ lên, trừng trừng nhìn Tú. Bị nắm áo như vậy Tú cảm thấy ngạt thở, tay nắm hai cổ tay Thắng.

- Em nói, em đi đâu? Với ai?

Thắng lớn tiếng quát, Tú sợ đến ứa nước mắt.

- Tôi...tôi đi...ăn thôi.

Tú cố hít thở đều, tay đập đập vào tay Thắng. Ngoài tức giận ra, Thắng không còn có thể quan tâm thứ gì khác. Rất giận! Rất tức giận! Cực kì giận dữ!.

- Em đi với ai? Nói!

Tú nhìn Thắng, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lo sợ cũng vừa tức giận. Mình đã làm gì mà anh ta lại tức giận như vậy? Nhưng anh ta dù có thể nào lại định giết mình chết sao?

Tú tiếp tục trừng mắt khó nhọc nhìn Thắng, nước mắt bắt kiểm soát chảy ra. Thắng bỗng thả tay ra, Tú đang nhón chân, đứng thẳng bằng lại. Thắng dồn Tú sát vào tường, bỗng lặng im không nói. Có lẽ giọt lệ nơi khoé mắt Tú đã cảm hoá một phần từ giận trong Thắng! Ánh mắt Thắng dịu đi, mặt cũng không còn đỏ nữa. Bị áp vào đường cùng thế này, Tú quả không còn cách tránh né.

Thắng trầm giọng hỏi.

- Em nói, em đã ở với ai?

- Tôi ở cùng bạn.

Tú trả lời một cách dứt khoát, kiềm nén sự lo sợ trong giọng nói. Thắng nhếch mép.

- Bạn? Nói láo.

Thắng gắt lên, mắt trừng trừng nhìn Tú, tay nắm mạnh vào tường. Cái nắm đầm đó gần sát mặt Tú, làm Tú giật mình. Kiềm nén cảm xúc là việc cả hai đang cố thực hiện.

- Đến mức này em vẫn muốn nói dối.

Tú chần chừ, rồi trả lời gắt lên.

- Tôi ở cùng ai thì liên quan gì anh?

Cảm xúc đã cố kiềm nén gần như vững vàng, phút chốc mọi cố gắng lại tan biến theo một câu nói. Ánh mắt rực lên ngọn lửa phẫn nộ, Thắng quát.

- Phải. Không liên quan tôi. Nhưng nó cũng phải liên quan tôi.

Tú cũng giận quá hoá dại, quát lại.

- Anh thật quá quắc. Anh nghĩ mình là ai chứ?

Thắng nhìn Tú. Tức một nỗi anh không thể làm gì người con gái này cả! Không thể làm gì cả. Cô ấy là người anh muốn có lại không có được. Muốn sở hữu lại không sở hữu được! Bất lực! Ánh mắt Thắng, trừng xuống nhìn vào mắt Tú. Nó run khê vì lo sợ. Những giọt lệ khéo mắt Tú vì quá xúc động mà không ngừng tuông ra.

- Tôi không nghĩ mình là người không thể không có được trái tim em.

Thắng nói một câu rồi cúi xuống chặn lấy môi Tú bằng môi của mình. Lòng mi Tú giật mạnh một cái. Anh ta...anh ta lại....lại đang hôn mình sao? Tú chống cự, đưa tay đập vào người Thắng. Chìm đắm trong vị ngọt từ bờ môi Tú, Thắng lại càng không thể không ngừng muốn chiếm hữu Tú. Thắng vòng tay ra đằng sau eo Tú, kéo cô ôm sát vào người.

Tú khó chịu dẩy dụa, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi. Nụ hôn này chẳng ngọt ngào gì cả. Nụ hôn này mang vị của tức giận. Nó chỉ dùng để trút giận thôi. Tú cố giữ mình tỉnh táo, tìm cách chống cự con thịnh nộ của Thắng đang dồn vào đôi môi đó.

Tú dồn một lần cuối tất cả các năng lượng của mình vào đôi tay, tất cả sức lực một lần cuối tách Thắng ra khỏi mình. Chát.....

Đẩy được Thắng ra, Tú nhanh tát vào mặt Thắng, lùi ra xa một chút. Đón cú tát như trời giáng, Thắng như bị câu mất hồn phách. Trong cơn xúc động Tú gắt lên.

- Anh nghĩ anh là ai lại làm vậy với tôi? Anh điên rồi đúng không? Tôi mang ơn anh đã cứu tôi một lần, tôi chấp nhận tất cả yêu cầu của anh. Nhưng tôi

được anh cứu không có nghĩa là tôi trở thành người hầu của anh, đồ chơi của anh. Anh có hiểu không? Anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Rồi Tú chạy đi. Những giọt lệ cứ thay phiên rơi xuống, ướt đầm gương mặt Tú. Vừa gạt nước mắt, Tú vừa chạy đi.

END CHAP.

cán mốc 50 chương <3 nhận xét nhiệt tình đi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tôi Sẽ Không Để Em Chịu Tổn Thương (Part 1)

Tú chạy ra khỏi căn phòng đó, băng qua thêm hai ba gian phòng, Toàn đang đứng dựa vào tường, mặt hơi cúi xuống, tay vòng trước ngực. Nghe tiếng chạy của Tú, Toàn nhìn sang, thấy biểu hiện của Tú, Toàn cũng cảm thấy lo lắng. Toàn bước ra cản đường.

- Tú em sao vậy?

Tú đưa đôi mắt đỏ, đầm lệ, liếc Toàn, không nói câu nào, đẩy Toàn sang một bên, bước đi. Toàn chạy đến căn phòng đó, chợt giật mình khi nghe Thắng la lên chói tai.

Gạt hai giọt nước mắt cuối, Tú lại tiếp tục chạy. Trong lòng Tú giờ rối lăm, chỉ muốn trốn đi thật xa, cô chạy cô chạy mãi.

Phúc trở về lớp, Uyên, Thanh trong lớp, lại không thấy Tú đâu. Phúc thấy hơi kì lạ, nhưng không nghi ngờ mất. Có lẽ cô ấy vào nhà vệ sinh cũng có thể?

Mãi đến giờ vào lớp buổi chiều, Tú vẫn không có trong lớp, Uyên lo lắng nhìn xuống ghế Tú, cặp vẫn còn đó. Phúc cũng cảm thấy lạ.

- Uyên, cô ấy đâu?

Phúc gọi Uyên, tay chỉ sang ghế Tú, Uyên hơi cau mày lắc đầu. Uyên ngồi lại ngay ngắn, rồi chợt nhớ đến thái độ giận dữ của Thắng. Không phải đã có chuyện gì rồi chứ? Uyên lo lắng hơn quay xuống nói.

- Phúc, Tú có lẽ đã đi gặp Dương Thắng.

Phúc bất ngờ. Dương Thắng?! Vừa nãy mình..... Phúc nhanh đứng dậy, chạy đi. Uyên nhìn theo. Cậu ta đi đâu vậy? Phúc chạy thật nhanh, băng qua các dãy phòng học, thật ra Phúc cũng chẳng biết Thắng ở phòng nào. Chợt may mắn thấy Toàn đang đi trước mặt, Phúc đi nhanh đến, nắm cổ áo Toàn. Toàn hơi bất ngờ, gạt tay Phúc ra, chỉnh lại cổ áo.

- Dương Thắng ở đâu?

Toàn vẫn bình tĩnh.

- Tìm cậu ta có việc gì?

Phúc gắt lên.

- Hắn ở đâu?

Phúc lại mất kiên nhẫn, nắm lấy cổ áo Toàn. Lông mi Toàn giật mạnh. Trong tình thế này, Toàn hoàn toàn bị áp đảo bởi sự giận dữ của Phúc, không thể làm gì hơn.

- Cậu ta ở dãy phòng trống, cuối cùng.

Phúc thả tay ra, quay lưng chạy đi. Chạy rất xa rất xa trường. Tú không biết mình ở đâu nữa. May trong người còn ít tiền, Tú bắt taxi đến bãi biển mà ngày đầu tiên gặp Phúc đã cùng anh đi đến đó.

Từng bước nặng nề trên bãi cát, đầu trống rỗng, nước mắt vẫn thi nhau tuông ra. Không suy nghĩ gì lại khiến ta mệt mỏi nhất, chán nản nhất. Tú đã chạy rất lâu, thân mệt lã, trong đầu cũng mệt lã, Tú ngã lăn xuống cát.

Phúc đang đắn đo sát khí đi đến căn phòng đó. Sau khi hét lên, Thắng bắt lực ngã xuống. Một chút ánh nắng xuyên qua khung cửa kính rơi vào cả cơ thể Thắng, anh chìm vào cơ mê. Phúc đi đến, đập cánh cửa mạnh. Thắng bừng tỉnh, ngồi dậy, quay sang. Vô cùng tức giận, Phúc xông tới kéo cổ áo Thắng

lên, rồi đấm một cú thật mạnh, Thắng lại ngã lăn xuống đất.

Phúc đứng thờ hồn hèn, chậm rãi nói.

- Mày đã làm gì Tú?

Thắng ngồi dậy, quệt khoé môi có văng ra chút nước, nhìn Phúc cười.

- Tao làm gì mặc tao!

Phúc nghiêng răng, lại xông đến, đấm thêm một cú. Thắng ngã xuống, Phúc lại nắm áo kéo lên, hét lớn.

- Mày đã làm gì Tú? Há?

Mặt mũi Phúc đỏ lên. Mũi Thắng chảy máu, hấn vẫn nhìn Phúc cười.

- Rất vui. Làm chuyện rất thú vị.

Thật sự không thể tha được, Phúc đấm liên tục vào mặt Thắng. Hấn lại chẳng đỡ, chẳng né, chẳng đáp lại. Vô dụng! Phúc ngừng đánh, đứng dậy. Mặt mũi Thắng xây xát nhẹ, có chút máu chảy ra.

- Mày hãy cầu trời là Lư Diễm Tú không bị sao! Nếu không nợ này tao không trả gấp bội tao không phải Tạ Gia Phúc.

- Nếu mày không tìm được Lư Diễm Tú, tao sẽ tự động tìm mày.

Thắng nhìn Phúc kiên định.

- Tốt nhất là mày nhớ những lời mày nói.

Phúc bỏ đi, ánh mắt anh vẫn rực lên ngọn lửa tức giận. Toàn thấy Phúc giận dữ, có chút lo lắng, chạy đi đến dãy phòng trống. Phúc chỉ biết đi thẳng ai làm gì mặc kệ, va mạnh vào Toàn cũng lại thín bước đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tôi Sẽ Không Để Em Chịu Tôn Thương (Part 2)

Vừa đi vừa móc điện thoại ra.

- Lão Đại, có chuyện gì?

Trong điện thoại tíc tắc đã phát ra tiếng động.

- Huy động anh em đi tìm Lư Diễm Tú cho tôi. Đào hết cái thành phố này nhất định không còn người cũng còn xác. Hiểu rồi chứ?

Giọng Phúc vang to, khiến cho người bên kia cũng cảm giác được sự phẫn nộ. Giọng run run đáp lại.

- V..v..vâng!

Phúc chạy đi. Tú em nhất định không được có chuyện gì! Đợi tôi. Tôi sẽ không để em chịu tôn thương!

Toàn đi đến căn phòng đó, Thắng nằm dưới sàn, trông không còn một chút sức nào, Toàn liền chạy đến đỡ Thắng dậy.

- Không sao chứ?

Thắng giờ chỉ như cái xác không hồn. Sự việc này đã biến thành truyện không có hồi kết. Phúc chạy đi ra khỏi trường, đi đến rất nhiều nơi. Mãi cho đến chiều tối, mới mò ra bãi biển ngày đó. Vừa chạy vừa hét.

- Tú! Tú! Lư Diễm Tú! Cậu có ở đây không?

Phúc tiếp tục chạy, tháo đôi mắt kính ném đi mất, thân thể anh đầm mồ hôi, mái tóc lúc nào bỗng bành giờ thì nó đậm ướt, kết dính vào nhau, rũ xuống mắt. Một mỗi lần, Phúc dừng lại, chống tay lên gối, thở hộc hộc. Phúc đưa mắt nhìn về phía trước. Mồ hôi làm ướt hàng mi mắt anh. Nhắm nghiền mắt lại, anh đứng thẳng dậy, vừa mở mắt ra lại ngã ào xuống.

Tú rút cuộc em đang ở đâu? Anh ngã xuống, thân thể cũng đã cạn kiệt sức. Nhưng cứ nghĩ đến Tú, anh lại cố gồng mình đứng dậy.

Tú thờ thần ngồi trước những con sóng cuộn cuộn xô vào bờ. Đã ngồi như vậy rất lâu rất lâu, nhưng tâm vẫn như đại dương kia, hết con sóng này đến con sóng khác, hết con giong bão này sẽ tạo con giong bão khác. Người ta cứ nói đại dương là nơi yên tĩnh, thanh bình nhất. Nhưng có bao giờ nghe bão từ lục địa đổ ra biển? Trên thế gian này, chẳng có nơi nào là yên tĩnh khi tâm hồn người ở chung với chúng lại chẳng bình yên mà cảm nhận.

"Tú! Tú! Lưu Diễm Tú! Cậu có ở đây không?" câu nói vang vọng trong không gian, truyền đến tai Tú, cô quay trái quay phải xem thử. Thấy từ hành động của bóng dáng đằng xa xa kia, Tú có hơi xúc động. Ai vậy nhỉ? Sao ngã thế kia? Tíc tắc người kia lại đứng lên. Không sao chứ nhỉ? Bóng dáng đó dần tiến lại gần Tú. Tú bắt giác nhìn chung quanh, bãi biển giờ này rất vắng, đằng xa kia có những khu resort thì có chút ánh sáng lấp ló.

Người đó đang tiến về mình sao? Người đó là người đã gọi mình chẳng? Thật sao? Đó là ai? Ai vậy? Cao, ốm, tóc ngắn? Một người con trai chẳng? Ai chứ? Chắc chắn không phải Dương Thắng. Anh ta chắc sẽ có biết mình ở đây đâu! Người tới đây với mình là..... Phúc sao? Cậu ấy đúng chứ?

Với một mớ những suy nghĩ, và cuối cùng có lẽ là điều vui nhất. Tú chợt hé nụ cười mỉm, rồi chợt nhận ra tinh thần như ngày giong bão phút chốc lại giống như ngày nắng nhẹ nhàng. Tú chợt thở dài. Những lúc thế này mình lại nghĩ đến tên đó sao? Thật vô lí. Chẳng có cái lí nào như vậy.... Trừ phi...

- Tìm thấy rồi!

Tú đang ngẩn ngơ suy nghĩ, đến khi Phúc có chút vui mừng thể hiện qua ánh mắt, gương mặt thất thần, đứng cách Tú ba bốn mét, thở thật gấp gấp thì mới tỉnh hồn. Hai đôi mắt chăm chăm vào nhau. Phúc! Là Phúc sao? Là Phúc thật sao?

Cô ấy trông thật chẳng tươi tắn gì! Đã thật mệt sao? Phúc đứng yên nhìn Tú thật kĩ, thật lâu. Tú tâm trạng lại bắt đầu rối như tơ vò. Phải làm sao đây?

Phúc từ từ đi đến chỗ Tú. Từng bước chân nặng nề. Tú vẫn cứ nhìn, không nói gì, rồi lặng lẽ quay mặt đi, chặn lại cảm xúc từng chút từng chút dâng lên. Không được khóc! Sao lại khóc? Phúc chợt đổ ào xuống kế bên Tú, dúi đầu vào Tú một cách bất ngờ làm Tú khẽ "á" lên, chống tay trái xuống, giữ tư thế nghiêng nghiêng ẹo ẹo trông thật kì dị, khó chịu, nhìn sang Phúc, thốt lên "cậ..." rồi lại thôi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tôi Sẽ Không Để Em Chịu Tổn Thương! (Part 3)

Phúc dúi đầu vào bả vai Tú khó nhọc, những giọt mồ hôi cuối nhanh chóng bị gió biển hong khô đi. Vừa mệt, vừa vui, vừa lo, vừa tức giận.

Tú nhìn mái tóc Phúc, đôi mi dài rũ xuống, cái mũi cao. Tú lắng nghe những rên khe khẽ, tiếng thở không đều. Tú cảm nhận thân thể mệt lã, lòng ngực đập phồng phộc. Tú quay đầu nhìn những cuộn sóng dần lớn lên, giờ đã đến lúc thủy triều dâng lên. Trăng hôm nay rất tròn và sáng. Trời đã tối rồi! Một lát, thật sự đã mờ mịt rồi, tay tê hết cả, Tú mới cất tiếng.

- Cậu đã tìm tôi sao? Mệt lắm à? Nhưng bây giờ tay tôi tê hết rồi. Cậu ngồi lại đi.

Phúc lặng thin một lúc rồi mới bắt đầu rời khỏi bả vai Tú. Tú dần dần chỉnh lại tư thế. Bả vai phải, cánh tay trái giờ đã không còn trên cơ thể của Tú nữa. Cảm giác bất lực bao trùm lấy Tú nhưng một chút Tú cũng không muốn nói ra. Phúc nhìn Tú.

- Ai nói?

Tú hơi ngạc nhiên nhìn sang.

- Hà?

Phúc hơi kênh mặt nhìn Tú, ánh mắt mờ chỉ một nửa.

- Ai nói cậu là tôi tìm cậu?

Tú cảm thấy hơi nghi ngờ, lẩn chút chua.

- Cái gì?

Phúc hé nụ cười, đưa tay ôm lấy mặt Tú, nựng nựng. Tú ngạc nhiên, khó chịu, cau mày.

- Gì vậy?

Phúc cười.

- Đáng yêu chưa này? Cái mặt như cái bánh bao vậy!

Tú tức giận hất tay Phúc ra, gất lên.

- Này! Quá đáng rồi nha. Tôi đang nghiêm túc đó.

Phúc quay mặt đi, không nói.

- Cậu bị thần kinh à?

Phúc không muốn nói đến chuyện tình cảm. Thật sự anh cũng chưa xác định được, những cảm xúc này là gì. Tại sao lại tức giận? Tại sao lại cảm thấy có lỗi? Tại sao lại quan tâm? Tại sao lại nhớ? Tại sao lại như vậy? Không xác định, cũng không muốn xác định. Chỉ biết là cứ như thế này, bên cạnh người đó lại cảm thấy thật yên tĩnh.

- Này cậu có thấy muỗi đốt không?

Tú đang chờ đợi thật nhiều, một lời nói khẳng định cho hành động của Phúc. Vậy mà khi nghe tiếng nói lại toàn những điều điên rồ. Tú bực mình, đứng dậy.

- Muỗi đốt chết cậu cũng được.

Rồi bỏ đi. Phúc đuổi theo.

- Gì đây? Sao lại nói như thế với người đã chạy khắp nơi tìm cậu chứ?

Bước chân dừng lại, Tú quay sang nhìn Phúc, ngập ngừng.

- Cậu....cậu đã.....đã tìm tôi....thật sao?

- Không! Nói láo đó.

Một câu nói thật thản nhiên. Tú lặng thinh bước tiếp. Lại là cái cảm giác hạnh phúc thế này rồi lại tuột dốc thế đó. Tại sao lại như vậy? Đúng là lòng người khó đoán. Mà tại sao mình lại mong đợi điều vô lí như vậy? Thật sự quá vô lí.

- Chứ cậu chạy ra đây làm gì?

Tú quay sang nhìn Phúc. Phúc nhìn Tú chột nẻ nụ cười làm Tú lại ngại ngần quay đi, Phúc thờ ra rồi nói.

- Tự nhiên có hứng thôi.

Tú khẽ nhếch môi.

- Ủ.....hứng.... Cũng trùng hợp nhỉ!

Rồi cô cúi mặt xuống nở nụ cười mỉm. Phúc thấy có hơi lạ. Cô ấy cứ lạ thế nhỉ? Suy nghĩ có chút trùng hợp nhưng đây là chỗ mà tâm trạng cô ấy có vẻ thanh thản hơn. Cũng như đây là....

- Cậu nhớ nơi này chứ? Ngày đầu tiên, cái ngày dài đằng đằng đó, tôi và cậu....

- Nhớ chứ! Thế nên tôi mới lần đến đây...lúc này....

Phúc dừng lại, Tú đang lắng nghe cũng dừng lại theo. Tú nhìn sang Phúc. Sao cậu ta cứ mơ mơ màng màng? Cảm xúc mơ mơ màng màng. Chẳng hiểu gì nữa.

- Để hóng gió thôi. Không may gặp được cậu nhỉ!

Hóng gió? Không may? Tú trừng mắt, xong rồi nhếch mép.

- Gió ở đây độc đó.

Rồi bỏ đi. Phúc cười mỉm rồi chạy theo, sánh bước bên Tú. Tú giận giận dỗi dỗi bước nhanh hơn lên, Phúc cũng đi nhanh hơn. Phc giờ tay lên vỗ vai, Tú né đi, chạy nhanh hơn. Phúc đuổi theo. Một lúc trở thành rượt đuổi nhau. Tú nở nụ cười tươi, xô Phúc ra biển. Phúc cũng cười thật tươi té xuống nước, nở nụ cười đứng dậy ôm lấy Tú ẩm thả ầm xuống biển. Ha ha hi hi, nụ cười vui vẻ vang khắp một vùng.

Chắc nhiều người thấy cũng nghĩ.....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tôi Sẽ Không Để Em Chịu Tồn Thương! (Part 3)

Phúc dúi đầu vào bả vai Tú khó nhọc, những giọt mồ hôi cuối nhanh chóng bị gió biển hong khô đi. Vừa mệt, vừa vui, vừa lo, vừa tức giận.

Tú nhìn mái tóc Phúc, đôi mi dài rủ xuống, cái mũi cao. Tú lắng nghe những rên khe khẽ, tiếng thở không đều. Tú cảm nhận thân thể mệt lã, lồng ngực đập phồng phộc. Tú quay đầu nhìn những cuộn sóng dần lớn lên, giờ đã đến lúc thủy triều dâng lên. Trăng hôm nay rất tròn và sáng. Trời đã tối rồi! Một lát, thật sự đã mỏi lắm rồi, tay tê hết cả, Tú mới cất tiếng.

- Cậu đã tìm tôi sao? Mệt lắm à? Nhưng bây giờ tay tôi tê hết rồi. Cậu ngồi lại đi.

Phúc lặng thinh một lúc rồi mới bắt đầu rời khỏi bả vai Tú. Tú dần dần chỉnh lại tư thế. Bả vai phải, cánh tay trái giờ đã không còn trên cơ thể của Tú nữa. Cảm giác bất lực bao trùm lấy Tú nhưng một chút Tú cũng không muốn nói ra. Phúc nhìn Tú.

- Ai nói?

Tú hơi ngạc nhiên nhìn sang.

- Há?

Phúc hơi kênh mặt nhìn Tú, ánh mắt mờ chỉ một nửa.

- Ai nói cậu là tôi tìm cậu?

Tú cảm thấy hơi nghi ngờ, lẩn chút chua.

- Cái gì?

Phúc hé nụ cười, đưa tay ôm lấy mặt Tú, nựng nựng. Tú ngạc nhiên, khó chịu, cau mày.

- Gì vậy?

Phúc cười.

- Đáng yêu chưa này? Cái mặt như cái bánh bao vậy!

Tú tức giận hất tay Phúc ra, gất lên.

- Này! Quá đáng rồi nha. Tôi đang nghiêm túc đó.

Phúc quay mặt đi, không nói.

- Cậu bị thần kinh à?

Phúc không muốn nói đến chuyện tình cảm. Thật sự anh cũng chưa xác định được, những cảm xúc này là gì. Tại sao lại tức giận? Tại sao lại cảm thấy có lỗi? Tại sao lại quan tâm? Tại sao lại nhớ? Tại sao lại như vậy? Không xác định, cũng không muốn xác định. Chỉ biết là cứ như thế này, bên cạnh người đó lại cảm thấy thật yên tĩnh.

- Này cậu có thấy muỗi đốt không?

Tú đang chờ đợi thật nhiều, một lời nói khẳng định cho hành động của Phúc. Vậy mà khi nghe tiếng nói lại toàn những điều điên rồ. Tú bực mình, đứng đây.

- Muối đốt chết cậu cũng được.

Rồi bỏ đi. Phúc đuổi theo.

- Gì đây? Sao lại nói như thế với người đã chạy khắp nơi tìm cậu chứ?

Bước chân dừng lại, Tú quay sang nhìn Phúc, ngập ngừng.

- Cậu....cậu đã.....đã tìm tôi....thật sao?

- Không! Nói láo đó.

Một câu nói thật thản nhiên. Tú lặng thinh bước tiếp. Lại là cái cảm giác hạnh phúc thế này rồi lại tuột dốc thế đó. Tại sao lại như vậy? Đúng là lòng người khó đoán. Mà tại sao mình lại mong đợi điều vô lí như vậy? Thật sự quá vô lí.

- Chứ cậu chạy ra đây làm gì?

Tú quay sang nhìn Phúc. Phúc nhìn Tú chột nờ nộ cười làm Tú lại ngại ngần quay đi, Phúc thờ ra rồi nói.

- Tự nhiên có hứng thôi.

Tú khẽ nhếch môi.

- Ừ.....hứng.... Cũng trùng hợp nhỉ!

Rồi cô cúi mặt xuống nờ nộ cười mỉm. Phúc thấy có hơi lạ. Cô ấy cứ lạ thế nhỉ? Suy nghĩ có chút trùng hợp nhưng đây là chỗ mà tâm trạng cô ấy có vẻ thanh thản hơn. Cũng như đây là....

- Cậu nhớ nơi này chứ? Ngày đầu tiên, cái ngày dài đằng đằng đó, tôi và cậu....

- Nhớ chứ! Thế nên tôi mới lần đến đây...lúc này....

Phúc dừng lại, Tú đang lắng nghe cũng dừng lại theo. Tú nhìn sang Phúc. Sao cậu ta cứ mơ mơ màng màng? Cảm xúc mơ mơ màng màng. Chẳng hiểu gì nữa.

- Để hóng gió thôi. Không may gặp được cậu nhỉ!

Hóng gió? Không may? Tú trừng mắt, xong rồi nhếch mép.

- Gió ở đây độc đó.

Rồi bỏ đi. Phúc cười mỉm rồi chạy theo, sánh bước bên Tú. Tú giận giận dỗi dỗi bước nhanh hơn lên, Phúc cũng đi nhanh hơn. Phc giờ tay lên vỗ vai, Tú né đi, chạy nhanh hơn. Phúc đuổi theo. Một lúc trở thành rượt đuổi nhau. Tú nờ nộ cười tươi, xô Phúc ra biển. Phúc cũng cười thật tươi té xuống nước, nờ nộ cười đứng dậy ôm lấy Tú âm thầm âm thầm xuống biển. Ha ha hi hi, nộ cười vui vẻ vang khắp một vùng.

Chắc nhiều người thấy cũng nghĩ.....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nam Chính (1)

Điên rồi!!! Bọn chúng có điên mới ra biển lúc mặt trăng sáng như thế. Người đứng tuổi bình luận. Anh chị ấy vui nhỉ! Trẻ em nói.

- Thôi! Đủ rồi.

Tú gắt lên, lồm cồm bò dậy. Phúc đứng vuốt tóc, thờ học học, môi vẫn hé nụ cười. Đang đứng chờ đợi Tú đứng dậy. Tú nhìn Phúc hơi lo sợ, giơ tay lên, thều thào nói.

- Tôi đã bảo là dừng. Không chơi nữa. Mệt rồi.

Cùng lúc Tú đã đứng thật bình thường, nhìn vào gương mặt kia hiện rõ hai chữ âm mưu. Tú cố giữ bình tĩnh, thân thể mệt lả rồi. Phúc hù dọa với một cái giật người cũng làm Tú chạy đi hai ba bước.

- Thôi! Không chơi nữa!

Phúc cũng mệt rồi, vẫn thờ học học, tiến lại phía Tú.

- Được rồi không chơi nữa.

Lúc Phúc tiến lại Tú có chút đề phòng, nghe xong câu nói đó thì mới thả lỏng ra. Gió biển thổi ào ào, hai thân thể ướt nhem hơi run rẩy. Phúc gắng tỏ ra mạnh mẽ. Mình là đàn ông! Còn Tú thì run như ngồi trên xe đến những đoạn đường xấu. Phúc hỏi han mặc dù đã biết chắc chắn

- Cậu lạnh hả?

Tú liếc nhìn Phúc, rồi nhắm mắt, im lặng. Mắt rõ ràng là không cậu hay bệnh tật gì mà mở miệng hỏi một câu là biết "thần đồng" rồi. Phúc suy nghĩ một lúc rồi cất lời. Mân đối đáp giữa người bình thường và người bỗng dưng bị cầm bắt đầu.

- Cậu có tiền không?

Lắc đầu.

- Điện thoại?

Lắc đầu nhân hai.

- Trang sức gì có không?

Lắc đầu nhân ba.

- Vậy là cậu tay không vậy chạy ra tận đây?

Gật đầu.

- Thật hả?

Gật đầu nhân hai.

- Điện thoại? Tiền? Trang sức có giá trị?

Gật đầu nhân ba.

Không thể nói gì được nữa, Phúc cảm thấy có một thứ vô hình gì đó đang ức chế bản thân. Không còn gì để nói nổi.

Thật sự thì bản thân anh bây giờ cũng chẳng có gì trong người. Cặp đôi số nhỏ của năm. Phúc nhìn Tú, Tú có chút ngại ngùng nhìn lại. Tú cũng đang nhận ra điều ngu ngốc mình đã làm. Giờ phải làm sao?

- Giờ trời tối thế này rồi, không có tiền sao mình về?

Tú làm bộ suy nghĩ.

- À....

Phúc lại nói.

- Hay chúng ta vào một khách sạn nhé. Sáng mai tôi sẽ gọi người đem tiền đến.

Tú ngại ngùng nói.

- Sao bây giờ không gọi người đến?

Phúc nhìn Tú bất mãn nói.

- Tôi cũng trợ trụ như cậu thôi. Không tiền, không điện thoại, tôi thì không mang trang sức rồi.

Còn cái gì đáng hơi không? Nói luôn đi, chị đây chịu một lần. Tú không biết phải nói gì nữa. Cạn!

- Thế nên bây giờ phải đi đến khách sạn nào đó. Phải thay bộ quần áo này ra nữa chứ!

Không còn cách nào hơn. Tú gật đầu. Hai người chỉ có tắm thân mặt dày vác mặt vào khách sạn gần nhất. Ở đây là biển, một địa điểm nhiều khách đến, đương nhiên giá khách sạn không hề thấp. Hai người một nam một nữ đành ở một phòng.

Sao mình lại phải làm thế này? Sao có thể tự nhiên mà ngủ chung được? Trời ơi. Đúng là xui xẻo. Tú cứ cúi mặt xuống đất, thờ ra thờ vào, nhắm mắt cau mày, tỏ ra ngại ngùng, xấu hổ. Đến khi cửa phòng mở ra, ánh sáng trắng nhô ra, Tú bị thu hút. Tú bước vào trong, chạy lung tung xem xét, ánh mắt thì long lanh bởi ánh đèn, miệng thì cứ há hốc vì căn phòng khang trang này. Phúc từ từ đi vào, đóng cửa lại, nhìn thấy Tú cứ chạy lung tung, mắt chữ A mồm chữ O, thâm bất cười. Lăn đầu vào một căn phòng thế này à?

- Này, đừng có chạy lung tung nữa. Lại đây đi.

Tú nhìn Phúc, rồi lại ngược nhìn trần nhà, nhìn xung quanh nhưng chân tiến lại phía Phúc. Phúc giục.

- Nhanh.

Tú hơi cau mày đi nhanh hơn.

- Chuyện gì?

Phúc hớn hờ.

- Nào Tú, oản tù tì.

Tú ngạc nhiên, chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Và mình làm gì tiếp theo.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nam Chính (2)

Phúc cười cười, lại hô to trước sự ngỡ ngàng của Tú.

- Oản tù tì.

Phúc nhanh chóng ra búa, Tú quá gấp gáp chưa kịp suy nghĩ ra điều gì, thấy phản ứng của Phúc nhanh, mình cũng đuổi theo. Nhưng không may lại ra kéo. Phúc phá lên cười, đưa "búa" đập đập "kéo", rồi bật ngón trở và ngón cái như cây súng chỉ vào Tú.

- Cậu thua rồi! Tôi tắm trước đây!

Phúc bước đi, tay vẫn nghịch ngợm chỉ chỉ vào Tú, cười vui vẻ, còn không quên nháy mắt một cái. Tú chột hoàn hồn, vừa kịp hiểu ra vấn đề. Cánh cửa phòng tắm đóng lại, Tú thâm rủa.

- Thứ đàn ông con trai, để cho con gái thân ướt nhem ngồi trong phòng máy lạnh thế này. Cái thứ....

Chợt cánh cửa mở ra làm Tú giật mình, Phúc đứng tại chỗ, tay cầm cái khăn màu trắng, ném đến Tú. Khoảng cách giữa hai người khoảng hai mét, Phúc lại ném cái khăn nhẹ tênh một cách cứng nhẹ nhàng. Nó dần dần bay đến chỗ Tú. Khoảng khắc chậm rãi, Tú đang cố gắng phân tích. Liệu nó sẽ rơi trên đầu mình hay nó sẽ bay đến trước mắt mình rồi rơi xuống đất? Hay còn trường hợp nào khác?

Nó đang đến gần. Phân tích gần xong, Tú giơ tay ra đón nó. Nhưng không may nó rơi ngay dưới chân Tú khoảng một gang tay. Phúc vui vẻ, bước lùi lại, đóng cửa phòng tắm. Tú nhếch mép, trừng mắt nhìn cánh cửa đó đóng lại, rồi cúi xuống nhặt khăn lên. Người thì ướt mà phòng thì mở máy lạnh, khiến Tú chết rét rồi. Phủ tấm khăn lên người như áo choàng thời xưa, Tú co ro chạy lại lấy đồ điều khiển tắt máy lạnh đi, ngồi xuống lau người mình, ngẫm nghĩ vu vơ.

Xem như tên Thắng có tình cảm với mình nhưng hành động ghen tuông đó thật là thái hoá quá vấn đề. Và lại mình là người yêu chính thức của anh ta sao? Còn nữa tính chiếm hữu dâng lên đến mức muốn giết cả mình sao? Diên thật! Còn tên Phúc chết tiệt này. Tại sao những lúc tuyệt vọng nhất thì luôn

là hân? Có phải thật sự là mình thích hân chứ? Nhỏ lớn chẳng hiểu tình cảm là cái quái gì. Như xem phim ấy, nhân vật chính cứ hỏi: Tình yêu là gì? Rốt cuộc đó là cái quái gì mà một vài người thì trông thật vui vẻ, thật hạnh phúc... Một vài người lại thật lạ lùng giờ mọi thủ đoạn để chiếm được cái gọi là tình yêu, hạnh phúc. Vài người lại nhu nhược buông xuôi. Có phải tình yêu lúc nào cũng phải đấu tranh giành giật, hay bảo vệ nó, hay cũng chỉ là lặng lẽ nhìn "đó là của người ta". Người ta yêu mình xem như là may mắn nhưng người ta không yêu mình thì thôi. Phức tạp! Nghĩ đến thì thấy cái quái gọi là tình yêu thật phiền phức. Tốt nhất là mình nên yêu ba mẹ, dần dưỡng dục đã nuôi nấng mình đến mức không biết "Tình yêu là gì?" để mình không cần phải yêu. Mang phiền phức vào người làm gì rồi lại suy nghĩ nhiều như thế, phải khóc nhiều như thế, nhanh già chứ được cái quái gì đâu! Đúng! Lưu Diễm Tú mày đúng là thông minh sáng suốt. Thế gian không ai bằng mày đâu!

Lắc lư cái đầu, mỉm cười, Tú tiếp tục hong khô người mình. Tầm hai mươi phút rồi, Phúc vẫn chưa ra. Tú ngồi dựa vào ghế, trượt gần nửa người xuống phía dưới, dặng hai chân ra, hai tay đặt lên bụng đang sôi lên. Đại ca ơi là đại ca! Bao lâu ngài chưa tắm mà ngài tắm lâu thế hả? Tiểu đệ đói sắp chết rồi. Đại ca nhanh giúp đi!

Vừa thở dài một cái, bên phòng kia có tiếng động. Tú liền nhút nhích, thu chân lại ngồi đàng hoàng, nhìn sang cánh cửa đó. Thân chỉ có tấm khăn quấn đờ, Phúc đi ra, tay cầm vội cái khăn đặt lên đầu, liếc mắt nhìn Tú, tiến đến.

- Cậu có thể vào.

Hồn phách một chốc thất lạc.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nam Chính (3)

Tú bất động nhìn Phúc đang cử động. Phúc dần dần tiến lại chỗ Tú, tay lau mái tóc ướt. Tấm khăn đó không thể nào che lại những cơ bắp trên người Phúc. Nó thật sự quyến rũ một cách hút hồn. Và hồn Tú bị hút đi rất nhanh là một ví dụ.

Tú có ép bản thân đứng dậy, nhưng một lực cản vô hình bao trùm hết người Tú. Máu mê trai nổi lên đúng chứ? Không được. Mày không được như thế. Đàn ông là lũ đê. Tú ngồi chân chừ, mắt vẫn chăm chăm hướng về phía Phúc. Phúc hé nụ cười nửa miệng.

- Ayya~ Có khi nào đêm nay có người làm gì đen tối tắm với tôi không nhỉ?

Chân vẫn bước về phía Tú, tốc độ có chút nhanh hơn. Cảm xúc Tú như bùng nổ khi nghe câu vừa rồi, đầu óc vẫn còn chút rối, liền đứng dậy phóng nhanh đến vào phòng tắm, đóng rầm cửa lại. Đứng áp vào cửa, tay đặt trước ngực, thờ dốc. Khóe môi vẫn cong cong, Phúc tiến lại ngồi trên ghế.

Thật sự không hiểu nổi con người mình nữa. Lưu Diễm Tú mày rất sáng suốt cơ mà. Tú bật cười một cái "ha". Điền mới nghĩ đến chuyện làm gì đen tối với tên Phúc chết tiệt đó. Bụng chợt lại sôi lên ục ục, Tú liền tắm với tốc độ ánh sáng rồi mở cửa xông ra. Phúc ngồi còn chưa nóng ghế đã bất ngờ nghe tiếng mở cửa từ phía bên kia, bất giác giật mình nhìn sang. Tú phóng tới chỗ Phúc, ngã ào xuống kê bên Phúc.

Phúc vô cùng ngạc nhiên, một lúc vẫn chưa hoàn hồn. Tú ngã ào xuống, lại nhanh chóng như một con lật đật bật dậy, mặt hơi mếu.

- Đại ca! Bây giờ có thể gọi người đem tiền đến không?

Mặt Phúc biểu hiện sự bất ngờ một cách thái quá, sau ba giây kể từ lúc Tú phát ra tiếng nói thì chợt thay đổi sắc thái. Bỏ lão đại phải lạnh lùng. Đưa ánh mắt sát bên nhìn Tú. Tú liếc mắt lên nhìn Phúc, ánh mắt to long lanh long lanh chớp chớp.

- Ý gì?

Phúc thốt lên hai chữ lạnh nhạt. Tú trề môi, hơi cau mày, đưa tay xoa xoa bụng

- Đói!

Nhìn biểu cảm trông thật ngu ngốc kia, Phúc không thể giữ vững phong độ lão đại lạnh lùng của mình, khóe môi cong cong ý cười, chiêm ngưỡng nó một chút. Trong lòng Tú cảm thấy hành động của mình thật lỗ bịch, nhưng không thể quay đầu là bờ nữa rồi. Tú vẫn đưa ánh mắt đó nhìn Phúc, anh đang không có một thái độ nào khác. Đói rồi còn muốn trêu đùa kiểu quý gì đây? Tú phồng má, phun hơi ra bằng miệng rồi ngã người, tựa lên ghế. Con người này đúng là kỳ quái.

Tú thả lỏng người hết cỡ, mắt nhắm nghiền lại, hơi mếu, miệng rên khe.

- Đói quá! Đói chết tôi rồi!

Phúc quay đi bấm cái điện thoại bàn gần đó, gọi com lên. Tú nghe từng câu từng chữ bên kia Phúc nói mà lòng nhẹ nhõm hẳn. Cuối cùng cũng sắp được ăn. Chân mày giãn ra, môi mỉm cười. Ánh mắt nghiêng sang nhìn gương mặt tươi tắn khi nghe đến ăn. Tú mơ màng nghĩ một khách sạn vừa vừa thể này chắc thức ăn cũng ngon, không biết sẽ có những gì nhỉ.

Có người gõ cửa, Phúc đứng dậy mở cửa, có người đẩy một bàn thức ăn vào. Phúc đi đằng sau, Tú vui vẻ chạy đến đi kế bên vào bàn ăn. Oa~ đúng chỉ toàn là đồ ngon. Ngon! Ngon a~

Tú không giữ được con thèm thuồng, nhím môi liên tục, rồi liếm môi thích thú.....dù chỉ là mơ thôi!

Hành động lúc nào cũng phải kì lạ! Nhưng..... Phúc quay sang nhìn thì thấy ả ngốc kia đang mơ mộng gì đó, nhìn từ cử chỉ thì cứ ghê ghê thế nào. Đôi mắt chợt dừng lại trên hai bờ môi ửng hồng kia. Phúc chồm người tới. Tú thì vẫn đang lạc trong giấc mộng đồ ăn. Phúc nhẹ nhàng chống tay sang phía bên phải, để phòng bất trắc. Cậu đang suy nghĩ cái quái quỷ gì vậy hả? Đồ ngốc.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Nam Chính (4)

nội dung phần này 18+ đề nghị cân nhắc khi đọc -.- nhiều người nghĩ sẽ không phù hợp với truyện nhưng đó lại là cách viết của tác giả diễn cuốn này 7v thật ngại quá

Phúc nhìn Tú một lúc. Giấc mộng thức ăn quá hấp dẫn làm Tú vẫn chưa muốn quay về hiện thực có điều xấu đang rình rập. Chợt chân của Phúc chạm vào chân Tú. Vì cả hai vẫn đang mặc khăn tắm nên rất rất nhạy cảm. Tú bừng tỉnh, trước mắt liền là khuôn mặt gian trá xảo huyệt của Phúc. Tú ngại ngừng, chớp chớp mắt liên tục, e dè lên tiếng.

- C....Cậu...đi.....định...l...la....làm....làm gì?

Phúc nhếch môi hắc ám, giọng trầm trầm.

- Tôi nghĩ cho đến bây giờ nhiều người vẫn không tin tôi là nam chính.

- C...cậu....n...nói...gi....gi....ng....nghe....nghe....kh....không....hiều gì hết!

Cả chớp mắt Phúc cũng phải làm theo cách quỵến rũ, Tú bất giác nuốt nước bọt.

- Tôi nói họ bảo tôi không phải nam chính. Tôi không phải người dẫn dắt câu chuyện.

Càng nghe lại càng không hiểu Phúc đang nói cái quái quỷ gì, Tú trấn an, bình tĩnh nói chuyện.

- Cậu đang nhằm gì vậy? Thật sự tôi chẳng hiểu gì hết? Nam chính? Chuyện? Chuyện gì?

Phúc vẫn hé nụ cười nham hiểm.

- Nếu đã không nghĩ tôi là nam chính trong câu chuyện này thì tôi xin đổi thể loại thành nam phụ. Được chứ?

Tú thật sự hết cách với con người này. Bỗng dưng khoảng cách giữa hai ánh mắt gần hơn. Tâm trạng Tú lại bắt đầu rối bời. Gì đây? Gì đây? Tình hình gì đây? Không phải sẽ hôn đấy chứ? Tú lại ngại ngừng liên tục chớp mắt, có chút đề phòng thu người lại, ép người vào ghế. Phúc lén tới, bờ môi anh đang thật sự hướng đến cô.

Tôi phải cho mọi người thấy, tôi mới là nam chính.

Chạm rồi! Mí mắt chợt giật mạnh. Cậu ta đang...đang thật sự...hôn mình sao? Phúc nhanh chóng chìm đắm vào nụ hôn, Tú vẫn đang phân tích tình hình. Hai đôi môi hòa quỵến vào nhau. Súc hút đó làm Tú cũng nhanh chóng đuối đi tất cả suy nghĩ. Dần dần sự phối hợp ăn ý hơn, không có một lực chống cự nào nữa. Độ sâu của nụ hôn này càng lúc càng tăng lên.

Phúc luồn tay xuống phía dưới eo Tú, ôm xiết lấy cô, hơi dùng sức vào đôi môi, tấn công nhằm muốn tăng sức hút hơn nữa. Tú cuống vào sức hút này một lần và tự dưng lại không muốn dừng lại.

Không biết là từ khi nào, ham muốn này lại dâng trào mãnh liệt đến như vậy trong người Phúc. Có lẽ anh đã thích Tú từ trước, khá lâu, để hiểu con

người ngốc nghếch ấy. Bây giờ, với nụ hôn này, anh sẽ gián tiếp thổ lộ tình cảm của mình cho Tú biết "Anh yêu cô".

Anh muốn chiếm hữu cô đến nhường nào, muốn ở bên cô đến mức nào, và bảo vệ cô ra sao. Lần này! Lần này anh sẽ cho cô biết tất cả. Bàn tay nhỏ nhắn nằm bất động đã từ từ sờ soạt, ôm lấy thân hình to lớn kia. Thứ cảm giác hiện tại thật khó tả. Giống như yêu lắm nhưng lại không muốn thừa nhận, cho đến khi lộ quá rõ thì mới gật đầu ưng thuận. Đã trốn kĩ nhưng cuối cùng cũng bị bắt.

Không gian chìm đắm vào sự im lặng. Trong khoảng không này chỉ khe khẽ vang lên một vài tiếng động. Cặp đôi đang ngồi trao nhau nụ hôn nồng thắm, không gian thời gian dường như chìm vào quên lãng. Có hay không cái thứ gọi là tình yêu bất diệt? Không còn quan trọng...

Càng sâu lại càng không muốn dứt ra. Phúc ôm lấy Tú, đôi tư thế, nằm dài trên chiếc ghế chật hẹp này. Lúc vừa nằm xuống có hơi bất ngờ, Tú chợt tỉnh táo lại. Vừa mở mắt lại cuồng vào ánh mắt sâu thẳm kia, và đôi môi lại tìm đến nhau.

Như thế nào? Đã yêu như thế nào?

Từ bao giờ? Đã yêu từ bao giờ?

Bụng đang đói, lại cùng Phúc ra sức chiếm hữu lấy nhau, hòa huyết vào nhau thật đúng là kiệt sức. Đôi môi Tú yếu dần, chỉ còn Phúc vẫn ra sức chủ động. Tiếng gõ cửa phòng của nhân viên là chuông báo hồi kết của nụ hôn này.

END CHAP

Góc trò chuyện: Thật ra Kĩn nghĩ là nên mở cuộc bầu chọn nam chính vì quá lan man nhưng mà viết một quyển truyện chắc chắn là đã định sẵn nam chính, nữ chính. Đến nay cũng rõ rồi chứ nhỉ? :v là truyện thể loại nam phụ (Phúc đã nói) :v đùa thôi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (1)

Bồi bàn đứng trước cửa phòng gõ cửa và gọi

- Quý khách, thức ăn mang lên đây ạ!

Trong phòng cái không khí lãng mạn chấm dứt, hai bờ môi rời khỏi nhau. Phúc đứng dậy, chỉnh lại y phục rồi quay đầu đi ra. Tú còn hơi đơ khi phải dừng lại, nằm im một lúc năm giây rồi từ từ mở mắt lên, tìm đập thành thịch thịch, mặt đỏ lên. Giấy lát người nhân viên mang thức ăn vào, vội vàng đứng dậy chỉnh chu, chần an bản thân rồi lẻo đẻo đằng sau Phúc.

Nhân viên phục vụ trưng thức ăn ra ổn thỏa, Tú nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, đưa con mắt long lanh nhìn từng món ăn còn nghi ngút khói, nuốt nước bọt ực ực. Phúc nhìn thấy tất cả cử chỉ của Tú thâm bất cười: cứ phải đáng yêu như thế! Sau đó bảo nhân viên chờ một chút, chạy đi lấy hai bộ quần áo đưa cho người đó đem giặt nhanh.

Từ giây phút Phúc ngồi vào bàn thì Tú bắt đầu không còn được tự nhiên, không khí trở nên ngột ngạt. Cũng chỉ là ăn không được thoải mái, cũng không thể bắt chuyện. Nhưng con người kia một chút cử chỉ gì cũng không trung ra bộ mặt đó, nó bình thường một cách không thể bình thường hơn được nữa.

Ăn xong Tú vội vàng xông vào phòng tắm ngay, cảm giác ngọt ngào đến như ngừng thở không thể duy trì được nữa. Vừa đóng cửa lại, Tú liền thở dốc. Chết tôi rồi! Phúc từ tốn ăn, sau đó anh đứng dậy đi ra ban công đứng. Gió biển lồng lộng, ánh trăng sáng, sóng vỗ rì rào, anh như thả hồn vào nó.

Ăn xong thì lại cảm thấy buồn ngủ rồi. Tú không thể đứng mãi trong căn phòng chật hẹp này nữa, bèn bắt đầu nghĩ cách làm sao vừa ngủ được mà lại không cảm thấy ngại ngùng.

- Mình giành giường, cho hắn ngủ sofa?

Tú lẩm bẩm, đưa tay vuốt cằm tính kế. Chân mày hơi cau lại.

- Không được! Hay mình ngủ sofa, nhường hắn giường? Tính hắn ta trẻ con như vậy....

Tiếng cánh cửa mở ra truyền vào tai Phúc, anh liền tiến vào trong. Tú vừa bước ra thì Phúc đứng ngay trước mắt, bỗng nhiên lại không còn tự nhiên gì cả. Phúc nhìn chăm chăm Tú, Tú nhìn Phúc một lúc thì lại chớp chớp mắt quay đi. Đứng như vậy mãi.

Sao hắn cứ nhìn mình như thế chứ?

Tiếng gõ cửa phòng lại cứu vẫn tình thế. Khi tiếng động đó vang lên, hai người đều nhìn sang, sau đó lại nhìn nhau. Ông trời thật tốt! Tú liền chạy đi mở cửa. Là nhân viên lúc này, tay ôm hai bộ quần áo đã giặt là xong.

- Đã giặt xong ạ.

Tú cười khò, nhận lấy.

- Cảm ơn.

Người nhân viên đó nở nụ cười, cúi chào rồi rời đi. Tú đóng cửa lại, Phúc vẫn như đóng băng ở đó. Có chút hồi hộp khi phải bắt chuyện đầu tiên, Tú vẫn phải dón hết dũng cảm vào lần này, nói lắp bắp vài chữ.

- Tôi thay đồ trước.

Vừa dứt câu liền đi vào trong phòng tắm thay. Phúc tiến lại phòng tắm cũng là lúc Tú vừa mở cửa ra. Khoảng cách bỗng gần một cách lạ lùng. Cảm xúc lại loạn xì ngầu cả lên. Tú hơi liếc mắt lên nhìn Phúc. Phúc hơi cúi xuống nhìn Tú. Nhìn một lúc mà tim muốn rơi ra ngoài, Tú định đi sang bên phải để tránh đường, Phúc lại nghĩ đi sang trái để tránh đường. Hai người lại như thế đụng vào nhau. Hướng ngược lại cũng vậy. Người con gái này bị mình hôn phát ngốc rồi!

Phúc liền bắt chuyện trước.

- Cậu đi sang trái, tôi cũng sẽ đi sang trái.

Tú liền làm theo, không chạm mặt nhau nữa. Tú liền chạy đến sofa như đã tính trước, nằm xuống ép bản thân không suy nghĩ vẫn vơ nữa, phải ngủ ngay. Nghĩ sao làm vậy, Tú nằm xuống, liền nhắm mắt nằm yên.

Phúc thay đồ xong, bước ra thì thấy Tú ngủ trên ghế sofa.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (2)

Cố gắng lắm nhưng vẫn chưa có thể ngủ được, Tú nằm bất động, nhắm mắt lại. Chợt nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra có chút giật mình, bộ não nhanh chóng tưởng tượng đến một loạt hành động có thể diễn ra tiếp theo. Phúc sẽ đến và bế Tú sang giường, đảm chắn cẩn thận. Hay đến đứng nhìn một lúc rồi bỏ đi. Hoặc nằm vào chung khoảng trống chật hẹp này.

Phúc đứng trước cửa phòng tắm nhìn thân thể nhỏ nhỏ nằm trên ghế sofa phía xa kia. Không biết là cô ấy làm gì lại nằm đó, là đang chờ đợi điều gì hay là ngủ? Nếu ngủ thì chiếc giường rộng lớn kia không nằm lại sang đây thu người vào chiếc ghế đó? Phúc chậm chậm bước đến...

Thời gian khi nhắm mắt lại mà vẫn không ngủ được tưởng chừng trôi thật nhanh nhưng nó lại nặng trĩu trôi đi chậm chạp. Tú vẫn chưa ngủ được và vẫn chưa ý thức được hành động tiếp theo của người kia là gì! Hồi hộp! Sao lại hồi hộp thế này chứ? Tú khẽ thay đổi tư thế.

Phúc tiến lại rất gần, khẽ nhìn Tú. Trông thì vẫn chưa ngủ, nhưng lại muốn ngủ. Rốt cuộc tại sao lại muốn ngủ ở ghế sofa chứ? Hay ngại? Vì nụ hôn đó? Không phải lần đầu chứ? Phúc khẽ bật cười. Anh từ từ cúi xuống, Tú vẫn chưa cảm nhận được gì. Có lẽ người ta nói: "Giác quan thứ sáu của con gái rất nhạy cảm" ngoại lệ với Lưu Diễm Tú.

Mí mắt dài dài cong cong run khẽ, hơi thở chưa đều, cơ thể vẫn hay cử động nhẹ, chắc chắn vẫn chưa chìm mộng. Phúc định gọi nhưng lại nghĩ. Tú là người cứng đầu, nếu đã chọn sang đây ngủ chắc chắn có duỗi cũng không chịu sang giường ngủ. Nhưng cô ấy cũng thật ngốc, nếu có ngại nói chuyện sau khi hôn thì ít ra cũng nghĩ: Phúc là nam nhân, sao lại để nữ nhân nằm ở sofa mà ngủ được!

- Tú. Sao cậu lại nằm ở đây?

Nhưng cuối cùng Phúc cũng chịu mở lời. Tú nghe tiếng Phúc gần như vậy có chút giật mình, rồi ngại. Cậu ta sang đây từ lúc nào? Sao mình không cảm nhận được nhỉ? Bị làm cho tỉnh giấc, Tú lại giả là đang ngủ, nhắm mắt lại nói.

- Tôi muốn ngủ ở đây. Tôi ngủ rồi làm ơn đừng làm phiền.

Phúc cười.

- Thế thì.....

Tú chỉ nghe hai chữ "Thế thì" rồi mất tâm, chợt ngạc nhiên nghĩ không lẽ tai bị lãng, chỉ nghe được hai chữ? Thật sự mà nói ai lại thích nằm trên cái cứng nhắc này mà ngủ chứ, thế nên Tú đã nghĩ thế nào thì Phúc cũng sẽ đề nghị Tú sang giường ngủ, hay là bế Tú sang giường. Nhưng ngoài "thế thì" ra thì chẳng nghe được gì nữa cũng chẳng có một hành động nào. Tú chợt mở mắt, quay lại nhìn. Phúc đã không còn đứng đây nữa. Tú hơi nhăn mặt. Cái gì vậy trời? Tú bật người ngồi dậy, quay ngoắc chín mươi độ sang trái. Hắn đang sang giường và cứ thế ngủ sao? Hắn ta là thế loại gì vậy? Là loài nào trên trái đất này mà chút phong độ đàn ông cũng không có? Mắt đĩa bay sao? Ai lại ác nhân ác đức như thế chứ?

Bước đi thật bình thường, Phúc mỉm cười. Cậu muốn ngủ thì cứ ở đó ngủ đi! Chợt nhìn vào chiếc cửa kính, thấp thoáng ánh mắt tức giận của Tú đang dõi theo mình, Phúc dừng lại. Tú thấy lạ, sao lại dừng rồi? Tú hơi thấp thòm nghe ngóng một chút. Tất cả đều bị Phúc sớm phát hiện, không muốn để Tú đã ngại lại không có đường thoát thân, Phúc chậm chậm quan sát một chút.

Tú ngây thơ vẫn chưa biết mình bị phát hiện đi, vẫn cứ cố gắng nhìn ngó rồi suy đoán thử rốt cuộc Phúc đang làm gì. Chợt Phúc nhìn sang một bên, Tú chợt giật mình, vội vàng hạ thấp đầu xuống. Phúc liếc sang bên cạnh cửa kính đó thấy được, vẫn là hế nộ cười nửa miệng quyến rũ. Anh lại quay đầu về hướng cũ, chân bước thêm vài bước.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (3)

Tú giữ tư thế một lúc, thấy Phúc bước vài bước lại tiếp tục lộ liễu nhòm ngó. Trêu đùa đủ rồi, Phúc quay ngoắc lại làm Tú giật mình, vội vàng nằm lại tư thế lúc trước. Không may đập đầu vào thành ghế. Sofa có đệm thì cũng êm, nhưng vô tình đập như thế, thật là nghìn sao lấp lánh. Đèn sọ cũng phải mộp vào. Âm thanh phát ra cũng không nhỏ.

Phúc vội chạy lại

- Tú, làm sao vậy?

Đau lắm, muốn hét lên vô cùng, nhưng cũng phải làm bộ làm tịch, Tú nằm đúng như tư thế vừa nãy, nằm im. Phúc thấy Tú không trả lời, chịu đựng một cách ngu ngốc, còn dám giả là không có gì thật chẳng nói nổi. Vẫn cố đứng chờ một lúc. Đúng là cứng đầu. Phúc liền cả gan bế Tú lên. Tú mở mắt to nhìn Phúc. Vừa bế lên có hơi loạn choạng nhưng nhanh chóng giữ được thăng bằng. Phúc nhìn Tú, ánh mắt ân cần.

- Có thể ngưng cứng đầu không? Vừa nãy đau lắm đúng chứ?

Hai con mắt chớp vài cái, mặt ngại ngùng dần dần nóng đến ửng đỏ. Phúc không chờ Tú nói câu nào, bế Tú đi sang giường, hắc chắn sang một bên, đặt cô xuống nhẹ, đầu yên trên gối, đắp chăn lại cho cô. Một loại hành động của Phúc như vậy càng làm Tú không thể nói thêm được gì. Phúc đứng lại, nhìn Tú, cười nhẹ một cái.

- Cậu có thể đừng trộm cái góc của người khác nữa được không? Để cho người ta góc với. Thay vào đó cấp cái chất xám đi. Ai lại cố chấp nằm ngủ trên ghế sofa khi trong phòng chỉ một nam một nữ? Cậu nghĩ tôi là người gì thế?

Tú nằm bất động nghe Phúc nói một hồi, miệng lắp bắp được vài tiếng "Tôi....tôi....". Phúc bỗng cúi gằm xuống, Tú hơi đề phòng, đưa đôi mắt ngây thơ chớp chớp vài cái

- Giờ thì ngủ đi. Ngủ ngon!

Phúc cười tươi, nháy mắt một cái rồi bỏ đi, Tú đơ ra. Đèn phòng chợt tắt, mí mắt giật nhẹ, Tú xoay người đi. Hắn ta ngoài thả thính ra thì còn làm được gì đáng hoàng hơn không? Có chút ghê tởm nhưng Tú lại mỉm cười nhẹ, kéo chăn lên cao một chút rồi nhắm mắt lại. Mỗi lần nhắm mắt là nộ hân đỏ lại hiện lên. Cản trở nhẹ quá trình nhập mộng của Tú nhưng tâm trí Tú mạnh mẽ hơn. Cuối cùng không lâu sau cũng đã ngủ được.

Cái lạnh vào lúc ba bốn giờ sáng đầy giá trị của chăn tăng lên hết cỡ.

Mặt trời dần nhô lên, ánh nắng tinh nghịch chạy nhảy trên khắp ngóc ngách, xuyên vào tòa sáng căn phòng khách sạn. Cái gì vậy nhỉ? Cái gì đang bao lấy mình thế? Chăn sao? Không phải! Tựa như một khúc cây ấy. Cái gì nữa vậy? Gió sao? Kì lạ gió sao lại chỉ thổi vào đầu của mình? Còn cái gì nữa? Nó vừa tay, thon thon âm âm, mềm mềm lại cứng cứng. Nó.....

Tú và Phúc đồng loạt tỉnh giấc.

Á a a a a a a a

Tú liền rút cái tay sờ bậy lại, cùng đó đập vào bụng Phúc đầy anh ra, thân mình cũng tự khắc ra xa không kém. Tú không dám tìm vào điều mình vừa làm, Phúc không dám nghĩ là Tú vừa làm chuyện đó. Cả hai đều trở mắt nhìn nhau, sau tiếng la lay chuyện cả trời đất.

Tú mất bình tĩnh, ngồi dậy, tay chà chà xuống nệm, cả người không ngừng bức rức không yên, mắt chớp liên tục vừa đảo lung tung. Minh vừa làm cái gì thế nhỉ? Tú nhìn sang Phúc, ngập ngừng nói.

- Sao.....sao.....sao cậu.....lại.....lại.....lại ở đây?

Phúc cũng chẳng khác gì Tú, mọi thứ rối tung cả lên. Dẫu sao Phúc cũng là nam nhân, nếu thật sự vừa nãy Tú lỡ nắm chúng "cậu nhỏ" thì cũng không to tác gì. Phúc nhanh lấy lại bình tĩnh nói.

- Cậu bình tĩnh. Chuyện vừa nãy cứ coi như không xảy ra chuyện gì hết!

Không xảy ra chuyện gì? Cậu ta nói vậy tức là mình đã.... Trời ơi, con muốn chết ngay lúc này!

END CHAP

Góc trò truyện: Ayyo~~ Các vị đọc giả nghỉ tết thế nào? Kiin thì chán chết được -.- à Kiin đang nghĩ đến chuyện là sẽ chia *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* thành 2 phần, vì là Kiin đang còn một truyện là *Bạn Gái 100 Ngày* đang dở. Thời gian này lại chú tâm vào DNESTV NK hơn nên là chia làm 2 phần truyện này ra. Khi hoàn phần 1 Kiin sẽ viết *Bạn Gái 100 Ngày*. Mọi người thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (4)

Hơi thở trở nên không đều, Tú phóng xuống giường, chạy ào vào trong phòng tắm, đóng cửa ầm một cái rồ to. Nằm bất động một lúc, Phúc ngơ ngẩn. Đã bảo xem như không có chuyện gì sao?

Phúc nằm ngay ngắn lại, kéo chăn lên nhắm mắt an nhiên ngủ tiếp. Không định được tâm trí lúc này, trong đầu Tú rối loạn một mớ những suy nghĩ. Có phải thật sự mình đã chạm vào "ấy" của cậu ta? Mình đã làm vậy thật sao? Minh....mình...

Đang lúc lo lắng đột độ, Tú đưa tay lên miệng. Chợt lại nhớ đến hành động thật quá xấu hổ kia, giật mình, tay trái vỗ mạnh vào tay phải một cái. Tú mãi vẫn chưa có biện pháp trấn tĩnh bản thân. Chuyện này còn đáng xấu hổ hơn là bị hôn một lần!

Phúc nằm mãi vẫn không ngủ được, Tú cũng chẳng có động tĩnh gì, Phúc tiến lại phòng tắm. Tiếng gõ cửa làm Tú khẽ giật thót.

- Này cậu, tôi đã quên hết rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì! Được chứ? Bây giờ thì cậu chuẩn bị đi, chúng ta còn về.

Nói xong một lúc, cũng chẳng có động tĩnh gì, Phúc quay lại giường, khẽ cười. Cô gái ngốc! Tú đứng chần chừ, bốn năm giây, mở cửa. Tú vừa bước ra, nhanh chóng liếc Phúc một cái, bị bắt tại trận, quay mặt đi.

- Cậu không gọi người đến trả tiền sao? Cậu gọi đi. Tôi ra ngay.

- Được.

Cánh cửa ấy lại bị đóng lại một cách vội vàng. Cảm giác cứ như chuẩn bị thi cử tới nơi vậy, hồi hộp, nghẹt thở đến sắp khóc rồi. Tú dùng nước trấn tĩnh bản thân, vừa ép không được suy nghĩ nữa, qua rồi, mọi chuyện qua rồi.

Hai người đi xuống sảnh, liền có người chạy đến chỗ Phúc, chào hỏi cung kính.

- Cậu chủ!

Anh ta nhanh tay đưa chìa khóa và một tấm thẻ tín dụng cho Phúc. Phúc khẽ gật đầu, anh ta liền đi ngay. Từ khi nhìn thấy người kia, Tú cứ nghĩ là tài xế sẽ đưa hai người về, cho đến lúc người đó chìa chiếc chìa khóa cho Phúc, Tú lại nghĩ là Phúc, hẳn ta sẽ về một mình, Tú sẽ được người đó chở. Cuối cùng lại là...

- Tôi sẽ đưa cậu về.

Tú như bị điểm huyết, đỏ dần một lúc. Phúc thanh toán xong xuôi, quay sang thấy bức tượng bằng da bằng thịt đó, nhìn một lát, kéo tay đi.

- Đi thôi!

Bị kéo đi làm gì có sức chống cự, hai người đi ra chiếc xe màu xám, bóng loáng. Ba hồn bầy vĩa chọt nhập lại vào xác, Tú hơi dùng sức. Phúc cảm nhận được, dừng lại, quay sang nhìn. Tú cười khờ.

- Tôi thấy hơi buồn ngủ, tôi muốn ngồi đằng sau.

Phúc hơi cau mày.

- Không phải cậu vừa dậy sao? Lại muốn ngủ à? Cơ thể suy nhược chỗ nào sao?

Phúc đưa tay sờ sờ lưng. Tú hơi tránh né, vẫn cười nói.

- Không sao. Chỉ là tự nhiên lại cảm thấy buồn ngủ rồi.

Phúc hơi nghiêng đầu, hà một hơi, quay đi.

- Ăn ngủ như heo.

Tú trợn mắt. Cái gì chứ? Phúc đi vòng qua phía lái xe, ngồi vào đóng cửa lại. Tú vẫn đứng bên ngoài. Phúc cài dây an toàn xong, khởi động xe mà Tú vẫn đứng ở ngoài.

- Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Còn chưa lên xe.

Thời khắc nào, Tú cũng có thể để tâm hồn lạc trôi được hết, cứ hể nhắc đến thì lại giật mình. "Oh!" một tiếng mới mở cửa xe sau, chui vào. Thấy Tú ngồi ngay ngắn, bánh xe mới bắt đầu lăn. Từ đây về nhà cũng là một đoạn đường xa, đã lỡ nói dối vậy mà trời vẫn không giúp Tú. Tú ngồi mãi mà vẫn chưa tìm được một con buồn ngủ nào. Mắt thì cứ mở to như mắt ếch, nhìn ra cửa sổ, tay chân có hơi bứt rứt nhưng giờ không buồn ngủ thì biết làm sao? Với lại do tên biến thái đó tự nhiên lại muốn đưa mình về riêng. Phiền phức!

END CHAP

Chậm trễ một tháng. Thành thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (5)

Nghĩ đến tên biến thái thì bao nhiêu thứ lại ập đến một lúc đỡ không nổi! Tú liền nhắm mắt lại, ép bản thân không được nghĩ mấy thứ vừa đen vừa tối như thế nữa! Cứ như vậy thì biết làm sao.

Phúc đang tập trung lái xe thì nhớ cái câu nói của Tú "buồn ngủ nên muốn ngồi ghế sau", thật ra thì cái câu nói dối trẻ con đó làm sao không nhận ra được. Vì quá xấu hổ nên chưa dám đối mặt đó thôi. Phúc nhìn vào gương xem thử đã ngủ như thế nào. Vừa hay lúc Tú nhắm mắt.

Phúc có hơi ngạc nhiên. Cô ấy buồn ngủ thật sao?

Mày phải nghĩ về những điều trong sáng hơn, ngưng nghĩ mấy chuyện đó đi. Thật trong sáng! Trong sáng hết mức! Tinh thần bỗng trở nên phấn chấn lại, Tú mở mắt ra, khẽ mỉm cười. Nhưng mà không phải hân ta.... liếc mắt nhìn Phúc.....đã ngủ ở sofa sao? Sao sáng nay lại ở trên giường, ngủ chung gối, đắp chung chăn với mình chứ? Tú cảm thấy có gì không rõ ràng, cất tiếng hỏi.

- Này cậu!

Phúc ngạc nhiên khi nghe tiếng người nói, nhìn vào gương thì Tú đang rất tỉnh táo ngồi đó. Phúc khẽ cười một cái, tập trung phía trước lại. Làm sao mà ngủ được!

- Tại sao sáng nay cậu lại nằm trên giường như thế?

Phúc lại hơi liếc lên gương chiếu hậu, cười một cái. Tú đang rất nghiêm túc mà cứ chốc chốc Phúc lại cười, làm Tú hơi bực.

- Tôi đang hỏi cậu đó.

Phúc đáp.

- À, là thế này. Đêm hôm qua đúng là tôi đã nằm trên ghế sofa rồi. Ngủ được một lúc, tự dưng lại...lại mắc tiểu đi, nên mới đi vào toilet. Bước ra từ đó thì lại cảm thấy quá lạnh, tôi lại sợ bóng tối...

- Cái gì? Cậu mà sợ bóng tối á?

Nghe đến một điều như sét đánh ngang tai, Tú hơi hét lên.

- Nhỏ lòi lòi. Tôi cũng là con người, tại sao lại không sợ bóng tối. Cậu có biết bóng tối rất đáng sợ không?

Càng nghe càng thấy không thuận tai chút nào.

- Được...được rồi! Cậu kể tiếp đi.

Phúc khẽ cười

- Sau đó, tôi không mò được đến cái chỗ cũ, vừa sờ trúng cái gì êm êm, tôi liền bay lên. Thế là sáng nay, nhờ cậu...

"Hớ" Tú kêu khẽ, mắt mở to, che miệng lại. Phúc nhanh ý không nhắc đến chuyện ấy.

- Thế là tôi tỉnh dậy.

Tú chỉ nghe rồi để đó, chẳng thèm quan tâm là nó có logic hay không! Cũng chẳng buồn suy luận gì thêm. Hướng mắt nhìn ra cửa xe. Phúc không thấy Tú có một lời nghi ngờ hay hỏi han gì thêm, liếc nhìn thì thấy Tú thờ thẩn nhìn ra ngoài kia, bật cười. Đại ngốc trên thế gian này chắc chắn là Lưu Diễm Tú.

Chạy một đoạn khá xa, hai người không nói gì với nhau nữa, không gian yên tĩnh vô cùng. Phúc chợt nghĩ đến hôm nay là cuối tuần, Tú cũng vừa trải qua điều không vui lắm, nên để cô ấy giải tỏa.

- Tú này.

- Hử?

- Hôm nay cuối tuần, đi chơi với tôi nhé?

Tú hơi trần trụi một chút.

- Nhưng mà...

Phúc liếc nhìn.

- Làm sao?

Tú nhìn xuống trang phục của mình.

- Bộ đồ này có phải tôi đã mặc hai ngày liên tiếp không? Hơi dơ thì phải.

Phúc định bảo là đã giặt ở khách sạn rồi, nhưng điều đó hình như Tú cũng thừa biết.

- Thế tôi mua cho cậu vài bộ mới.

Tú ngạc nhiên lẫn vui mừng.

- Thật chứ?

Phúc cười

- Tôi có bao giờ nói dối?

- Là cậu tặng hay? Sẽ không tính nợ chứ?

- Không hề. Đổi lại chính là hôm nay cậu hãy đi chơi với tôi.

- Được, tôi đồng ý.

Tú nở một nụ cười thật tươi. Chiếc xe chạy bon bon trên đường, nhanh chóng tiến vào thành phố. Phúc cùng Tú vào trung tâm mua sắm. Lựa cả buổi cũng được một bộ vừa ý. Sau đó, hai người liền đi chơi hết một ngày liền.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (6)

Hai người cùng đi vào một hàng quần áo. Ánh mắt Tú sáng lên vì những gian hàng màu sắc bắt mắt đó. Phúc nhìn thăm bật cười.

- Cậu thích thì cứ thoải mái đi. Chọn hết cũng được.

Lên giọng đại gia đây phải không? Tú trề môi, đứng vòng tay lại, liếc mắt lên, mặt hơi ngông.

- Tôi bảo tôi thích bao giờ? Nhưng nếu cậu đã bảo mua cho tôi, không nhận có phải hơi không tôn trọng không?

Phúc mặt tỉnh đáp.

- Nếu cậu không thích thì thôi vậy! Tôi trước giờ từng được cậu tôn trọng sao?

Phúc dứt lời thì quay gót bước đi hiên ngang. Tú ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn dáng người bước đi không chút ngần ngại. Là gì đây? Cái thứ.....cái thứ không phải thứ bày, chủ nhật mà! Tú hơi âm ỉ, mới làm giá chút xíu thì tên kia đã không đoái hoài gì đến, còn sải bước đi nhanh như vậy! Tú ngoảnh mặt lại ngắm nghía những gian đồ kia, tiếc nuối. Phúc đi xa, Tú vội vàng đuổi theo.

- Này, đừng ý thể chân dài rồi đi nhanh như thể nha. Này! Mau đứng lại!

Hai người tay không rời khỏi trung tâm mua sắm. Tú bứt rứt, khó chịu trong người, đi đằng sau Phúc không ngưng chú ý. Đi đến xe, Phúc chủ động mở cửa trước cho Tú. Tú đứng lại, không vào.

- Tôi mệt. Tôi muốn về nhà.

Phúc nói

- Lên xe tôi đưa cậu về.

Tú đáp

- Không cần. Tôi bắt taxi được.

Phúc nhìn Tú chằm chằm. Tú hơi cau mày.

- Nhìn tôi như thế là có ý gì?

Phúc dè dặt hỏi lại.

- Cậu bắt taxi về được chứ?

Tú hơi khó chịu nói.

- Tôi lớn rồi nha! Bắt một chiếc taxi thôi mà.

Phúc bật cười.

- Cậu còn tiền sao?

- Tôi...

Tú cứng họng, không nói được gì, gương mặt nhanh chóng thể hiện sự bối rối.

- Còn suy nghĩ gì? Có lên xe không? Cậu đừng tỏ vẻ với tôi, không hề hấn gì hết!

Tú lờm Phúc, rốt cuộc hắn có phải con trai không? Tiến thoái lưỡng nan rồi, đành theo hắn thôi. Tú hơi làm nũng, hăm hực mở cửa xe, chui vào.

- Ngoan! Rất biết nghe lời!

Tú tức sôi máu, liếc Phúc một cách ghê gớm nhất, định gắt lên nhưng thôi. Yên phận cài dây an toàn, mắt nhìn thẳng, tâm tịnh. Hắn chắc chắn không phải nam nhi, không nên tính toán! Chiếc xe bắt đầu di chuyển. Trong xe hai người lại tạo một không gian tĩnh mịch, không ai bắt chuyện trước. Tú ngồi một lúc lâu, cả người khó chịu, nhưng nhất định không nên nói gì. Đôi lúc liếc mắt nhìn Phúc, hắn ta lại càng không muốn nói gì, cứ tập trung lái xe.

Kì lạ! Có một chuyện rất kì lạ. Tại sao lại như vậy?

Cả người Tú cứ như có con gì bò trên người, khó chịu đến phát điên, nhưng nhất định cả đời này cũng phải được một lần quyết tâm thì thực hiện được, không thể mãi là kẻ thua cuộc. Tú ngồi ngóng ra cửa sổ, một lúc mới chợt phát hiện. Hình như cảnh vật này mình vừa đi ngang thì phải!

Chốc chốc. Ề lại là chỗ này! Tú liếc mắt nhìn Phúc, vẻ mặt hắn ta không có một chút chuyển dịch gì cái vẻ nghiêm túc đó. Tú vẫn chẳng nghĩ ra tại sao lại như vậy! Lại vẫn cố chấp nhất quyết một lời cũng không nói ra, một chữ cũng không.

Cứ thế lại xoay vòng, xoay vòng. Không lẽ hắn đang lái xe vòng vòng cái thành phố này sao? Tú vò đầu bứt tóc, cuối cùng cũng nghĩ ra một chút chuyện có vẻ hợp lí. Lại liếc nhìn Phúc, bây giờ hắn đổi tư thế rồi, còn mở cửa sổ, đặt khuỷu tay lên đó, cái ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi, che đi một nửa nụ cười mím mím. Là gì đây? Hắn nghĩ cái quái gì thế không biết! Cũng rảnh xăng nhỉ? Xăng đại hạ giá sao? Một mực nói đưa mình về nhà, cuối cùng lại đi vòng vòng cái thành phố này. À! Cũng tại mình. Tú đưa tay đập nhẹ vào trán một cái. Tại mình, tại mình.

END CHAP

Từ đây tác giả xin đổi một chút về nhân vật Tú. Mọi người hãy xem lại chương 1 của *Đừng nghĩ em sẽ thuộc về người khác* tại santruyen.com để biết thêm chi tiết. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (7)

Mọi thứ cứ tự chính bản thân Tú làm cho rối lên. Và cuối cùng vẫn chính là tự Tú gỡ rối.

- Rốt cuộc cậu đang làm cái gì thế hả?

Tú cau mày, giọng nói hơi khó chịu, quay sang hỏi Phúc. Phúc hơi chỉnh tư thế một chút, cười khề.

- Tôi nghĩ cậu có não mà nhỉ?

Nghe một câu nói như sét đang ngang tai, Tú vốn dĩ đã không quan tâm đến sự vô tâm của Phúc tại trung tâm mua sắm, bây giờ lại bị cái câu nói vừa thốt lên là muốn đâm ngay vào mặt đó, làm cho tức đến đỏ mặt. Tú hét lên.

- Này! Tôi không có.....

- Cậu có nghĩ chuyện tối hôm qua là đùa không?

Phúc chợt nhìn Tú thật nghiêm túc, hỏi một câu cũng nghiêm túc, lại tập trung lái xe. Còn Tú lại im bất, miệng giữ nguyên tư thế, há hốc. Sau vài giây, Tú quay mặt ra cửa sổ. Chuyện tối hôm qua? Hôm qua sao? Hôm qua có rất nhiều chuyện, không biết hắn định nhắc đích thị là chuyện gì?

- Chuyện hôm qua... Cậu có thể nói rõ hơn không? Hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi không biết cậu muốn đề cập đến chuyện gì?

Giọng Tú trở nên thật dịu dàng. Phúc nhìn Tú một cái, nói.

- Không có gì! Cậu không nói địa chỉ nhà cho tôi, sao tôi biết đi đâu. Thế nên tôi mới chạy vòng vòng thôi.

Thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt, Tú chẳng đoán cũng không có khả năng đoán ra được, rốt cuộc người kia muốn nghĩ gì. Lại nghe đến chuyện địa chỉ, liền lại ngơ ngơ. Sau đó liền nói.

- Đường XX, hẻm X.

Phúc quan sát đoạn đường mà họ đang đi, đột nhiên của rất nhanh. Không gian lại một mực yên ắng. Tú cố suy nghĩ chuyện Phúc muốn nói là chuyện gì! Hôm qua đúng là một ngày dài, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp khiến bản thân cũng không thể xác định một tình huống quan trọng nhất.

Hay là nụ hôn đó? Tại sao lúc đó hân lại làm nhảm rồi hành động như vậy nhỉ?

Tú liếc mắt nhìn Phúc ngai ngùng. Nếu thật sự hân đang nghĩ đến chuyện đó thì có ý nghĩ gì? Đùa? Rốt cuộc là gì đây? Tên biến thái rắc rối này. Tú cảm thấy toàn thân lại khó chịu, bứt rứt không yên.

- Cậu đã từng yêu ai chưa?

Giọng nói của Phúc trầm trầm, truyền nhanh vào tai Tú. Yêu? Đã từng yêu ai sao? Hình như là....

- Chưa. Tôi chưa từng.

Phúc lại từ tốn nói.

- Vậy em đã từng yêu tôi chưa?

Tú quay sang nhìn Phúc, khá ngạc nhiên. Nhìn Phúc, cậu ta đang thật nghiêm túc, mặc dù ánh mắt chỉ đang tập trung lái xe. Yêu cậu ta? Mình đã từng chưa?

Từ khi cậu ta vào lớp mình, cuộc sống của mình dường như bị đảo lộn tất cả mọi thứ lên. Không biết đó là một sự trùng hợp, hay là một kế hoạch, một sắp đặt của định mệnh. Những lúc mình gặp khó khăn, cậu ta chính là người ở bên mình, cho mình một điểm tựa, bảo vệ mình. Cả những lúc cậu ta không bên mình, mình cũng chỉ nghĩ đến cậu ta. Vậy có phải là mình đã yêu cậu ta không?

Một lúc rồi, Tú vẫn không có động tĩnh. Phúc hồi hộp, chờ mong từng phút để nghe được câu trả lời. Lén nhìn thấy biểu cảm bối rối của Tú, lại nói.

- Nói một cách khá. Nụ hôn đó, em cảm thấy thế nào?

Quả nhiên, chính là chuyện về nụ hôn đó.

- Em có thấy hạnh phúc, vui vẻ, sáng khoái. Hay là khó chịu, gượng gạo?

Tú ấp úng.

- Tôi... Tôi cũng không biết!

Chiếc xe bỗng phanh gấp trên đường. Cả hai người cùng giật khá mạnh về trước. Tay Phúc vẫn đặt trên vô-lăng, mắt nhìn thẳng. Tú bất ngờ, trong đầu nghĩ gì cũng chẳng xác định được nữa. Tú bất giác nhìn Phúc. Phúc trầm mặc vài giây, đưa mắt nhìn Tú.

- Cả cảm giác của bản thân, em cũng không hiểu sao?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tôi Sẽ Luôn Ở Bên Em (8)

Tạ Gia Phúc! Ánh mắt, giọng nói của cậu ta không có chỗ nào là không nghiêm túc. Tú bối rối, không biết trả lời sao là đúng với tình hình hiện tại nhất.

- Tôi..tôi..

Tú bối rối, không dám ngẩng cao đầu nhìn. Chợt nghe vài tiếng động nhẹ, liền nhìn thấy gương mặt Phúc ngay bên cạnh. Tú giật mình bật người dậy, bị Phúc áp sát vào thành xe. Đôi mắt chớp chớp, tim đập nhanh, mặt hơi cúi xuống. Phúc nâng cằm Tú lên, để hai ánh mắt trực tiếp nhìn vào nhau. Nằm trong thế bị động, Tú thật sự không biết làm gì tiếp theo. Ánh mắt Phúc sâu thẳm như đại dương, không tài nào nhìn ra được gì.

- Nếu em không hiểu gì cả thì ngay bây giờ hãy thử kiểm chứng cùng tôi.

Lông mi Tú giật khẽ, người lại càng run hơn, ấp úng không nói thành lời, sợ sệt liền nhắm mắt lại. Trục giác của một người con gái, Tú cảm nhận được Phúc đang đến gần mình, cảm giác rất rất gần. Cậu ta đang định làm gì? Đến khi cảm nhận được cả hơi thở, Tú lấy hết tất cả động lực bình sinh, mở mắt ra. Nụ cười của Phúc hiện ngay trong ánh mắt Tú, Tú cắn môi cắn lợi, rụt rè nói.

- Cậu làm gì vậy?

Đồng thời dùng tay đẩy Phúc ra, nhưng Phúc chống cự. Phúc nắm tay Tú, Tú khẽ giật ra, Phúc lại càng giữ lấy. Bàn tay nhỏ nhắn bị nắm, đặt lên lòng

ngực bên trái, cảm nhận lồng ngực đang đập thật nhanh.

Phúc vẫn nhìn Tú, bằng ánh mắt chân thành, cảm xúc chân thật nhất, từ từ dẫn dắt cảm xúc của Tú.

- Em đã cảm nhận được chưa?

Tú hơi liếc mắt lên nhìn Phúc, lại cúi xuống, bản thân cũng đang cảm nhận được cái loạn nhịp ngay trong lồng ngực của mình.

- Tôi không chắc đó là gì, nhưng tôi cảm nhận được nó rồi!

Phúc nở một nụ cười mỉm.

- Nếu em đã cảm nhận được, thì em nói xem nó như thế nào?

Tú ấp úng

- Nó...nó...

Chợt một nụ hôn nhẹ làm Tú mê mẩn không thể nói thêm gì. Phúc trêu mếu nhìn Tú, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Tú.

- Thích thì nói thích. Không thích thì nói không thích. Không lẽ bản thân nghĩ gì em thật sự không hiểu?

Tú nhìn Phúc, khẽ chớp mắt vài lần, mỉm cười.

- Em thích anh!

Suy nghĩ kỹ lưỡng, nói không chừng đó chính là tình cảm đầu đời của Tú. Nó có vẻ chậm chạp nhưng nó không mơ hồ. Cảm xúc hơi loạn nhưng bây giờ vừa đủ để khẳng định: Tú thích Phúc! Phúc vui mừng khôn siết, ôm chặt lấy Tú, càng lúc càng chặt. Tú cũng hạnh phúc không kể hết.

- Như thế thật tốt!

Phúc ghen ngào nói. Tú gật đầu ưng thuận. Ở bên người mình thật sự thích, thật sự yêu thì không còn điều gì miễn nguyện hơn.

Tú rời khỏi vòng tay của Phúc, Phúc quay trở lại vị trí của mình, ánh mắt không rời Tú một khắc. Tú mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào, chợt tình nghịch hỏi một câu.

- Anh có chắc sẽ mãi bên em không?

Phúc mỉm cười, nắm lấy tay Tú.

- Tôi không dám thề nguyện hay hứa hẹn một điều gì để em phải mong đợi. Tôi chỉ có thể nói: Tôi sẽ luôn ở bên em! Được chứ?

Tú nhẹ nhàng xoay lòng bàn tay, đan xen những ngón tay mình vào bàn tay kia, cười thật tươi.

- Được. Giờ thì mình về nhà thôi!

Hai người ngồi lại ngay ngắn, khởi máy trở về nhà Tú. Chiếc xe dừng trước cửa nhà vài phút, một chiếc xe khác dừng ngay phía đối diện. Phúc đang vui vẻ gỡ dây an toàn, định mở cửa thì bị Tú cản lại. Phúc quay sang nhìn, ngạc nhiên hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Tú chăm chăm nhìn thẳng về chiếc xe đó, bỏ lơ câu hỏi của Phúc. Phúc lặng thin quan sát chiếc xe đó, tự tìm hiểu câu trả lời cho câu hỏi của mình.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sóng Gió (1)

Chiếc xe đó dần có động tĩnh. Trong chiếc xe, một người trẻ khoảng hai mươi tám đến ba mươi tuổi nhanh nhẩu bước ra, chạy vòng sang mở cửa phía bên kia. Tiếp đến là một người trung niên bước ra, mặt trông rất nghiêm. Phúc quan sát được như thế, nhìn sang Tú, gương mặt hiện vẻ thất thần liền đoán ra: có lẽ người vừa bước xuống là ba của Tú!

Tú giữ nguyên biểu hiện một lúc, quay sang Phúc mỉm cười.

- Vào thôi!

Phúc mở cửa xe cùng một lúc với Tú. Có một chút tiếng động nhưng cũng gây sự chú ý đến ông Luru đang đi vào nhà, ông quay lại nhìn. Phúc cùng Tú đứng trò chuyện vui vẻ một lát, rồi Phúc lái xe đi. Tú quay người lại thì thấy ông Luru đang đứng đó, hơi lo lắng, cúi mặt xuống. Ông Luru không nói gì, đi vào nhà.

Đang lo việc làm ăn, chợt nghĩ đến Tú và người thanh niên hồi chiều đứng trước nhà. Trông rất vui vẻ, tình tứ, có lẽ là bạn trai của Tú. Quan trọng không phải ở đó, mà là... Người thanh niên đó trông rất quen! Nếu nhìn qua loa, chắc chắn sẽ chẳng phát hiện gì, nhưng nhìn một lúc thì... Ánh mắt, gương mặt đó thật sự rất giống với một cô nhân. Ông Luru ngồi đắm chiều suy nghĩ, bà Luru ở bên ngoài gõ cửa mãi vẫn không hay.

- Ba nó à! Ba nó!

Không có động tĩnh gì, bà Luru bèn mở cửa phòng đi vào. Bà tiến đến rất gần ông Luru, nhưng ông vẫn không có động tĩnh gì, cứ đắm chiều suy tư rất lâu.

- Ba nó à! Ông không bị làm sao chứ?

Bà Luru vỗ vai ông, ông chợt nhìn bà. Vẻ mặt bà có vẻ lo lắng, ông thở ra một hơi.

- Không có gì.

Bà Luru mỉm cười.

- Vậy xuống dùng cơm đi. Tú nó tắm xong rồi.

Ông Luru gật đầu.

- Được!

Hai người đi xuống phòng ăn, thức ăn đều bày ra sẵn. Tú cũng vừa xuống kịp, ngồi vào ghế, nhìn thức ăn bụng lại sôi sục lên. Vui vẻ cầm đũa lên, nhưng chưa thể gấp thức ăn vì ông Luru vẫn chưa động đến đũa. Tú hơi nũng nịu nói.

- Ba, sao chưa ăn đi?

Bà Luru trừng mắt Tú một cái, Tú liền rụt cổ không dám nói gì thêm. Ông Luru động đũa lên, Tú liền vui vẻ gấp thức ăn. Bà Luru cũng không nói gì. Không khí khi ăn thật ảm đạm, nhạt nhẽo.

- Tú.

Ông Luru chợt lên tiếng, một điều mà rất ít khi ông thực hiện khi ăn. Trong các bữa ăn, chưa bao giờ ông lại bắt chuyện, đặc biệt với Tú. Tú hơi lo lắng, chần chừ một lúc, mới đáp.

- Sao ạ?

Ông Luru dừng lại hoạt động ăn, nhìn Tú, hỏi.

- Cậu ấy là ai?

Tú nghĩ chắc là ông Luru đã thấy Phúc, nhưng vẫn giả ngây hỏi lại.

- Ai ạ?

- Cái cậu vừa đưa con về?

Tú cười khò.

- À, bạn cùng lớp với con thôi.

Tú lại cậm cụi ăn, vừa lo lắng về những câu hỏi tiếp theo. Ông Luru trước giờ sẽ không bao giờ bỏ dở một sự việc gì đó giữa chừng. Nên trả lời gì tiếp theo khi ba mình sẽ hỏi đây! Nếu nói ra Phúc là bạn trai mình thì sẽ có sóng gió gì ập tới đây chứ?

- Chỉ là bạn cùng lớp? Vậy tại sao đêm hôm qua lại không về, sáng nay còn tình tứ như thế?

Tú bị nắm thóp, đầu óc hơi rối, suy nghĩ một chút, liền cười.

- Ấy, ba có nhìn nhầm không? Tình tứ gì chứ?

Ông Lưu vẫn không nao núng một chút nào, ông biết chắc chắn đứa con non nớt của mình đang nói dối, vẫn bình tĩnh hỏi.

- Thế nói ta nghe cậu ta là ai?

Tú thật sự không biết phải giải đáp thế nào nữa, im bất một lúc.

- Con đã nói rồi. Là một người bạn cùng lớp.

- Vậy sao hai đứa lại ở với nhau?

Ông Lưu vẫn không từ bỏ, giọng lại càng ngày càng lạnh.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Sóng Gió (2)

Vừa mới yêu nhau, không nên để cha biết. Tú đành lại tìm kiếm một cái lí do gì logic hơn một chút. Giấu đi cái bối rối, Tú cười nói thật tự nhiên "Ba nhớ Giang Thanh chứ?"

Ông Lưu không thay đổi một cử chỉ sắc thái nào. Tú liền quay sang mẹ, cố gắng tìm chỗ dựa. "Mẹ nhớ nó chứ?"

Bà Lưu gật đầu, cười. Tú lại tiếp lời. "Đó. Chính nó. Hôm qua là sinh nhật nó, lớp con tổ chức chơi ở tận bãi biển. Đường xa xa xôi, phương tiện lại không đủ nên ở lại một đêm. Sáng nay thì người nào gọi xe người đấy đến chở. Con sợ phiền ba nên không gọi, thế là cái cậu ấy bảo chở con về. Vậy thôi." Tú gấp thức ăn thật tự nhiên, tuyệt đối không để lộ sơ hở. Ông Lưu im lặng, tiếp tục ăn. Tú cứ tưởng vượt qua hoạn nạn, không ngờ.

"Cậu ấy là ai?" Bà Lưu lại tò mò về Phúc.

"Con đã bảo rồi, cậu ấy là bạn cùng lớp!"

"Không phải. Ý mẹ là tên cậu ấy ấy?" Bà Lưu không kìm được nổi tò mò khi nhắc về người đó. Tú cũng đành nói rõ ràng. "À cậu ấy là Tạ Gia Phúc."

Ông Lưu chợt dừng đĩa. Cả hai mẹ con nhìn thấy, đều ngạc nhiên. Riêng Tú thêm chút lo sợ. Không phải lại có chuyện gì đó chứ? Bỗng dưng thức ăn vẫn chưa ăn hết, ông Lưu lại rời bàn trở về phòng làm việc. Hai mẹ con ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai biết chuyện gì xảy ra. Tính ông Lưu vẫn luôn kì quái như vậy, đành chịu. Hai người lại bắt đầu ăn tiếp.

Nghĩ đi nghĩ lại, đây chắc chắn không phải một sự trùng hợp, mà là sự thật. Nếu thật sự là như vậy thì đây là một kế hoạch được dàn dựng lên. Ông Lưu hắc một hơi, ngã người vào ghế, nhắm mắt lại. Chợt mở hé mắt trông rất phiền muộn một hồi. Thời gian tới có phải sẽ nhiều chuyện xảy ra không?

Ông Lưu hôm nay có một cuộc hẹn cùng đối tác. Một người rất có tiếng, chủ một tập đoàn tiếng danh lưng lẩy. Một người đàn ông cao lớn, mặt trông rất nghiêm, cùng hai trợ lý tiến vào phòng họp tại công ty Lưu gia. Ông Lưu kính cẩn đứng dậy nghênh tiếp. "Chào ông. Lâu lắm không gặp!"

Người đàn ông đó nở một nụ cười mỉm, gật đầu đáp. "Lâu rồi không gặp."

Ông Lưu vui vẻ, đưa tay chỉ người đó ngồi xuống ghế. Người đàn ông đó ngồi xuống trịnh trọng. "Hôm nay được hẹn gặp mặt, chắc hẳn bạn cũ có chuyện muốn bàn bạc!"

Ông Lưu gật đầu. "Đúng là như vậy! Đến tận bây giờ, cũng chỉ có anh Dương đây là giúp được tôi. Lão Tạ xuất hiện rồi!" Từ ánh mắt đến từng cử chỉ nhỏ trên khuôn mặt cũng như trên cơ thể nhìn thoáng thì không tài nào phát hiện ra, nhưng chỉ người nhanh mắt như ông Lưu mới phát hiện ra - đối phương đang rất ngạc nhiên.

Tú đi học rất bình thường, chỉ là sau vài ngày hai người lại không nói chuyện gì với nhau. Cái đó làm Tú hằng đêm trằn trọc đến không ngủ được. Không biết có phải hôm đó chỉ là một câu đùa giỡn thoáng qua hay không mà Phúc lại đột nhiên không nói một lời với Tú. Lúc ở lớp thì nằm dài lên bàn ngủ, đến khi ra chơi thì biến đâu mất? Tại sao lại thế? Lấy hết can đảm bình sinh, Tú quyết tâm hôm nay phải nói chuyện rõ ràng.

Từ lúc trong lớp Tú đã không rời mắt khỏi Phúc dù chỉ không phải không không không không không một giây chớp mắt. Vừa chuông reo ra chơi, Tú đã liền bật dậy, đứng ngay cạnh bàn Phúc, chỉ chờ y bật dậy thì túm lại.

Nói là ngủ chứ thật ra cũng chỉ chợp mắt nằm nghỉ hiu hiu thôi, nghe tiếng chuông, Phúc liền bật dậy. Chỉ chờ có lúc này, Tú liền nắm lấy tay Phúc.

"Chúng ta cần nói chuyện!"

Phúc mới ngóc đầu lên, mơ mơ màng màng bị nắm tay, hơi khó chịu đặt tay ra, lại bị nắm lại. Tú nhất quyết lần này phải nói cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Sóng Gió (3)

Bị giữ chặt tay, Phúc nhìn lên đối phương, ai lại có thể hành động như vậy. Định buông miệng chữ ừ ừ nhưng thấy Tú trông rất nghiêm túc lại thôi. Tú thấy Phúc đã nhìn mình, tỉnh táo, không nói lời gì, chỉ nắm tay rồi kéo đi thôi. Thân thể Phúc không chống cự gì, đôi chân chỉ rầm rập làm theo. Hai người họ trong im lặng nhưng lại được chứng kiến bởi tất cả những ai còn trong lớp, cả Giang Thanh và Di Uyển.

Nói không có gì quan trọng cũng không đúng, hành động này chính là điều kì lạ nhất từ trước đến nay. Người con gái như Tú, không cần làm gì cả, chỉ ngồi yên một chỗ liền có hai ba anh chàng đến tỏ tình. Lần này, không biết ngọn ngành thế nào, người con gái nghìn người hâm mộ lại kéo tay một anh chàng đi. Không lẽ có ân tình!

Lớp xôn xao một lúc. Di Uyển không suy đoán được gì, định quay sang tám chuyện với Giang Thanh một chút, lại thấy mặt Giang Thanh tối sầm lại, ánh mắt chăm chú vào những trang giấy trước mặt lại tỏ vẻ tức giận. Nhìn một lúc, Giang Thanh liền đẩy ghế đứng phắt dậy bỏ chạy đi, khiến Di Uyển giật mình một phen.

Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra! Giang Thanh đi một bước chạy ba bốn bước đuổi theo.

Sân sau, Tú mặt đối mặt với Phúc, nói chuyện thật rõ ràng, rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì, muốn làm gì phải làm cho ra lẽ. Tú nhìn Phúc chăm chăm, nhưng anh lại nhìn lảng lảng đi nơi khác.

"Phúc." Tú nghĩ ngợi một lát không biết nên bắt đầu từ đâu, rồi bản thân vô thức gọi tên đối phương. Phúc im lặng.

"Tạ Gia Phúc." Gọi hết cả họ cả tên, ánh mắt vẫn đắm chiêu nhìn ra xa xa đó. Đang đùa hay sao vậy? Tú bắt đầu nổi điên lên.

"Được, nếu cậu cứ im lặng thì tôi sẽ nói. Mấy ngày trước cậu vừa nói với tôi, cậu yêu tôi, cậu sẽ ở bên tôi. Rồi giờ là sao? Tôi đứng trước mặt cậu, cậu cũng không dám nhìn tôi sao? Rốt cuộc cậu đang muốn làm gì? Đang nghĩ cái gì vậy hả?" Câu cuối, Tú hơi cao giọng, thể hiện sự bức tức trong lòng. Đối phương dường như bị điểm huyệt, im lặng, đứng trơ ra. Tú chịu đựng, bản thân tự kiềm nén cảm xúc lại. Được một mình tôi nói cũng không sao!

"Đêm đó, cậu hôn tôi, cậu trèo lên giường tôi ngủ. Sáng hôm sau cậu nói cậu yêu tôi. Tất cả chỉ là một trò chơi cậu dựng lên đúng chứ? Tại sao cậu không nói gì đi hả?" Tú dường như hét lên, cô đẩy người Phúc một cái, ánh mắt Phúc liền chuyển hướng nhưng vẫn không có hình ảnh Tú trước mặt. Tú tức muốn phát khóc.

"Mấy đêm rồi tôi không ngủ. Tôi không nghĩ cậu lại lạnh nhạt với tôi như vậy! Nhưng không ngờ..." Mắt Tú đỏ lên, ngấn nước, nhìn đi hướng khác một chút, Tú cố kiềm lại bản thân. Hít một hơi sâu, Tú nói tiếp.

"Không sao. Cũng tốt. Chỉ là chơi cho vui. Do tôi, do tôi hy vọng quá nhiều. Có lẽ hôm đó chỉ là một giấc mơ! Một giấc mơ mà bản thân tôi tham lam dựng nên." Tú gạt nước mắt, định bỏ đi thì cả người cô liền va đập mạnh về trước.

"Xin lỗi!" Hai chữ nhẹ nhàng thốt ra, len lỏi vào tâm trí Tú, cô hơi bất ngờ. Cảm giác thân thuộc này trở lại, hơi ấm từ từ truyền sang, vòng tay siết chặt mạnh mẽ. Tú im lặng, chờ đợi những lời tiếp theo. Nhưng một lúc lâu Phúc cũng không nói lời nào. Tại sao lại im lặng như thế? Không lẽ có cả chuyện không thể nói cho Tú biết. Dù gì hai người cũng đã quyết định trở thành một nửa của nhau. Hay do tình cảm này quá mới, chưa sâu đậm? Cũng phải!

Tú chợt cảm nhận bàn tay ấy đang vuốt mái tóc của mình, cô ngáp ngừng ngược mặt lên. Ánh mắt Phúc hơi trùng xuống, đôi hàng mi dài khẽ run run, hơi thở không gấp gáp, dường như rất bình thường nhưng sao lại toát lên một nỗi buồn miên man vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Sóng Gió (4)

Gió thổi vô tình, khẽ làm đôi chân Tú run lên vì lạnh. Thời tiết chính là thất thường như thế. Tú có rất rất là nhiều suy nghĩ trong lòng muốn nói ra hết, nhưng nhìn Phúc lại không còn đọng lại một suy nghĩ trong đầu, chỉ thấy cảm xúc cũng dần trở nên trầm lắng. Tú cứ nhìn Phúc, nhìn sâu vào ánh mắt đó, nó đẹp tuyệt mỹ. Phúc cũng đang nhìn, nhìn người con gái bé nhỏ trước mắt, chỉ trách thâm bản thân không có một định mệnh tốt đẹp hơn, không thể ôm cô ấy chặt hơn và không đủ sức, không tự tin sẽ bảo vệ cô ấy tốt nhất. Có suy nghĩ, nếu sau này cô ấy chịu nhiều đau khổ thì bản thân sẽ sống như thế nào? Im lặng nhìn cô ấy một lúc, ánh mắt long lanh ấy nó sẽ còn trong sáng về sau chứ?

Phúc cúi xuống, mặt cạ vào mặt Tú, vòng tay lớn siết chặt hơn, nhắm mắt lại thở dài, nói. "Xin lỗi, những ngày qua đã hành động như vậy!"

Cuối cùng, cũng nói được một câu ra hồn, lòng Tú vui mừng hơi một chút, khoe môi hơi cong lên, định nói "Không sao" nhưng không kịp.

"Bây giờ, em không cần nói gì. Cứ đứng yên trong vòng tay của tôi, tôi sẽ nói." Tú không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không, nhưng từng câu nói, từng mệnh lệnh nhỏ cô sẽ làm theo. Dừng một chút, giọng nói trầm trầm âm âm truyền vào tai Tú. "Tôi có nỗi khổ, không thể nói ra được với em. Xin em đừng giận! Tôi đã làm em buồn, làm em khóc, làm em suy nghĩ, làm em phải phát sốt lên. Xin em đừng oán trách tôi. Và điều đặc biệt, xin em đừng rời xa tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện mất em tôi sẽ như thế nào, vì tôi không bao giờ muốn mất em! Tôi nói chắc chắn điều đó! Vậy nên, thời gian này, thời gian tôi, em chỉ cần trầm lắng ở bên tôi. Rất đủ rồi! Chuyện này với em có lẽ sẽ thiệt thòi, nhưng có thể vì tôi em cố gắng một lần được chứ? Xin em đấy!"

Phúc lại siết chặt vòng tay trong phút chốc đã hơi có khoảng cách. Tú nghe rõ từng câu, từng chữ từ miệng Phúc phát ra, vang vọng và lắng đọng trong tâm trí. Những câu nói vừa nghe đã cảm thấy âm lòng, nhưng sâu sa lại chứa đựng một nỗi niềm tựa là biển. Mặc kệ, chuyện đã thế này, anh ấy đã cố gắng nói được nhưng thế, phần mình sao lại không thể không cố gắng chứ? Tú suy tư một lúc rồi kiễng chân hôn nhẹ lên má Phúc. "Em không biết và bây giờ cũng không cần biết anh đang nghĩ gì, hay tương lai sẽ xảy ra những gì. Nhưng em hứa, em sẽ cố gắng vì anh, chỉ vì anh mà làm theo những điều anh nói! Tuy nhiên, tôi thiếu nhất anh cùng phải nghĩ đến em, nghĩ cho em và vì em. Được chứ?" Tú nở nụ cười nhìn Phúc. Khoe môi anh cũng dần cong lên.

"Được. Anh hứa với em!" Tú gật đầu, rồi dúi vào lòng ngực ấm áp của Phúc. Những khúc mắt trước kia không còn là gì cả!

Bầu trời xanh xanh tưởng chừng lại vỡ vụn ra từng mảnh, trước mắt đang sáng bỗng nhiên lại tối sầm lại. Cảm giác đau khổ tột cùng. Giang Thanh chạy đi. Họ yêu nhau rồi sao? Họ còn ở bên nhau thân thiết như vậy? Rốt cuộc nó có cái gì mà đến tột hai ba người chạy theo nó? Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Ông trời ơi, ông bị mù đúng chứ? Giang Thanh vừa chạy vừa khóc, vô tình lại ngã quỵ xuống. Tôi làm gì sai? Tôi làm gì sai chứ? Giang Thanh khóc suốt một lúc, mới tự mình gạt đi những giọt lệ yếu đuối. "Không được! Mình sẽ không để những chuyện này lại xảy ra một lần nữa. Mình phải nắm chắc những thứ thuộc về mình!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sóng Gió (5)

Những ngón tay đan xen vào nhau, bước chân đồng loạt, ánh mắt lén lén liếc nhìn nhau. Không cần nói những lời nói ngọt ngào chảy nước, cũng thể hiện được sự hạnh phúc qua đôi mắt càng lúc càng trở nên long lanh hơn. Đôi khi, đi trong hàng người quá đông, không tránh khỏi sự chen lấn, cơ thể cao lớn đó nhích chân nhanh hơn một bước, tay đồng thời kéo thân Tú ẩn lại đằng sau. Cảm giác được che chở đó, chẳng còn từ gì để diễn thành lời nữa.

Hai người đi về lớp. Gần đến trước cửa, Tú cố ý rút tay lại, nhưng người kia chẳng nói gì, lại cứ như thế lạnh lùng giữ chặt tay kéo vào lớp. Cửa chính mà tiến vào. Người mất tinh thấy mùi đường ngọt, không chịu được liền hét lên, tập trung sự chú ý của bấy lâu ong ruồi xung quanh hú hét thêm. Tú chột đó mặt, cố gắng rút tay lại, Phúc lại cứ như cục đá, không một cảm xúc băng qua hàng ghế cũng như bỏ ngoài tai tiếng ồn ào của bọn ong ruồi ở đây. Bao nhiêu câu nói chen lẫn nhau dồn vào tai Tú "Hai người yêu nhau rồi sao?", "Hai người yêu nhau bao giờ thế?", "Năm tay chặt như vậy không sợ ấm mồ hôi của nhau sao?", "Hai người lo ra mắt đi nhé!". Di Uyên cũng hí hửng, liếc nhìn Tú la to "Tú nợ tao một trâu nhé!". Tú trừng mắt nhìn Di Uyên một cái, rồi thẹn thùng quay đi. Ngang qua bàn Giang Thanh, thấy mặt Thanh sa sầm lại, Tú cúi đầu không dám ngẩng lên.

Đến trưa, căn-tin lại ngập người. Uyên riu rít bám lấy Tú, hỏi lấy hỏi để, Tú chưa kịp trả lời câu này, câu khác lại ập đến, vừa ngại ngùng vừa lúng túng không nói lên lời. Thanh đi ở đằng sau, tai nghe thấy biết bao nhiêu câu hỏi ngớ ngẩn, không khỏi khó chịu. Với lại, vấn đề Phúc Tú quen nhau thật không thể lọt tai cô chút nào. Bàn tay cứ nắm lại mở ra, kiềm chế sự ghen ghét trong tâm, Thanh tiến tới, không cao giọng, không quát tháo nhưng vừa nghe là cảm thấy sợ sợ "Chuyện này vui lắm sao? Đáng nghe lắm sao?", rồi bước chân nhanh hơn, vượt lên hai người. Tú, Uyên dừng lại, Uyên hơi cau mày, nói "Nó sao thế nhỉ?".

Tú đã để ý từ lúc bước vào lớp, Thanh đã không thoải mái chuyện gì đó, ngại hỏi cũng không muốn tò mò quá nhiều, khẽ cười lắc đầu. Uyên lại tiếp tục tra hỏi Tú suốt quãng đường xuống căn-tin. Vừa đến chỗ, Tú chợt nhớ ra nãy giờ không thấy bóng dáng của Phúc đâu, ngó nghiêng ngó dọc. Uyên ngoác ngán nhìn cảnh chen chúc, đông đúc ở quầy bán, thở dài. Vừa chán nản như thế lại nhìn thấy Phúc, trên tay bụng hai khay thức ăn, vỗ vào tay Tú liên hồi. Tú đau nhói la lên "Đau! Cái con này mày nổi con à?". Uyên phản kích "Phúc kia. Phúc kia." Nghe cái tên quen thuộc, cái tai của Tú cùng đôi mắt

thích ứng thật quá nhanh đi. Vừa nghe xong Tú cũng vừa thấy Phúc đặt hai khay thức ăn xuống bàn. Hắn ngồi xuống, yên lặng một chút rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Chợt cảm giác ngọt ngào vưon trên đầu lưỡi, Tú khẽ mỉm cười.

Uyển bị người ta ném đường mật vào mặt, ganh tỵ đến chết được, thả tay Tú ra, đẩy đẩy sau lưng Tú "Còn không mau đi đến chỗ người ta đi? Đang ngóng cô kia!" giọng có chút châm biếm. Tú liếc mắt nhìn Uyển một cái, bật cười thành tiếng "hìhì", điệu cười trông rất bình thường nhưng thật sự là một nụ cười hãnh diện, ra vẻ. Uyển vung tay và vào mặt Tú một cái, tiện miệng chửi "Con ả này! Chết đi!". Tú không bận tâm, liền đi đến chỗ Phúc. Uyển đứng lại thờ dài. Thế gian này thật bất công với tôi, hic.

Nhìn Phúc ngó qua ngó lại nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nhìn ra bạn gái hắn đang trước mặt, Tú có chút vui vui trong lòng. Đúng lúc muốn làm một điều bất ngờ!

"E hèm." Tú đứng ngay cạnh bàn, liếc mắt nhìn Phúc. "Chờ ai vậy?"

Phúc nghe tiếng, nhìn lên, vẻ mặt không lộ rõ điều gì, nhưng môi có khẽ cong lên. Phúc chợt cúi xuống bắt đầu cầm thìa lên ăn cơm. Định tạo cho hắn một bất ngờ, không ngờ lại bị hắn làm cho bất ngờ lại. Thái độ đúng xấu xa! Tú vẫn làm bộ. "Chỗ này không ai ngồi chứ?"

Phúc không nói, chỉ khẽ lắc đầu. Thái độ quá xấu! Tôi mà cậu cũng dám lơ sao? Tú có chút giận dữ, kéo ghế hơi mạnh tay thể hiện thái độ. Phúc liếc nhìn lại thôi. Tú ngồi xuống, im lặng nhìn Phúc, một lúc rồi hắn vẫn cặm cụi ăn, cục giận to thêm một chút. Thái độ cực xấu! Con người này đúng là không thể chịu nổi. Tú vẫn cố gắng bắt chuyện trước, "Cậu ăn nhiều rồi? Tôi thấy cặn đống thế chắc tôi không ăn được gì rồi!" Tú làm bộ than vãn, thờ dài.

Trên bàn bỗng dưng có cử động, khay thức ăn kia chạy chạy sang hướng Tú, dừng ngay trước mặt Tú. Tú kiềm ném niềm vui trong lòng chỉ cười mỉm, nếu không kiềm có thể hai khóa môi đã nâng lên đến vành tai. Phúc nhìn Tú, nụ cười liền méo xuống. Tú không thêm động đũa. "Sao vậy?" Mãi mới nói được câu cụt ngủn như vậy. Tú giả bộ ngây thơ "Sao là sao?"

"Không ăn?" Vẻ mặt hắn không thay đổi gì cả, lạnh lùng nhìn vào Tú.

"Cái này cho tôi đó à?" Tú vẫn muốn moi vài câu nói từ miệng Phúc. Hắn cứ lạnh lùng như vậy không được! Trên bàn lại có cử động. "Nếu cậu không ăn..." Phúc dùng ba ngón tay, kéo khay lại. Đúng là tên cứng nhắc! Tú vội dùng tay bê khay lên, lại hạ xuống trước mặt mình. "Ai bảo thế?"

Phúc rút tay lại, tiếp tục cầm thìa lên, vội thốt ra một lời "Rắc rồi!", rồi ăn tiếp. Tú nghe không lọt tai hai chữ ấy, khó chịu gắt lên "Này!", sau đó cũng ăn một cách miễn cưỡng.

END CHAP

Còn theo dõi truyện với tốc độ rùa bò của con tác giả làm biếng này không? :(

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sóng Gió (6)

Hai người lại ngồi ăn trong sự im lặng. Tú cảm thấy hôm nay bình yên đến lạ thường. Thường lệ thì giờ này tên Dương Thắng đó đã tìm đến Tú. À mà thôi, không có sự xuất hiện của hắn, cuộc sống của Tú bình yên hơn vô cùng. Giờ này cũng không phải giờ Tú lo lắng cho con người điên rồ đó.

"Chỗ này có ai ngồi không?" Một khay thức ăn nhẹ nhàng lên bàn, cùng với giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng. Phúc vẫn ăn, không thêm chú ý đến, Tú ngược lên nhìn. Là Giang Thanh, liền lắc đầu. "Ngồi đi." Tú vui vẻ bảo Giang Thanh ngồi xuống. Giang Thanh ngồi cạnh Phúc, Tú có cảm thấy hơi lạ như không nói gì. Cũng là bạn cả thôi.

Lúc đặt khay thức ăn xuống, tay Giang Thanh có chạm nhẹ vào tay Phúc, hắn liền hất tay đi. Tú có nhìn thấy, chỉ liếc nhìn thấy, lại im lặng ăn cơm. Giang Thanh cảm thấy hơi hực hức với thái độ đó của Phúc. Cũng chỉ là vô tình thôi, có cần tỏ thái độ vậy không?

Giang Thanh vừa ăn được vài miếng, Phúc vội vàng đứng dậy "Tôi ăn xong rồi, về lớp trước nhé!" Tú nhìn khay thức ăn vẫn còn khác nhiều của Phúc, ngược lên nhìn với vẻ khó hiểu, nhưng Phúc đã vô tình bỏ đi. Tú lại im lặng. Giang Thanh nhìn thấy bóng dáng Phúc đã không còn ở trong căn-tin, liếc mắt có chút sát khí nhìn Tú. Trông Giang Thanh giận dữ chốc lát, rồi tỏ vẻ hứng thú hỏi Tú "Bao lâu rồi?"

Nghe câu hỏi của Thanh, Tú ngạc nhiên nhìn. Từ đầu giờ cứ thấy Thanh trông rất lạ, Tú không dám hỏi gì, bây giờ thấy Thanh trở lại bình thường một chút, còn vui vẻ hỏi chuyện Tú, Tú khẽ vui. "Khoảng hơn một tuần"

"Hơn một tuần, hơn một tuần" Thanh lăm lăm trong miệng. Là khoảng thời gian Tú bỏ đi gần đây, thì ra Phúc là người tìm ra Tú. Thanh ngồi suy đoán được vài chuyện. Trông Thanh tự nhiên thật chăm chú suy nghĩ, Tú lại im lặng.

"Tú này!" Tú nhìn Giang Thanh ngạc nhiên. "Mày có xem tao là bạn không?" Bỗng nhiên Thanh hỏi một câu thật kì lạ, khiến Tú bất ngờ lại thêm kinh

ngạc hơn. Thanh hỏi như vậy, thế trước giờ bọn họ vẫn chưa là bạn sao?

Tú hơ bắt ngờ, nhưng không lưỡng lự đáp chắc nịch "Mày là bạn thân của tao mà!" Thanh nhìn Tú, hai người lặng im một lúc. Thanh bỗng nở nụ cười, quay lại việc ăn của mình, không nói gì thêm. Tú lại cảm thấy Thanh đang giấu chuyện gì đó, tạm không nói được. Cũng chỉ đành im lặng.

Tú về nhà vào chiều tà. Căn nhà yên tĩnh vô cùng. Tú bước lên lầu, đến gần cửa phòng mình thì thấy cánh cửa mở toang. Tú cảm thấy lạ, hồi sáng lúc cô đi học đã đóng cửa cẩn thận rồi. Nếu là mẹ Tú có vào dọn dẹp thì cũng cẩn trọng đóng cửa. Hay là bà đang dọn dẹp? Giờ này đâu phải giờ của bà làm việc đó? Tú đứng lại suy nghĩ một lúc. Nhà yên tĩnh, không có ai hết, không một tiếng động, cửa phòng cô lại mở toang, nhưng cũng không một tiếng động.... Có trộm?

Suy nghĩ khá logic, Tú tự khen bản thân trong giây lát rồi tập trung vào hiện tại. Tên trộm này cũng ngu lắm mới vào phòng không có cái gì cả là phòng Tú. Tú thập thò, tiến vào phòng. Càng lại gần, Tú càng hồi hộp đôi chút. Cô chưa gặp tình trạng nhà có trộm bao giờ, trong tay cô lại chẳng có gì phản kháng được. Cùng lắm cô liều mạng với hân. Cô còn hăm răng mà.

Tú bất giác bậm môi, từ từ tiến vào phòng, nhìn thẳng vào trong giường ngủ, không có ai cả. Nhìn chệch sang tủ quần áo, không có tiếng động lục lọi. Tú nhẹ nhàng tiến vào sâu hơn vào phòng, cô này giờ chỉ đứng ngoài cửa thôi. Cô vừa bước vào, chợt có cơn gió khiến cánh cửa di chuyển một đoạn, kêu lên "kétttt" khiến tim Tú muốn rơi ra ngoài.

"Luu Diễm Tú." Chợt có tiếng người gọi, làm Tú giật bắn hết lên. "Á...á...á....um...um..." Tú vừa la lên thì bị bịt miệng lại. Theo bản năng Tú vùng vẫy kháng cự.

"Bình tĩnh. Bình tĩnh. Là anh mà." Người đó thấy Tú vùng vẫy, có chút hốt hoảng, vội trấn an Tú. Người đó thả tay ra, xoay người Tú lại hướng mình "Là anh mà."

Tú mở to mắt nhìn người trước mặt mình, trầm trồ "Dương Thắng?"

Dương Thắng đứng trước mặt Tú, mỉm cười. Bất động một lúc, Tú lại hốt hải, lớn tiếng nói. "Sao anh lại ở đây? Anh vào phòng tôi là có ý gì? Hả? Anh định giờ trò biến thái à?" Tú còn vung tay đánh Thắng, đẩy hân ra ngoài.

Thắng hơi quỳnh lên trước thái độ của Tú, chân tự lui lại khi Tú tiến tới. Thắng không kịp nói gì thì đã bị đẩy ra hành lang. Đúng lúc đó, mẹ Tú bung một khay hoa quả tiến đến. "Cậu Thắng! Tú!" Bà gọi tên hai người, hai người đều nhìn sang.

Tú nhìn thấy mẹ, ngạc nhiên, vô thức kêu lên một tiếng "mẹ". Cô cứ nghĩ không có ai ở nhà chứ! Mẹ Tú đi đến, tươi cười "Cậu Thắng, tôi có chuẩn bị một ít bánh trái, mời cậu dùng." Thắng nhả nhận cười, không đáp. Mẹ Tú liền chuyển ánh mắt sang nhìn Tú, nhấn mày nói "Con bé này về nhà cũng không chào hỏi khách một tiếng nữa. Hành động vừa này là gì đây?"

Khách? Tên Dương Thắng tự mò đến đây làm khách sao? Tú cau mày, đảo mắt nhìn hân một vòng. Ăn mặc trông rất chỉnh tề, lịch sự. Nhìn sang mẹ mình, chuẩn bị cả bánh trái tiếp đãi. Vậy hân ta đến đây làm gì? Tú cau có nói "Mẹ bảo con chào hân? Còn lâu. Con chưa đánh cho hân một trận đám bước vào phòng con là may lắm rồi!"

Mẹ Tú trừng mắt, găm gù nói "Con mà dám đánh cậu Thắng, mẹ sẵn sàng chặt tay con." Mẹ Tú đưa khay bánh trái cho Tú, giọng răn đe "Tiếp đãi cậu ấy cho tốt." Tú giận dữ không chịu đón lấy khay thức ăn đó, nhưng với ánh mắt sắt thép của mẹ cô, cô ngượng ép nhận lấy. Còn bảo cô tiếp đãi tốt? Cô sẽ nghĩ cách sau.

Dương Thắng này giờ chỉ đứng xem hai mẹ con Tú bàn luận về người khách là hân, hân mỉm cười vui vẻ.

END CHAP.

Các đọc giả thân yêu thi cử thế nào rồi ạ? Theo dõi truyện chứ :v

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sóng Gió (7)

Thấy nụ cười của Thắng, Tú trừng mắt nhìn anh ta rồi, tỏ ra không quan tâm, lạnh nhạt đi vào phòng. Bước vào trong, theo thói quen Tú dùng chân đóng cánh cửa lại, nhưng bị mẹ cô cản. Mẹ Tú gằn giọng "Con không nghe mẹ vừa nói gì à?"

Tú không đáp, không dùng chân đóng cửa nữa, một mạch đi vào trong. Mẹ Tú quay sang cười nịnh nọt "Cậu cứ vào chơi". Dương Thắng lễ phép cúi đầu, mỉm cười đi vào trong. Tú đặt khay bánh trái xuống bàn, quăng cặp lên bàn, đi vào phòng tắm mà không thèm để tâm đến một nam nhân trong phòng mình. Chắc cô ngầm nghĩ được, trong nhà cô hân ta không thể tỏ ra quá thân mật được. Tú bình thản như không có chuyện gì. Tắm tấp xong Tú đi ra, Thắng ngồi vắt chéo chân tại bàn nho nhỏ ở góc phòng, tay đang cầm một quyển tiểu thuyết, sắc mặt không biểu hiện điều gì.

Khi cánh cửa phát ra tiếng động khẽ, Thắng có liếc mắt lên nhìn, rồi lại nhanh chóng chăm chú quyền sách mà trước giờ bản thân vẫn cho là ngu ngốc lên xem xét. Tú tiến lại bàn, tự nhiên gấp một miếng bánh bỏ vào miệng, nhìn về mặt không một chút cảm xúc của Thắng nhìn chăm chăm quyền tiểu thuyết yêu dấu của mình, Tú khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Ngồi xuống ghế đối diện, Tú lại tự nhiên gấp một miếng ăn ngon lành. Quan sát về mặt của Thắng, hần mẩn mê quyền tiểu thuyết một hồi, lật được vài trang đầu rồi hơi nhăn mày bỏ xuống bàn, Tú nhận ra vẻ không thích thú của hần. Quyền tiểu thuyết chưa đặt xuống bàn, Tú đã giật lấy, trừng mắt nhìn Thắng. "Anh đừng động vào báu vật của tôi."

Bị giật quyền tiểu thuyết ngay trên tay, Thắng ngược lên nhìn Tú, hơi cau mày. Hần đang không hiểu, tại sao một thứ ngu ngốc như vậy Tú lại xem là báu vật? Có chút thú vị, đôi chân mày hần giãn ra, ánh mắt hiện lên ý cười, hỏi "Em mà xem nữa thứ ngu ngốc thế này sao?"

Hai chữ "ngu ngốc" nghe không lọt tai, nhưng đối với kẻ không hiểu biết gì về thú vui như Dương Thắng, Tú không chấp hần. Một chút tức giận nhanh chóng tiêu biến. Tú mẩn mê quyền tiểu thuyết, tay sờ sờ bìa của nó, cô thận trọng đưa nó về kệ sách của mình. Quay lại ghế ngồi, Tú nhìn Thắng nghĩ hoặc. Vài ngày trước còn đối xử tàn bạo với cô, hôm nay lại chạy đến tận nhà, ăn mặc chỉnh tề, không biết hần có ý đồ gì đây?

Nhận được ánh mắt nghi hoặc đó, Thắng bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, hần nhìn Tú ánh mắt hiện lên vẻ hối hận, giọng hần nhẹ nhàng nói "Tú, chuyện vài hôm trước...Xin lỗi. Tôi đã hơi quá đáng."

Tú nhìn Thắng hơi khó hiểu. Nay người như hần lại đến đây xin lỗi? Thành tâm như vậy sao? Tú lặng im không nói. Thắng lại tiếp lời "Tôi biết tôi đã sai khi nổi nóng như vậy với em. Nhưng tôi có nỗi lòng, và tôi nghĩ em cũng đã hiểu nỗi lòng của tôi! Đúng chứ?"

Thắng thần như vậy, hần lại đang bày tỏ tình cảm với Tú? Tú lại im lặng. Trong tâm trạng cô nhất thời bấn loạn. Không biết nên nói gì tiếp theo. Suy nghĩ cũng không thông, chỉ còn cách im lặng.

Thắng lại tiếp lời "Mục đích thật sự hôm nay tôi đến đây không chỉ đơn thuần là xin lỗi em. Còn có chuyện lớn hơn thế này!" Hần chợt dừng lại. Tú nghe đến đây thì không khỏi ngạc nhiên, mặc dù cũng nắm được chút ít về chuyện "ghé chơi nhà" của hần lần này. Tú bình tĩnh hỏi "Có chuyện gì?"

Trông mẹ Tú tiếp đãi hần tốt như vậy, chắc là chuyện đại sự giữa hai nhà. Tú nghĩ đến đây thì lại ngạc nhiên, cô chưa từng nghĩ rằng hai nhà cô và hần lại có mối giao hữu như vậy! Thấy bộ dạng nửa trông ngóng nửa bình thản của Tú, Thắng nói tiếp "Hôn nhân. Bàn chuyện hôn nhân."

Hôn nhân? Không lẽ là tên Dương Thắng sẽ cưới Tú đấy chứ? Shit. Chuyện này là thế nào? Tú hơi cuống lên, trong đầu chửi thề một câu, về mặt liền lộ vẻ hốt hoảng. Giọng nói vừa bình thường vừa như gắt lên "Anh nói vậy là có ý gì?"

Trong khi Tú thì vô cùng hốt hoảng, thì Thắng lại càng nghiêm nghị, bình tĩnh, hần đáp "Có lẽ em nghĩ đúng rồi đấy!". Tú nổi con thịnh nộ, đứng phắt dậy, hét lớn "Không! Tôi không chấp nhận chuyện này! Thật là vô lý."

Tú định quay người bỏ đi, thì nhanh như tia chớp bị hai cánh tay rắn chắc của Thắng giữ lại, ôm trọn vào lòng. Trong cơn tức giận, Tú vùng vẫy kịch liệt nhưng không thể cản lại sức của Thắng. Càng vùng vẫy, Tú lại càng bị hai tay Thắng xiết chặt. Thắng vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói bên tai Tú "Tôi biết chắc chắn em sẽ phản ứng thế này! Em không có tình cảm với tôi. Em chán ghét tôi. Em căm thù tôi. Tôi không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra. Nhưng đây là định mệnh của chúng ta. Sinh ra đã là con của hai nhà có quan hệ gắn bó với nhau. Cùng hợp tác làm ăn, trở thành thông gia lại khiến hai bên cùng trở nên lớn mạnh, đó là lợi ích rất lớn. Và lại, tôi cũng không từ chối, một mình em không thể nào chống lại các bậc bề trên được. Tốt nhất em cũng nên ung thuận. Chuyện đó có lợi cho tất cả."

Lợi ích làm ăn? Tú là người quan tâm đến chuyện đó sao? Tú không có nhiều thời gian để quan tâm một thứ phức tạp như nó. Tú lại vùng vẫy, Thắng lại tự động thả tay. Tú quay lại nhìn Thắng với con mắt giận dữ, giọng lại trái ngược, đều đều vang lên "Tôi không quan tâm lợi ích gia đình gì cả. Tôi cũng không cần quan tâm sức lực của mình thế nào. Nhưng tôi tuyệt đối không kết hôn với anh."

Nói rồi Tú chạy đi thật nhanh.

END CHAP

Sóng gió thật sự sắp nổi lên rồi. Đọc giả yêu quý hãy đón đọc nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Sóng Gió (8)

Thắng ngồi định thần lại, khẽ nhếch mép cười bí hiểm. Bình tĩnh đứng dậy, đi ra ngoài.

Trong Tú hừng hực ngọn lửa tức giận. Họ là ai mà lại quyết định hạnh phúc cả cuộc đời Tú chỉ đổi lấy lợi ích? Tú chạy ra ngoài hành lang đã nghe vọng tiếng nói chuyện vui vẻ ở dưới lầu, liền chạy xuống.

Thắng cùng cha hấn là Dương Phi đi đến nhà Tú, bàn chuyện làm ăn. Dương Phi, cha Tú là Lưu Trịnh Sản có mối quan hệ giao hữu từ khi họ còn trẻ. Nói là đến bàn chuyện làm ăn nhưng thật ra mang tính gặp lại cố nhân thì đúng hơn, cũng vào lúc này là nói đến chuyện giao tình giữa hai bên. Chính Dương Thắng đã đề nghị cha hấn nói về chuyện đó. Khi vừa mới nghe đến tên Lưu Diễm Tú con gái Lưu Trịnh Sản, Dương Phi liền sắp xếp thời gian cho cuộc tổng viếng thăm này.

Họ ngồi trong thư phòng nói chuyện xong xuôi thì đi xuống nhà. Lưu Trịnh Sản cùng phu nhân của mình vui vẻ tiễn Dương Phi về. Cùng lúc, Tú hót hời chạy xuống.

Đôi mắt cô đỏ lên vì tức giận, có chút gấp gáp nên thờ hồn hên. Tú chặn trước cha mình, trừng mắt nhìn ông. Ba người trưởng bối bị chặn lại bởi một hậu bối, trông người này còn vô cùng tức giận. Bà Lưu cau mày, giờ tay đến nắm tay Tú, vừa kéo vừa nói "Con bé này, sao lại vô lễ như vậy?". Bà Lưu dùng lực kéo Tú sang một bên, nhưng Tú cố gắng lên, vung tay thoát ra khỏi bàn tay bà Lưu. Bà Lưu khẽ gắt lên "Tú!"

Tú vẫn giương đôi mắt tức giận, nhìn thẳng vào ba mình. Lưu Trịnh Sản trước ánh mắt đó vẫn bình thản, quay sang nói với Dương Phi, giọng đều đều "Đây chính là con gái tôi - Lưu Diễm Phúc." Dương Phi khẽ gật đầu, khí chất của ông điềm đạm, thấy Tú thất lễ như vậy cũng không tỏ một thái độ khó chịu.

Thấy Tú tức giận như vậy, Lưu Trịnh Sản vẫn vô tình lơ đãng, lại quay sang nói với Dương Phi "Tôi tiễn anh về"

"Được"

Lúc hai người bước được vài bước, Tú gắt lên "Con không chấp nhận hôn nhân này!". Cảm xúc của cô không thể kiềm chế được trước thái độ vô tình lơ đãng của cha mình nữa. Thấy cô tức giận như vậy mà ông vẫn không hỏi một câu.

Lưu Trịnh Sản nghe thấy, chợt sững người giây lát lại tiếp tục giờ tay chỉ hướng cho Dương Phi.

Con tức giận càng sục sôi lên trong người cô, cô lại phóng tới trước mặt hai người, dang tay chặn đường. Người cô run lên không chỉ vì tức mà còn sợ hãi. Dương Phi vẫn im lặng từ nãy đến giờ, chuyện nhà người khác có lẽ không nên nhúng tay vào.

Lưu Trịnh Sản vẫn trong trạng thái bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tú "Tránh ra. Không được vô lễ."

Cảm giác sợ hãi của Tú chính là xuất phát từ ánh mắt lạnh lùng đó của cha mình. Trước ánh mắt đó, cơ thể Tú không ngừng run rẩy. Nhưng vì tương lai của bản thân, Tú nhất định kiên quyết đến cùng. Tú lấy lại sự bình tĩnh, nói "Đây là ông Dương à?". Tú đưa mắt sang Dương Phi, cúi đầu chào lễ phép "Chào ông. Bây giờ tôi có phần nào thất lễ, xin ông thứ lỗi cho." Tú nghiêm nghị nhìn vào Dương Phi "Nhưng tôi không đồng ý hôn nhân này. Xin ông thông cảm." Tú lại cúi đầu xuống, giữ nguyên tư thế, chờ đợi một câu nói thích đáng.

Ở đằng sau, Dương Thắng từ từ tiến lại, nghe rõ từng câu nói vô cùng lễ độ của Tú với cha mình, miệng hần nửa cười nửa không. Dương Phi thật sự không muốn nhúng tay vào việc này, chuyện họ cần bàn đã bàn xong, thời gian của ông không phải dư thừa. Dương Phi đưa mắt sang nhìn Lưu Trịnh Sản. Lưu Trịnh Sản bắt gặp được ánh ý sau ánh mắt đó, liền quay ra đằng sau ra hiệu cho bà Lưu.

Tú đứng im như vậy, mãi vẫn không thấy động tĩnh, mặc dù mỗi lúc một cố chịu. "Tú con đừng như vậy. Vào đây đi." Bà Lưu đi đến, nắm hai vai Tú nâng lên. Tú vẫn cố chấp không nghe, nói thêm "Xin ông Dương hãy hủy bỏ cuộc hôn nhân này!"

Dương Phi dường như không còn đủ kiên nhẫn nữa, đôi mày ông hơi cau lại. Lưu Trịnh Sản là người thận trọng, nhìn thấy được điều đó liền nắm tay Tú, lôi hấn sang một bên, giọng lạnh ngắt "Đừng làm loạn nữa.". Nhanh chóng chuyển giọng quay sang nói với Dương Phi vui vẻ "Mời hương này!" Bọn họ nhanh chóng đi ra khỏi nhà.

Tú bị lôi quá nhanh, không kịp giữ thăng bằng ngã xuống, bà Lưu vội vàng đỡ Tú nhưng lúc đó cô đã nằm trên sàn nhà rồi. Tú như người mất hồn, ngã xuống bất lực. Dương Thắng có hơi bất ngờ trước tình cảnh này, lạnh người chốc lát. Nhìn về đáng thương của Tú, bất lực ngồi bệt trên sàn nhà, trong lòng Dương Thắng có chút xót xa.

Tại sao cô ấy cứ kiên quyết phản đối chuyện này chứ?

Tú thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa chính, bóng dáng bọn họ đã khuất đi, Tú quay đầu nhìn sang Dương Thắng, hấn cũng đang nhìn cô. Ánh mắt cô vụt qua tia giận dữ.

Tú đứng lên, bà Lưu có đưa tay đến đỡ nhưng vẫn chậm một nhịp như khi cô ngã xuống. Tú đứng, trừng trừng nhìn Thắng rồi đi thẳng lên lầu. Khi bên trên vọng tiếng đóng cửa rất mạnh, bà Lưu nở nụ cười ngượng tiến lại chỗ Dương Thắng. "Thật ngại quá. Con gái tôi ương ngạnh như vậy. Nó không làm cậu khó chịu chứ?"

Dương Thắng mỉm cười, lắc đầu. Rồi hấn được bà Lưu tiễn ra đến xe. Lưu Trịnh Sản và Dương Phi vẫn đứng ngoài này nói gì đó, cho đến khi Dương Thắng cùng bà Lưu đi ra thì Dương Phi mới cúi chào, chui vào xe, đến lượt Dương Thắng cũng cúi chào cáo lui. Ông bà Lưu cúi chào đáp lại, rồi chiếc xe đó lăn bánh, chạy ra khỏi khuôn viên nhà họ Lưu.

Hai người vừa quay lưng đi vào trong, bà Lưu với giọng lo lắng nói "Làm như vậy có quá gấp gáp không? Diễm Tú nó vẫn chưa thích ứng được." Lưu Trịnh Sản dường như lơ đãng nói của vợ mình, bước nhanh hơn vào nhà.

END CHAP

Chương 74: Chạy Trốn (1)

Tú ngồi thẫn thờ trên giường, mặc cho những giọt nước mắt cứ lặng lẽ lăn dài trên má. Đây chính là cảm giác bất lực! Không biết là không khí lạnh từ ngoài kia chạm vào Tú hay vốn dĩ trái tim cô đang lạnh giá mà bất chợt toàn thân run rẩy. Lạnh quá! Lạnh lẽo quá! Tú chui người vào chăn, nhắm nghiền mắt lại. Những giọt lệ lăn nhanh hơn.

Bên ngoài trời đã tối đen, ánh trăng khuyết hiu hắt làm màn đêm thêm ảm đạm. Tú đã thiếp đi từ lúc nào không hay. Bà Luru chuẩn bị phần cơm tối bê lên đến cửa phòng Tú, gõ cửa mãi không ai trả lời, khẽ thở dài rồi đặt trước cửa phòng. Bà biết cô con gái ương bướng của mình đang rất buồn, chuyện hôn nhân bà cũng vừa mới biết khi bê bánh trái lên đài Dương Phi và Dương Thắng lúc chiều. Ban đầu bà vừa nghe được cũng cảm thấy khó chịu, nhưng khi nghe đến lí do thì bà tự trấn an mình. Tất cả đều là tốt nhất cho Tú mà thôi.

Hôm sau, Tú khó khăn mới mở mắt ra được, đôi mắt sưng lên. Chuẩn bị xong xuôi, Tú bước xuống lầu, không có ý ăn sáng Tú đi thẳng ra cửa. Bà Luru ở đằng sau nói với theo "Tú, mẹ bảo"

Tú nghĩ thế nào mẹ cô cũng bất ăn sáng, lạnh lùng nói "Con không ăn." Chân bước sải dài và nhanh hơn. Bà Luru cầm hai quả trứng còn ấm nóng, chân bước nhanh hơn, chặn Tú lại "Định đi đến trường với đôi mắt sưng dù dù đó à?"

Tú hơi bất ngờ khi mẹ cô nói như vậy, trong tay cầm hai quả trứng luộc, hơi sượng người. Bà Luru thấy Tú nhìn chằm chằm vào tay mình, vẫn không hành động gì, giục "Cầm lấy và lăn xung quanh mắt đi, sẽ bớt sưng. Nhanh lên trễ giờ bây giờ." Cảm thấy có thứ gì đó xoa dịu trái tim đang dần lạnh của mình. Tình cảm của mẹ, sự chăm sóc tận tình của mẹ, cả hơi ấm từ hai quả trứng trên tay đang dần làm dịu đi sự lạnh lẽo trong trái tim Tú.

Cả cuộc đời Tú thích nhất là được tự do. Nay bị ép cưới đôi lấy lợi ích gia đình. Ai có thể không tức giận?

Luru Trịnh Sản dùng xong bữa sáng, đi ra ngoài, vượt qua hai mẹ con Tú. Tú nhìn thấy bóng dáng đó, ánh mắt lại hiện lên vẻ căm giận. Chợt nghe vọng đến bên tai "Đi với ta. Trên đường đi ta muốn nói chuyện với con." Bóng lưng đó dần biến mất.

Bà Luru vỗ nhẹ tay Tú, mỉm cười. Tú cầm chắc hai quả trứng trong tay, rồi rào bước theo. Trợ lý của Luru Trịnh Sản đứng chờ ở cửa phía sau, không thấy ông, có lẽ ông đã ngồi vào xe trước. Tú vẫn giữ nguyên trạng thái, tiến lại xe, lơ cái cúi chào cung kính của người trợ lý, chui thẳng vào xe. Sau hai tiếng đóng cửa, xe bắt đầu lăn bánh.

Tú lăn hai quả trứng xung quanh mắt, hên là nó vẫn còn ấm, nếu quá nguội thì chẳng còn tác dụng nữa. Luru Trịnh Sản im lặng nhìn ra ngoài cửa xe một lúc rồi nói với giọng trầm trầm. "Tú, chuyện hôm qua ta làm cũng chỉ là tốt cho con thôi. Đừng giận ta!"

Tú vẫn bình thản lăn trứng, không ừ hử lại với lời ba mình vừa nói. Nhưng thật ra cô đang cảm nhận con phần nộ tràn về bao trùm hết tâm trí.

Thấy Tú im lặng, Luru Trịnh Sản vẫn với giọng trầm trầm nói "Chuyện liên hôn, ta cùng ông Dương bàn cả rồi. Sẽ tổ chức vào hai tháng nữa. Con nên chuẩn bị đi."

Nghe đến câu này có ý như 'mọi chuyện xong hết rồi, lại chẳng thay đổi được', con phần nộ lên đến đỉnh điểm, nhưng lời nói lại chẳng lộ ra một chút tức giận nào "Con không lấy." Câu nói thản nhiên đến bất ổn. Vì thật sự chẳng có gì gọi là ổn ngay lúc này.

Luru Trịnh Sản lạnh nhạt nói một câu "Không lấy cũng phải lấy.". Có lẽ sự ương bướng của Tú chính là được chuyển lại từ cha mình. Nếu Tú là nước thì Luru Trịnh Sản chính là Lửa, hai người không ai chịu nhường ai.

Sau câu nói đó, trong xe trở nên im lặng như tờ. Khi chiếc xe dừng cách cổng trường Tú một khoảng không xa, Tú nhìn Luru Trịnh Sản sắt bết, nói với giọng cũng sắt bết không kém "Ba đừng tôi để đôi lấy lợi ích, thì tôi không còn là con ba nữa." Tú rời khỏi xe nhanh chóng.

Câu nói đó khiến một người trời sinh điềm đạm hiếm có chợt nổi lên cơn tức giận thoáng qua. Luru Trịnh Sản quay sang nhìn bóng dáng Tú xa dần, rồi ra lệnh cho xe chạy. Chiếc xe đen bóng chạy vụt qua lúc Tú vừa bước đến cổng trường. Tú quay mặt nhìn qua rồi bước thẳng lên lớp.

Vào lớp học, bỗng có một sự trông ngóng ẩn hiện trong lòng Tú, nhìn thẳng xuống dãy bàn cuối. Chẳng có ai cả! Những cơn buồn bực lại ào ạt tràn về, Tú hiện rõ ra mặt. Đôi chân mày cô cau lại, liên tục thở dài. Đi đến bàn mình cô liền nằm dài ra trông thật uể oải.

Giang Thanh và Di Uyển nhìn nhau, rồi cùng thở dài. Nếu đã không muốn nói, có lẽ hỏi cũng chẳng được gì. Giang Thanh đặt mắt quan sát Tú một lúc, trông khi Di Uyển đã cắm mặt vào cái điện thoại của mình.

Chợt có người vụt qua tầm quan sát của Giang Thanh, đó chính là Phúc, tay anh còn xách tòn ten hai phần thức ăn. Giang Thanh chợt cảm thấy giận dữ, quay đi.

Phúc đặt hai phần thức ăn lên bàn, từ khi thấy Tú nằm dài qua cửa sổ cho đến khi vào lớp, đến chỗ ngồi, không có phút giây nào Phút rời mắt đi chỗ

khác. Trông bộ dạng ẻo ỏi đó của Tú, Phúc có cảm giác có chuyện gì chẳng lành, chồm đến vỗ vai Tú, hỏi "Làm sao thế?"

END CHAP

Hành trình sắp tới đầy gian nan đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chạy Trốn (2)

Tú ngẩn đầu lên, gương đôi mắt đỏ hoe nhìn Phúc. Trong ánh mắt Phúc hiện lên ánh quan tâm, nhưng nó ẩn khá sâu trong vẻ lạnh nhạt của nó. Nhìn gương mặt đỏ như có như không thổ lộ một cảm xúc gì, Tú chợt nắc lên vài con, nước mắt lại thi nhau trào ra. Bây giờ, đáng về quan tâm nó hiện rõ lên gương mặt của Phúc, đôi mày anh hơi cau lại, tiến lại phía Tú, đưa hai tay nâng gương mặt của cô lên, giọng nhẹ nhàng "Làm sao vậy? Bình tĩnh nói tôi nghe." Ngón tay thon dài gạt nhẹ những giọt nước mắt.

Trong mắt Tú hiện tại chỉ chữ khuôn mặt điển trai đó, cảm nhận những ngón tay có chút chai sạn gạt nhẹ trên gương mặt mình mang một chút ấm áp chạy thẳng vào tim. Cô ngồi thẳng dậy, ôm chầm lấy anh, nức lên tục. Phúc có hơi bất ngờ, đưa tay vỗ lưng Tú.

Một lúc sau, chấn tĩnh lại bản thân, Tú thả lỏng tay, dựa người vào ghế, nhìn Phúc. Anh thấy cô đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nở nụ cười mỉm. Trước mắt có thể thấy anh làm như vậy tức là làm cho cô vui vẻ lên một chút, nếu anh cứ căng thẳng như vậy thì không biết sẽ thế nào nữa. Cô hiểu ý, môi nửa cười nửa không. Thật sự vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh được.

Giang Thanh quay xuống thì nhìn thấy cảnh đó, trong lòng rục lên một ngọn lửa ghen tuông, cắn môi chịu đựng. Bây giờ có thể làm gì chứ?

Tú nhìn chằm chằm Phúc, rồi nắm lấy tay anh, giọng vẫn còn nghẹn ngào "Tôi bị ép kết hôn!". Ánh mắt đang thể hiện một sự dịu dàng trở nên mạnh mẽ, quyết liệt. Nhìn tổng thể khuôn mặt Phúc lại chẳng có biểu hiện gì. "Vớ ải?" Giọng lạnh ngắt.

Tú chợt run nhẹ khi nghe giọng nói đó của Phúc. "Duong Thắng" Cô thoáng nghĩ không biết nói điều này ra có hợp lý không, nhưng có lẽ hai người đôi phò sẽ dễ dàng hơn một người. Vả lại, giữa cô và anh còn phải giữ bí mật sao?

Phúc im lặng, sự im lặng đó đối với Tú lúc này thật đáng sợ. Và chuông reo vào lớp.

Khi Phúc trở lại vị trí, khi anh không một cái liếc nhìn cô, khi anh nằm dài xuống bàn, những khoảnh khắc đó nằm trọn trong ánh mắt Tú, tạo một cơn bão tố trong lòng cô. Đã cố ép bản thân không được khóc, nhưng cuối cùng cũng không thể nào. Mọi chuyện bây giờ quá rắc rối. Cuộc sống thật sự quá phức tạp. Suy nghĩ phức tạp, con người phức tạp, xã hội phức tạp.

Có lẽ bây giờ, bản thân nên tự cứu bản thân trước.

Giờ ra chơi, Tú lẳng lặng đi ra khỏi lớp, tiến đến lớp Duong Thắng. Hai người cùng ra một chỗ vắng nói chuyện.

Thắng nhìn thấy Tú tự tìm đến mình, trong lòng vô cùng phấn chấn, nụ cười cứ ẩn cứ hiện trên gương mặt hần. "Em tìm tôi có chuyện gì?"

Tú nghiêm nghị "Tôi muốn anh hủy hôn!"

Thắng có vẻ cũng không mấy bất ngờ trước câu nói này. Chuyện hôm qua Tú thất lễ thế nào để được hủy hôn, trong đầu hần vẫn còn rõ từng chi tiết. Nụ cười trên môi hần vẫn rạng rỡ. Hần nói "Tôi chính là người đề nghị cuộc hôn nhân này. Em lại bảo tôi hủy hôn?"

Tú thì lại vô cùng bất ngờ trước câu nói này. Cô cứ nghĩ cuộc hôn nhân này chỉ là do những trường bối quyết định, không ngờ lại chính là hần thúc đẩy. Hơi thờ trở nên không đều, sự phẫn nộ đang dần chiếm hết đầu óc của Tú.

Bản về chuyện trọng đại, giữ trạng thái bình tĩnh mới là thượng sách. Nóng nảy quá sẽ dẫn đến sai một li đi cả ngàn dặm, muốn quay đầu là bờ cũng không kịp. Tú trấn an bản thân hết mức có thể, nói "Tôi không quan tâm. Anh phải hủy hôn."

Thắng tiến lại gần Tú một chút, thấy phản ứng của cô là né tránh, liền nhận ra cô đúng là chỉ tỏ vẻ bề ngoài, bên trong lại đang rất mất bình tĩnh. Hần lại cười nói "Em cho tôi một lý do. Nếu nó thiết thực, hợp lý, tôi sẽ suy nghĩ đến đề nghị của em."

Tú nửa cười nửa không khi nghe xong câu nói của Duong Thắng. Đúng là nằm trong dự đoán. Tú đáp "Tôi chưa đủ tuổi kết hôn."

"Chúng ta có thể chỉ tổ chức đám cưới, rồi sống chung với nhau. Đến khi em đủ tuổi đăng kí vẫn không muộn" Thắng không nghĩ ngợi gì nhiều liền trả lời như đã chuẩn bị trước.

Tú từng nghĩ câu trả lời này chắc chắn không thuyết phục, nên cũng chuẩn bị sẵn một câu dự bị khác. "Tôi chơi chưa đủ!"

Thắng bật cười "Chuyện này dễ thôi. Ở bên tôi, em muốn chơi gì, tôi cho em chơi tất."

Câu trả lời này chắc chắn nằm trong dự đoán của hắn, không thuyết phục. Tú nghĩ ngợi một chút, nghiêm nghị nói "Tôi không yêu anh! Vậy được chưa?"

Thắng có hơi đờ người khi nghe câu này. Những câu trả lời đó, đều nằm trong dự tính của hắn, nhưng đến khi thật sự nghe được câu "Tôi không yêu anh", nó lại quá đau lòng. Dương Thắng nhìn Tú, nụ cười yêu mị của hắn đã không còn nữa. Hắn giả bình tĩnh, đút hai tay vào túi, quay người đi, trầm trầm giọng nói "Em không yêu tôi. Tôi cũng một phần hiểu rõ." Rồi hắn quay người lại nhìn thẳng vào Tú, nửa cười nửa không "Nhưng nếu em chưa yêu ai. Tôi nghĩ tôi vẫn còn cơ hội."

Nghe những câu này, rất chân thành. Tim Tú có phản ứng xao xuyến.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác!

Xao xuyến...

Nếu nói, Lưu Diễm Tú ghét Dương Thắng, đó không chính xác. Thật ra trong thâm tâm Tú, Dương Thắng cũng rất tốt. Hắn có hơi thô bạo, tính chiếm hữu khá cao, rắc rối... nhưng thật ra cũng rất âm áp. Rất đáng tiếc! Tim Tú bị đánh cắp mất rồi.

Tú nhìn Thắng, môi khẽ cong lên. "Xin lỗi, tôi đã có người trong lòng rồi."

Giương mặt trước mắt Tú biến sắc một cách nhanh chóng. Đôi môi hắn giật nhẹ, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, mặt hắn tối sầm lại. Nếu nhớ không lầm, thái độ này Tú đã chứng kiến một lần, cách đây không quá lâu. Là khi hắn ghen đã muốn ăn tươi nuốt sống Tú!

Tú nhận ra liền cảm thấy sợ hãi, màng ký ức hãi hùng đó nó hiện về rõ mông một trong đầu cô. Cô biết câu nói vừa này đã khiến hắn không thể nào bình tĩnh nữa, người cô cũng không còn đủ dũng khí để đối mặt với cơn giận dữ của hắn lúc này. Tú cố gắng bình tĩnh nói "Tôi đã nói hết những điều tôi cần nói. Tôi mong anh hiểu cho. Tôi đi đây." Tú lướt nhanh qua Dương Thắng, cả thân thể run rẩy, đi như chạy biến mất.

Người Dương Thắng nóng lên, ngay lúc này hắn chỉ muốn đánh chết người đó, người mà đã cướp đi Diễm Tú của hắn. Em không là của tôi, thì đừng nghĩ em sẽ là của người khác. Dương Thắng tôi trước giờ chỉ có thể vứt bỏ chứ không bao giờ là thứ bị vứt bỏ được.

Đi khá xa chỗ vừa nói chuyện với Thắng, tim Tú vẫn đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực cô. Cô thật sự đang rất sợ hãi. Sợ không chỉ chứng kiến sự phản nộ bá đạo của Thắng lần nữa, mà có lẽ việc cô chấp đòi hủy hôn của cô sẽ nhận thêm sự tàn ác của cha mình. Sợ cả tương lai đầy mù mịt thật không thể biết đường sống có còn ở phía trước không.

Tuy thật sự rất sợ hãi, nhưng đã đến nước này Tú cũng không còn đường lui nữa. Tú không thể cưới cho một người Tú không yêu được. Xin lỗi ba mẹ, con gái bất hiếu rồi.

Ở nhà, Tú vẫn cương quyết tuyệt thực. Bà Lưu vẫn ba bữa đem thức ăn lên đầy đủ nhưng những khay thức ăn đó vẫn nguyên vẹn mà bị vứt bỏ đi. Bà Lưu xót thương con gái nhưng cả chồng và con tính cách như được copy qua nguyên vẹn, không ai nhường ai. Thật sự đứng ở giữa không thể làm gì được.

Chuyện làm ăn đã nói một là một, không thể thay đổi được. Lưu Trịnh Sản dù rất khó chịu khi người vợ của mình cứ bên tai than vãn, song vẫn không muốn nhường bước gì cả.

Người đàn ông trung niên vô cùng điềm đạm, dáng người cao lớn, tiến vào một nhà hàng sang trọng cùng với hai người vệ sĩ và trợ lý. Nhân viên phục vụ lễ phép nghiêng đón, và dẫn họ đến căn phòng vip của nhà hàng. Khí thế của người đàn ông đó làm cho người phục vụ nhỏ bé đôi phần sợ hãi, dù đã cố ra vẻ tự nhiên nhất. Đi đến cửa căn phòng, phục vụ chưa kịp mở cửa thì trợ lý của người đó nhìn cô khẽ gạt đầu ra hiệu, người phục vụ hiểu ý liền nắm thời cơ chuồng khỏi đó ngay. Người trợ lý liền nhanh tay mở cửa, người đàn ông đó bước vào hiên ngang, trợ lý theo sau, hai vệ sĩ đứng ở ngoài. Người đàn ông đó bước đến rồi một mạch ngồi xuống ghế, có thể thấy ở đây ông ta có quyền lực hơi bất cứ ai. Trợ lý đóng cửa xong tiến đến đứng nghiêm chỉnh kê bên ghế người đàn ông đó.

Trong phòng có một người đàn ông khác, khí thế cũng không thua kém gì người kia, nhưng xung quanh ông ta không vệ sĩ, không trợ lý, chỉ có một người trẻ tuổi, mặt mày sáng lạng ngồi kế bên, gương mặt khá giống nhau, dường như là cha con.

Người đàn ông vừa bước vào ngồi vắt chéo chân, gương mặt không thể hiện một cảm xúc gì, khuỷu tay phải đặt lên thành ghế, các ngón tay đang xoay nhẹ chiếc nhẫn đeo bên tay trái, một chiếc nhẫn có một hạt đá màu đen trong rất sang trọng, mạnh mẽ. Không gian một lúc tĩnh mịch.

"Còn không mau đứng dậy chào Dương lão gia." Người đàn ông nói với người thanh niên đó. Người thanh niên bình tĩnh đứng dậy, cung kính cúi chào "Dương lão gia." Có vẻ như hai người đó đều có sự cung kính nhất định dành cho đối phương, còn đối phương đã ngồi cao không cần có một sự tôn trọng nào. Đi đến điểm hẹn này có lẽ cũng là tôn trọng tôi thiếu lắm rồi. Người đàn ông họ Dương đó khẽ gật đầu, người bên kia liền ra hiệu cho người thanh niên ngồi xuống.

Người đàn ông họ Dương mắt không rời khỏi người thanh niên bên kia, môi khẽ cong lên nói "Lão Tạ, đã lâu không gặp. Nay ông có một người tài kế bên thật khiến lão phu ngưỡng mộ."

Người đàn ông họ Tạ cười "Anh Dương nói quá lời rồi. Thằng này vẫn chưa bằng một phần cậu Dương nhà anh. Thằng con của tôi cần sang chỗ anh Dương đây rèn luyện nhiều hơn. Nó thật sự vẫn non nớt lắm."

Người đàn ông họ Dương cười tươi hơn, rồi thu lại vẻ điềm đạm của mình. Không khí lại trở nên âm trầm.

"Anh đã đến nhà Lưu Trịnh Sản, đúng không?"

Dương Phi gật đầu, tay vẫn xoay xoay chiếc nhẫn đá.

END CHAP

vì không có ý tưởng nên không thể up truyện nhanh được đọc giả thông cảm. cũng như chương này nằm trong diện ép ý tưởng ra nên không hay lắm thì cứ góp ý thoải mái nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chạy Trốn (3)

"Hắn ta thế nào?" Ánh mắt Tạ Long rực lên tia hy vọng.

Nếu Dương Thăng không nói về chuyện kết hôn với cha mình thì kết hoạch để Lưu Trịnh Sản hoàn toàn tin tưởng Dương Phi đã nằm trọn trong kết hoạch của Tạ Long.

Tạ Long, Dương Phi, Lưu Trịnh Sản lúc trước là anh em trong trại trẻ mồ côi. Chưa đủ độ tuổi thiếu niên đã cùng nhau lăn lộn bên ngoài xã hội. Nên nhận biết được sự khắc nghiệt của cuộc sống lớn đến mức nào. Bọn họ được nhận vào một tổ chức quy mô khá lớn trong hắc đạo tại thành phố họ sống. Ông trùm là một người tàn ác, quỷ kế đa đoan, bá đạo nhất thời bấy giờ. Ba người được chính ông trùm chọn lọc, nắm giữ những chức cao trong tổ chức. Đặc biệt là Dương Phi, một người vô cùng thông minh, mưu mô xảo huyệt, được chọn làm cánh tay đắc lực cho ông trùm chỉ sau hai năm gia nhập tổ chức.

Khoảng thời gian sau khi Dương Phi lên làm cánh tay phải của ông trùm, những hành động có quy mô, thường là cướp đoạt hàng, sang bằng tổ chức nhỏ hơn thành công chính là nhờ những quỷ kế của Dương Phi, nên rất được ông trùm trọng dụng, ngày càng tin tưởng Dương Phi, không hề có một sự phòng bị nào đối với Dương Phi. Thế lực của Dương Phi ngày càng cao trong tổ chức, bên cạnh ông ta cũng có những người đồng minh đắc lực là Lưu Trịnh Sản và Tạ Long.

Càng đứng cao thì càng dễ gây thù hận. Vì sự vị trí của mình không thuận lợi, sẽ có lúc bị chèn ép đến con đường chết, một vài người trước kia cũng là một bộ phận được ông trùm tin tưởng nảy sinh kẻ hãm hại Dương Phi. Những ganh ghét, hận thù nảy sinh từ đó. Nội chiến trong tổ chức gay gắt nhất là khi ông trùm đột ngột không ra mặt trong thời gian khá dài. Dương Phi từng bước được ông trùm nâng đỡ lên vị trí cao hơn. Lý do đó làm mâu thuẫn giữa những tổ chức kia với Dương Phi càng ngày càng lớn mạnh. Những người tưởng chừng thân thiết như anh em trong gia đình liền trở mặt nhanh như trở bàn tay.

Bọn người đó ra sức nghĩ kế hãm hại Dương Phi trong khi làm nhiệm vụ nhưng thất bại, chặn kế hoạch của chính tổ chức mình nhưng cũng thất bại. Sau đó họ nhắm đến tình anh em giao hữu giữa ba anh em Dương - Tạ - Lưu. Sự mâu thuẫn, những mưu kế hãm hại ngày càng nguy hiểm, đến mức liên kết bền vững - tình anh em của ba người bọn họ từ từ bị bẻ gãy.

Tất cả bỗng tập trung vào điểm yếu nhất là Lưu Trịnh Sản. Lưu Trịnh Sản không thông minh như Dương Phi, ít linh hoạt hơn Tạ Long. Lưu Trịnh Sản chỉ có được đức tính trung trực, có trách nhiệm. Thời điểm đó còn nghe ngóng được là Lưu Trịnh Sản đang yêu một cô gái. Điều đó chính là điểm yếu và cũng là trọng điểm để họ phá vỡ tình cảm giữa ba người.

Không chỉ Lưu Trịnh Sản gặp nguy, mà Tạ Long cũng bị lời ngon ngọt dụ dỗ phản bội lại huynh đệ chí cốt của mình và bị mưu kế của họ lừa gạt.

Lưu Trịnh Sản luôn lo lắng cho người con gái mà mình yêu gặp nguy hiểm vì kẻ thù đã biết được tung tích của cô, ngày đêm ở trong tổ chức ăn không ngon ngủ không yên, nhưng nếu cứ gặp cô thì lúc đó sẽ càng nguy hiểm hơn. Lưu Trịnh Sản dần chán ghét cuộc sống quá khắc nghiệt này lại chẳng còn đường lui. Bước chân ra khỏi tổ chức một bước liền đối mặt với cửa tử thần. Không may, người con gái của Lưu Trịnh Sản nghe lời bạn trai cứ dăm ba ngày lại phải đối phó ở đôi việc làm bị phát hiện và theo dõi rất lâu với kẻ địch. Thời gian ngắn sau đó là bị bắt cóc. Lưu Trịnh Sản lòng rực lửa, vừa tức

giận vừa lo lắng không yên, liền nói lại với Dương Phi nhờ trợ giúp.

Tạ Long lại bị những lời dụ dỗ của kẻ địch, xem quyền lực quý trọng hơn tất cả. Kẻ địch nói rằng chỉ cần diệt được Lưu Trịnh Sản, chúng sẽ giúp Tạ Long lên ngang với Dương Phi, rồi sẽ cao hơn Dương Phi, sau đó sẽ trợ giúp lên đến địa vị ông trùm trong tổ chức. Tạ Long tuy linh hoạt trong rất nhiều tình huống lại một lần bị quyền lực che mờ đôi mắt. Lúc Lưu Trịnh Sản đến cầu cứu Dương Phi, Tạ Long đã làm mọi cách để Lưu Trịnh Sản không thể đúng như ý nguyện.

Bản thân không chịu đựng được sự lo lắng nữa. Lưu Trịnh Sản điềm tĩnh nói với Tạ Long "Sẽ đến một ngày anh nhận ra, bản thân anh thật sự quá ngu ngốc." Rồi một mình đối mặt với hiểm nguy. Đêm đó mưa rất to, hai người đứng trước phòng Dương Phi nói chuyện nhưng Dương Phi đều không nghe thấy gì. Sau đêm đó, Lưu Trịnh Sản dường như biến mất khỏi cuộc sống của Dương Phi.

Tạ Long thời gian sau đó đối với Dương Phi cũng có chút khác thường. Giữa họ tình cảm bao năm dần biến mất. Nhiều chuyện tiếp đến xảy ra mà không thể chống đỡ được.

Ông trùm đột ngột qua đời giao lại toàn bộ quyền lực cho Dương Phi. Tạ Long ra mặt chống lại Dương Phi, muốn cướp địa vị đó. Vì tình cảm anh em như ruột thịt Dương Phi nương tay với Tạ Long, còn những kẻ địch còn lại từng ngày từng ngày diệt sạch.

Lại một khoảnh khắc hai huynh đệ tương tàn được Tạ Long dựng ra. Và lần này Tạ Long trong thế bị động. Dương Phi ngồi tại ghế ông trùm, xung quanh là những người dưới trướng mặt mày hung tợn bao quanh lấy Tạ Long. Dương Phi nhìn Tạ Long lạnh nhạt, giọng trầm ổn nói "Tôi không phải là không biết những chuyện cậu làm. Nhưng vì tình cảm anh em tôi tha cho cậu một con đường làm lại. Và mối quan hệ của chúng ta sau này một là đồng minh, hai là kẻ địch, chúng ta chấm dứt tình cảm anh em từ đây. Được rồi, đi thông thả." Sau đó, Tạ Long cũng không còn xuất hiện trước mặt Dương Phi trong một thời gian dài.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chạy Trốn (4)

Tạ Long rời khỏi tổ chức cũng không hẳn là trắng tay, những người trốn được sự tàn sát của Dương Phi hợp lại với Tạ Long. Họ trở thành một tổ chức nhỏ trong thành phố đó. Dương Phi huy động lực lượng tìm tung tích của Lưu Trịnh Sản, còn cử một nhóm người đến giúp đỡ cho Lưu Trịnh Sản. Nhờ đó Lưu Trịnh Sản dần dần trở thành một thương gia hắc đạo.

Có lần đối mặt với Tạ Long, liền biết được sự thật là đã bị ông ta hãm hại. Lúc mới gặp ông vui mừng vì gặp cố nhân nhưng không ngờ chớp mắt một cái lại trở thành kẻ địch.

Thời gian say đó, hàng hóa của Lưu Trịnh Sản thường bị Tạ Long ra tay cướp đoạt. Ngay cả hàng của Dương Phi, ông ta cũng lên kế hoạch cướp đoạt hết. Tuy càng lúc càng lớn mạnh nhưng lại càng có nhiều kẻ thù.

Lưu Trịnh Sản bị cướp một lần, không thể lại không đề phòng nghiêm ngặt lô hàng tiếp theo, Tạ Long sau đó không có cơ hội cướp đoạt nữa.

Cướp của Dương Phi, ông ta không chỉ đề phòng còn cướp lại gấp đôi. Tạ Long đang hưởng thụ cuộc sống trên đà phá triển lại biến mất với bàn tay trắng. Hận thù từ đó lại càng tăng.

Chỉ trách lòng người quá tham lam.

Theo dõi Lưu Trịnh Sản một thời gian khá dài, càng ngày càng ganh ghét, thù hận trong lòng mãi không quên, liền tính kế lâu dài. Đến bước quan trọng nhất lại không đủ sức thực hiện liền tìm đến Dương Phi, những việc làm trước kia tự mình cho là đã được tha thứ.

Dương Phi tay vẫn xoay nhẫn, vẻ trầm tĩnh đến đáng sợ. Tạ Long vẫn ráng giữ nụ cười giả hoạt hỏi lại "Trịnh Sản chắc chắn tin anh Dương đây nhất rồi đúng chứ?"

Mép môi Dương Phi khẽ cong lên, lại không nói gì. Tạ Long giữ vẻ bình tĩnh, chờ một câu nói của Dương Phi. Dương Phi vẫn một mực im lặng.

Tạ Long liền suy nghĩ vu vơ, đầu bỗng nhớ về nguyên tắc làm ăn của Dương Phi: tiền, tiền quan trọng nhất. Tạ Long mỉm cười "Tôi quên mất." Ông ta cúi người xuống, xách lên hai vali chứa đầy tiền đặt lên bàn, nhanh chóng được Dương Phi chú ý đến. Ông ta liếc nhìn trợ lý của mình, trợ lý liền đi kèm đem xách hai vali, mở ra ngay trước mắt Dương Phi. Điều đó làm Tạ Long không mấy vui vẻ. Đã hợp tác lại không tin tưởng nhau sao?

Vali nào cũng chứa đầy tiền, tổng số tiền có lẽ lên đến hàng triệu. Dương Phi gạt đầu khẽ, hai vali đóng lại nằm gọn trong tay người trợ lý kia. Nét mặt Tạ Long liền hớn hờ, nhận tiền chính là hợp tác thành công chỉ còn chờ kết quả thôi. Tay Dương Phi từ nãy giờ vẫn không rời khỏi chiếc nhẫn đã dừng lại, ông ta đứng lên, quay đầu, buông một câu nói lạnh lẽo "Chuyện đã bàn xong, bên tôi không có trở ngại. Nhưng bên anh, dạy dỗ cho đảng hoàng lại người của anh. Đứng đến khi gần hoàn tất lại chính mình nuôi ong tay áo." Rồi chỉ còn nhìn thấy bóng lưng cao lớn đó rời khỏi căn phòng.

Thời gian đến đám cưới càng gần, Luru Trịnh Sản không hề phản kháng lại sự phản đối của Tú, để mặc cô muốn làm gì làm, chỉ cần đến khi đám cưới diễn ra cô xuất hiện với tư cách cô dâu là được. Tú ở nhà nhịn ăn, lên trường lại ăn như chết đói. Cô đã lên kế hoạch, chờ đến khi đi thử áo cưới, thời điểm đó là thời điểm thích hợp nhất để trốn thoát. Dương Thắng thì cũng như Luru Trịnh Sản, chỉ chờ đợi thời gian. Lúc này mọi thứ êm đềm nhưng lại thật ảm đạm.

Trước ngày thử đám cưới một ngày. Tú kéo Phúc đi nói chuyện. Phúc như người mất hồn, im lặng đi theo Tú. Thật sự thì khoảng thời gian sau khi bàn chuyện với Dương Phi đến nay, anh vẫn rất rối, giữa cha và người yêu không biết phải làm sao cho hợp lý. Sự lựa chọn đó quá khó khăn. Có lần anh quyết chọn người yêu, bị cha mình dùng gia pháp đánh đến tường chừng đã đứng trước cánh cửa địa ngục, tường chừng tim đã ngừng đập. Đến bây giờ những vết thương đó vẫn còn âm ỉ trên cơ thể anh. Nhưng đối mặt với cô, anh thật sự không thể nào nói ra lời cắt đứt được.

Đến khi ngồi xuống ghế rồi mà trông Phúc vẫn không có một cảm xúc gì, Tú vỗ lên vai Phúc một cái, vết thương nhói lên, anh mới tỏ ra một sắc thái đau đớn. Cô liền ngạc nhiên khi thấy sắc thái đó, giọng hốt hoảng "Làm sao vậy? Bị thương sao?"

Anh gạt tay cô ra "Không sao."

Cô vẫn còn lo lắng, lại đưa tay đến muốn xem xét "Thật sự là không sao chứ?" liền bị anh hất mạnh tay, còn lớn tiếng nói "Tôi đã bảo là không sao."

Phút chốc cô cảm thấy bản thân thật lạc lõng. Chuyện đang xảy ra là như thế nào? Tú sững sờ, im bật. Trong tâm cô rối bời, sợ sệt, bất an. Đến bây giờ cô chỉ có thể dưng dăm vào anh, nhưng anh....

Phúc chợt nhận ra mình vừa lớn tiếng tháo quất Tú, nhận ra sự bất ổn trong đôi mắt Tú. Vừa hay nó lại dễ dàng cho cả đôi bên hơn trong lúc này. Có lẽ phải mạnh tay đẩy cô ra khỏi cuộc sống quá nguy hiểm của anh thôi. Anh buông giọng lạnh nhạt "Có gì nói nhanh đi. Tôi không có thời gian."

Câu nói đó sao vừa nghe lại đau lòng như vậy. Không có cả thời gian cho cô sao? Người cô bắt đầu run lên, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện khiến bản thân không thể giữ bình bình được nữa. Tú nhìn Phúc bằng ánh mắt lạ lẫm. Anh ấy thay đổi rồi, thay đổi một cách kì quái. Điều đó khiến trái tim Tú đau đớn biết nhường nào!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chạy Trốn (5)

Tim như thất lại từng cơn, trong người ào ạt những cảm xúc khó chịu, mắt nhìn đối phương như không thấy. Đau lòng nhất chính là cứ như chẳng là gì cả, ngồi ngay trước mắt lại cứ như vô hình. Tú thật sự chỉ muốn khóc thật lớn, nhưng lại không khóc, hai bàn tay nắm chặt, ngón cái cào vào nhau đau điếng nhưng nó làm cho tinh thần tỉnh táo.

Phúc đã từng nói không cần biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Tú nhất định phải tuyệt đối tin tưởng anh. Chỉ có lòng tin mới dễ dàng vượt qua giông bão cùng nhau. Được! Lần này cô sẽ tin anh.

Tú hít một hơi sâu, mỉm cười nhẹ, nói "Không có gì. Thôi về lớp đi." Tú đứng dậy và bỏ đi. Minh phải mạnh mẽ, mình phải tin tưởng, chắc chắn không có gì đâu.

Tại văn phòng một tòa nhà lớn, người trợ lý gõ cửa phòng "Chủ tịch, một người đàn ông tên là Tạ Long muốn gặp mặt." Luru Trịnh Sản một thoáng ngạc nhiên, song lại không tỏ ra ngoài mặt, lệnh "Mời ông ta vào." Cánh cửa một lát liền mở ra.

Một giọng cười giảo hoạt vang lên, "Bạn già, lâu ngày không gặp" Luru Trịnh Sản vẫn ngồi tại ghế, nhìn Tạ Long không một cảm xúc gì. Trợ lý đưa một chiếc ghế đến, ông ta tự nhiên ngồi xuống.

"Có chuyện gì?" Luru Trịnh Sản thẳng thắn hỏi. Sau khi đường ai nấy đi, một thời trở mặt thành thù, nay lại tự xuất hiện ắt có chuyện lớn. Hoặc là do lo nghĩ quá nhiều nên không có cảm giác an toàn.

Tạ Long vẫn giữ nụ cười, cất lời hỏi han tựa như thân thiết lắm "Lão Luru dạo này sống tốt chứ?"

Luru Trịnh Sản lạnh lùng đáp "Khỏe".

Với thái độ lạnh nhạt đó, Tạ Long cũng đoán được, ông ta vẫn cười.

"Có chuyện gì nói nhanh đi, tôi bận" Luru Trịnh Sản nói.

"Bạn cũ với nhau, làm gì mà lạnh nhạt thế?" Tạ Long vẫn giữ thái độ nhún nhur, bình thản.

Luru Trịnh Sản không chịu được thái độ đó thêm được nữa, nhìn Tạ Long lạnh nhạt "Giữa chúng ta còn có chữ 'bạn cũ'?"

Tạ Long bật cười lớn "Hahaha, có lẽ là không bao giờ nữa rồi." Ông ta im lặng một lúc, rồi lại chợt hé nụ cười "Nể tình trước đây tình nghĩa chúng ta keo sơn, tôi nhắc nhở anh một câu 'đừng quá tin vào ai đó' ". Rồi ông ta cười cười bước đi rồi khỏi căn phòng. Căn phòng trở nên âm ỉ.

Đừng quá tin vào ai đó...

Tú cảm thấy bản thân mình lạc lõng trong một con giông bão, không thấy được đường đi, không có ai bên cạnh. Lại nghĩ đến ngày mình phải mặc váy cưới bước đến bên vòng tay của Dương Thắng, cảm giác đó lại khó chịu hơn. Tú thở thẫn bước về lớp. Di Uyển nhìn thấy bộ dạng đó, lo lắng chạy đến hỏi "Tú này làm sao mà thần thờ như người mất hồn thế?"

Tú giương mắt lên nhìn người con gái trước mặt, nước mắt lưng tròng, nhưng một mực không để lộ. Gượng cười nói "Không có gì."

Không có gì. Câu nói này thật đúng là vô dụng!

Di Uyển vẫn không ngừng lo lắng, "Có chuyện gì phải nói với tao đó nha. Bạn bè không chơi giấu đầu đó." Tú khẽ gật đầu ưng thuận, mỉm cười.

Người bạn tên Di Uyển đó, con nhóc tính nết không dịu dàng, nết na, cười to nói lớn, lại nhiều chuyện nhưng đến khi bạn nó có chuyện gì nó đều là người luôn ở bên, kề vai sát cánh. Di Uyển chính là điểm vừng trời nhất của Tú lúc này, mặc dù không chắc có thể giúp được gì!

Cả buổi học còn lại, không khí lớp thật nặng nề, nhất là Lưu Diễm Tú. Đầu óc đang cố gắng hoạt động hết công suất để suy nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo. Nghĩ đến đầu muốn rụng hết tóc mà kế hoạch vẫn không có một cái gì gọi là 'hoàn hảo'. Tú nằm xuống bàn, thờ dài lại thờ dài.

Ra về...

"Tú này nói thật đi có chuyện gì đúng không?" Di Uyển cứ làm nhảm bên tai Tú cả đoạn đường ra cổng. Thanh chỉ im lặng đi về bên. Suy nghĩ đã mệt mỏi lắm rồi mà còn gặp phải thành nhây, Tú thật muốn nổi máu điên.

Sức chịu đựng có hạn...

"THÔI! MÀY LÀM ƠN CHO TAO YÊN!" Giận quá mất khôn, Tú hét thẳng vào mặt Di Uyển. Giọng Tú lớn như nói qua loa phóng thanh làm khu sân trường đó ai cũng có thể nghe rõ. Một phút bất ngờ, tất cả bạn học gần đó đều nhìn sang phía ba người, rồi lại tiếp tục trạng thái lúc trước.

Có lòng quan tâm mà không bị xem như một sự phiền hà, Di Uyển dỗi ra mặt, tay buông tay Tú ra, mặt xụ xuống bước đi nhanh hơn. Tú ừ ừ, Thanh lại không thể khuyên can gì.

Kề cận đến ngày thử áo cưới, Tú vẫn không nghĩ ra một kế hoạch tẩu thoát hoàn hảo, khiến cả nói chuyện cũng lười. Và thế là Tú và Di Uyển cứ như vậy mà không ai nói chuyện với ai.

Ngày thử áo cưới, mẹ Tú thông báo cho Tú là khi tan trường chính Dương Thắng sẽ dắt Tú đi thử áo cưới, khiến đầu Tú như nổ tung. Kế hoạch coi như hoàn mỹ, nay lại phải cải biên, thật đúng là muốn phát điên ngay. Cảm thấy một mình lúc này không ổn, Tú chủ động kéo Di Uyển và Giang Thanh đi bàn bạc.

"Cái gì?" Di Uyển vô cùng ngạc nhiên khi nghe xong câu chuyện.

"Suýt. Mà khẽ tiếng thôi." Tú khẽ nhắc nhở.

"Thế mà đã nói với Gia Phúc chưa?" Giang Thanh cất tiếng hỏi. Nhắc đến Phúc, Tú liền im lặng, mặt biến sắc, lắc đầu. Điều này mới khiến Giang Thanh bất ngờ. Không phải họ...

Tú khẽ mỉm cười "Có là gì mà phải nói chứ!"

END CHAP

lại chậm trễ, xin lỗi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chạy Trốn (6)

Giang Thanh chút bất ngờ, đôi môi lại mỉm cười nhẹ. "Sao lại không?"

Tú thờ dài, đưa mắt nhìn xa xăm. Người đó... không thể nào hiểu được. Tú trầm lặng một lúc.

Từ lúc học chung đến nay, người đó thoát ần thoát hiện, tựa như một con gió. Cho đến một lúc nào đó lại hiện lên rồi ngỏ lời ân ái, rồi lại lạnh nhạt như một tảng băng. Không hiểu... Đúng là không thể nào hiểu được. Bản thân cố gắng mong đợi, mong đợi được hạnh phúc càng nhiều thì nhận lại những đau đớn càng lớn. Dần dần chẳng biết bản thân đang vì cái gì mà cố gắng như vậy... Tình yêu ư?

Không khí bỗng trở nên tĩnh mịch không tưởng. Bỗng chuông điện thoại reo lên, xé đi cái không gian yên ắng đó. Là điện thoại của Giang Thanh, mẹ cô. Giang Thanh nhắc máy, dạ dạ vài câu rồi cúp. "Ài thế?" Di Uyển hỏi. "Mẹ tao." Giang Thanh đáp. Cuộc trò chuyện ngắn ngủi kết thúc lại kéo không khí lắng xuống.

"Rốt cuộc mày kéo tui tao ra đây là muốn làm gì?" Giang Thanh chán nản hỏi.

Câu nói đó khiến Tú như chợt nhận ra, mình đã không còn thời gian nữa rồi. "Tao có việc nhờ chúng mày..."

Chiếc xe đen bóng loáng đang đậu trước cổng trường, trong xe tài xế im lặng nghe tiếng kim đồng hồ tíc tắc tíc tắc, ảm đạm đến nghẹt thở, người ngồi phía sau ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra cánh cổng kia, chờ đợi một thứ gì đó đến gần như mắt kiến nhện, nhưng vẫn không tỏ ra bên ngoài. Đã hơn ba mươi phút rồi mà vẫn chưa một câu lệnh, khiến tâm trạng của tài xế cũng bất an. Bỗng tiếng mở cửa xe khiến tài xế giật mình, cánh cửa sau đã mở ra, người đó cũng thoát một cái biến mất, tài xế bỗng cảm thấy lo sợ hơn, nhìn ra phía cánh cửa kia. Thì ra, là cô gái đó. Quen lắm, có lẽ từng gặp...

Tú chậm chậm từ bên trong trường bước ra, liền thấy một bóng dáng đứng ngay trước mặt, chưa nhìn rõ mặt nhưng trong lòng lại gieo một hy vọng rồi lại thất vọng khi nghe giọng nói người đó phát ra "Em có sao không? Sao lại ra trễ như vậy?"

Tú ngược lên nhìn, đưa ánh mắt vô vọng. Là hân, người mà chỉ còn vài ngày nữa đã thành vị hôn phu của cô. Cuộc sống này có thể dừng chán ngắt như vậy nữa được không. Tú lại cúi xuống, không mở miệng đáp lời Dương Thắng.

Dương Thắng hiểu, Tú chẳng thiết tha gì hân, cũng chẳng hứng thú với cái chuyện kết hôn đường đột thế này. Cô còn căm ghét, thù hận hân hơn nữa. Nhưng đối với hân, cuộc hôn nhân này là một niềm hạnh phúc lớn, và còn có lợi cho cả hai bên. Hân đành chịu sự băng giá của Tú, chịu đựng cả đời này cũng được nhưng nhất định hân sẽ không khiến cho Tú phải chịu đau đớn. Hân sẽ bảo vệ cô, cho dù cô có ghét hân đến nhường nào đi nữa.

Dương Thắng mỉm cười, nắm lấy tay Tú "Giờ mình đi thôi."

Tú giằng lại, ngược lên nhìn Thắng, cô có chút khó chịu "Đi đâu? Anh muốn đưa tôi đi đâu nữa?"

Thắng vẫn giữ gương mặt giả tạo đó "Tôi nghĩ là Lưu phu nhân cũng nói cho em rồi? Hôm nay chúng ta đi thử áo cưới."

Tú cười vô hồn "Thử áo cưới? Anh thật sự mong chờ điều đó đến như vậy sao? Điều gì là anh cảm thấy vui đến như vậy?"

Mong chờ sao? Mong chờ điều gì chứ? Thắng bật cười "Em sắp thành cô dâu của anh, nói không vui là dối trá rồi".

"À vậy là anh vẫn mong chờ điều đó." Tú nói xong rồi đi thẳng đến chiếc xe của Dương Thắng, ngồi vào trong. Dương Thắng hơi bất ngờ rồi lại chuyển sang bất an, có lẽ đây là lần đầu tiên Tú thuận theo một cách vô điều kiện, nhưng điều đó lại quá kì lạ.

Dương Thắng đoán một lúc rồi tiến lại, ngồi vào xe "Đi đi." Tài xế lái xe đi.

Di Uyển và Giang Thanh đứng gần cổng này giờ, nhìn chiếc xe chạy đi, Di Uyển lo lắng "Làm như vậy có được không? Nguy hiểm quá." Đáp lại Di Uyển là một sự im lặng đến đáng sợ.

Thành phố dần chìm vào màn đêm vô tận, cũng như số phận của Diễm Tú kể từ khi cô quyết định làm theo cái kế hoạch điên rồ đó. Tú nghĩ đến nó lại vô cùng lo sợ, toàn thân cô bắt đầu run lên, cô sợ cái chết, cô không dám liều mình. Nhưng nếu được chọn giữa cái chết và khoảng thời gian còn lại phải sống với một người cô không hề yêu, cô tha chọn tự kết liễu mình thì hơn...

"Anh thật sự mong đợi điều đó sao?"

Nghe Tú cất tiếng nói chuyện, Dương Thắng cảm thấy hơi lạ, cũng như cảm thấy bất an, câu hỏi đó Tú đã hỏi lần hai rồi, hân đoán có nên trả lời nữa hay không. Hân sợ sâu trong câu hỏi đó lại còn có ẩn ý, sợ hân cứ vui vẻ lại làm cho cô cảm thấy bức tức.

"Anh thích tôi chỗ nào?"

Dương Thắng chưa nghĩ ra câu trả lời thích đáng cho câu hỏi kia, một câu hỏi khác lại đến. Dương Thắng lại đoán.

"Anh đã từng nghĩ đến khoảng thời gian dài về sau chưa? Khi anh sống với một người luôn ôm một mối hận với anh?"

Những câu hỏi tưởng chừng bình thường lắm nhưng lại ẩn chứa rất nhiều thứ trong đó, khiến Thắng càng lúc càng bối rối đằng sau cái đáng vẻ bình tĩnh đó.

Chiếc xe đang đi vào khi vực đường hầm...

"Nếu có ai đó hủy hoại người con gái anh yêu, anh sẽ làm gì?"

Câu nói khiến Thắng không thể nào giấu đi vẻ lo lắng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chạy Trốn (7)

Dương Thắng vẫn giữ im lặng.

"Lần đầu tiên tôi thấy anh giữ im lặng lâu như vậy đấy. Thật ngạc nhiên"

Bỗng gió từ đâu thổi vào xe rất mạnh, Thắng quay sang nhìn Tú, mặt hớt hải. "E...em... em định.... định... làm gì?"

Tú nở một nụ cười tươi "Anh sẽ hận người hủy hoại người con gái anh yêu đúng không? Vậy hãy hận tôi đi." Giọt lệ nhẹ nhàng bay trong không gian, Tú biết kế hoạch này là ngu ngốc, là nguy hiểm nhưng cô không còn sự lựa chọn nào nữa rồi. Vĩnh biệt, Tạ Gia Phúc. Đến lúc cô đứng giữa sự sống và cái chết thứ mà cô nghĩ đến cũng chỉ là người đó, gương mặt Tạ Gia Phúc mỉm cười hiện lên trong tâm trí Tú, rồi mọi thứ đều tối sầm lại.

"KHÔNG." Tiếng hét lên thất thanh, nối tiếp là tiếng phanh xe vô cùng chói tai. Dương Thắng mở cửa ra, chạy lại chỗ Tú ngã xuống, tài xế cũng chạy theo. Dương Thắng ôm lấy thân thể trắng xốc, máu đang từ từ chảy ra, nhìn gương mặt xanh xao, hấn bắt đầu thấy sợ, cảm thấy lồng ngực mình cũng đau như muốn nổ tung. "Mau gọi cấp cứu. Nhanh." Hấn nói như hét vào tài xế, khiến anh ta bất chợt cũng run rẩy, tay lục lục mò mò, nhớ ra điện thoại ở trên xe, ba chân bốn cẳng chạy đi ngay. Sự việc xảy ra đột ngột, khiến mọi người xung quanh cũng một phen hoảng hồn, xuống xe chạy lại xem, một lúc một đông.

Tại sao? Tại sao em lại làm như vậy? Tại sao? "TẠI SAO?" Dương Thắng hét lớn lên. Rồi xe cứu thương đến, cả cảnh sát.. rồi đám đông cũng giải tán đi.

Ánh sáng đó là gì vậy? Mình đang đi đâu thế này? Hửm.... một cái cây sao? Ai đang ngồi đó? Mình đến thiên đường rồi chăng? Không phải chứ. Ờ... đó là.... là Tạ Gia Phúc mà. Đang nhìn về phía này sao? Còn mỉm cười.

"Tú, qua đây"

Đúng thật là Phúc rồi, đang làm gì ở đây nhỉ? Và đây là đâu? Thôi kệ gặp được Phúc là vui rồi.

Tú chạy đến chỗ cái cây lớn đó, nơi mà Phúc đang ngồi mỉm cười với Tú. Tú chưa từng thấy Phúc cười tươi như vậy cả, nhưng không phủ định là nụ cười đó không đẹp, nó làm cho Tú cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc. Tú chạy đến, nở nụ cười thật tươi, nhào vào lòng Phúc. Cảm giác được vòng tay kia ôm chặt lấy mình, cảm nhận được mùi hương, được hơi ấm, được hơi thở thật ấm áp biết bao. Đây chắc chắn không phải là sự thật. Nếu đã là giấc mơ, cho cô chìm mãi vào nó cũng được. Cô thật sự không muốn tỉnh dậy nữa. Nhớ ra mình vẫn còn điều muốn hỏi, Tú ngược lên nhìn Phúc, hiện lên trước mắt cô lại là một gương mặt không có mắt mũi môi, cô sợ hãi bật ra. "Anh là ai?" Bỗng nhiên đầu Tú đau dữ dội, đau đến như muốn nổ tung, cô ngã quỵ xuống, khung cảnh xung quanh cô quay cuồng, rồi lại tối sầm lại.

"A" Tú tỉnh giấc. Toàn thân ủa về những cơn đau buốt, chỗ nào cũng đau đến tê tái, trước mắt cô hiện lên một căn phòng trắng, tiếng máy đo nhịp tim tí tí là tiếng động duy nhất trong căn phòng. Tú cố ngồi dậy nhưng không cảm nhận được một chút sức lực nào, đành nằm im như vậy. Giấc mơ vừa này động lại đôi chút trong tâm trí Tú, nhất là nụ cười tươi đó của Phúc, có lẽ là thứ Tú còn nhớ rõ nhất. Nhưng gương mặt không có hình dạng đó thật đáng sợ. Tú lại nhớ đến khoảng khắc cô ở giữa ranh giới sự sống và cái chết, gương mặt thân quen đó hiện ra... cả tâm trí của Tú bây giờ chỉ còn lưu giữ hình ảnh của người đó mà thôi. Thật thất vọng người đó lại không có cùng suy nghĩ với cô. Nỗi buồn của cô hóa thành giọt lệ, phải chăng bây giờ người đó ở đây, cầm tay cô thì hay biết mấy. Tú lại thiếp đi.

Khi màn đêm buông xuống, không gian dần trở nên lạnh lẽo, bàn tay cảm nhận được chút ít hơi ấm, Tú tỉnh dậy. Là ánh mắt ân cần, gương mặt xanh xao vô cùng quen thuộc đó, Tú hơi ngạc nhiên. "Đây không phải mơ chứ?" giọng khàn đặc Tú cất lời. Người đó không một chút biến đổi trên gương mặt lạnh nhạt, nhìn chằm chằm nhìn Tú.

Hơi ấm từ lòng bàn tay chuyển lên cảm giác đây không phải mơ, chút xíu lực yếu ớt, Tú cố xiết bàn tay của mình, giọt lệ âm âm lại chảy ra từ khóe mắt. Người trước mặt khẽ mỉm cười, lau giọt nước mắt cho cô. "Ngốc." Tú bắt lấy cánh tay đó, lại càng khóc nhiều hơn. Người đó từ từ đứng dậy, tiến lại gần hơn gương mặt Tú, trao cô nụ hôn nóng rực, mãnh liệt. Nó cần quét đi sức lực yếu ớt mà cơ thể cô còn sót lại. Rồi người đó buông tay, cất bước đi.

"Sau này đừng tự hành hạ bản thân như vậy nữa."

Tú vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cánh cửa đóng lại. Người đó đã bỏ đi. Đã bỏ đi không một lí do.

Tú thờ thẫn đến tuyệt vọng. Chuyện này là sao? Tại sao Phúc lại như vậy? Không phải là từ bỏ Tú chứ? Không phải đúng không? Tại sao? Tại sao không dẫn Tú đi? Tại sao cứ hành động một cách lạ lùng như vậy? Không Tú không muốn ở đây. Tú muốn theo Phúc, dù Phúc có hắt hủi, lạnh nhạt, đối xử tệ bạc đi chăng nữa, cô vẫn muốn theo anh. Tại sao? Tại sao anh lại cứ im lặng một cách đáng sợ như vậy? Tại sao?

Tất cả nỗi uất ức trong lòng, Tú bây giờ chẳng thể làm gì với chúng, mặc chúng xâu sè trái tim Tú. Đến nước này, Tú thật sự bất lực...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không Tên

Ngoài nằm im một chỗ ra, Tú không thể làm gì hơn với toàn thân là vết thương cứ khẽ động đây là đau đến tê tái, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời nhè nhẹ ánh sáng từ vàng trắng không tròn cũng chẳng khuyết, lấp lánh đâu đó những vì sao. Chúng đơn độc! Thật ra chúng không hề đơn độc, trên bầu trời đó, có lẽ là xa hơn thế nữa, xung quanh những vì sao đó vẫn có những vì sao khác, rất nhiều ngôi sao khác, nhưng hiện tại chúng lại tỏa sáng lấp lánh hơn những vì sao xung quanh chúng. Vậy nên chúng đơn độc, cũng như cô, hiện tại cô cũng đơn độc. Đơn độc đến mức cô không biết hiện tại chuyện gì đang xảy ra, chuyện gì đã xảy ra, và không còn khả năng dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra. Nhận thức của cô bây giờ với cuộc sống, với tương lai rất mờ mịt, mông lung.

Cô hoài niệm lại quá khứ của mình. Quá khứ, thời gian mà cô còn vô lo vô nghĩ, thời gian mà cô luôn luôn thoải mái cười đùa, thời gian đó trong sáng và đẹp đẽ lắm. Cô không cần suy nghĩ mình nên làm gì, mình phải làm gì, cô chỉ cần làm những điều cô thích. Có khó khăn đó, có cực nhọc đó nhưng vẫn tốt hơn hiện tại. Hiện tại, mọi thứ chỉ bao trùm một màu đen tăm tối, nó khiến cô sợ hãi tất cả. Hiện tại cô đang sống một cuộc sống không phải của cô, cô không có quyền quyết định gì ngoài tính mạng của mình. Muốn yêu cũng không được, muốn tự do càng không thành. Vậy cô sống còn ý nghĩ gì không?

Hức... một tiếng nấc nhẹ, nước mắt trào ra....

Cô của quá khứ đó mới chính là con người thật của cô, cô thích chính mình lúc đó. Hơi ngốc nghếch, ham chơi, gia đình không giàu có gì mấy nhưng còn ấm áp hơn bây giờ. Lúc đó, cô đi học rất thoải mái, cười giỡn cùng bạn bè, đi ăn, đi quây quán karaoke, đi ra bờ sông hò hét, vui vẻ đến không biết đường về. Nếu cho cô trở lại thời điểm đó, bằng mọi giá cô cũng ưng thuận.

Nhưng chắc chỉ có thể trong mơ mà thôi.

Một tiếng nấc tiếp theo, rồi lại một tiếng nấc. Hiện tại cô quá mệt mỏi rồi, đến khóc cũng không còn sức hết lên.

Cô cứ khóc trong lặng lẽ như vậy, cho đến khi lại thiếp đi, cô không hề biết, thật ra vẫn có người ở đằng sau cánh cửa đó quan sát cô, nhìn cô mệt mỏi mà hận mình không thể làm được gì cho cô. Tim đau thắt lại từng cơn khi nghe rõ từng tiếng nấc của cô.

Anh cũng muốn cho cô một cuộc sống tốt đẹp hơn. Anh càng muốn bảo vệ cho cô khỏi những nguy hiểm hiện tại. Anh muốn cùng cô, tay đan vào tay chạy đi thật xa, trốn thật xa khỏi nơi đây. Nhưng sức anh không đủ mạnh, đôi cánh anh không đủ lớn để che chở cho cô, đến chính bản thân anh bây giờ cũng không thể làm chủ được mình. Điều đó sẽ làm cô gặp nhiều nguy hiểm hơn nếu cô bên cạnh anh, nên anh đành một mực đẩy cô ra khỏi cuộc sống của anh.

"Nếu anh đã quan tâm nhiều như vậy tại sao còn đứng đây?"

Phúc quay sang nhìn Di Uyển, ánh mắt trở nên lạnh nhạt, lặng im không nói. Điều đó khiến bao nhiêu nỗi bức tức trong lòng Di Uyển dâng trào, cô hùng hổ tiến lại gần Phúc, ánh mắt căm ghét "Anh đang làm gì vậy? Anh hạnh phúc chưa khi khiến Tú đến bước đường này? Anh hạnh phúc chưa?" Di Uyển ngày càng không kìm chế được bản thân, nói càng ngày càng lớn tiếng hơn.

"Cô nói nhỏ lại đi, đây là bệnh viện đây."

Di Uyển cười đều, giọng càng ngày càng lớn hơn "Sao? Anh cũng biết sợ sao? À đúng rồi, anh biết sợ nên anh không dám đối mặt với Tú, anh không dám đối mặt với hiện thực, anh không dám cùng nhỏ bỏ trốn, anh....."

"Đủ rồi. Tôi nhắc lại một lần nữa đây là bệnh viện đây. Đừng làm kinh động đến người khác."

"Xin lỗi anh, anh sợ chứ tôi thì không sợ đâu. Tôi nói cho anh biết, anh đúng là đồ hèn. Hèn nhất. Anh nghĩ bây giờ mình đang làm điều rất đúng đắn sao? Vừa đâm vừa xoa? Nực cười."

"Được rồi. Tôi biết mình hèn nhất. Tôi nhận. Được rồi chứ?" Phúc chợt nhìn vào phòng Tú, có vẻ như Tú bị kinh động bởi những lời lớn tiếng của Di Uyển, có hơi nhút nhích, anh liền tìm cách giải quyết ngoài này. "Cô muốn nói gì cũng được, tôi không có ý kiến, nhưng nếu như cô đã không quan tâm đến người khác thì hãy nhìn vào trong kia, người bạn mà cô hết mực yêu quý đang nằm đó nghỉ ngơi, nếu cô cứ lớn tiếng như vậy thì sẽ kinh động đến cô ấy. Vậy cô có thể im lặng được chưa?" Nói xong anh bỏ đi. Di Uyển nhìn bóng lưng Phúc cho đến khi nó khuất đi, rồi cô nhìn vào trong phòng Tú, Tú đã thôi động đậy. Mục đích của Di Uyển là đến thăm Tú, nhưng có lẽ giờ không thích hợp, cô lại quay lưng đi về. May mắn Tú đã không nghe được cuộc trò chuyện chẳng ra hồn gì đó.

Lại lần nữa, khung cảnh cùng với ánh sáng chói mắt đó hiện ra, là cái cây cổ thụ to lớn đó.. giương mắt tìm một thứ gì đó như giấc mơ cũ....nhưng chẳng có gì cả. Thật trớ trêu! Đến cả mơ cũng không thể nào trọn vẹn như mong muốn.

Tú tiến lại gần, ngắm nhìn những tán lá to xanh ngắt của cây cổ thụ. Trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc, và chung quy lại là bất lực, cảm giác bản thân không biết đang suy nghĩ gì, nên làm gì... Cảm giác khó chịu khôn lường...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Lỗi Lầm

Phúc rời khỏi bệnh viện trong tâm trạng vô cùng tệ hại, tâm trí chỉ biết đi thẳng vào chiếc xe của mình, ngồi vào xe đóng sầm cửa lại. Định khởi động xe, đột nhiên lại thêm một tiếng đóng cửa xe nữa, anh quay sang, là Giang Thanh. Giang Thanh bắt gặp anh đang rời khỏi bệnh viện, định chào hỏi thì thấy anh một mực lướt qua, mặt tối đen như sắp nổi điên, sợ có chuyện gì không hay mới cả gan ngồi vào xe.

Phúc nhìn Giang Thanh, lông mày hơi cau lại "Định làm gì?"

Giang Thanh vừa cài dây an toàn vừa nói "Thấy anh tâm trạng không vui, muốn cùng anh giải khuây."

"Bằng cách nào?" Phúc nói một cách lạnh nhạt.

Giang Thanh nở nụ cười mỉm "Cùng nhau uống rượu, được chứ?"

"Uống rượu? Cô uống được bao nhiêu?"

"Tửu lượng tôi khá lắm đấy." Giang Thanh vẫn cười.

"Đi đâu?" Phúc cũng cài dây an toàn, khởi động xe, chỉ chờ một cái tên liền có thể chạy đến đó một cách nhanh chóng. Điều này làm Giang Thanh càng thêm hứng thú. "Đi đâu tùy anh."

Tuy không phải là một câu trả lời thích đáng với sự mong chờ của Phúc nhưng anh vẫn chạy. Xe đi trên đường phố với tốc độ khá nhanh, Phúc lái trong tâm trạng rất bình tĩnh, vốn thích tốc độ Giang Thanh cũng không có một phản nao núng nào. Chạy tầm mười lăm phút, hai người đã có mặt ở một quán bar sập sinh tiếng nhạc. Giang Thanh leo đèo phía sau Phúc vào phòng vip. Đây là một chi nhánh của White Angel, mọi người nhìn thấy Phúc đều rất cung kính, Giang Thanh cảm thấy hơi lạ trước thái độ đó của mọi người nhưng tiết nhiên chỉ đến uống rượu giải khuây không muốn biết nhiều hơn.

Hai người vào căn phòng vip, rất yên tĩnh sau cánh cửa cách âm cực tốt, Phúc ngồi xuống một cách thoải mái, Giang Thanh ngồi xuống kế bên, một người phục vụ đi vào. Trông anh ta mặc đồ thì giống quản lý hơn là nhân viên phục vụ. Lúc này thì không nghĩ ngợi gì nữa, Tạ Gia Phúc chắc chắn là một gương mặt lớn ở đây nên mới được nghênh đón như vậy.

Người quản lý cúi đầu kính cẩn "Chào anh, hôm nay uống gì ạ?"

"Whisky" Phúc quay sang nhìn Giang Thanh, định hỏi cô dùng gì thì Giang Thanh nhanh ý gạt đầu. "Bồn chai."

Nghe bồn chai, trong lòng Giang Thanh có chút lo lắng nhưng không lộ ra mặt. Hôm nay là lần đầu cùng Phúc uống rượu và có lẽ cũng là lần cuối, nên Giang Thanh không muốn nghĩ ngợi quá nhiều làm gì. Người quản lý rời phòng, rất nhanh sau đó bồn chai Whisky đã được đem vào phòng. "Có dùng thêm gì không ạ?" Người quản lý cung kính hỏi.

"Cô đã ăn gì chưa? Tôi không muốn sau đợt này lại phải vào hít mùi thuốc khử trùng trong phòng bệnh đâu." Phúc ngồi tựa vào thành ghế sofa, ngâm chiêu thuốc, chậm rãi.

Giang Thanh nhìn người quản lý "Cho tôi một chút gì lót dạ nhé."

"Được." Người quản lý lập tức rời phòng.

Giang Thanh nhanh nhẹn mở rượu, rót vào ly, nhưng Phúc ngăn "Tôi không quen uống ly, cứ để nguyên chai cho tôi." Giang Thanh đẩy một chai sang trước mặt Phúc. Phúc hút một hơi thuốc rồi bắt đầu cảm chai rượu lên uống, anh nốc một hơi hết một phần ba chai rượu. Giang Thanh hơi bất ngờ, có ý ngăn cản nhưng không dám, sợ làm anh tức giận lại không hay. Chỉ có thể nói "Anh uống chậm thôi."

Câu nói đó chẳng có tác dụng gì cả.

Giang Thanh chờ thức ăn vào bụng mới dám mở nắp rượu ra, uống. Ban đầu hai người uống trong một không khí vô cùng ảm đạm, chẳng ai nói một câu gì. Phúc cứ uống, rồi hút, rồi uống. Trong đầu anh cứ hiện lên hình ảnh về Tú, điều đó làm anh cảm thấy mình rất vô dụng nên anh cứ uống liên tục liên tục để không phải suy nghĩ về nó nữa. Cứ nghĩ về nó tim anh lại rất đau, rất đau. Còn Giang Thanh cũng không chịu thua, nhìn người đàn ông trước mặt mình, vô cùng sâu sắc, vô cùng đau đớn nhưng mình lại không thể làm gì, càng thù oán người làm người đó ra nông nỗi này. Nên Giang Thanh cứ uống và uống. Cho đến khi rượu đã thấm vào người, đầu óc bắt đầu lâng lâng, cơ thể bắt đầu nóng dần lên, tâm trí không thể suy nghĩ chuyện gì khác nữa

thì.....Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ.

"Khá lắm. Không ngờ cô có thể uống được một chai rượu mạnh như vậy."

Khi bắt đầu nói chuyện, khoảng cách giữa hai người bắt đầu gần lại. Giang Thanh bật cười "Có phải anh đang khinh thường tôi không? Tôi nói rồi từ lượng của tôi khá lắm đấy."

"Cô rất hay đi uống rượu sao?"

"Không hẳn. Từ lượng như vậy chắc là do di truyền đấy. Cha tôi rất thích uống rượu. Hơn mười năm nay ông ta vẫn chìm mình trong rượu."

"Vậy chắc hẳn cô cũng hay uống với cha mình?"

"Thật ra tôi rất ghét rượu. Nó chất lắm. Chất như cuộc sống này vậy."

"Cô nói phải. Tôi cũng ghét rượu."

"Chúng ta có lẽ cùng cách suy nghĩ."

Hai người lại cầm hai chai rượu, cụng vào nhau như một cách tuyên dương bản thân.

"Nhưng tại sao anh lại uống rượu?"

"Cô nói thử xem?"

"Giải sầu. Thật ra nó tác dụng giải sầu rất hiệu quả."

"Thông minh. Tôi thích người thông minh."

Giang Thanh càng hứng thú hơn khi được Phúc khen. Giang Thanh đặt chai rượu xuống, tiến lại gần Phúc, nghiêng đầu lên vai anh, đan tay ôm lấy anh, thỏ thẻ e thẹn "Em cũng thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lỗi Lầm (2)

Phúc bật cười, quay sang liếc mắt nhìn Giang Thanh, tay nắm lấy cằm Giang Thanh, nâng lên. Giang Thanh có hơi bất ngờ với hành động này, thêm vào đó là trong lòng dâng trào một cảm giác hứng thú, mong đợi một thứ gì đó nóng bỏng hơn. Phúc cúi mặt lại gần mặt Giang Thanh, khoảng cách rất gần, hơi thở của đối phương còn có thể cảm nhận được. Giang Thanh mỉm cười, nhắm mắt lại chờ đợi. Trong lòng Giang Thanh vui sướng đến tột độ, không ngờ rằng có thể lợi dụng lúc Phúc say như thế này.

Thật ra chỉ là một nụ hôn hụt... Phúc ghé vào tai Giang Thanh thì thầm "Tôi không có hứng thú với cô."

Giang Thanh mở mắt ngỡ ngàng, một giây sau lại thay đổi sắc thái, trông cô ta lúc này giống như những ả đàn bà ở Phố Đèn Đỏ, ánh mắt ma mị, dụ hoặc, tay vòng qua cổ ôm lấy Phúc. Phúc có cố gắng thoát ra nhưng bị Giang Thanh ra sức giữ chặt. "Ày, sao lại cẩu?"

Phúc lạnh nhạt nhìn Giang Thanh "Tôi không cẩu."

"Vậy tiếp tục đi chứ?"

"Tiếp tục?"

"Đúng rồi, rượu vẫn còn đó cơ mà." Giang Thanh liếc nhẹ ra hiệu.

"Tôi không nói mình sẽ về lúc này."

"Phải. Rượu còn đó, người đẹp cũng còn đây, đã làm gì đâu mà về." Giang Thanh mỉm cười ma mị.

"Buông ra. Từ bao giờ cô lại trở nên như thế?" Phúc gạt tay Giang Thanh ra khỏi người mình.

"Uống rượu. Uống rượu thôi." Giang Thanh phớt lờ câu hỏi của Phúc. Anh cũng chẳng thêm để ý chi tiết. Một lúc uống rượu trong im lặng, Giang Thanh bắt chuyện trước, một câu chuyện đánh trúng nỗi bức tức của Phúc. "Anh biết không, Tù sẽ kết hôn với Dương Thắng đấy." Giang Thanh cười rất tươi

khi nói về chuyện đó, cô ta biết điều đó sẽ chọc đến cộp, nhưng vẫn muốn nói ra xem thái độ của Phúc như thế nào. Nhưng phụ lòng mong mỏi của cô ta, Phúc chỉ tiếp tục thờ ơ, uống rượu.

"Hay nhỉ, nó còn chưa mười tám tuổi, kết hôn sớm như vậy không phải uống phí cả một đời sao?" Giang Thanh lại tiếp tục chủ đề đó. Đáp lại cô ta vẫn là sự im lặng.

"Nghĩ cũng thật đáng thương, bị gia đình ép cưới. Chậc chậc" Giang Thanh tặc lưỡi, rồi cầm chai rượu lên uống. Uống đến chai thứ hai rồi mà nhìn Giang Thanh vẫn còn rất tỉnh táo. Phúc vẫn giữ một trạng thái im lặng tốt cùng.

"Tôi tự hỏi, anh có yêu Tú không nhỉ? Nhỏ từng kể với tôi, nhỏ muốn cùng anh bỏ trốn, nhưng anh không đồng ý, lại còn lạnh nhạt với nhỏ. Nhỏ tuyệt vọng lắm đấy. Sao anh không đưa nhỏ bỏ trốn?" Giang Thanh vẫn luyên thuyên nói.

"Tú cũng ngốc nhỉ? Nó vẫn đang cố gắng gượng chờ cùng anh bỏ trốn đấy. Liều cả tính mạng để hủy hôn cơ mà. Là anh không muốn hay không dám thế?" Giang Thanh nở nụ cười mỉm, không giống như đang mỉa mai nhưng thật sự lại đang mỉa mai một cách hoàn hảo.

"Hay anh không yêu Tú? Anh cứ nói với tôi, tôi sẽ...."

Bất chợt Giang Thanh bị một tác động rất mạnh, đẩy cô ta ngã bịch lên ghế, phía trên cô là Phúc. "Có cần tôi khóa cái miệng này lại không nhỉ?"

Một thoáng sững sờ, Giang Thanh quay lại trạng thái ma mị với nụ cười nửa miệng. "Anh định làm gì tôi?"

"Các đường nét trên gương mặt cô hoàn hảo như vậy, đôi môi vô cùng đẹp để nhưng uống quá, chỉ biết nói ra những lời cay độc. Tôi nên chặn nó lại nhỉ?"

Giang Thanh lại trông ngóng từ câu nói mờ ám đó, chớp mắt vài cái. Phúc lại một lần nữa thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Đến khi Giang Thanh lại ngu ngốc nhắm mắt chờ đợi thì Phúc dứt điều thuốc vào miệng cô ta. Giang Thanh bất ngờ hút một hơi sâu rồi bật mình dậy, ho sặc sụa. Phúc thì tựa ra đằng sau, cười. "Cô vẫn mong đợi một nụ hôn từ tôi sao? Ngu ngốc quá đấy."

Lần đầu hút thuốc lại hút một hơi sâu như vậy, Giang Thanh hồ rất nhiều, đến nỗi cổ họng có cảm giác nổ tung như một quả boom. Con ho vừa dứt Giang Thanh ổn định lại sắc thái bình tĩnh rồi lại nhào vào lòng Phúc. "Sao lại ngu ngốc? Càng nhiều thử thách thì tôi càng hứng thú muốn chinh phục thôi."

"Vậy sao?"

"Anh càng thử thách tôi, anh sẽ càng thấy bản lĩnh của tôi, tôi không giống những đứa con gái tầm thường khác. Anh sẽ hứng thú với tôi thì sao? Phải không? Tôi không bánh bèo như ai đó của anh đâu."

"Hay. Hay lắm" Bỗng một giọng nói khác vang vọng vào trong phòng, cánh cửa kia đã mở ra lúc nào không hay, và đứng ở đó là Tường Đình. Phúc và Giang Thanh đều đưa mắt ra hướng cánh cửa đó. Phúc đẩy Giang Thanh ra khỏi người mình, lãnh đạm rút một điều thuốc ra, châm lửa.

"Hey hey. Không mời tôi vào à?" Tường Đình khoác tay dựa vào thành cửa.

"Đóng cửa lại. Ôn quá." Phúc nhả khói ra mù mịt một góc.

Tường Đình biết câu ôn quá không phải ám chỉ những thứ tap âm đằng sau cánh cửa mà chính là nói mình, không một chút nổi nóng nào, vẫn cười tươi, đóng cửa rồi tiến lại bàn rượu. "Lão đại của tôi hôm nay lại uống rượu, hút thuốc nhiều đến mức này. Có phải có chuyện gì buồn bực lắm không?"

Phúc im lặng. Giang Thanh tiếp lời giùm "Người yêu bé nhỏ của lão đại anh vừa mới gặp tai nạn. Bản thân cảm thấy bất lực nên bức chết đi được." Vừa nói cô ta vừa cười giảo hoạt.

"Haha. Không ngờ lão đại tôi lại vẫn còn vương vấn tình ái chán."

"Cậu dám nói cậu không có một chút lo lắng gì về cô ấy?" Phúc lạnh lùng nhìn Tường Đình.

Tường Đình vẫn ngây ngô cười "Ai chứ? Tôi làm gì có ai mà lo lắng? Lão đại anh say rồi sao?"

Phúc định nói là Tú nhưng lại thôi. Nhớ lại Tường Đình là một người vô cùng đào hoa, thấy vật ngon của lạ, có chút hứng thú vậy thôi. "Được uống rượu."

Hai người vui vẻ cụng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lỗi Lầm (3)

Rượu lại được bê thêm vào. Cuộc chơi vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Đồng hồ đã chỉ đến hai giờ sáng, trong căn phòng sặc lên mùi rượu nồng nặc. Ba người ai cũng say bết nhè, mặt mũi nhắm tịt lại nhưng miệng vẫn còn nhấp nháy muốn nói chuyện, tay dơ lên hạ xuống một cách mất kiểm soát.

Uống sau cộng với tửu lượng có thể cho là xuất chúng của Tường Đình khiến người ta có thể đánh giá trong ba người họ, chỉ còn Tường Đình là còn nhân tính.

Tường Đình chợt bật cười "Hôm nay vui lắm... ừc.... về thôi... ừc..." vừa nói Tường Đình vừa nấc lên từng đợt.

Giang Thanh lè nhè cổ ngồi dậy "Về gì mà về! Tôi còn có thể uống tiếp."

Tường Đình cũng cố ngượng dậy, cơ thể như động vật không xương không thể ngồi thẳng đứng được, cứ muốn ngã nhào ra sau nhưng Tường Đình vẫn cố ngồi ngay ngắn. Mắt lơ đãng, nhìn xung quanh, Phúc thì nằm một đồng trên ghế sofa, không hề nhút nhát, vừa nghe Giang Thanh bảo còn có thể uống tiếp nhưng lại nằm vật vã trên sàn nhà. Tường Đình lại bật cười, rồi đứng dậy, toàn thân lại bất giác muốn ngã xuống, đầu óc quay mòng mòng, quơ tay vịn lấy thành ghế, cố đứng dậy để chứng minh mình không say. Bốn chai thôi đối với anh là cái thả gì. Từng bước chân nặng nề, Tường Đình xiêu vẹo đi đến gần cửa, chuẩn bị mở cửa ra thì bên tai vang lên tiếng nói lè nhè "Này định trốn à?". Tường Đình quay lại nhìn, thấy Phúc hơi cử động mới đoán lơ mơ chắc là Phúc vừa nói, Tường Đình vừa mở cửa vừa nói "Hôm nay đến thế được rồi...ừc... tôi đi nhờ người...ừc....điu hai cậu về phòng riêng nghỉ..." Ánh sáng bên ngoài hành lang sáng hơn trong phòng, làm Tường Đình chói mắt, nhắm tịt lại rồi lắc lắc đầu, ngước lên hét lớn "Người đâu."

Tiếng nhạc quầy bar bên ngoài giảm bớt, Tường Đình dùng chút ít ỏi sức còn lại hét lên cũng đủ làm cả dãy phòng nghe thấy. Chốc lát một tá người chạy tới phòng, hai người diu một người say đi, còn lại thì chờ diu ra hết thì bắt đầu dọn dẹp.

Ba người được diu gần tới phòng mình, Giang Thanh và Tường Đình còn cố chống cự, sợ mất mặt đồng thanh "Tôi đi được." Vừa dãy dựa, nhưng không ai dám thả bọn họ ra. Giang Thanh lại hét lớn "Tôi đi được nghe thấy không?", ra sức dãy mạnh hơn. Dãy một lúc hai người kia cũng phải thả cô ta ra, Giang Thanh dựa vào tường nặng nhọc bước lại chỗ Phúc, anh đã lặng thầm lấy lại sự tỉnh táo ít ỏi trong người, dường như là không có, đứng dựa vào tường im lặng từ nãy giờ. Giang Thanh xiêu vẹo tiến lại rồi dựa vào người anh, "Tôi có thể ngủ với anh được không?"

Phúc giương đôi mắt lơ đãng nhìn người con gái dựa vào lòng ngực mình, nũng nịu dụi dụi vào đó. Phúc ngẩn lên nhìn Tường Đình, Tường Đình đã cho nhân viên lui đi cả, đang nhìn lại anh mỉm cười một cách mờ ám "Cậu cười gì?"

"Tôi chỉ không ngờ lão đại tôi lại đào hoa đến thế thôi." Tường Đình bật cười thành tiếng.

"Cậu muốn không? Tôi nhường!" Phúc lạnh lùng nói.

"Lão đại ơi là lão đại. Cậu hồ đồ rồi phải không? Người ta đã muốn dâng hiến cho cậu. Cậu không thích cũng phải thương hoa tiếc ngọc chứ. Không được tùy tiện. Không được tùy tiện." Tường Đình lắc lắc ngón trỏ chỉ vào Phúc, rồi quay sang mở cửa phòng, xiêu vẹo đi vào. Trước khi cánh cửa cách âm kia đóng lại, Tường Đình để lại một câu "Cô ta đã tự nguyện, thì cậu tự xử đi. Tôi không liên can." Cánh cửa đó đóng lại. Phúc lại cúi xuống nhìn người con gái dựa vào lòng ngực mình. Nếu là cô ấy thì tốt biết mấy.

Anh vẫn từng rất hy vọng có một ngày được ôm cô ấy trong lòng bàn tay, quần quít không rời. Sẽ dùng vòng tay của mình tạo cho cô ấy cảm giác ấm áp, cảm giác được bảo vệ. Sẽ dùng nụ hôn đánh thức cô ấy, cô ấy sẽ làm nũng dúi đầu vào lòng anh và đòi ngủ tiếp. Sẽ....

Đang trong cơn suy nghĩ miên man, tiếng Giang Thanh lè nhè làm Phúc trở về với thực tại. "Này, còn định đứng đây bao lâu nữa? Chân tôi sắp rã ra rồi."

Nếu cô đã mệt như vậy thì cho cô toại nguyện, Phúc không thương tiếc gạt tay cô ta khỏi người mình, đẩy ngã không thương tiếc. Giang Thanh lật đật bò dậy, lẻo đẻo theo vào trong phòng Phúc. Anh cũng mặc kệ không cản lại. Miễn sao cô ta không bò lên giường anh, ép anh phải làm chuyện gì xấu hổ khi đang say là được. Nhưng không ngờ, mọi thứ đúng là không thể kiểm soát.

Nửa say nửa tỉnh, Phúc lại không tài nào ngủ được, lơ đãng đi ra chỗ sofa, lại uống rượu. Giang Thanh sau khi vào được phòng anh lại nằm vật vã ra sàn nhà. Một lúc, lại đứng dậy, trời đất quay cuồng nhưng vẫn thấy Phúc đang ngồi trên sofa cầm chai rượu tu. Giang Thanh hơi cau mày lại, không phải anh ta đã uống rất nhiều sao, uống đến không biết trời trăng mây gió, bây giờ mới tỉnh lại chút xíu lại muốn uống nữa. Rốt cuộc vì con nhỏ đó đã bị tổn thương tới mức nào?

Giang Thanh cố gắng tiến lại đó một cách nhanh nhất, quờ quạng gạt lấy chai rượu trên tay Phúc, hét lớn "Rốt cuộc anh còn muốn uống bao nhiêu nữa mới đủ?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Lỗi Lầm (4)

Phúc bình tĩnh ngược lên nhìn Giang Thanh, ánh mắt vô hồn "Đưa đây."

Giang Thanh bức tức, không biết vì nguyên nhân gì, mắt cô ta chảy lệ. "Không đưa."

Thấy Giang Thanh bỗng dưng bật khóc, Phúc thoáng ngạc nhiên "Làm gì vậy?"

Giang Thanh càng lúc càng cảm thấy tức tối trong lòng, nước mắt càng chảy nhiều ra. Phúc không biết cũng không muốn biết cô ta làm sao, anh chồm tới giật chai rượu nhẹ tênh rồi đưa lên miệng uống tiếp. Giang Thanh vội gạt nước mắt, cô ta cũng không hiểu tại sao cô ta lại khóc, điều đó đúng là ngu ngốc. Giang Thanh ngồi xuống cạnh Phúc, anh uống một lúc rồi đặt chai rượu xuống, cô ta cầm lên và uống tiếp, anh cũng không muốn nói gì.

Phúc ngã người tựa vào thành ghế sofa, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, đầu óc quay quay, đôi mắt nhắm hờ. Trong không gian quay cuồng đó, một hình ảnh mờ ảo hiện ra. Một người con gái tóc dài giữa lưng, đang nở nụ cười quen thuộc nhìn anh, anh bắt gặp nở nụ cười. Phải, người con gái đó là người mà anh ngày đêm vẫn thương nhớ không nguôi. Người con gái đó không dịu dàng lại còn ngốc nghếch nữa, luôn khiến cho anh muốn được bên cạnh bảo vệ, che chắn cho cô. Nhưng thật nghiệt ngã, số phận của hai người lại kẹt giữa mỗi hận thù của phận thân sinh. Nếu có thể loại bỏ mỗi hận đó ra khỏi cuộc đời hai người, có lẽ bây giờ không phải đau lòng như vậy.

Anh biết cô đang cố gắng chờ đợi được cùng anh, không cần giàu sang, không cần nhà cao cửa rộng, chỉ cần hai người cùng nhau, ngao du đây đó cũng được, hay ở một nơi heo lánh nào đó cũng được, cuộc sống nếu có khó khăn thì hai người cùng vượt qua là được. Nhưng đó chỉ có thể dừng ra trong suy nghĩ thôi, nếu thật sự hai người cùng nhau bỏ trốn, bỏ lại ở đây tất cả thì mọi chuyện chỉ thêm rắc rối mà thôi. Và nếu hai người thật sự bỏ trốn, cuộc sống đó sẽ duy trì được bao lâu, khi bản thân họ còn chưa đủ sức mạnh để tạo dựng một cuộc sống mới? Mọi thứ mong lung như vậy, khiến lòng can đảm của anh càng lúc càng giảm đi.

Nếu được anh muốn cô chịu đựng, chịu đựng một lúc nữa thôi, anh sẽ đến nắm chặt tay cô và rời khỏi thành phố nhộn nhịp này, rời khỏi cuộc sống phức tạp này. Vì bây giờ anh vẫn còn lo sợ lắm.

Đang trong cơn suy tư lại bị Giang Thanh một lần nữa quấy rối. Giang Thanh nghiêng mặt tựa vào bờ vai Phúc, tay vòng qua ôm lấy anh, khe khẽ nói "Anh đang suy nghĩ gì vậy? Về Lưu Diễm Tú sao?" Phúc không trả lời cô ta, anh gỡ tay cô ta ra khỏi người mình.

Giang Thanh lại vòng tay sang, cố gắng ôm chặt hơn, giọng hơi gắt lên "Anh đừng có như vậy với tôi nữa. Tôi có chỗ nào không bằng con nhỏ đó chứ?" Lần này Phúc cũng không đáp, cũng không làm gì nữa.

Giang Thanh lại nói "Anh nói gì đi chứ? Nói đi! Tôi không bằng Lưu Diễm Tú chỗ nào? Để đến bây giờ, rượu cũng không tài nào làm nhè đi con nhỏ đó trong tâm trí anh, để anh một lần thôi, một lần thôi chú ý đến tôi? Tôi đã uống cùng anh đến say khướt thế này, tự nguyện muốn ở bên anh như vậy mà anh vẫn không có một chút cảm giác với tôi." Cuộc trò chuyện đó vẫn chỉ có một mồi Giang Thanh thực hiện.

Cô ta bật cười, một nụ cười tự khinh bỉ, chua xót cho tình cảnh cô ta lúc này. Cô ta gờ tay lên vuốt mặt anh một lượt rồi chọt chọt vào má anh "Anh không nói chuyện. Anh đang khinh tôi đúng không? Anh đúng là đồ đáng ghét." Tay cô ta hạ xuống từ từ, rồi đặt lên ngực anh, sờ soạng một cách tham muốn. "Nhưng anh biết không, anh càng đối xử tệ với tôi, tôi càng muốn ở bên anh, cùng anh nặng nề." Tay cô ta càng lúc càng mất kiểm soát, tiến dần xuống phần bụng anh. Phúc lúc này không thể nào để cô ta làm càng nữa, hất tay cô ta ra, đứng dậy "Cô say lắm rồi. Nghi ngại đi."

Phúc tiến lại vào giường mình, Giang Thanh không biết lấy sức lực ở đâu, vội đứng dậy, chạy lại ôm Phúc từ phía sau. Anh lạnh lùng ra lệnh "Buông ra".

"Không buông. Anh còn muốn như thế đến khi nào nữa? Anh còn muốn không ngó ngang gì tôi đến khi nào nữa?" Giang Thanh nói như hét lên.

"Buông ra. Tôi đã nói rồi. Tôi không hứng thú với cô." Sáu từ cuối anh nhấn mạnh từng chữ một.

"Không đúng. Tôi không tin. Anh chỉ đang cố gắng không để ý đến tôi thôi." Giang Thanh xiết chặt tay hơn.

Phúc dần dần mất kiên nhẫn với cô ta. "Tùy cô. Muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Buông ra." Anh nắm lấy tay cô ta, dần tách chúng ra. Giang Thanh vẫn kiên quyết không muốn buông ra. Cơ hội này của cô ta chắc chắn chỉ đến một lần, không được kể này cô ta ra một hạ sách khác.

"Vậy một lần thôi. Chỉ một lần anh xem tôi như Lưu Diễm Tú được không?"

Chuyện này chắc chắn là không bao giờ được. "Hờ hờ" Anh gắt lên.

"Vậy nếu như tôi giúp anh đưa Tú cao chạy xa bay, đáp lại tôi chỉ cần một đêm nay thôi."

Hạ sách của cô ta đúng là càng ngày càng tệ hại. "Cô đừng nói những chuyện ngu ngốc như thế nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Lỗi Lầm (5)

Giang Thanh không chịu được nữa, dù có nói thế nào Phúc cũng không muốn cùng cô ta ân ái...dù chỉ một lần. Cô ta bật khóc nức nở "Tại sao? Tại sao lại không thể được? Em có gì không sánh bằng con nhỏ đó? Địa vị? Địa vị thì đúng là không bằng. Nhan sắc? Anh nhìn kĩ đi, em đẹp hơn nó rất nhiều. Nhân cách? Em chắc chắn em là người chừng chạc hơn nó, mạnh mẽ hơn nó gấp nhiều lần. Tại sao? Tại sao hết lần này đến lần khác anh vẫn khước từ em? Tại sao chứ?"

Giang Thanh khóc nức nở, uất ức một bụng, nhưng đáp lại cô ta là sự im lặng. Tức lại càng tức. Cô ta hét lớn hơn "Hay anh thấy tình cảm của em chưa đủ? Vậy anh nói xem. Em phải làm sao?"

Tuy anh lạnh lùng, hơi vô tình một chút, nhưng con người anh chưa bao giờ xem nhẹ tình cảm của mình hay của bất cứ ai khác. Anh cố gắng gỡ tay Giang Thanh ra khỏi người mình, sức không ngang nhau, Giang Thanh không thể nào cố gắng hơn được nữa, đành buông tay ra. Phúc quay lại, lơ đãng nhìn người con gái trước mặt, "Tôi không bao giờ xem nhẹ tình cảm của ai cả, nhưng với cô chỉ dừng lại ở mức người quen, tôi không hề có hứng thú. Xin cô đi nghỉ đi."

Phúc vừa nói xong bất ngờ bị Giang Thanh chồm người tới chặn miệng bằng một nụ hôn rực lửa. Phúc cố chống cự nhưng uống khá nhiều cộng với nụ hôn này làm anh không đủ sức. Trong mắt anh trời đất đã quay cuồng nay lại càng rối loạn hơn, ánh sáng mờ ảo của căn phòng chợt biến mất. Sự việc sau đó, tất cả đều bị men rượu, men tình điều khiển hết cả.

Sai lầm lớn nhất là hôm nay anh chấp nhận cùng cô ta uống rượu. Uống đến mất cả nhân tính.

Ánh nắng lại trải khắp mặt đất, suối ẩm ướt vật sau một đêm lạnh giá. Tú đã nằm viện gần một tuần, người thường xuyên đến thăm cô chỉ có bà Lưu, Di Uyển. Còn lại không thấy mặt mũi ai khác. Nằm một chỗ, ăn cháo trắng, lâu lâu đổi vị sang cháo thịt băm khiến Tú vô cùng chán nản. Hôm nay muốn đi ra ngoài, hít thở không khí trong lành. Nghĩ là làm, Tú chống tay, tay có vết thương hơi tê, chân đã lâu không cử động, giờ đứng trên đó một lúc mới có cảm giác lại. Vịn thành giường đi vài bước, thả ra liền hơi mất cân bằng, chúi người xuống... khá may là không ngã, có người đỡ mà. "Cẩn thận một chút" giọng nói trầm ổn khiến Tú có một cảm giác vui vui.

Nhưng người đó là Dương Thắng, niềm vui nhỏ bé đó liền tiêu tan. Tú được Dương Thắng đỡ đứng thẳng dậy. Dần lấy lại thăng bằng, Tú buông cánh tay vẫn luôn nắm chặt khi suyt ngã. "Cảm ơn. Thả tay ra đi."

Dương Thắng chân chừ không muốn làm theo, Tú lại nói "Được mà." Thấy cô kiên quyết, Dương Thắng cũng đành thả tay. Tú đi tiếp, Dương Thắng leo theo sau "Em muốn đi đâu?"

"Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí. Mùi thuốc khử trùng phát ớn lên được"

Hai người cùng nhau chậm chậm ra ngoài khuôn viên bệnh viện, tầm tám giờ sáng, bệnh viện khá đông người ra vào, nắng lúc này chưa gắt lắm, gió thổi nhẹ, không khí đúng là tuyệt vời. Hai người cùng ngồi xuống một hàng ghế đá gần đó. Tú ngồi xuống, nhắm mắt, hít thở sâu hưởng thụ cái không khí trong lành, khác hẳn trong căn phòng kia. Thật thoải mái biết bao.

Hình ảnh cô giản dị, tuy hơi bần trong bộ đồ bệnh nhân, môi hơi tái, tóc hơi rối như trông vẫn khá gọn gàng, đang nhắm mắt hưởng thụ không khí trong lành lại tỏa ra một sự cuốn hút kì lạ với người bên cạnh. Dù trước đây, khoảnh khắc nào gặp nhau, ở bên nhau chẳng bao giờ bình yên cả. Là cô luôn chống đối hắn, là cô một mực từ chối hắn, một mực liều mạng còn hơn kết hôn với hắn. Nhưng cứ nhìn thấy cô, hắn lại không thể nào buông bỏ được. Có phải hắn si tình đến ngu ngốc rồi sao?

Hỏi thế gian tình là gì? Mà khiến bao nhiêu người trở nên ngu muội. Thần đồng cũng trở thành thằng ngốc.

Dương Thắng cứ ngồi ngây ra nhìn Tú, Tú nhìn lại cũng không để ý.

"Này anh nhìn gì ghê thế?" Tú hơi cau mày.

Dương Thắng chợt quay đi, ngai ngừng. "Không..không có gì."

Hôm nay anh ta lại lên cơn sao? Tú không nói gì, ngó ra ngoài xa một cách mơ màng. Một lúc, Dương Thắng cũng không nói gì, lâu lâu lại liếc trộm nhìn Tú. Khoảng cách chưa đến nửa mét nhưng trông lại xa vời như vậy. Dương Thắng cảm thấy trong lòng có một khoảng trống rất lớn. Đầu óc cũng trống rỗng, không biết nên nói chuyện gì lúc này. Đối với Tú, hắn chưa bao giờ nhút nhát như thế. Có lẽ hắn càng lúc càng sợ Tú sẽ rời xa hắn. Hắn vẫn nhớ như in hình ảnh người cô toàn máu me, nằm trong vòng bàn tay hắn. Từ sau lần đó, hắn thật sự không muốn ép cô phải cưới hắn nữa, không cần yêu hắn nữa, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt hắn, cười với hắn, chỉ cần cô hạnh phúc, mọi thứ đau khổ nhất trong cuộc sống này cứ để hắn gánh là được.

Nếu hắn chủ động bỏ cuộc, cô còn ghét hắn nữa không? Có thể cùng nhau tạo dựng một mối quan hệ khác không?

Hỏi thế gian tình là gì? Mà vì người đó ta lại có thể chịu đựng mọi thứ, cay đắng, đau khổ để đổi cho người đó hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nhìn Nhận

Ngồi cũng đã lâu, ngắm cũng đã chán, Tú lại không muốn quay về phòng, căn phòng chật hẹp, ngột ngạt đó, Tú chán ngán nó lắm rồi. "Dương Thắng! Tôi muốn xuất viện."

Dương Thắng nghe gọi, thoáng ngạc nhiên, sau đó đứng dậy "Được." Ba mươi phút sau Tú đã trở về nhà.

Lần đầu tiên Tú thấy Dương Thắng trở nên trầm tĩnh một cách kì lạ, không hề tỏ vẻ, ít nói hằn, và đặc biệt rất chiều theo ý Tú. Tú nói muốn xuất viện, không cần năn nỉ Tú ở thêm để quan sát kĩ hơn, một câu chấp thuận với chỉ một từ "Được" rồi cứ thế đi làm thủ tục. Tú bảo muốn về nhà, liền đưa Tú về nhà, trên đường đi cũng không nói một câu gì.

Dương Thắng trước đây cố chấp ép Tú khur khur ở bên hằn. Dương Thắng trước đây luôn làm những chuyện chỉ hằn cho là đúng.

Bây giờ, về làm li này khiến Tú cảm thấy không quen, nhưng cô cũng không muốn biết thêm điều gì. Đối với cô, như vậy lại tốt.

Nếu lần này hằn thay đổi, có phải mọi chuyện cũng sẽ thay đổi theo? Cuộc sống của Tú sẽ dễ thở hơn?

Một tháng sau đó, quả thực cuộc sống của cô tĩnh lặng đến lạ thường. Sự tĩnh lặng này là lâu dài hay là dấu hiệu cho một điều xấu nào đó sắp sửa xảy ra?

Người ta thường nói: Trước bão càng bình yên thì bão đến sẽ càng lớn.

Tú vội vàng tiến lại bàn Giang Thanh trong một quán cà phê yên tĩnh, nhận được cuộc gọi không đầu không đuôi của Giang Thanh, Tú liền nhờ tài xế phóng nhanh đến quán cà phê. "Có chuyện gì? Mày làm tao sợ đến không thở nổi luôn đây này."

Giang Thanh vẻ buồn rầu rĩ, không đáp. Tú nhìn xung quanh, không thấy Di Uyển thấy lạ "Di Uyển đâu? Nó không tới à."

Giang Thanh từ từ ngược mặt lên nhìn Tú bằng đôi mắt trông như đang hỏi lỗi. Tú thoáng ngạc nhiên, cau mày. "Mày...mày bị làm sao thế?"

Cử chỉ sau đó của Giang Thanh làm Tú càng cảm thấy lo lắng hơn, cô ta ngược lên rồi lại cúi xuống, các ngón tay cào vào nhau, ray rức không nguôi. Rồi Tú thấy những giọt lệ bắt đầu rơi xuống dính lên chiếc váy của Giang Thanh. Tú hốt hoảng "Thanh, Thanh, mày làm sao ấy? Ngược lên nói chuyện đàng hoàng với tao xem nào." Tú cố gắng nâng cằm Giang Thanh lên nhưng cô ta nhất quyết không chịu. Tú mới cố chần an lại bản thân, giọng nhẹ nhàng nói "Có chuyện gì mà mày không gọi Uyển đến? Mà thôi mày không gọi hay nó không đến cũng được. Giờ mày phải bình tĩnh nói cho tao nghe đi, mày làm sao vậy? Chứ nhìn mày như vậy thật sự tao ức chế trong người lắm. Tao thấy mình vô dụng lắm. Mày nói gì đi Thanh?"

Giang Thanh thút thít một lúc cũng dừng lại, gạt nước mắt, ngược lên nhìn Tú, ngập ngừng "Có chuyện này....tao....tao..." Cô ta lại bật khóc "Tao không biết phải nói với mày như thế nào."

Giang Thanh càng khóc, Tú càng cảm thấy khó chịu, bất lực. "Mày cứ nói đi. Tao hứa là sẽ không nói chuyện này cho ai hết."

Giang Thanh lại ngập ngừng trong tiếng nấc "Chuyện tao sắp kể là chuyện có liên quan đến mày."

"Liên quan đến tao ư?" Tú lộ rõ vẻ ngạc nhiên qua ánh mắt.

Giang Thanh khẽ gật đầu, lại khóc tiếp. Tú bây giờ bắt đầu cuống thật sự, vừa suy đoán chuyện gì liên quan đến mình, vừa sợ hãi khi Giang Thanh cứ khóc mãi như vậy. Tú trầm tư một lúc rồi nói "Mày cứ nói đi. Tao sẽ không bao giờ trách mày một điều nào cả."

Giang Thanh hơi ngẩng đầu lên "Thật chứ?"

Tú mỉm cười "Thật. Có bao giờ tao đã lừa mày chuyện gì chưa?"

Con người ngây thơ ấy không hề nhìn ra được một con cáo thành tinh đang ngồi trước mặt mình.

Giang Thanh hít một hơi sâu, nỗi lo sợ của cô ta phần nào vơi bớt khi nghe âu nói đó của Tú. Cô ta biết bên cạnh Tú có rất nhiều thế lực, chỉ cần nói ngọt một tiếng cuộc đời cô ta sẽ mất trắng như hai ả đàn bà ngọc là Mi Trà và Thảo Ly, còn cô ta chỉ có một chỗ dựa không vững chắc là Phúc, nhưng đó chỉ là cô ta nghĩ thôi, chứ Phúc cũng đứng đằng sau Tú, chấp vả đôi cánh cho Tú. Vì vậy nếu Tú không hứa sẽ không làm gì cô ta, cô ta ăn gan hùm cũng không dám chọc vào hang cọp.

Cô ta ngược lên, đôi mắt đượm buồn "Tao....lần đầu tiên của tao...."

Lần đầu tiên? Lần đầu tiên gì?

"Là Tạ Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi." Giang Thanh lại ôm mặt khóc nức nở.

Thế giới xung quanh Tú dường như sụp đổ.

Là Tạ Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Là Tạ Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Là Tạ Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Một câu nói xoay chuyển càn khôn. Trời đất đổ vỡ trước mắt Tú.

Trong đầu Tú hiện ra một khung cảnh trong quá khứ, một cái ôm thật chặt, một sự âm áp tuyệt đối, một giọng nói trầm ấm, nói với cô rằng "Tôi có nỗi khổ, không thể nói ra được với em. Xin em đừng giận! Tôi đã làm em buồn, làm em khóc, làm em suy nghĩ, làm em phải phát sốt lên. Xin em đừng oán trách tôi. Và điều đặc biệt, xin em đừng rời xa tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện mất em tôi sẽ như thế nào, vì tôi không bao giờ muốn mất em! Tôi nói chắc chắn điều đó! Vậy nên, thời gian này, thời gian tới, em chỉ cần thắm lặng ở bên tôi. Rất đủ rồi! Chuyện này với em có lẽ sẽ thiệt thòi, nhưng có thể vì tôi em cố gắng một lần được chứ? Xin em đấy!"

Nỗi khổ của anh? Là đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bỏ Cuộc

Cơ thể Tú đông cứng một chỗ, không có một động tĩnh gì, chỉ cảm nhận được sâu thẳm trong đó một thứ gì vỡ vụn rồi. Rất đau. Rất rất đau. Đau đến mức bản thân không thể làm gì chống lại nó, xoa dịu nó. Khóc không thành, cười cũng không được.

Giang Thanh cũng trầm tư một lúc, cảm thấy không khí quá ngột ngạt, đành mở miệng lảng tránh đi "Tao xin lỗi. Tao không thể để con tao không có cha. Mà nên chuẩn bị tâm lý đi. Hy vọng mày sẽ nhanh ổn." Rồi cô ta đứng dậy đi về, bỏ lại tượng đá đối diện.

Tiết trời hôm nay lại lạ lùng như vậy, như thấu hiểu nỗi khốn khổ của một người mà tôi sầm lại, kéo đến một cơn mưa thật lớn. Nhận ra trước mặt mình chỉ là một cốc nước đã tan hết đá, bản thân nặng nhọc bỏ về.

Trên con đường mưa nặng hạt đến đau rát người, Tú vẫn thần thờ đi như vậy, một mình vượt qua mưa gió. Trước mắt Tú lúc này là một con đường tăm tối, cũng giống như cuộc đời của chính cô.

Chuẩn bị tâm lý... Bốn chữ đó đột nhiên văng vẳng bên tai.

Chuẩn bị tâm lý. Tâm lý gì? Đối mặt với sự thật sao? Tâm lý đó phải như thế nào thì mới phù hợp đây? Chuẩn bị tâm lý đến bao giờ mới hoàn thành?

Chuẩn bị tâm lý chính là công việc không bao giờ hoàn hảo, không có hồi kết, không có thành công. Càng chuẩn bị tâm lý đến mấy lại càng đau đớn đến vậy.

Chính Tú cũng đã từng suy nghĩ đến chuyện chuẩn bị tâm lý cho sự thay đổi của Phúc. Và đến lúc cần đem tâm lý đó ra để sử dụng thì lại quên mất nó như thế nào. Như lúc này đây, mọi thứ đều quên sạch.

Quên bản thân đã cố gắng đến mức nào để vượt qua rất nhiều đêm cô độc một mình, vẫn tự nhủ rồi sẽ ổn. Quên bản thân đã liều mạng đến mức nào để gắng gượng giữ lại tình yêu thiêng liêng nhất. Mọi thứ giờ trở về vạch xuất phát rồi, à không về đến âm vô cùng rồi. Chẳng động lại gì cả. Một hạt cát cũng không.

Nặng nề như vậy mà một giọt nước mắt cũng không rơi được. Nặng lòng như vậy nhưng lại chẳng có con đường nào để tống nó ra. Thân ướt sũng, chân cứ từng bước chậm chậm tiến tới nhưng lòng chẳng biết đang tiến về đâu.

Chợt trên vai có một lực giữ lại, không cho bản thân vô hồn bước tiếp nữa, nhưng Tú không quay lại, đứng im như vậy. Người đằng sau cũng im lặng, một lúc rồi dùng hai tay quay người Tú lại, để Tú đối mặt với mình.

Tú ngược lên, ánh mắt như mù vừa được chữa trị, trước mắt cô hiện diện rõ ràng gương mặt mà ngày ngày cô nhớ mong mòn mỏi. Gương mặt của người mà chỉ cần nhắc đến tên lòng cô cũng như nở hoa, tràn đầy sắc xuân. Nhưng bây giờ, chẳng hề như vậy nữa.

Đến trái tim cũng bị mưa làm cho tê tái hết cả, chẳng còn cảm giác gì.

Người đó lặng im không nói, Tú lại càng chẳng thể thốt ra lời. Những giọt lệ lại cứ thi nhau chảy, chẳng có gì điều khiển cả.

Chợt một cú va đập thân thể nhẹ, Tú hiện đang nằm gọn trong vòng tay đối phương. Cảm nhận được lồng ngực săn chắc, nhịp thở đều đặn nhưng lại có một thứ hoạt động rất mãnh liệt. Tìm người ấy đập rất nhanh...

Có chút hơi ẩm truyền vào cơ thể, nước mắt lại tuông nhiều hơn. Đầu óc quay về trạng thái hỗn loạn, trở nên đau nhức. Thân thể vừa nhận được hơi ẩm lại nhũn hết ra. Tú ngất lịm trong vòng tay ai đó...

Cảm thấy mọi thứ lại trở về trạng thái mê man, đầu đau nhức, thân thể rã rời, cũng là lúc Tú tỉnh dậy. Một căn phòng đơn giản với tông màu trắng, nhưng không phải bệnh viện, không thoang thoảng mùi thuốc sát trùng như bệnh viện. Tú định nghiêng đầu quan sát xung quanh thì thấy trên trán có thứ gì đó. Tay khẽ nhút nhút thì mới cảm nhận là đang bị nắm chặt. Có hơi hoảng, cô cố gắng dậy nhìn.

Lại là người đó, chân mày hơi cau lại, vẻ mặt không được tự nhiên lắm, nhợt nhạt xanh xao. Phải chăng đang gặp ác mộng?

Tú rút rệ tay lại thì làm người kia thức giấc, không luyến tiếc cô vẫn rút tay lại hẳn. Thấy cô tỉnh người kia sốt sắn. "Em tỉnh rồi".

Giọng nói ngày đêm Tú vẫn hằng nhớ mong, cố gắng giả dạng trong tiềm thức. Nay tai nghe rõ mồn một rồi lại cảm thấy đau thấu xương tủy. Cô quay đi, căn rằng chịu đựng, không ừ hử gì cả.

Người ta hiểu ý, cũng không dám buông lời trách móc. Trách gì đây? Lỗi cũng tại mình thôi. Chỉ là tâm tư đã sâu lại sâu hơn.

Người đó tiến lại, lấy khăn ra khỏi trán, đưa tay kiểm tra đã đỡ sốt chưa nhưng bị cô cự tuyệt, quay ngoắc mặt đi. Lòng đau nhói từng cơn, người ta đành rút tay lại, rồi bỏ đi.

Người ta bỏ đi rồi thì Tú lại nóng ruột, vậy là bỏ đi thật sao? Tìm cô lại quặng thất đau đớn. Phải rồi, đi đi. Như vậy lại tốt hơn.

Tâm vui mừng nhưng nước mắt lại rơi.

Đi đi, dứt đi.

Tú bỏ cuộc, cô đã bỏ cuộc thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bỏ Cuộc (2)

Những giọt nước mắt ấm nóng lăn dài trên gò má, từng giọt là từng mảnh kí ức ủa về trong tâm trí. Cô lại không hình dung được lí do khiến mình khổ sở như thế này.

Cô không nhớ ra được lí do mà cô lại yêu người đó một cách sâu đậm như vậy.

Cô không hiểu được tại sao những kí ức càng đẹp đẽ thì càng hồi tưởng càng đau lòng?

Thì ra người xuất hiện trong cuộc sống của mình càng nhẹ nhàng lại càng sâu sắc. Ta không tìm ra được lí do ta yêu họ, ta lại càng yêu họ nhiều hơn. Chỉ độc nhất một người như vậy.

Tú cảm thấy thân thể lạc vào chốn mơ hồ, không còn sức vùng vẫy.

Bỗng có tiếng mở cửa khe khẽ, Tú mở hờ mắt, rồi nhắm lại, cô nằm yên bất động. Không phải đã đi rồi sao? Là ai khác sao? Hay là người đó? Không thể nào.

Rồi lại vang lên một tiếng cửa khe khẽ. Sau đó mọi thứ lại chìm vào tĩnh lặng.

Đã đi rồi sao? Tú vẫn không muốn mở mắt ra dò xét tình hình. Anh ấy đã dẫn mình đến đây, chắc chắn sẽ an toàn.

Tú chợt sựng lại trong tiềm thức, đã đến mức này còn tuyệt đối tin tưởng đến vậy. Có phải quá ngu ngốc không?

Dường như Tú cảm nhận được chỉ còn lại mình cô trong căn phòng, nhưng cho đến khi tiếng vật dụng chạm vào nhau tạo ra tiếng động rất khẽ. Rồi theo trực giác của cô, cô cảm nhận được vẫn còn một người trong phòng, lặng lẽ ngồi cạnh bên cô nhưng lại không dám gọi cô dậy. Cô vẫn nhắm mắt nằm im như thế.

Bàn tay chợt nhận được một sự ấm áp, bàn tay khác, to lớn và khô ráp, đang vuốt ve bàn tay cô, xoa từng ngón tay, nâng niu từng chút từng chút. Khi bàn tay đó chạm vào tay cô, tuyệt nhiên cô có giật mình, tay khẽ run nhưng nhanh chóng lại lấy lại bình tĩnh.

Xoa một lúc, cô thấy cánh tay mình bị nâng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trên đó.

Ý gì đây?

Tú đang trong cơn mê man suy nghĩ.

"Đời người đúng là trở trêu. Duyên phận lại chỉ là một sợi tơ mỏng nổi giữa hai con người. Tôi và em có lẽ đã đứt đoạn từ đây."

Một tiếng thờ dài trong không gian yên tĩnh, khiến mọi thứ đều chùng xuống, nặng nề vô tận. Tay đối phương đang dần rời ra, tay Tú lại bất chợt nắm kéo, chạm khẽ một cái lại thôi.

"Em tỉnh rồi phải không?"

Hành động vô thức đó lại bị phát hiện, Tú bất ngờ mở mắt. Một nụ cười ngượng ngạo hé trên môi đối phương. Tú ngồi dậy "Không bắt ép không cần làm như vậy."

Nụ cười đó vụt tắt. "Dùng chút gì nhé?"

Tú liếc sang bàn, đồ ăn thức uống đầy đủ, có cả thuốc hạ sốt. Rồi Tú liếc sang người đối diện "Vì tôi mà bạn tâm quá nhỉ?"

Lâu ngày gặp lại, xảy ra khá nhiều chuyện, và lại chính bản thân đã từng lạnh nhạt trước, giờ nhận lại có chút đau lòng nhưng đó cũng là điều đương nhiên.

Lại ngượng ngạo nở nụ cười "Ăn ít cháo nhé? Em đã sốt khá cao."

Tú không hiểu người này, thật sự không hiểu. Lúc thì lạnh giá tựa địa cực, lúc ân cần ấm áp giống thái dương. Cứ phải trái bất phân biết đường đâu mà lần cơ chứ?

Nhưng nghĩ đến chuyện Giang Thanh, uất hận trong lòng, không thể chỉ vì sự dịu dàng này mà bỏ qua được. Lần này, chấm dứt đi.

Tú rời giường "Không cần anh quản."

Thấy Tú muốn đi, Phúc lo lắng "Em đi đâu?"

"Hít cùng một bầu không khí với anh, tôi chịu không nổi."

Giọng điệu, thái độ của Tú như vậy là lần đầu được chứng kiến, không tránh khỏi đau lòng.

"Tú, làm sao vậy?"

"Làm sao vậy? Anh không thấy câu hỏi đó ngu ngốc à?"

Một câu nói làm Tú trở nên mất kiên nhẫn, không thể nào kiềm chế cơn giận được nữa. Đáp lại Tú chỉ là khoảng không tĩnh lặng.

"Tôi về."

Tay Tú bỗng dưng bị nắm lại. "Còn chuyện gì sao?"

Người đó trở nên bối rối, lực tay nắm lúc mạnh khi nhẹ, miệng lại không thốt ra lời nào.

"Nếu không có chuyện gì thì buông tay ra".

"Em..em có thể đừng như vậy không?"

"Đừng như vậy? Anh muốn tôi phải làm sao?"

"Tôi.."

"Anh đúng là khó hiểu. Anh nhớ lại đi, bao nhiêu lần anh bên tôi vượt qua mọi chuyện, hay chỉ là tỏ thái độ lạnh nhạt. Anh bảo tôi chờ anh, tôi vẫn cố làm mọi cách để không phụ bạc anh, tôi vẫn đang chờ anh, vậy mà không ngờ anh lại làm như vậy. Chờ anh?! Là chờ làm mẹ đỡ đầu cho đứa con của bạn thân tôi sao? Nực cười."

Con? Phúc thật sự bất ngờ.

Chuyện tối đó, không lẽ là thật?

Phúc đứng trơ như trời trồng. Bao nhiêu chuyện uất ức Tú một lần đã nói ra hết. Lần này cô thật sự bỏ cuộc thật rồi.

"Tôi mong từ nay về sau, hai chúng ta đừng dính líu gì nhau nữa."

Tú quay lưng bỏ đi. Không bị nú giữ nữa, cảm giác có hụt hẫng, nhưng vậy lại tốt.

Mối lương duyên này đến đây coi như là không ai nợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Khoảnh khắc Tú rời đi, thế giới đổ nát trong lòng ai đó.

Suy cho cùng, cũng là bản thân tự mình chuốc lấy. Tự mình sợ mọi thứ rồi tự mình đánh mất, trách được ai?

Ra khỏi căn nhà đó, mọi thứ lại chùng xuống đáng sợ. Ngọn lửa giận dữ ấy nhanh chóng bị các lạnh bên ngoài vụt tắt mất. Ngoài trời rất lạnh, rất lạnh.

Chợt chuông điện thoại reo lên, một giọng nói quen thuộc với điệu bộ hốt hẫng "Em đi đâu lâu vậy vẫn chưa về?"

Thì ra, vẫn có người đang chờ Tú. Một người không biết vì nguyên do gì Tú lại chán ghét họ từ lúc mới gặp mặt. Họ có tìm đủ mọi cách vẫn không thể lay chuyển được Tú.

Vậy mà còn một người, lạnh nhạt với Tú như vậy, Tú vẫn chạy theo sau, dứt khoát không muốn rời đi.

Thì ra bản thân vẫn ngu ngốc như vậy. Tú tự cười nhạo mình, mi mắt lại ứa lệ u buồn.

Bên tai vẫn phát ra âm thanh "Này Tú, Tú, em không sao đó chứ? Tôi đang nói chuyện với em đấy."

"Đến đón tôi."

Điện thoại vừa cúp, rất nhanh chóng một chiếc xe chạy tới ngay trước mặt Tú. Người bên trong hốt hoảng chạy ra, soi xét Tú "Em không sao chứ? Thật sự không sao chứ?"

Tú bị quay qua quay lại, bị người ta soi xét mọi mặt, nếu là trước đây, Tú sẽ chán ghét mà hét lên 'Anh làm gì vậy hả? Anh bị điên à?' Rồi giấy dựa thoát ra. Nhưng bây giờ, sự lo lắng này thật tốt. Tú ôm choàng lấy người trước mặt, nức nở khóc.

Người đó phản ứng không kịp, bị làm bất ngờ quá. Trước giờ Tú không bao giờ làm như vậy, đối với Thắng. Nghe tiếng khóc thảm của Tú, lòng Thắng đau như cắt. Đưa tay lên vỗ về, "Đừng khóc, có tôi đây".

Nhưng như thế lại khiến cô khóc nhiều hơn, gào thét mãnh liệt hơn. Nếu Dương Thắng tức giận sẽ tốt hơn. Nếu hấn bỏ mặc cô sẽ tốt hơn. Đó mới là thứ cô nên nhận sau bao nhiêu chuyện trước đây mà mình gây ra. Nhưng hấn lại vẫn ân cần với cô như vậy, gọi là đến, quan tâm cô, bao dung cô. Cô cảm thấy rất có lỗi. Rất hổ thẹn. Cô lại càng quấy càng khóc dù hấn có dỗ dành cỡ nào.

Dương Thắng cảm thấy mình càng dỗ dành thì con mèo nhỏ càng la hét nhiều hơn, nên im lặng, đứng nghe Tú hét gào.

Khóc được thì cứ khóc, la được thì cứ la, thế giới này vẫn có tôi chống đỡ cho em.

La hét một lúc, cổ họng dường như sắp vỡ tung thì Tú im lặng, nhưng nước mắt vẫn chảy. Thắng đẩy người Tú ra, nhìn đôi mắt mở không ra vì khóc quá nhiều, mặt lem lem nước mắt nước mũi. "Em đã khóc xong chưa?"

Tú vừa nấc liên tục vừa ngoan ngoãn gật đầu.

"Áo tôi bị em làm dơ cả rồi. Vẫn còn quần. Em có muốn làm dơ nó luôn không?"

Đến lúc này hấn vẫn còn dờ giọng treu chọc được. Có hơi thô thiển nhưng lại rất đáng yêu, khiến Tú bật cười.

Cô cười được là hấn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi.

"Nhưng trước hết anh phải cởi nó ra đã."

Tú treu lại một câu làm Thắng hoảng hốt. "Ý. Sắc lang. Tôi chỉ nói đùa thôi em muốn làm thật à?"

"Thật."

"Không được."

"Tại sao?"

"Mười tám năm thanh bạch của tôi."

"Không phải anh muốn cho tôi mượn quần sao?"

"Chỉ là nói đùa thôi."

"Là nam nhân nói được làm được."

Thấy Tú cương quyết, hần lại tưởng thật, giọng điệu cứng rắn quay ba trăm sáu mươi độ thành nhỏ nhẹ, ướn ẹo "Vậy em có chịu trách nhiệm với tôi không? Tôi vẫn đang giữ tem cho bà xã tương lai thôi đây."

Tú bật cười thành tiếng. "Haha. Thôi thôi. Thôi thôi. Tôi cũng chỉ là nói đùa thôi. Haha"

"Hmm. Tiểu nha đầu." Thắng cốc nhẹ vào đầu Tú. Vừa khóc la đó lại mới cười sảng khoái như vậy. Cũng chỉ có mình em.

"Tôi đói rồi".

"Lên xe."

Ngồi vào xe, cài dây an toàn, không cần hỏi gì cả, chiếc xe chạy bon bon trên đường phố.

Hôm nay tôi sẽ dẫn em đi ăn cả thành phố này.

Ăn rồi nghỉ, ăn rồi nghỉ, hai người đi khắp các ngõ ngách, ăn những món từng ăn, những món chưa ăn, họ đi chơi từ chỗ này sang chỗ khác, cười đùa vui vẻ.

Thế giới của hai người lúc này thật hạnh phúc.

"Đến giờ về rồi."

"Đi. Tôi cũng mệt rồi".

Điểm đến cuối cùng là trước nhà Tú, sợ Tú đi nhanh quá, sợ khoảnh khắc này trôi đi nhanh quá, Thắng lưỡng lự gọi Tú lại.

"Sao?"

"À.. ờ... không có gì." Chuyện muốn nói lại hóa thành một nụ cười ngốc.

"Anh bị thần kinh à?"

Tú mở cửa, lại bị réo lại.

"Tú này."

"Sao?" Tú vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng đáp lại. Thay đổi nhanh chóng đến cả bản thân cũng bất ngờ.

"Chuyện hôn nhân chúng ta, tôi nghĩ nếu em không thích..."

"Không cần. Cứ làm như vậy đi. Tôi sẽ không bỏ trốn nữa đâu."

Từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, thật sự đối với Thắng như một giấc mơ. "Em nói thật chứ?"

"Tôi đã bao giờ nói dối anh chưa?"

Thắng im lặng, niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng đến không thốt ra lời.

"Không còn gì thì tôi vào nhà đây. Lái xe cẩn thận."

Tú lần này là mở cửa, và ra khỏi xe. Chân bước được vài bước thì đằng sau vang lên "Ngủ ngon".

Tú quay lại mỉm cười rồi đi hần vào nhà.

Bóng dáng Tú khuất hần sau cánh cửa, Thắng vẫn chưa tin mọi thứ vừa diễn ra là sự thật.

Nếu đây là mơ, tôi nguyện cả đời chìm vào nó.

Chương 92

Lưu Diễm Tú đi vào nhà, cô nghĩ như thế này cũng tốt. Tâm trạng vui vẻ lên hẳn. Hai bậc thân sinh đang ngồi trong phòng khách, ông đọc báo, bà xem ti vi. Bà Lưu thấy cô về, nhìn sang mỉm cười "Tú lại đây."

Lưu Diễm Tú vui vẻ tiến lại. Ngồi xuống bên cạnh bà Lưu, bà vuốt tóc cô ân cần hỏi "Đi đâu cả ngày đấy? Đã ăn gì chưa?"

Cô gật đầu. "Hôm nay con đi với Dương Thắng."

Nghe cái tên đó, ông Lưu ngẩn lên nhìn, im lặng. Bà Lưu thấy hơi lạ, không phải đứa con gái nhỏ này luôn ghét người đó sao? "Sao hai đứa lại đi chung? Không phải con.."

Lưu Diễm Tú mỉm cười "Con không còn thành kiến với anh ta nữa."

Bà Lưu vui mừng "Thật chứ?". Ông Lưu hơi cau mày.

"Thật. Anh ta cũng không phải người xấu." Lưu Diễm Tú hơi e thẹn khi nói điều này. Điều đó thốt ra không phải chứng tỏ cô vẫn hay không nhìn kỹ hẳn lại phán xét hay sao?

"Vậy..." bà Lưu ngập ngừng. Lưu Diễm Tú biết bà muốn nói gì, cũng biết bà lo sợ cô lại từ chối một cách kịch liệt như trước. Cô quyết định sẽ tự động nói luôn.

Giọng Lưu Diễm Tú trở nên đồng dạc "Ba, hãy tổ chức đám cưới như cũ. Con sẽ không tìm cách bỏ trốn nữa."

Ông Lưu thả tờ báo xuống hẳn, nhìn Lưu Diễm Tú một cách nghiêm nghị "Nói thật?"

Lưu Diễm Tú gật đầu chắc chắn. Bà Lưu ngồi kế bên không ngừng nắm tay Lưu Diễm Tú rồi vỗ vỗ "Mẹ biết con gái mẹ sẽ hiểu thông thôi." Cô không biết nói gì ngoài mỉm cười đáp lại.

Cha mẹ đã quá vất vả với con rồi.

Ông Lưu đứng dậy đi về phòng sách. Móc điện thoại ra gọi. Đầu dây bên kia vừa bắt điện thoại đã liền nói "Hôn lễ ba ngày sau." Rồi cũng liền cúp máy.

Ông không lạ lẫm với cách làm việc nhanh gọn của đối phương, im lặng ngồi vào ghế, nhìn ra cửa sổ. Con gái à, ta chỉ muốn tốt cho con.

Tại một căn biệt thự khác.

"Ba ngày sau là lễ cưới con của Dương - Lưu. Lúc đó ta sẽ bắt luôn một mẻ. Rồi trở thành bá chủ của thành phố này." Giọng người đàn ông trung niên vui vẻ mang theo một giả tâm lớn.

"Nếu muốn trở thành bá chủ. Chỉ cần tiêu diệt nhà Dương. Tại sao lại tiêu diệt thêm nhà Lưu?"

"Ngu sần. Câu hỏi hết sức ngu sần. Đã quên thâm cừu đại hận giết chết mẹ sao?"

"Là chuyện quá khứ. Lấy oán báo oán biết bao giờ mới dứt được?"

Bốp... một cú đấm như trời giáng, cả thân hình ngã xuống, một vệt máu xuất hiện ngay khoe môi. Giọng người đàn ông bực tức vô cùng. "Nghịch tử, tao đã dạy dỗ mày trở nên nhu nhược như vậy sao? Hừ." Trong cơn tức giận, người đàn ông đó thở gấp.

"Kế hoạch vẫn sẽ thực hiện như cũ. Ai cản, giết."

Trong căn phòng u tối đó, một người bắt lực đến tê dại, cả thở cũng không đủ sức.

Trong căn phòng khác, mờ mờ ánh đèn ngủ, một người trần trọc không ngủ được.

Chợt nhớ đến hình ảnh Tạ Gia Phúc ân cần ngồi cạnh giường, nắm lấy tay cô, tìm cô cảm nhận lại hơi ấm lúc đó. Nếu anh làm như vậy sớm hơn có lẽ chuyện đã chẳng thành ra như thế này. Lưu Diễm Tú nhắm mắt lại, buông lỏng bản thân. Mọi chuyện đều đã qua rồi.

Điện thoại rung, thông báo có tin nhắn mới. Lưu Diễm Tú mở lên, là tin nhắn của Di Uyển.

'Mày ỏn chứ?'

Lưu Diễm Tú hơi bất ngờ, không biết Di Uyển đã biết chuyện gì mà lại hỏi như vậy. Lưu Diễm Tú trả lời 'Tao ỏn.'

'Đừng lừa tao. Hôm nay tao đã thấy Giang Thanh, trông nó rất thảm.'

Lưu Diễm Tú thần thờ, không lẽ vì cô không nói gì nên làm Giang Thanh cảm thấy có lỗi?

'Nó có nói gì với mày không?'

'Tao kể ra được sao? Thật sự mày ỏn đó chứ? Tao nghe nó kể rất thương nó, nhưng tao lại lo cho mày nhiều hơn. Vì Phúc hẳn là người yêu mày cơ mà. Chết tiệt hẳn lại có thể làm như vậy với chúng mày.'

Hắn là người yêu của mày cơ mà... Lưu Diễm Tú nhìn dòng tin nhắn nó cười khinh, tay nhanh chóng soạn tin. 'Kết thúc rồi. Tao quyết định sẽ tới với Dương Thắng. Tao đã làm anh ấy khổ nhiều rồi.'

'Hà? Thật sao? Mày nghĩ thông rồi.'

'Ừ.'

'Đúng. Tao thấy mày làm thế rất tốt. Tên khốn Tạ Gia Phúc không đáng để mày bận tâm với hắn. Nhưng mà.. Khốn nạn thật. Hắn lại là cha của con Giang Thanh. Mà tao thật sự không hiểu tại sao lại có đứa con đó nữa. Không hiểu nổi.'

'Mày nên an ủi Giang Thanh đi. Tao với nó hiện giờ thật sự hơi khó đối mặt với nhau. Tao..'

'Biết rồi. Tao hiểu mà.'

'À có lẽ đám cưới tao và Dương Thắng sẽ sớm tổ chức. Mày chuẩn bị đi nha.'

'WTF. Thì ra mày ỏn là như vậy. Sớm đã có chuyện vui lẫn áp nỗi buồn. Mày như vậy thật sự cảm thấy tốt sao?'

'Tao đã quyết rồi.'

'Rồi rồi. Tao cũng chỉ mong mày luôn hạnh phúc thôi. Đám cưới mày tao phải làm cô dâu phụ đấy. Giang Thanh bầu bì chắc..'

'Có ai giành của mày đâu. Khi nào thời gian quyết định xong tao sẽ báo lại cho mày nhé.'

'Ok.'

Nghĩ đến Giang Thanh, Lưu Diễm Tú cảm thấy thật bất lực. Nhưng rồi cô sẽ lựa chọn hy sinh. Vì Giang Thanh và cả đứa nhỏ đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

'Đã ngủ chưa?'

Thấy số hơi lạ, Lưu Diễm Tú dè dặt không muốn trả lời. Rồi lại thêm một tin nhắn đến.

'Là chồng tương lai nhắn tới lại không thèm reply? Quá đáng lắm nha'

Lưu Diễm Tú chợt bật cười. " Quá đáng lắm nha " cô đọc lên dòng chữ đó với ngữ điệu cực nùng nịu rồi lại bật cười khanh khách.

'Có chuyện gì?' Tay nhanh chóng soạn tin gửi đi.

'Thì hỏi đã ngủ chưa.'

'Rồi. Tôi đang trả lời tin nhắn của anh trong mơ này. Đồ ngốc. Liu liu'

'Được. Cãi rất hay.'

'Là do anh ngốc.'

'Chỉ có em mới khiến tôi trở nên ngốc nghếch như vậy.'

Môi cô lại hé nụ cười. 'Giả tạo'

'Nói thật đấy. Trời cao chứng giám'

'Thôi đừng nhảm nữa. Có gì nói nhanh, buồn ngủ rồi'

'Nửa tháng nữa là ngày đại hỉ.'

'Hiểu rồi. Tôi sẽ nói lại với cha mẹ. Ngủ đây.'

'Hiểu nhanh nh. Thông minh.'

...

Ngủ ngay thế à? Vô tâm. Dương Thắng hẳn ta chưa hề mất đi nụ cười trên mặt từ khi nhắn tin với Lư Diễm Tú. Thấy cô vừa bảo ngủ là ngủ ngay có chút thất vọng. Nhưng vẫn cố gửi thêm một tin.

'Ngủ ngon.'

Nửa tháng, nếu đối với việc chuẩn bị một cái tiệc cưới có vẻ thời gian hơi gấp. Nhưng đối với đám cưới Dương - Lư, chỉ là chặn đường cuối cùng. Vì đã chuẩn bị từ lâu rồi, nhưng cô dâu luôn có ý đào tẩu.

Dương Thắng đến nhà rước Lư Diễm Tú đi thử áo cưới. Khoác lên người chiếc áo độc nhất được Dương Thắng đặt nhà thiết kế nổi tiếng thế giới tạo ra, không thể chê vào đâu được. Nó vừa vặn với thân người của Lư Diễm Tú một cách hoàn hảo, tôn lên vẻ đẹp thanh thoát của cô một cách triệt để.

Bộ vest của Dương Thắng cũng là độc nhất, mang một vẻ đẹp thanh tịch lại vô cùng khí chất kết hợp với chất của hân.

Hai người nhìn nhau trêu mếu, không khí cứ ngọt ngào đến mức làm người khác sâu răng. Nhân viên thầm nghĩ nên đổi việc, cứ chứng kiến những cảnh máu chó thế này thật sự không sống nổi.

Cách ngày cưới bảy ngày, Lư Diễm Tú mời Di Uyển về nhà, bắt tri bắt giác Di Uyển gọi thêm cả Giang Thanh, vì vẫn còn coi nhau là bạn tốt. Lư Diễm Tú cũng không nói gì, mời hai người kia về phòng.

"Không ngờ bảy ngày nữa là cục nợ của tui đã được giải quyết rồi. Thật vui." Tuy miệng nói vui nhưng thái độ lại ngược lại, Di Uyển mặt như sắp khóc đến nơi. Lư Diễm Tú dỗ dành.

"Cái đồ nảo heo này. Tao chỉ cưới chồng thôi. Chúng mày vẫn gặp tao everyday, everytime được. Yên tâm. Tao sẽ không bỏ mặc chúng mày."

Giang Thanh im lặng. Di Uyển nhìn Lư Diễm Tú mắt long lanh "Thật chứ? Mất đi cái mồm chó của mày tao sẽ rất buồn."

"Này. Ăn nói giữ nếp đi."

"Rồi rồi. Giang Thanh mày không muốn nói gì với Tú sao?"

Bị nhắc tên Giang Thanh kê giật mình, nhìn vào Lư Diễm Tú "Mày không hỏi hận chứ?"

"Hỏi hận? Chẳng có gì đáng để hỏi hận cả. Mà giờ có hỏi hận cũng muộn rồi. Chuyện làm tao hỏi hận nhất chính là quá tin người."

Nghe câu nói đó Giang Thanh bị chột dạ, đang uống nước bỗng dừng sặc. Không phải là đang nói mình chứ?

'V.. vậy à..'

Lư Diễm Tú nằm ỉn lên giường "Tao thấy tao bây giờ cũng tốt. Dương Thắng hẳn đối với tao cũng không tệ. Cha mẹ thấy tao yên ổn tâm tình cũng vui vẻ hơn. Cả mày nữa, Giang Thanh. Con mày không thể nào không có cha. Tao chờ làm bà mẹ đỡ đầu đó nha."

Thấy Lư Diễm Tú nói một tèo nhưng không có ẩn ý, ác ý nào, trong lòng Giang Thanh gió yên sóng lặn. Giang Thanh mỉm cười nhẹ.

"À mà tao muốn hỏi mày! Giang Thanh mà có từng hỏi hận không?"

"Không làm gì trái với lương tâm. Tao cần gì phải hỏi hận?"

"Vậy à?" Lòng Lư Diễm Tú dậy sóng cuộn cuộn. Không trái với lương tâm. Vậy có con với bồ bạn thì sao?

Bỗng dưng một ác tâm làm chủ, lần áp đi sự tha thứ đã định sẵn trong lòng Lư Diễm Tú. Cô nhìn cô bạn thân của mình, rồi nhìn xuống bụng đó, nó

đang mang cốt nhục của người mà cô yêu sâu đậm. Sự đời này đúng là khó lường.

Nén đau buồn, bực tức vào lòng, Lưu Diễm Tú cười mỉm. "Đám cưới tao cần chúng mày làm dâu phụ đấy nha."

"Được được." Di Uyển thấy không khí khá căng thẳng, tự nhiên đang vui vẻ lại trở nên như thế cũng không tốt, Di Uyển choàng cổ hai người bạn lại. Tiếng cười khúc khích khắp phòng.

Reng reng.. tiếng chuông điện thoại reo lên, người đàn ông cầm máy lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn khá lớn. Vừa bắt máy, bên kia liền phát ra giọng nói nghe rất vui nhưng vài phần châm chọc. "Sắp rồi sao?"

"Đúng" ông ta lạnh lùng đáp.

"Tôi vẫn đang chờ ngày vui đấy."

"Nhanh thôi."

"Vậy đến khi nào thì kế hoạch đó bắt đầu? Tôi thấy hần được liên hôn với anh tâm trạng rất phê phỡn. Tôi thật sự ghen tỵ đấy."

"Không vội. Không lẽ anh lại.."

"Nào dám. Trên đời này tôi tin tưởng nhất là anh Dương đây."

"Quá khen." Rồi ông ta liền cúp máy. Châm một điếu thuốc, rít một hơi, khói phả ra bay mù mịt trước mắt.

Thế gian này càng lúc càng xám xịt màu giả dối. Không thể nào phân biệt trắng đen

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lưu Diễm Tú Có Phải Em Chết Trong Phòng Luôn Rồi Không???

ám cưới ba ngày lại là ngày sinh nhật Dương Thắng. Hần ta từ hôm trước đã cố ý nhắc khéo Lưu Diễm Tú, hỏi là có biết hôm nay này gì không?

Vì trước giờ cô ghét hần đến không thể tưởng tượng nổi bây giờ lại tự động chấp nhận kết hôn với hần. Từng thế độc trong lòng là dù thế gian này nam nhân chỉ còn duy nhất mình hần thì cô tự động chuyển giới để yêu nữ nhân. Nên những chuyện liên quan tới hần cô đều không bận tâm. Chỉ là hần là đại thiếu của cái lùm gì đó, rồi người yêu cũ của hần là Mi Trà thì cô còn ấn tượng chút chút.

Dương Thắng nhắc khéo như vậy, cực mong chờ một điều ám áp nho nhỏ là cô nhớ đến sinh nhật hần. Nhưng hần bị một phen thất vọng nãy nê rồi, nghe xong câu hỏi đó Lưu Diễm Tú lắc đầu một cách rất thần nhiên, sau đó lại chẳng thèm quan tâm đến tình trạng của hần. Thật mắt công hần hy vọng mà.

"Không biết thật sao?" Dương Thắng cố dè hỏi lại lần nữa. Lưu Diễm Tú gật đầu ngay.

"Ài~ Không thể trách em."

Lưu Diễm Tú im lặng, bây giờ cô đang rất lười, liếc mắt nhìn ai đó cũng lười. Làm người ta buồn thiu cũng không mở lời an ủi.

Lòng dạ sắc đá, người không tìm không cắt. Dương Thắng thăm nghĩ bụng. Rồi hôm sinh nhật hần, hần nói cô chuẩn bị từ sớm, hần muốn đưa cô đi chơi.

Lưu Diễm Tú cũng chẳng để tâm gì, ở nhà lâu ngày cũng đâm ra chán nên liền đồng ý. "Anh chờ tôi năm phút." Và thế là Dương Thắng bị đẩy ra khỏi phòng và ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, khi nét mặt Dương Thắng đen sì sì thì cuối cùng Lưu Diễm Tú cũng đã chịu chui ra khỏi phòng. Thấy cô, ngọn lửa giận trong hần dè nén lại, nở một nụ cười ngượng ngạo cho qua "Xong rồi?"

Lưu Diễm Tú vui vẻ gật đầu, cô biết rõ trong lòng hần rất bực tức điều đó lại khiến cô vui vẻ, vì cô cố ý mà haha.

Lâu lắm rồi không được nghịch ngợm đùa giỡn với người khác.

"Vậy đi thôi." Dương Thắng đứng lên.

"A tôi sợ nhớ một chuyện." Luru Diễm Tú ra về hấp tấp.

"Việc gì?" Vừa chờ nửa tiếng xong, lại cố gắng kiềm nén sự tức giận, sự kiên nhẫn của hắn đang giảm sút thần tốc.

"Chuyện này rất quan trọng. Anh..anh chờ tôi mười phút nhé?" Luru Diễm Tú vội vội vàng vàng nhưng vẫn nán lại chờ câu trả lời của đối phương.

Lúc này đại não của Dương Thắng hoạt động với công suất cao, chờ năm phút là chờ nửa tiếng, vậy chờ mười phút hắn là thành một tiếng đi.. Lúc này Dương Thắng trong lòng có chút lo sợ. "Thật sự quan trọng?" Hắn gặng hỏi lại, về mặt nghề vực.

Luru Diễm Tú gạt đầu như gà mổ thóc "Đừng đừng. Nha nha. Mười phút thôi." Rồi cô hấp tấp bỏ chạy đi. Chạy lên đến phòng Luru Diễm Tú cười trộm. Haha hắn ta lại cứ như thế bị lừa lần nữa. Dương Thắng đứng bất động một chút, trong lòng có chút cảm giác bất an nhưng nhanh chóng bị phui bay. Vẫn nên tin một lần xem sao. Hắn ta quay lại vị trí vừa nãy.

Và cuối cùng niềm tin của hắn bị đánh bay đi.

Luru Diễm Tú có phải em chết trong phòng luôn rồi không???

Lại nửa giờ đồng hồ trôi qua, lúc này mọi thứ đều đổ vỡ trong lòng Dương Thắng, hắn không giấu vẻ mặt đen sì khó coi của mình nữa, hùng hổ đi lên phòng Luru Diễm Tú.

Lúc này Luru Diễm Tú an nhàn nằm trên giường nghịch điện thoại. Cô cũng không rành rang gì đâu nha, đấu tranh tư tưởng rất nhiều đó. Nửa tiếng rồi, mình có quá đáng không nhỉ?

Luru Diễm Tú vỗ mặt bạch bạch. Không không. Không quá đáng gì hết. Nữ nhân sinh ra chính là một nỗi rắc rối lớn, nam nhân phải biết chịu đựng. Nghĩ được chân lí đó Luru Diễm Tú bất giác cười thâm.

Bỗng truyền tới tiếng gõ cửa liên tục, mang phần lớn tức giận, làm Luru Diễm Tú giật mình. "Ai?"

"Chết chưa?" Giọng điệu của Dương Thắng lúc này đặc biệt mất kiên nhẫn.

Luru Diễm Tú nghe thấy lại bật cười. Anh ta quả nhiên rất tức giận. Tốt. "Tôi ra ngay đây."

Luru Diễm Tú cầm cái balo nhỏ lên, chỉnh đốn lại, rồi tiến đến mở cửa. "Chờ một chút thôi mà..."

Nhìn thấy gương mặt đen sì kia cùng cặp mắt đờ đờ sát khí làm Luru Diễm Tú đột nhiên man mác lo sợ. Có lẽ đúng là chơi hơi quá rồi.

Lừa giận càng bùng phát trong người Dương Thắng khi thấy trước mặt, người con gái này rõ ràng là nửa tiếng trước và bây giờ là hoàn toàn giống nhau. Vậy... "Chuyện quan trọng đó là gì?" Mau đưa ra một câu trả lời thích đáng!!!

Luru Diễm Tú lo sợ không quá năm giây liền trở lại nguyên thần, đang định giải thích thì lại đổi hướng, cô lập tức tỏ thái độ chán ghét "Chờ tôi một chút thì chết à? Chuyện con gái anh hiểu được không?"

Đổi hướng chính là giận ngược lại đó! Đây cũng chính là một độc chiêu của con gái nha. Nên cẩn thận.

Dương Thắng liền cầm nín, hắn còn chưa nói được lời nào thì đã bị giận ngược lại rồi. Đó như một gáo nước tạt thẳng lại vào hắn, lửa giận thế cũng tiêu tan.

Bây giờ thì hắn cũng đã hiểu câu con gái là loài động vật khó hiểu nhất hành tinh rồi. Hắn thật sự chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Giận

Thấy Luru Diễm Tú giận, trước mắt Dương Thắng lúng túng không biết phải làm gì. "Giận?"

"Không giận" Luru Diễm Tú nói như gạt lên.

"Không giận?" Dương Thắng lập lại câu nói của cô nhưng với giọng điệu câu hỏi.

"Đúng." Luru Diễm Tú đáp nhưng không thèm nhìn mặt đối phương, mắt liếc sang chỗ khác. Để xem anh làm gì tôi? Hừ.

"Không giận thì tốt." Dương Thắng thản nhiên đáp.

Lưu Diễm Tú khá bất ngờ với câu nói này của Dương Thắng, thầm nghĩ hẳn học ở đâu ra vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo này?

Thật ra thì bản tính Dương Thắng vẫn như thế, chỉ có trước mặt Lưu Diễm Tú mới trở nên khác biệt mà thôi.

"Tôi không muốn đi chơi nữa." Lưu Diễm Tú tức tối, định trở lại vào phòng. Nhưng tay bị nắm lại.

"Này không phải em nói là không giận sao?"

Lưu Diễm Tú quay sang gắt lên "Có đồ nào tàn như anh mới tin!!"

"Ồ nào tàn."

Về mặt không thể nào tinh hơn của Dương Thắng khiến bao nhiêu hứng khởi trong lòng Lưu Diễm Tú tan biến hết. Rõ ràng là đang chọc vui. Đùng là đồ phá game.

"Còn giận à?" Hắn lại tiếp tục hỏi một câu chứng tỏ độ nào tàn của mình, nó làm Lưu Diễm Tú mất kiên nhẫn, nhưng lần này cô lựa chọn im lặng.

"Giận nữa là tôi làm liều đấy." Dương Thắng vừa nói vừa cúi mặt xuống sát mặt Lưu Diễm Tú.

Sự hoảng hốt thoáng hiện trong đôi mắt Lưu Diễm Tú, cô liền né tránh theo phản xạ "Làm gì vậy?"

"Em nói xem?"

Lúc này Lưu Diễm Tú đã bị ép sát vào cánh cửa, gương mặt của Dương Thắng rất gần, hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt cô khiến tim cô đập nhanh, mặt dần đỏ ửng lên. "Này... này.. không được làm càn.. um."

Dương Thắng đặt bờ môi mình lên môi cô nhẹ nhàng chặn lời cô lại. Đôi mắt cô mở to, chớp chớp. Nụ hôn này là nụ hôn đang hoàng nhất từ trước đến nay, cũng là nụ hôn nhẹ nhàng nhất. Dương Thắng chỉ đơn giản là dùng miệng chặn miệng chứ không còn ra sức cưỡng đoạt như trước đây. Nó nhẹ nhàng, thuần khiết như những nụ hôn của những mối tình học trò trong sáng.

Nó như vậy lại khiến thân thể Lưu Diễm Tú mềm nhũn.

Dương Thắng mỉm cười "Thế đã hết giận chưa?"

Lưu Diễm Tú ba hôn bảy vĩa phút chốc đều phân tán hết cả.

"Vẫn còn giận sao? Chưa đủ?" Dương Thắng định lập lại hành động vừa nãy thì chút hồn phách cũng nhập về Lưu Diễm Tú. Cô vội đẩy hắn ra rồi bỏ chạy cái vèo.

Cô gái này chạy cũng nhanh đấy.

Hai người đi đến một nhà hàng, ngồi ăn trong không khí yên tĩnh, khúc dương cầm động lòng người. Không khí hai người bỗng trở nên ngượng ngạo, à không đúng, chỉ có Lưu Diễm Tú khiến không khí ngượng ép như vậy. Lưu Diễm Tú căng thẳng đến phát điên, liên hoàn nhồi nhét thức ăn vào trong miệng, cứ ăn cứ ăn không ngừng nghỉ.

Dương Thắng lâu lâu lại liếc mắt nhìn Lưu Diễm Tú nhắc nhở "Chậm thôi. Không ai dành thức ăn với em cả." Rồi lại gấp một ít thức ăn vào chén cô.

Ăn no căng bụng, Lưu Diễm Tú tựa vào ghế, thở ra một hơi dài. Nhìn lại bàn ăn, hầu như thức ăn đều chui vô bụng cô, Dương Thắng đã ăn ít còn chốc chốc lại gấp thức ăn cho cô nữa.

Là chuyện gì đây? Sao càng nghĩ tim lại đập nhanh như vậy? Chết tiệt.

Hắn ta như thế là đang vỗ béo cho cô sao? Chê cô ồm à?

Lưu Diễm Tú nghĩ thế thì ánh mắt liếc nhìn đối phương một cái. Từ khi ngồi vào bàn ánh mắt cô luôn dính vào thức ăn trên bàn, không hề nhìn đối phương một lần. Lần này vừa với liếc mắt một cái lại bị bắt gặp, Lưu Diễm Tú liền xù lông quay đi.

"Xong rồi?"

Lưu Diễm Tú gật đầu.

"Vậy đi thôi."

Dương Thắng đứng dậy thì Lưu Diễm Tú lảo đảo theo sau.

Địa điểm tiếp theo khá thần bí, nó nằm khá xa thành phố, lại là một nơi yên ắng vô cùng. Đi một lúc, địa điểm tiếp theo đó đã dần hiện ra. Nó là một toà nhà khá sang trọng. Đậu xe vào, Lưu Diễm Tú bước xuống trong niềm nghi hoặc hiện rõ trong ánh mắt. "Đây là đâu?"

"Một nơi rất thú vị. Đi thôi." Dương Thắng đi từng sải dài, Lư Diễm Tú chỉ biết lễo đễo theo sau.

Cánh cửa lớn mở ra, một không gian hoàn toàn khác biệt với bên ngoài yên tĩnh của nó. Đây có thể coi là khu ăn chơi bậc nhất ở thành phố này của giới con nhà giàu.

Dương Thắng cao ngạo bước vào, mọi ánh mắt đều thoáng tập trung về hướng này, một giây liền quay đi. Có những cô gái mặc đồ thời thượng, những cô chiêu danh giả thì nhìn hẩn với cặp mắt ngưỡng mộ, sau đó thấy Lư Diễm Tú đi theo sau liền đổi sang ngạc nhiên lẫn đổ kị.

"Con nhỏ đó là ai? Trông lạ quá."

"Không phải bạn gái của anh Dương là Mi Trà sao? Nay đồ gu rồi sao?"

"Không nghe gì à? Dương Thắng đã đá Mi Trà lâu rồi. Nghe đâu là vì một đứa con gái khác."

"Thật à? Không lẽ là nhỏ đó?"

...

Xung quanh rộn lên tiếng xì xầm không ngớt. Lư Diễm Tú có để ý liền thấy chột dạ. Cô vừa quên mất Dương Thắng hẩn là một người khá được yêu chuộng.

Từ xa có một người tiến lại, là người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh, xỏ khuyên trông rất ăn chơi. "Hey, happy birthday."

E hèm, bật mí cho mọi người là phần một của truyện sắp hết rồi. Vì về phần nam chính khá rối ren nên sẽ tách ra làm hai phần. Thế nên bây giờ hãy bình chọn đi nào~ lên wattpad bình chọn nam chính cho tác giả nhé, love you~

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Dáng Vẻ E Thẹn Thật Dọa Người

Happy birthday...

Lư Diễm Tú kinh ngạc, hôm nay là sinh nhật Dương Thắng? Hẩn cố ý hỏi mình là... Chết rồi. Hèn gì hôm qua cảm thấy hẩn hỏi xong lại không ổn. Thì ra...

Lư Diễm Tú liếc mắt lên gương mặt ngay cạnh mình. Vẻ mặt hẩn ta không thay đổi mấy, đây là dáng vẻ bình thường của hẩn khi ra ngoài. Oh, rất có khí chất, khác hẩn lúc hẩn ta bên cạnh mình.

Nhìn thấy dáng vẻ này, tim Lư Diễm Tú lỡ mất một nhịp. Tâm lại dậy sóng, cảm thấy có lỗi với thái độ vô tâm ngày hôm qua.

Mà đâu thể trách cô được, ai bảo ngay từ lúc đầu lại tạo ấn tượng không tốt, về sau lại càng cảm thấy đáng ghét như thế.

Dương Thắng nhìn người kia, khẽ gật đầu rồi bỏ lơ luôn người ta, đi thẳng. Anh chàng ngoại quốc đó không để ý có Lư Diễm Tú ngoài sau, thấy Dương Thắng bước đi liền choàng vai bá cổ, bỗng dừng lại đẩy Lư Diễm Tú về phía sau. "Này bro, sao lại lạnh nhạt với đàn em như thế?"

Dương Thắng không hề để ý vẫn bước tiếp. Hẩn không biết kể từ lúc anh chàng ngoại quốc kia xuất hiện Lư Diễm Tú lại trở thành con nai vàng lạc giữa bầy sói.

Trạng thái Lư Diễm Tú lúc này có hơi căng thẳng. Bỗng dừng khoảng cách giữa cô và Dương Thắng khá xa cảm thấy có chút lạc lõng. Dù gì nơi này cũng quá mới lạ đối với cô, lỡ đại gây chuyện thì sẽ rất phiền phức. Cô nhanh chân theo gót Dương Thắng, thâm trách mắng hẩn sao lại đi nhanh như vậy?

Mọi con mắt soi mói lúc này lại bắt đầu nhìn Lư Diễm Tú chạy theo gót Dương Thắng giống như cô người hầu nhỏ mà khinh miệt.

"Xem xem. Thì ra chỉ là một cô người hầu nhỏ. Không có giá trị. Lại bần hàn."

"Đúng đúng. Không hiểu tại sao anh Dương lại có thể dẫn cô ả đến đây."

"Cũng có khi người hầu lại muốn thành bà chủ, cứ lễo đễo theo sau rồi tìm cách trèo lên giường cũng hay."

"Đưa vào đâu? Tôi đây còn chưa được nói chỉ ả."

...

Vì anh chàng ngoại quốc cứ luyên thuyên nói bên tai, Dương Thắng liền chán ghét, cho anh ta một ánh mắt đầy sát khí. "Đủ chưa?"

"Oh. Bro lại trở nên dữ tợn rồi. Ý này em thấy bro có dẫn theo một chú mèo nhỏ phải không?"

Ánh mắt Dương Thắng liền lóe lên tia ngạc nhiên khó phát hiện, trùng mắt với anh chàng ngoại quốc một cái ý do chú mà anh đánh rơi vật quan trọng. Sau đó hất tay anh ta ra quay lại đằng sau. Lư Diễm Tú cách anh chừng hai bước chân, về mặt cô mang vài phần ủy khuất, đáng vẻ rụt rè, e thẹn.

Hình ảnh này trước đây thật sự chưa từng thấy. Dương Thắng có chút bất ngờ. "Lại đây!"

Nghe giọng nói quen thuộc, Lư Diễm Tú liếc mắt thấy là Dương Thắng gọi. Bây giờ anh mới nhớ tới tôi sao?

Lư Diễm Tú trừng mắt, quay người đi. Muộn rồi! Rồi cô bước nhanh đến quầy rượu, nơi tập trung đông những người luôn xì xầm về cô từ khi cô bước vào đây.

Dương Thắng nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ, ờ thế là bình thường rồi, vẫn là anh thích dáng vẻ chống đối của cô hơn.

Đáng vẻ e thẹn thật dọa người.

Anh chàng ngoại quốc kia chứng kiến con mèo nhỏ trở mặt nhanh như chớp, cảm thán "Đúng là một chú mèo hư. Anh nuôi sao?"

"Sắp rồi." Dương Thắng thấy Lư Diễm Tú đã ngồi yên lên quầy rượu, chỉ gọi một li cocktail độ nhẹ. Rồi quay đi đến chỗ tụ hội ngày hôm nay.

Bên phía Lư Diễm Tú, những người vẫn hay xì xầm, thấy hai người tách ra lại càng hứng thú hơn.

"Không ngờ cô ta có thể cãi lời anh Dương."

"Đúng đúng a~ phúc phận của ả ta được thân cận anh Dương lại làm giá. Thật không biết điều."

"Cô thấy anh Dương liền chán gáy đó sao? Đề cô ta lại ở đây này."

"Hay chúng ta chinh cô ta một trận?"

"Như thế nào?"

Người kia nháy mắt một cái, không nói, hai người lại đồng loạt đứng lên. Một người tiến đến quầy, đứng lại ngay bên cạnh Lư Diễm Tú. "Này cậu uống một ly chứ?"

"Được." Người còn lại đứng ngay sau Lư Diễm Tú gật đầu vui vẻ. Người kia lấy ly rượu đưa ra đằng sau rồi tạt thẳng vào người Lư Diễm Tú, thả rơi li rượu xuống.

Choảng. tiếng thủy tinh vỡ vụn làm mọi người tập trung ánh mắt đến quầy rượu.

Một người vờ hét lên "Áy chết tởm tay."

"Sao lại bất cẩn như thế? Ý cậu liên lụy đến người khác rồi kìa." Người đó vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lư Diễm Tú.

Đang yên ổn lại bị gây sự, Lư Diễm Tú đầu nổi khói, quay lại nhìn hay người kia sắp tép. "Các người làm vậy là có ý gì?"

"Là tôi lỡ tay. Tôi xin lỗi cô. Xin lỗi cô."

Lư Diễm Tú cười khinh một cái. Lỡ tay? Nhìn xem dưới sàn có đọng lại giọt rượu nào không? Hay tạt hết vào người cô rồi?

"Thật sự chỉ là lỡ tay sao? Tôi thấy các người cố ý."

"Ồ trông thế cũng thông minh đấy." Một câu nói liên xác nhận việc này đúng là cố ý.

Lư Diễm Tú cố tỏ vẻ bình tĩnh, ngồi không lại bị gây sự vô cớ, không phải vì tên kia thì vì ai nữa. Đã vậy lại sử dụng thủ đoạn ngu ngốc như thế, đúng là phí công suy nghĩ nhĩ. Cô im lặng, quay sang cầm ly cocktail mình vừa mới uống một ngớp, khá ngon nên cảm thấy hơi tiếc, sau đó đồ từ trên đầu cô ta xuống.

"Ayyo, tôi lỡ tay rồi. Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Vợ Sắp Cưới.

"Mây dám? Mây biết tao là ai không hả?" Người bị Lư Diễm Tú đổ nước lên kính diễm chuyển sang tức giận, quát tháo vào mặt cô.

Người bạn của cô ta cũng hoảng hốt, lật đặt lấy giấy chấm chấm lau lau, quay sang nhìn Lư Diễm Tú tròn tròn mắt. Không ngờ con nhỏ này dám trả đòn như vậy.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán.

"Không ngờ cô gái đó dám làm vậy với Lạc Uy. Cô ta không muốn sống nữa hay sao?"

"Nói cứ như không, cô ta mà sợ Lạc Uy sao? Không thấy cô ta đi với Dương Thắng vào đây à? Với lại cũng là do Lạc Uy tiểu thư kia châm chọc trước."

"Đi với Dương Thắng gì chứ? Theo tôi thấy là cô ta rõ ràng bám đuôi anh ấy. Vừa bị phát hiện liền cụp đuôi chạy đi."

...

Trước ánh mắt muốn giết người đến nơi của hai người đối diện, ngán lời xì xầm xung quanh, Lư Diễm Tú vẫn bình thản quay sang gọi thêm một ly cocktail như vừa nãy. Quả thực tiếc chết đi được. Ngon như thế mà.

Lạc Uy nhìn Lư Diễm Tú bình thản đến muốn rớt cả tròng mắt ra, tức nghẹn "Mây... mây chán sống!"

Lạc Uy định nhào tới đánh thì Lư Diễm Tú nắm lấy tay cô ta "Vị tiểu thư này thật quá kiêu ngạo. Cô nhìn xem, cô lỡ tay thì tôi cũng lỡ tay thôi. Tôi cũng xin lỗi rồi. Cô cứ cố chấp làm lớn chuyện. Rõ ràng cô gây chuyện trước."

"Đúng. Tao gây chuyện trước. Thì sao? Một con người hầu ắt ơ như mây có quyền nói chuyện với tao sao?"

"Xin lỗi, vị tiểu thư này. Tôi không phải người hầu ai cả. Mà tôi có là người hầu, danh phận tôi cũng cao sang hơn cô nhiều đấy."

"Mây đúng là muốn chết!!!!"

Lạc Uy vung tay ra, nhanh thật nhanh giáng một cái tát xuống. Nhưng không phải mặt Lư Diễm Tú mà là một tấm lưng rất rộng.

Lư Diễm Tú lộ tia hoảng hốt trong ánh mắt, không phải là vì Lạc Uy vung tay mà là đột nhiên lại bị một bóng đen lướt qua, ôm chầm lấy cô. Cô ngơ ngợ ngược lên nhìn, là Dương Thắng. Bất giác tim cô đập nhanh nửa nhịp, hai má ửng ửng đỏ. Nhanh chóng quay đi.

Mọi người cũng một phen xúng sốt.

"Trời ơi, nam thần xuất hiện thật đúng lúc nhaa."

"Tôi cũng muốn được ôm. Nam thần ôm em, ôm em."

"Lạc Uy không biết điều như vậy, sắp xảy ra chuyện rồi."

"Chắc chắc."

Lạc Uy vừa bừng tỉnh lại thì toàn thân như sụp đổ, miệng lắp bắp "Anh.. Anh Dương?!"

Dương Thắng nhìn Lư Diễm Tú dụi dụi mắt "Không sao chứ?"

Lư Diễm Tú ngại ngùng gật đầu. Ánh mắt Dương Thắng liền lộ vẻ lạnh lùng lướt qua Lạc Uy, thân thể bé nhỏ đã sợ càng thêm sợ, run như cây sậy. "Tên?"

Lạc Uy vừa nghe thấy tiếng âm trầm liền giật thót, sợ hãi căn môi đến chảy máu, mặt tái xanh dường như sắp ngất đến nơi.

Giọng nói kiểu này lần đầu tiên Lư Diễm Tú nghe thấy từ Dương Thắng, trong tâm cũng bùng lên một nỗi lo sợ. Cô liếc sang nhìn Lạc Uy, cô gái nhỏ đó đúng là đang sợ chết khiếp.

Tội nghiệp!

Suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu Lưu Diễm Tú, so với việc cô đổ nước người cô ta xong với việc Dương Thắng bức cung thế này vẫn là nhẹ nhàng hơn ngàn lần. Dù cô bị nói khó nghe chút cũng kệ. Lưu Diễm Tú giật giạt áo Dương Thắng, "Bỏ đi. Sinh nhật của anh, đừng để mất vui."

Nghe câu này, không khí lạnh xung quanh Dương Thắng giảm đi, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhưng nhiều hơn là sự dịu dàng. Người bị đánh là hắn, người con gái kia không sao thì tốt rồi.

Dương Thắng đảo mắt qua nhìn Lạc Uy, khôn ngoan một chút rồi nắm tay Lưu Diễm Tú kéo đi.

Bị không khí lạnh xung quanh Dương Thắng bức cho dường như nghẹt thở, Dương Thắng liền quay đi mất Lạc Uy nước rơi lộp độp. Người bạn kể bên vồ vai an ủi, qua rồi qua rồi.

Lưu Diễm Tú bị kéo vào một khu bàn vip, nằm khá sâu vào một góc trong phòng. Có anh chàng ngoại quốc vừa này.

Thấy một người kéo theo một người quay lại, anh ta vui vẻ nói "Giai cứu mỹ nhân trở về."

Trong bàn này không chỉ có anh chàng ngoại quốc đó, còn có bốn năm người khác, có cả Trường Toàn. Ai nấy cũng mang một vẻ đẹp, khí chất riêng.

Trường Toàn thấy Dương Thắng cùng Lưu Diễm Tú quay lại, ngạc nhiên "Hai người đi chung à?"

Hai người kia ngồi xuống, Dương Thắng nhìn Trường Toàn với ánh mắt kiêu ngạo "Vợ sắp cưới!"

"Wow, bất ngờ nha. Nghe như sét đánh bên tai." Trường Toàn ngoáy ngoáy lỗ tai.

Mọi người đang trong không khí yên tĩnh liền bị câu nói đó trở thành một buổi phỏng vấn điên cuồng.

"Thật... Thật à?"

"Khi nào cưới?"

"Quen nhau từ khi nào ấy?"

"Nhanh thế đã bỏ cuộc chơi à?"

"Định sinh mấy đứa?"

....

Dương Thắng đặt mạnh ly rượu xuống bàn, tất cả đều đột nhiên câm như hến. "Tôi nhớ đã phát thiệp mời rồi."

Hắn ta biết nói xong câu này cũng như không, đám người này thường không hay ở nhà, xuống ngày ở ngoài bận bịu ăn chơi, làm gì để ý đến mấy thứ lặt vặt đó. Thấy bọn họ ngờ ngác nhìn nhau, Lưu Diễm Tú và Dương Thắng đồng loạt thở dài.

Đám người này...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Anh Chỉ Bằng Cái Bánh Xe

Vẫn là anh chàng ngoại quốc nhiệt tình làm không khí thay đổi. "Nào nào nào. Nâng ly chúc mừng lão Dương nào. Song hỷ! Song hỷ nha"

Mọi người cũng lục lục nâng ly "Cạn."

Tiếng cụng ly vang lên cách cách, không khí được kéo giãn một chút, thoáng dễ dàng hơn.

"Cậu Dương, lâu ngày không gặp lại mang nhiều tin tốt như thế. Phải tổ chức gì vui vui đi chứ. Gân cốt mấy ông đây đã lâu còn chưa khởi động. Máy cục cụng cũng đóng bụi lớp lớp rồi đấy."

"Đúng đúng a."

"Trò cũ trò cũ đề."

Mọi ánh mắt trông đợi đều hướng về nhìn Dương Thắng, hắn vẫn như vậy, chậm chậm cạn ly rượu rồi gật đầu "Được."

Mọi người một phen vui mừng.

"Cái thằng này, nói gì cũng nói cho nhanh vào. Làm lão già đây mệt tìm."

"Đứng đấy. Lúc chộc gái mày có như thế không? Hà?" Vừa nói người đó vừa nhìn Luru Diễm Tú, khiến cô ngượng chín mặt, không dám ngóc đầu lên.

Dương Thắng trừng mắt người đó một cái. Nhiều lời, với vợ phải khác.

Người đó liền cười hi hi đứng dậy "Thôi mọi người đi chuẩn bị đi thôi. Lão từ đi thăm con trước đây."

"Tôi cũng đi. Nhớ bảo bố chết được."

"Cục vàng ơi, đến đây"

Những người khác cũng vô cùng hào hứng chạy đi. Dương Thắng nhắm mắt dưỡng thần, không chút động tĩnh.

Luru Diễm Tú thấy mọi người đi hết mà Dương Thắng cứ điềm nhiên ở đây. Nhiều câu hỏi dồn dập nảy giờ quay vòng vòng trong đầu cô, cô nhìn hẩn một lúc vẫn không biết mở lời thế nào, cứ thế cũng ngăn người ra.

Chợt thấy miệng Dương Thắng mấp má, Luru Diễm Tú cơ hồ nghe không rõ được hẩn nói gì. Rồi lại thấy hẩn quay sang nhìn mình "Có chuyện gì muốn hỏi?"

Luru Diễm Tú giật mình "À à. Không có gì."

Dương Thắng xoa đầu cô "Đi thôi." Đồng thời nở một nụ cười mòng mị.

Mặt Luru Diễm Tú đỏ như cà chín, quay đi "Đi đi đâu?"

"Choi." Dương Thắng đứng dậy, sải bước đi.

"Choi gì?" Luru Diễm Tú cũng lạch bạch chạy theo.

Dương Thắng không đáp, cứ lãnh đạm bước đi. Sự tò mò làm đầu Luru Diễm Tú muốn nổ tung, nhưng rồi cũng chỉ biết theo sau.

Dương Thắng dẫn Luru Diễm Tú đi sâu vào một con đường, tiếng nhạc càng lúc càng nhỏ rồi tắt hẳn. Không khí yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đế giày lộp cộp.

Mọi người thấy hai người đi vào căn phòng đó, yên tĩnh một chút rồi lại bùng nổ.

"Này có phải lại chuẩn bị đua không? Đã lâu rồi chưa hòa nhập vô không khí đó lại. Thật hào hứng nha."

"Sắp thấy lại nam thần cười xe rồi. Kích thích quá điiii"

"Phần thưởng hôm nay là gì nhỉ?"

"Chắc lại có giải thưởng gì đâu. Đặt ra cũng chỉ lấy lệ thôi. Trận nào Dương Thắng cũng nhất lại chẳng muốn nhận thưởng đấy thôi."

"Cược đề, cược đề."

"Dương Thắng một triệu."

"Dương Thắng một triệu."

"Dương Thắng một triệu."

"Mấy người không thấy hôm nay Dương Thắng dẫn theo một chú mèo nhỏ sao. Sẽ không ảnh hưởng đến kết quả thi đấu chứ? Không được tôi cược Dannel một triệu."

"Lão Tứ nói phải. Tôi theo. Dannel một triệu."

Không khí đã nóng nay còn sôi sục hơn.

Luru Diễm Tú vẫn im lặng đi theo Dương Thắng, hẩn ta dừng lại trước một căn phòng, mở ra một chiếc xe phân khối lớn hiện ra trước mắt. Dưới ánh đèn, chiếc xe sáng bóng phản chiếu ánh sáng trông vô cùng vô cùng tuyệt vời.

Luru Diễm Tú từ ngạc nhiên chuyển sang kích động, phóng nhanh đến ngay bên con hàng sáng bóng. "Đây.. đây là con hàng của anh sao?"

Dương Thắng thấy cô gái nhỏ phấn khích, mỉm cười gật đầu.

"Không phải chứ? Nó.. nó ngẫu thật đấy. Oa~~~~" Lưu Diễm Tú không ngừng chạy quanh con hàng đó, nhìn kĩ từng chi tiết trên nó, hai mắt long lanh như sắp phát quang.

"Thích không?"

"Thích. Cực kì cực kì thích. Nó ngẫu chết tôi rồi."

"Bằng tôi không?"

"Xi. Anh chỉ bằng cái bánh xe."

Dương Thắng im bật. Trong thâm tâm xoẹt qua tia phá hủy. Hắn đột nhiên muốn phát hủy con hàng sáng bóng kia ngay lập tức. Hắn như thế mà chỉ bằng cái bánh xe thôi sao?

"Chúng ta sẽ cười nó sao?"

"Phải."

"Đưa xe sao?"

"Phải."

"Tuyệt vời. Nhanh nhanh, cười nó ngay đi thôi."

Không phụ lòng mong mỏi của cô gái nhỏ, hần nhan chóng đi đến, cài nón bảo hiểm cho cô, rồi cho mình, leo lên xe và nổ máy. Chiếc xe bắt đầu nổ máy, gầm rú ầm ỏi. Nghe tiếng xe càng làm Lưu Diễm Tú càng thêm hào hứng. Toàn thân cô run lên, vô cùng kích thích.

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, một cách cửa dần mở ra một con đường hầm. Băng qua con đường đó, không khí sôi sục bên ngoài liền bao lấy hai người.

Mọi người đã tràn ra hai bên đường đưa hò hét.

Chiếc xe chậm đến vạch trắng, ngay chính giữa hàng xe đã đợi sẵn.

"Này bro, hơi bị lâu đó nha."

"Không phải làm chuyện gì để làm nóng không khí trước rồi đó chứ?"

Sau lớp nón khá dày, đầu Lưu Diễm Tú dường như bốc khói, mặt đỏ bừng. Làm gì là làm gì chứ. Bậy bạ.

"Tôi nghĩ đầu óc anh đen tối quá rồi, nên về khai sáng đi." Dương Thắng nói.

"Haha. Tuổi trẻ tài cao. Lão tử chỉ đang suy nghĩ theo logic."

"Logic của anh hơi bị thối nát rồi đấy." Một người khác nói.

"Tập trung đi. Lão Dương lần này tôi không nhường đâu đấy. Phần thưởng lâu nay sắp mọc rồi."

"Đúng đúng tôi sẽ không nhường nữa đâu."

"Phải xem bản lĩnh của các người rồi." Dương Thắng tập trung, nhìn thẳng, chờ hiệu lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Có Phải Người Anh Em Khinh Thường Tôi Không?

Một cô nàng nóng bỏng, len lỏi từ trong đám người đang hò hét ầm ỏi.

Cô ta liếc mắt nhìn Dương Thắng vui vẻ, nhưng nhìn thấy Lưu Diễm Tú ngồi sau liền sa sầm mặt. Ai lại đến cướp Dương Thắng thế này?

Mọi người vừa hò hét vừa hồi hộp chờ đợi hiệu lệnh từ cô ta. Động cơ xe kêu ầm ỹ, bọn họ đang rất hưng phấn. Cô nàng kia giờ cao súng lên. "Đoàng".

Những chiếc xe kia liền phóng đi như bay.

Lúc còn đang hồi hộp chờ hiệu lệnh, Luru Diễm Tú luôn trong trạng thái hồi hộp, đến khi không gian đường như bị chiếc xe xé toạt ra, người cô giật bắn từ sau ra trước, sự hồi hộp lên đến đỉnh điểm.

Những chiếc xe cứ chạy song song nhau, vượt lên trượt xuống, uốn lượn như những con sóng. Tình trạng này không duy trì được bao lâu, mọi người đều chuyển sang tấn công hoặc phòng bị. Người tấn công sẽ lạng lách để những người khác nhường đường rồi vượt lên. Người phòng bị sẽ để phòng những lúc người khác tấn công mà né tránh để không bị đẩy ra khỏi đường đua.

Tốc độ ngày càng tăng lên không có xu hướng giảm. Vượt qua mức ba trăm cây số trên giờ, Dương Thắng đã vượt lên đầu tiên.

Mọi người ở lại vạch xuất phát cũng như đích đến, quay sát ở màn hình lớn thấy Dương Thắng dẫn đầu không ngừng cảm thán.

"Đúng là Dương Thắng luôn giữ phong độ. Mặc dù im hơi lặng tiếng hơn nửa năm như hấn và cả Báo Đen của hấn đều luôn giữ phong độ tuyệt vời."

"Báo Đen đúng là cực phẩm. Tôi cũng muốn được lái nó một lần."

"Trăm chiếc xe đua chỉ có Báo Đen là bất bại."

"Người điều khiển Báo Đen cũng không phải tầm thường."

...

Tiếng gió bị xé đập vào tai chỉ còn như những âm thanh tần số cao, làm chói tai Luru Diễm Tú. Cô khá thích đua xe. Đây là lần đầu cô trải nghiệm thật có chút không quen. Đi với tốc độ này cô chưa bao giờ nghĩ tới. Bây giờ đi thật thì lại bất giác cảm thấy run sợ.

Cô vẫn luôn ôm chặt lấy Dương Thắng từ lúc vừa xuất phát, nay vì quá sợ nên cô xiết chặt ay hơn. Đương nhiên người ngồi trước cảm nhận được điều đó. Hấn thả tay trái, vỗ vỗ tay Luru Diễm Tú trấn an.

Nhưng khi hấn thả một tay trong tốc độ như thế lại càng làm cô bất an hơn, xiết chặt tay hơn. Trong chiếc nón bảo hiểm, hấn nở nụ cười dường như rất mãn nguyện. Hấn từ từ giảm tốc độ, hét lớn "Sợ sao?"

Dù đã giảm tốc độ nhưng hét to như vậy cũng không qua được tiếng gió đang gào thét. Dương Thắng liền buông luôn cả tay ga, để cho xe chạy với tốc độ giảm nhanh đến sắp về không.

Mọi người quan sát màn hình lớn đều không khỏi ngạc nhiên, trở mắt nhìn nhau.

"Dương Thắng đang làm gì vậy?"

"Dương Thắng đang giảm tốc độ, gần như sắp dừng lại."

"Vì sao chứ? Không phải đang chơi vui sao? Dương Thắng định bỏ cuộc?"

"Nhìn cô gái phía sau Dương Thắng kia, ôm chặt anh ta đến như thế, chắc là vô cùng sợ hãi."

"Biết sợ sao còn leo lên xe mà đua chứ? Cán chân cán tay thế này."

"Đúng là vô tích sự mà. Được ngồi trên Báo Đen mà đòi đi tốc độ Cup 50? Hoang đường." Mọi người không ngừng bàn tán tỏ ý chán ghét.

...

Trên xe, Luru Diễm Tú cảm nhận tiếng gió khác trước rất nhiều, tốc độ cũng chậm hẳn, ngạc nhiên tách mình ra khỏi lưng của Dương Thắng. "Anh đang làm gì vậy?"

Từ đằng sau những chiếc xe khác dần đến, nghe tiếng động cơ thôi cũng biết nhanh đến mức nào.

Vèo một cái, hai người đã bị hàng người bỏ xa trăm thước. Ánh đèn xe vừa chói mắt đó chớp mắt một cái chỉ như một cái chấm sáng nhỏ như những ngôi sao rực lửa.

"Này?" Luru Diễm Tú vỗ vai Dương Thắng.

Hấn ta vẫn giữ tốc độ bốn mươi kilomet trên giờ, ôn nhu đáp "Em sợ thì thôi vậy!"

Luru Diễm Tú nhất thời không thể nói lên lời. Hấn vì cô là không đua nữa? Hấn cảm thấy cô sợ nên không tiếp tục? Điều này... quả thực khiến cô động tâm rồi.

Luru Diễm Tú không nói gì, Dương Thắng khẽ cười một cái. Rồi cứ với tốc độ như thế về tới đích.

Sau Báo đen chỉ có Phi Điều của Dannel, gã ta thuận lợi vượt trước các đối thủ khác một giây. Tuy thắng lợi nhưng gã lại chẳng cảm thấy vinh quang gì.

"Chết tiệt. Dương Thắng cứ thế bỏ cuộc vì con mèo nhỏ. Ông đây thắng thì có vinh quang gì chứ."

"Đừng buồn. Hẳn ta cũng chỉ là quá thích cô bé ấy thôi." Trường Toàn về thứ ba, vỗ vai an ủi Dannel.

"Dù gì cũng đã leo lên xe ngồi rồi, lại làm người khác phân tâm sao." Người về thứ tư cũng có phần oán trách.

"Mà tôi thấy lần này lão Dương có vẻ thật lòng rồi. Người ta vừa sợ một tí liền đau lòng mà không dám đua nữa." Người về thứ năm lên tiếng.

Bọn họ nói chuyện một lúc lâu, dân tình xung quanh cụt hứng bỏ vô quây lại một nửa, nửa còn lại đang chia tiền một cách náo loạn.

"Đây đây tiền tôi đâu?"

"May cho tôi nghe lời, cược cho Dannel. Nay lại có tiền uống rượu rồi. Ha ha"

"Chia tiền đi. Chia tiền đi. Người cược Dương Thắng nhiều như thế, lần này đúng là thu lời lớn."

...

Tầm hai mươi phút sau khi có người giật dây thì Dương Thắng mới chậm chạp bò về đến. Lúc này chỉ còn những người tham gia đua ở ngoài chờ câu hỏi đích đáng thì khán giả đều đã đi vào trong lại.

Thấy hai người kia về, Dannel liền đứng phất dậy, mặt oán giận nhìn Dương Thắng đang ân cần cời nón giùm Lưu Diễm Tú.

"Đây, có phải người anh em khinh thường tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Một Kết Thúc Tốt Đẹp Cho Tất Cả

"Sợ." Dương Thắng vừa nói vừa đảo mắt sang bên phải ra hiệu cô ấy sợ.

Dannel nhìn liền hiểu, thở gắt một cái, không phân biệt được tâm trạng hiện tại, rồi cũng bỏ đi.

Lưu Diễm Tú ngai ngùng nhìn lên Dương Thắng, nét mặt hần vẫn bình thản như không, tay rút vào túi quần.

Cảm giác có người nhìn, Dương Thắng hơi liếc mắt xuống, phì cười khi thấy vẻ mặt cô cứ bứt rứt nhìn mình, hần xoa đầu cô nói "Không sao. Vài triệu bạc thôi. Không đáng."

Lưu Diễm Tú được an ủi cũng chẳng biết đáp lại gì.

Còn một ngày trước ngày cưới.

Lưu Trịnh Sản đi vào đến trước phòng con gái mình. Trông ông luôn điềm đạm, lạnh nhạt nhưng sâu trong lòng không người cha người mẹ nào lại không thương con. Ông dừng lại trước cửa phòng Lưu Diễm Tú rồi gõ cửa.

"Ai đó?"

"Ba."

Lưu Trịnh Sản vừa đáp, hai giây sau liền nghe tiếng 'cạch', cánh cửa đồng thời mở ra. "Ba vào đi."

Lưu Trịnh Sản bước vào, trên cái giường lớn là chiếc áo cưới vô cùng lộng lẫy. Nó được thiết kế tinh xảo, được đính những hạt kim cương nhỏ li ti làm nó thêm lấp lánh nhưng lại không khoa trương.

Lưu Diễm Tú đến bên giường, vừa nãy cô đang vừa ngắm nghía vừa mừng rỡ ra cảnh tượng mình sẽ khoác chiếc váy này tiến về phía lễ đài, tìm chỗ đứng lên.

Nhưng cô chưa dám tưởng tượng về chú rể. Thật ra đang cố gắng tưởng tượng thì ba cô gõ cửa.

Lưu Trịnh Sản đứng nhìn chiếc váy một lúc rồi nhìn con gái mình đang đứng bên cạnh, thấy biểu tình tron đôi mắt cô có chút bất an, ông vuốt tóc cô "Có

gi sao?"

Lưu Diễm Tú ngược lên nhìn ba mình, trong đôi mắt ông hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy. Cô cười lắc đầu nhưng thực chất toàn thân lại bất giác run lên. Khóe mắt cay cay.

Tâm tư cô lúc này đột nhiên nổi sóng mãnh liệt.

"Nói. Ta không ép buộc con."

Ba ơi, ba như thế chính là đang ép buộc con nói còn gì.

Lưu Diễm Tú ngược đôi mắt ngán lệ nhìn ba, nhướn miệng cười "Con chỉ sợ xa ba mẹ lại nhớ mà thôi."

Lưu Trịnh Sản mỉm cười "Ngốc".

Lưu Diễm Tú cố gắng chần an bản thân, lại thấy ba mình cười tâm tình cũng khá lên đôi chút.

Lưu Trịnh Sản rời phòng, thì bà Lưu lại vào. "Con gái, ăn chút trái cây đi." Bà Lưu vừa đặt lên bàn thì đứa con gái bé bỏng đã nhào vào lòng bà, cạ mặt vào người bà, nhõng nhẽo nói "Mẹ con không muốn xa mẹ đâu."

Bà Lưu dịu dàng vuốt mái tóc suông dài của cô rồi vỗ lưng chần an "Con còn mẹ đây mà. Ai ức hiếp con gái mẹ thì nói, mẹ ra mặt giúp con."

"Mẹ tốt nhất."

Chuẩn bị một ngày, trời đã khuya, Lưu Diễm Tú buồng lòng nằm trên chiếc giường lớn. Cố nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ được.

Vì thủ tục nên từ đêm đưa xe đó Lưu Diễm Tú vẫn chưa gặp lại Dương Thắng. Không biết hẳn ta làm gì cũng không liên lạc qua điện thoại. Cứ thế im lặng bất mấy ngày, chuyện đó làm cô bứt rứt không ngừng. Cứ cảm thấy có chuyện gì bất an trong lòng.

Nhưng vì kiêu ngạo, cô cũng không muốn hạ mình liên lạc trước.

Hứ anh ta làm gì mặc kệ. Mình không quản.

Chợt trong đầu cô hiện lên về mặt một người. Người đó đang đứng dưới ánh nắng chiều tà, xung quanh là biển và cát. Người đó cười dịu dàng nhìn cô, khiến tim cô rối ren một trận. Nhưng cảnh tượng đó nhanh bị xóa đi.

Thì ra hình tượng người đó trong tim cô vẫn còn đẹp đẽ như vậy. Nhưng tất cả kết thúc rồi.

Ngày mai. Ngày mai, khi cô bước đến thánh đường cùng Dương Thắng tuyên thệ, đó chính là kết cục của chuyện tình này.

Một kết thúc tốt đẹp nhất cho tất cả.

Giọt lệ nhòe khóe mi, cô bật khóc không thành tiếng.

Liệu kết thúc này thật sự đẹp nhất? Cô, Dương Thắng, Giang Thanh và người đó. Sau ngày mai thật sự sẽ hạnh phúc không?

Nếu..

Nếu đột nhiên cô hối hận thì phải làm sao đây?

Nếu đột nhiên cô hối hận thì chuyện còn cứu vãn được không?

Đột nhiên cô nhận ra, vừa nghĩ đến người đó, tim cô lại xốn xan kì lạ. Nó cứ như vậy lại rung động như lần đầu tiên cùng người đó cười đùa.

Nhưng Dương Thắng, hẳn ta...

Không. Không được nghĩ nữa. Không được nghĩ nữa.

Lưu Diễm Tú rút mình vào chăn, cố gắng không suy nghĩ nữa.

Qua ngày mai mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Em Thấy Như Thế Nào Nếu Tôi Phá Hoại Ngày Đại Hỷ Ngày Của Em?

Cái gì đến rồi sẽ đến, mình cứ mãi trốn chạy chẳng có ích gì.

Từ sáng sớm cả hai nhà Lư - Dương đều bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới. Lư Diễm Tú bị mẹ mình lôi dậy từ sớm, phòng cô người ra người vô không ngớt. Thọ trang điểm, nhân viên phụ trách về áo cưới, nhân viên phụ trách trang sức, giày.. Phụ dâu là Di Uyển và Giang Thanh cũng tới từ sớm.

Nhìn vào cái bụng ngày dần to lên của Giang Thanh, Lư Diễm Tú có chút ghen trong lòng rồi lại nhanh chóng nuốt xuống. Cô mỉm cười, Giang Thanh cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Ba người đều đã mặc trang phục, trang điểm xong xuôi thì chụm lại nói chuyện một lát.

Di Uyển "Chà chà, đúng là cô dâu, đẹp hết phần thiên hạ. Mày xem đúng không Giang Thanh."

Giang Thanh gật đầu.

Lư Diễm Tú nhẹ nhàng đáp "Không phải đòi người chỉ có một lần sao."

Di Uyển ngoáy ngoáy lỗ tai "Trời ơi. Tại tôi có bị hư không nhĩ? Sao giọng chất chúa thường ngày lại nghe cứ như mật ngọt ấy nhĩ."

Giang Thanh lúc này mới nói "Mày nghe không sai đâu. Tao còn rùng mình đây này."

Sau lần đó, đây là lần đầu tiên Giang Thanh vừa nói nhiều hơn giọng điệu lại thân thiết như xưa, khiến không khí dần ra, hòa hoãn không ít.

Giang Thanh chuyển mục tiêu sang Giang Thanh "Còn bà mẹ này cũng hay nha, mang bầu mà mặc váy vẫn tươi chán".

Lư Diễm Tú nói "Còn rất nhỏ mà. Tất nhiên vẫn còn rất xinh xắn khi diện váy chứ."

"Đúng đúng đúng." Di Uyển gật đầu liên tục.

Rồi mọi người lục tục đi đến thánh đường. Bọn họ tới đã là chín giờ hơn, mười giờ hôm lễ cử hành thì bây giờ cũng là lúc khách khứa đang tới.

Hai nhà Lư - Dương đều là những chỗ làm ăn lớn, khách khứa cũng là những người có máu mặt trong thương trường, muốn mở rộng thêm nên đều đến khá sớm hơn so với giờ cử hành hôn lễ.

Dương Thắng cùng cha mình ra ngoài tiếp khách, chiếc xe màu đen chở tân nương của mình đi vào cổng rồi theo ra lối cửa sau, hẩn thoáng nhìn thấy, vẻ lộ ra ý cười.

Mấy ngày không gặp, hẩn nhớ bà vợ nhỏ của mình rồi.

Ngồi trên xe, Lư Diễm Tú nhìn thấy Dương Thắng đang đứng tiếp khách, lòng bất an bầy phần trở thành ba phần âm đạm.

Vào đến phòng chờ, Lư Diễm Tú ngồi trước gương ngắm ghĩa mình một hồi lâu. Bản thân hồi hộp nắm chặt tay, móng tay cào vào da sắp bật máu.

Lúc này thì bà Lư bước vào, tay cô mới buông lỏng một ít. Bà Lư đi gần lại con gái mình, đặt tay lên vai cô "Haiz, mới hồi nào con gái còn kè kè bên mẹ, bầy bệ gọi mẹ mẹ cả ngày, nay lại sắp gả cho người ta rồi. Đúng là có chút không nở nha."

"Mẹ, mẹ nói vậy con thật sự không nở gả đi nữa đâu. Huhu con muốn ở cạnh mẹ mãi thôi.""Mẹ đâu thể nào ở cạnh con mãi được. Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng. Cùng lắm bây giờ còn không gả đi, vài năm nữa mẹ cũng phải tìm cho người một người tốt mà gả đi thôi."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhĩ gì cả. Bây giờ mẹ phải trở ra đây. Mười lăm phút nữa là cử hành hôn lễ rồi. Giờ con không muốn đi cũng phải đi thôi. Mẹ đi trước đây. Ngoan~ Không phải mẹ đã nói mẹ mãi ở bên con sao."

Lư Diễm Tú ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Còn vài phút nữa là đến giờ thiêng, khách đi vào ngồi ngay ngắn, nhạc từ chiếc dương cầm được nhạc công phát ra khiến lòng người thêm rạo rực.

Lư Trịnh Sân đi vào phòng chờ "Đến giờ rồi đi thôi."

Nghe ba mình thông báo, khóe mắt Lư Diễm Tú lại cay sè, nhưng nhanh chóng áp chế. Cô vươn tay đến để ba mình nắm, rồi men theo con đường ra lễ đài.

Bây giờ từ giây trôi qua đều khiến bản thân Dương Thắng cảm thấy hồi hộp và đáng trông đợi. Hẩn đã thấy cô dâu của mình khi Lư Diễm Tú thử váy,

nhưng lúc đó cô chưa trang điểm. Thực chất lúc ấy cô vẫn đẹp, đẹp theo kiểu thuần khiết, trong sáng. Bây giờ thêm chút phấn son, tô đậm lên vẻ đẹp của cô chắc chắn sẽ càng nổi bật.

Không khí càng hân hoan, ngọt ngào hơn khi cô dâu được cha mình nắm tay, từ từ xuất hiện trước cánh cửa lễ đài. Cô dâu đẹp lộng lẫy như nàng công chúa. Hai phụ dâu nhanh chóng rải hoa lên càng tăng vẻ thơ mộng.

Chú rể trên kia từ khi thấy được tân nương của mình, không khỏi khẩn trương mà lúng túng.

Còn khoảng một mét nữa là cô dâu đến bên chú rể. Đáng lý chú rể phải bắt đầu bước xuống đón lấy tân nương của mình, nhưng chú rể này có lẽ quên học nghi thức hay đang lúng túng quá nên không kịp làm gì cả?

Lưu Trịnh Sơn cho Dương Thắng một ánh mắt, hân mới vội vàng bước đến, miệng thầm kêu lên "Aiya, quên mất."

Thấy vẻ mặt đó Lưu Diễm Tú cười khẽ.

Dương Thắng tiến lại, Lưu Trịnh Sơn trao tay con gái mình cho hắn, dặn dò "Con gái tôi nhờ cả vào cậu."

Dương Thắng đón lấy tay Lưu Diễm Tú lễ phép dạ một tiếng. Hai người cùng nhau bước lên bục. Hai người lưu luyến nhìn nhau. Cảm giác không chân thật chút nào, như đang mơ vậy.

Đến giờ, cha sứ tiến đến để thay Chúa chứng giám cho uyên ương.

"Đã đến giờ thiêng, tôi xin được đọc tuyên thệ để chứng giám cho đôi uyên ương này."

Đoạn này tác giả chỉ tự bịa thôi hihihi.

Mọi người bên dưới đồng loạt đứng dậy.

"Cô Lưu Diễm Tú đây, em thấy như thế nào nếu tôi phá hoại ngày đại hỷ này của em?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Tôi Chắc Chắc Sẽ Không Làm Hại Em

Câu nói đó khiến cả thánh đường như chết lặng.

Lưu Diễm Tú cùng Dương Thắng đờ đẫn. Cô nghe rất rõ ràng, đó chính là giọng nói của người đó, người trong giấc mơ của cô, người luôn xuất hiện trong trí tưởng tượng của cô.

Sao lại ở đây?

Lưu Diễm Tú nhìn cha sứ, vì miệng cha sứ vừa thốt ra giọng nói đó, câu nói khiến tất cả chết lặng đó.

Người nói muốn phá hoại đám cưới này sao?

"Dương Thắng, chúc mừng anh, hôm nay cô dâu này không phải của anh nữa."

Chỉ với một cái chớp mắt, Lưu Diễm Tú đã nằm trong vòng tay của cha sứ giả - Tạ Gia Phúc.

Sự im lặng lúc này bị phá vỡ, mọi người bắt đầu nháo nhào lên.

"Chuyện này là thế nào?"

"Cha sứ đó là ai? Tại sao lại làm ra chuyện nghịch thiên như vậy. Đến phá buổi lễ linh thiêng như vậy."

...

Mọi người đang xì xầm bàn tán thì không gian lại vang lên tiếng đế giày chạm đất, không nhanh không chậm, tiến vào từ cánh cửa thánh đường.

Tiếng động này thế mà khiến mọi người tập trung ánh mắt nhìn sang mà im lặng.

Lưu Trịnh Sơn nhìn thấy người đó, ánh mắt lóe lên tia âm thầm.

Cuối cùng cũng đến.

Người đàn ông đó đến đây như nằm trong dự liệu trước của Lư Trịnh Sơn.

Tạ Long cười như không tiến lại càng lúc càng gần Lư Trịnh Sơn. "Bằng hữu, ta lại gặp nhau rồi. Thật ngại quá! Tôi có đang làm gián đoạn hôn lễ không?"

Mọi người lại trở mắt nhìn nhau. Người đàn ông đó chỉ tiến vào sau khi cha sứ giả áp chế cô dâu ngay trước mặt bọn họ. Là trùng hợp hay là đồng bọn cùng nhau đến phá hoại hôn lễ này thế?

"Không phải hai nhà Lư - Dương rất có quyền uy sao? Thế mà cũng có người đến phá hoại hôn lễ thế này cơ."

"Mắt tôi đã như muốn rớt ra khi thấy hành động của cha sứ rồi. Tại tôi hình như cũng vừa bị đâm thủng sao? Tôi mới nghe người đó gọi ai đó là 'bằng hữu'. Gọi là bằng hữu mà lại phá hôn lễ sao? Ui tui không hiểu gì cả."

"Chắc chắn có vấn đề rồi."

"Còn phải nói sao?"

.....

Lư Trịnh Sơn đứng dậy, ánh mắt lướt qua người Tạ Long, ra đến ngoài cửa. Một mình sao?

Rồi Lư Trịnh Sơn nhìn lên phía trên kia cha sứ vẫn đang áp chế Lư Diễm Tú. Vậy chắc là thuộc hạ.

Lư Trịnh Sơn nhìn Tạ Long rồi đáp "Có chuyện gì? Anh xông vào thế này cũng..."

Tạ Long cười "Tôi đến chúc phúc đây thôi." Ông ta quay mặt sang phía trên kia, giọng hơi nghiêm lại như vẫn mang phần giả hoạt "Này này, con trai, không phải ta đã dặn rồi sao? Không nên để đôi uyên ương kinh hãi như vậy. Không được. Không được đâu. Vẫn nên để họ tận hưởng hạnh phúc trước khi chết chứ."

Câu nói vừa này ý nghĩa quá lố lồ, khiến không chỉ Lư Trịnh Sơn và tất cả ai cũng đều đứng ngơ không yên.

Chết?!

Ý ông ta không phải định giải quyết ân oán ở đây đó chứ?

Quá kích thích..

À không quá đáng sợ rồi!

Bà Lư mặt mày tái mét, nấp sau chồng mình rụt rè hỏi "Ông.. ông à... chuyện này là thế nào? Diễm Tú.. Diễm Tú nó..."

Bà Lư chưa nói hết thì đã bị chồng chặn miệng "Không sao."

Không sao cái gì chứ? Đến bà còn đang chịu không nổi đây này.

Con trai?

Người đàn ông này ba mình vừa gọi là Tạ Long..

Tạ Long lại gọi con trai...

Lư Diễm Tú kinh sợ ngẩn đầu nhìn cha sứ, nhấp máy môi "Anh.. anh là Tạ..."

Cha sứ thì thào "Là tôi."

Tia kinh ngạc lộ rõ trong đôi mắt Lư Diễm Tú. Dương Thắng đứng đó cũng đang nắm được tình hình.

Thật ra toàn bộ sự việc ngày hôm nay, hắn ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Giao dịch giữa Tạ Long và cha hắn không phải hắn không biết. Cha hắn bảo hắn lấy cơ liên hôn để Tạ Long diệt nhà Lư, ngoài ra còn một chuyện nằm ngoài kết hoạch là diệt luôn Tạ Long.

Nguyên nhân của sự việc này thì hắn ta không hề biết. Dường như khá rắc rối nên hắn cũng không muốn biết. Trong lòng hắn nghĩ chỉ cần có được Lư Diễm Tú, diễn biến thế nào hắn cũng không quản.

Lư Diễm Tú chết sững trong vòng tay của Tạ Gia Phúc, miệng cứng đờ không nói được gì.

Không phải mọi chuyện đã êm đẹp rồi sao? Cô đã nói hết với anh rồi còn gì? Anh còn đã như thế với Giang Thanh? Không lẽ không chịu trách nhiệm sao? Rồi Giang Thanh thì sao?

Nghĩ đến bạn mình, Lưu Diễm Tú liền đưa mắt xuống nhìn Giang Thanh dưới kia. Giang Thanh không khác cô là bao, mặt ngơ ngếch không hiểu gì cả.

Toàn trường lúc này lại rơi vào tĩnh lặng. Lưu Diễm Tú dần lấy lại bình tĩnh, bắt đầu dẩy dụa. "Này anh, anh làm thế này là có ý gì? Buông tôi ra."

"Em yên lặng. Tôi chắc chắn sẽ không làm hại em."

Lưu Diễm Tú bất giác đứng yên, trong tâm trí không hiểu tại sao luôn giành một phần lòng tin lớn lao cho người đằng sau.

Gì chứ? Tin cái quỷ gì được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Sự Mở Đầu Của Đợt Bão Giông Mới

Lưu Diễm Tú "Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao? Anh lấy đâu ra tự tin đó? Anh là một con người vô..."

Tạ Gia Phúc "Tôi biết em luôn oán trách tôi. Nhưng chắc chắn tôi sẽ bảo vệ em."

Lưu Diễm Tú "Anh đừng mở miệng ra là chắc chắn này chắc chắn nọ. Nếu anh đáng tin như vậy thì đã không xảy ra sự việc hôm nay."

Tạ Gia Phúc "Vì ba em giết mẹ tôi"

"Cái gì chứ?"

Lưu Diễm Tú kinh ngạc, cô không tin vào điều mình vừa nghe.

Cô biết quá khứ cha mình rất tàn khốc, có một khoảng thời gian chỉ toàn thấy chết chóc, máu tanh, chạy trốn. Nhưng không nghĩ lại có chuyện động trời như vậy.

Không phải Tạ Long vừa gọi ba cô là 'bằng hữu' sao? Chắc chắn chuyện này không đơn giản.

Mẹ cô từng kể về lúc trước của hai người, đúng là rất khó khăn, ba cô vì bảo vệ mẹ nên rất nhiều lần gặp nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm từ đâu thì mẹ cô lại không đề cập đến.

Vậy có phải những nguy hiểm đó đều xuất phát từ người đàn ông đó không?

Vậy mẹ Tạ Gia Phúc chết có phải là chuyện kết thúc của sóng gió lúc đó?

Không. Là sự mở đầu của đợt bão giông mới. Và giờ nó đã ập xuống rồi đây!

"Ba tôi muốn nợ máu trả bằng máu. Nhưng điều đó sẽ không đến với em. Có lẽ em sẽ..."

"Im miệng. Anh im miệng cho tôi. Anh nghĩ tôi sẽ trơ mắt nhìn ba mẹ tôi phải chết sao?"

"Điều này... điều này đúng là không thể tránh khỏi... nhưng tôi không thể mất em được."

"Anh đừng nói chuyện cười nữa. Chuyện của anh thật ghê tởm. Anh mau buông tôi ra." Lưu Diễm Tú lại dẩy dụa để thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Tạ Gia Phúc.

Cuộc nói chuyện của hai người lọt vào tai của Dương Thắng và một số người gần ở đó nhất, có hai cô dâu phụ là Di Uyển và Giang Thanh nữa.

Di Uyển nghe được liền tức giận quát lên "Này Tạ Gia Phúc, anh mau thả Diễm Tú ra. Không phải anh đã có con với Giang Thanh rồi sao? Anh thật bỉ ổi."

Giang Thanh thì đứng như trời trồng. Người cô ta run lên bần bật.

Tạ Gia Phúc bật cười "Con? Tôi không hề có con với ai cả!"

"Cái gì?" Cả Lưu Diễm Tú và Di Uyển đều bất ngờ trước câu nói này.

Cùng lúc đó thì người Giang Thanh càng run rẩy hơn, mồ hôi túa ra như mưa.

"Anh nói dối. Giang Thanh đã mang thai đứa con của anh. Anh như vậy là đang không muốn chịu trách nhiệm sao?"

Tạ Gia Phúc lạnh nhạt liếc ánh mắt qua Giang Thanh đang run bần bật dưới kia. "Cô ta nói gì các cô đều tin sao? Ngu ngốc. Cô ta từng đưa chứng cứ cho các cô rằng cô ta có thai chưa? Lừa gạt bằng miệng vậy các cô cũng tin. Tội. Chưa. Từng. Có. Con. Với. Cô. Ta."

Anh nhấn mạnh từ chữ, nó như từng vết dao đâm vào người Giang Thanh. Cô ta ngã quỵ xuống òa khóc.

Lưu Diễm Tú cùng Di Uyển càng lúc càng cuồng.

Chuyện như vậy là sao chứ? Tại sao Giang Thanh lại làm như vậy?

Tạ Gia Phúc lại thì thầm với Lưu Diễm Tú "Như vậy, em có thể yên tâm được chưa? Tôi không hề làm chuyện gì phản bội em hay tổn hại đến bạn em cả."

"Anh đừng tưởng như thế là tôi sẽ tin anh. Nếu anh nghĩ cho tôi nhiều như vậy, sao anh không ngăn chặn ba anh đi?"

"Mẹ anh chết là do ai? Nếu là anh, anh cũng sẽ tìm ba em tính sổ thôi."

"Anh dám!"

"Tất nhiên anh sẽ không làm gì em cả."

"Anh đừng nói mấy chuyện buồn nôn như thế nữa."

Lưu Diễm Tú đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Thắng, nhưng hắn ta lại đang bận lo lắng gì đó, không hề quan tâm cô như thế nào.

Dương Thắng đang lo lắng nhìn ba mình. Dương Phi cứ điềm nhiên ngồi Tạ Long và Lưu Trịnh Sơn không làm gì cả.

Lưu Trịnh Sơn kiên nhẫn không nổi nữa mới nói "Tạ Long, có chuyện gì sau này hắn nói. Hôm nay là ngày đại sự. Không tiện."

Tạ Long cười điệu cợt "Nhìn còn không rõ sao? Tôi chính là nhân ngày đại sự mà đến tính sổ với anh đấy thôi."

Tạ Long nói xong lại quay sang nói với quan khách. "Tôi là Tạ Long, hôm nay xin lỗi đã làm các vị hoảng sợ rồi. Nhưng bây giờ buổi lễ này không thể cử hành được nữa. Mời các vị về. Chuyện xảy ra tiếp theo thật sự không hay, nơi này sẽ không an toàn để các vị ở lại rồi. Thật sự xin lỗi."

Khách khứa nghe vậy liền ba chân bốn cẳng chào hỏi qua loa với chủ nhà Lưu - Dương mà đi về. Thoáng cái chẳng còn ai ngoài ba gia đình Lưu - Tạ - Dương, cùng một đám người mặt lạnh như robot từ ngoài đi vào.

"Tiếp theo đây là chương trình giải quyết ân oán rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Lưu Diễm Tú tiếp tục dẫn co với Tạ Gia Phúc "Anh mau buông tay ra cho tôi."

"Không."

Tạ Long tiến sát đến gần Lưu Trịnh Sơn "Tôi thấy bây giờ anh sống rất tốt. Có phải anh quên chuyện anh gây ra cho tôi rồi sao?"

Về mặt Tạ Long lúc này không còn ngông cuồng nữa mà trở về gương mặt lạnh giá, đầy ám khí, đôi mắt ông ta đáng vẻ thù hận. Vợ của ông ta đã chết như thế nào, cả đời này ông ta không thể nào quên.

"Chuyện năm đó, anh bỏ lỡ quá nhiều chi tiết rồi. Tại sao lại đổ tất cả lên người tôi?" Lưu Trịnh Sơn không hề lộ tia bất an nào.

"Vậy sao?" Tạ Long mỉm cười gian ác, sau đó ông ta rút súng nhắm thẳng vào đầu Lưu Trịnh Sơn "Nếu đã bỏ lỡ rồi thì bỏ thôi. Còn thù hận phải trả, nợ máu phải trả bằng máu."

Trang Y Y* bật khóc, hét lên "Tạ Long, tại sao con người anh lại quá đáng như vậy? Du Ý Linh chết thế nào còn không phải do anh sao? Không lẽ

Trịnh Sản lại ra tay giết chết người mình yêu hơn sinh mạng hay sao?"

*thật sự là tác giả chưa đặt hay đã quên tên mẹ của Tú nên cứ gọi bà Lư đại. Bây giờ đó là tên của mẹ Tú nha.

Tạ Long liếc mắt sang Trang Y Y* "Câm miệng. Hắn ta là người thế nào tôi còn không hiểu sao? Yêu hơn sinh mạng.. Lừa người."

Trang Y Y: "Anh đúng là người vô liêm sỉ. Vì để hai người đến với nhau, Trịnh Sản đã cố gắng nhường cho anh. Vì anh, vì Trịnh Sản xem anh là huynh đệ chí cốt. Vậy mà anh bây giờ đang làm cái gì vậy hả?"

"Nhường? Y Y, cô thì biết cái gì? Hắn ta ba lần bảy lượt kéo Ý Linh rời xa tôi. Anh ta nhường tôi? Nực cười."

"Anh còn không tự xem lúc đó bản thân anh đã trở thành loại người như thế nào? Còn nghe theo kẻ thù tính kẻ bắt cóc người mình yêu để hãm hại huynh đệ. Anh thì biết cái gì?"

"Đủ rồi." Lư Trịnh Sản ra lệnh.

Còn có một người này giờ vẫn đang mắt kiên nhẫn nhìn bọn người kia đấu đá nhau. Nhưng nếu thật sự tra ra, ông ta mới chính là người đầu cơ của mọi chuyện.

Lư Trịnh Sản nhìn Tạ Long "Nếu anh muốn mạng tôi.. Được tôi cho anh. Đúng là tôi có lỗi vì không cứu được Ý Linh. Tôi đã để cô ấy mất mạng oan uổng. Anh giết thì giết tôi đi. Tha cho họ."

Trang Y Y lại hét lên "Không được. Là anh mê muội bất tỉnh. Còn đổ lỗi cho ai chứ. Anh không thể giết Trịnh Sản được."

"Vợ chồng các người đúng là đang diễn một vở kịch rất đặc sắc. Dương Phi, anh nghĩ xem mạng ai xứng đáng hơn?" Tạ Long quay sang nói với Dương Phi.

Con người Lư Trịnh Sản khế giết. Thì ra bọn họ đã cấu kết nhau đưa ông vào bẫy.

Nhưng ông không tin. Tại sao Dương Phi lại muốn làm như vậy?

Vì tiền? Đối với Dương Phi chưa có điều gì quan trọng hơn tiền.

Dương Phi nhìn về phía Tạ Long. "Không can thiệp."

"Vậy..." Tạ Long cài đạn, nở nụ cười gian manh, nòng súng vẫn ngay sát thái dương của Lư Trịnh Sản, ngón trỏ dần di chuyển đến chỗ cò súng.

Lư Diễm Tú sợ đến tái mét. Cô cố hết sức thoát ra khỏi vòng tay của Tạ Gia Phúc, chạy xuống chỗ ba mình, đẩy ba mình ra.

"Không được."

Tạ Gia Phúc và Dương Thắng cùng nhau đồng thanh.

"Diễm Tú!!!!" Trang Y Y la lên thất thanh.

Lư Diễm Tú vì đẩy ba mình ra, mà trúng đạn ở bả vai, cô khụy xuống, máu bắt đầu chảy ra.

Phát súng ấy nổ ra, làm không khí ngày càng căng thẳng.

Lư Trịnh Sản liền tay đỡ lấy con gái mình, trong ánh mắt cũng tàn bạo hơn không ít.

Tạ Gia Phúc lạnh lùng nói "Cha. Ông phạm quy rồi."

"Phạm quy? Ta chưa hề cùng con đặt ra một cái luật gì cả. Sao lại nói ta phạm quy?"

"Ông đổ lỗi hết lên người khác, lại tự mình ra tay trả thù. Logic này hình như không hợp lý thì phải." Dương Thắng âm trầm nói.

"Vậy sao? Vậy để hôm nay, ta sẽ biến không hợp lý thành hợp lý."

Đột ngột không gian vang lên tiếng động của vũ khí, những người áo đen khi nãy bước vào đều giơ súng lên, chĩa vào tất cả những người đang có mặt ở đây trừ Tạ Long.

"Hôm nay, luật là do ta đặt. Ai chống đối ta, cản đường ta đều phải chết."

Tạ Long nhìn Dương Phi "Lão Dương, anh ngồi vị trí đó lâu như vậy, đúng là tài giỏi nha."

Dương Phi không động, vẫn im lặng.

"Tôi đúng là không mưu trí bằng anh. Xét về thủ đoạn anh đúng là đỉnh của đỉnh. Anh sắp xếp hết mọi chuyện từ trước đến nay. Anh nói với chúng tôi rằng 'đã là huynh đệ mãi là huynh đệ'. Vậy mà lúc lên nắm quyền rồi lại đuổi cùng diệt tận tôi."

"Nếu tôi biết hậu quả sẽ thế này, lúc đó đã diệt tận gốc."

"Kết cục thế này. Vẫn nên đến sớm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Lưu Trịnh Sơn ôm con mình trong lòng, lương tâm cắn rứt, nói "Tạ Long, anh hiểu lắm lâu như vậy, mu muội lâu như vậy, vẫn là muốn giải quyết bằng cách này sao?"

Tạ Long cười sang sảng, rồi ánh mắt dâng lên thêm phần thù hận "Đúng. Tôi lại thích giải quyết như thế."

"Được. Mạng của tôi bây giờ là của anh." Lưu Trịnh Sơn đỡ Lưu Diễm Tú tựa vào ghế rồi đứng dậy. "Trước khi chết tôi vẫn muốn nói với anh rằng: tôi không hề hại chết Ý Linh, tôi cũng chưa hề xem anh là kẻ thù."

"Đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Tự mình giải quyết đi." Tạ Long tỏ vẻ chán ghét, ném khẩu súng về phía Lưu Trịnh Sơn.

Lưu Trịnh Sơn cầm khẩu súng lên, trong người ông trào lên một cảm giác sợ hãi.

Lưu Diễm Tú mặt tái xanh "Ba đừng."

Trang Y Y "Trịnh Sơn! Không được."

Lưu Trịnh Sơn cầm khẩu súng, không cam tâm.

Tạ Long lại thêm phần chán ghét "Tại sao? Không dám à? Không phải anh nói rất mạnh mẽ sao?"

Lưu Diễm Tú đưa ánh mắt cầu cứu về Dương Thắng. Hắn ta thấy, liền vội chạy xuống chỗ cha mình. "Chuyện này..."

Dương Phi ngắt lời "Đã giao dịch, không thể đổi."

Dương Thắng "Nhưng mà đó..."

Dương Phi nhìn mặt Dương Thắng nghiêm nghị "Đến bây giờ con vẫn còn tin đám cưới này là thật?"

Mặt Dương Thắng biến sắc hoàn toàn.

Thì ra hắn chính là người dồn gia đình cô vào bước đường này.

Hắn không hề biết gì cả. Hắn cứ tưởng cha mình vì tình bằng hữu xưa.

Hắn bất lực nhìn về phía cô, hắn cảm thấy có lỗi.

Lưu Diễm Tú nhìn thấy biểu cảm của Dương Thắng, lòng lại càng đau nhói hơn gấp trăm lần.

Lưu Trịnh Sơn vẫn chưa đủ can đảm để tự sát. Tạ Long mất hết kiên nhẫn "Con trai, hắn ta không nỡ. Vậy con hãy ra tay đi."

Tạ Gia Phúc nghe gọi, lạnh lùng đáp lại "Không làm. Ông phạm quy rồi."

Tạ Long bị con trai từ chối có chút tức giận. "Chuyện đó chỉ là sơ suất thôi."

"Không có ngoại lệ. Phạm quy là phạm quy."

"Mày!" Tạ Long thật sự tức giận. "Nếu anh không làm được có thể nói với tôi. Đừng chần chừ nữa. Nếu không tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Lưu Trịnh Sơn gài đạn. Trang Y Y mặt cắt không còn giọt máu, chạy sang ngăn cản nhưng bị Tạ Long chặn lại "Chị dâu, không được."

Trang Y Y gào lên "Anh im miệng. Đừng gọi tôi như thế."

Lưu Trịnh Sản dần nâng nòng súng lên, "Tôi thật không nghĩ anh lại tin tưởng tôi như vậy." Nòng súng lúc này chĩa vào Tạ Long.

Kết quả này như được Tạ Long biết trước, ông ta vẫn cười cợt như không. "Thật ra tôi biết. Lá gan anh làm gì đủ lớn để có thể tự kết liễu mình cơ chứ."

Lưu Trịnh Sản nói "Phải. Nhưng lá gan tôi đủ lớn để giết anh."

Lưu Trịnh Sản bóp cò.

Pằng.

Tiếng súng lần nữa vang lên, khiến con người phải thót tim.

Rầm.

Một bóng đen ngã xuống.

"Baaa."

"Trịnh Sản!!"

"Thật ra tôi quên nhắc anh, cây súng tôi đưa cho anh chỉ có một viên đạn duy nhất đã ghim trên người con gái anh rồi."

"Tạ Long. Tôi liều mạng với anh." Trang Y Y nhào đến người Tạ Long, nhưng ông ta liền đẩy ngã bà.

"Trang Y Y, đừng có khiến tôi phải tức giận."

"Thì sao? Anh tức giận thì sao? Anh giết tôi? Được giết tôi đi. Nhanh giết tôi đi." Trang Y Y nhanh chóng bật dậy. "Anh là một con người chấp mê bất ngộ. Một người độc ác vô liêm sỉ. Chính anh bị thế lực làm mờ mắt, hãm hại huynh đệ, phản bội tổ chức, hại chết người mình yêu mà còn dám trả thù. Anh trả thù cái gì chứ!"

"Cô im được chưa?" Tạ Long bóp lấy cổ Trang Y Y.

Trang Y Y lúc này lại tỏ ra kiên định hơn bao giờ hết "Giết tôi đi. Anh giết tôi đi. Trịnh Sản bị anh hại chết rồi. Nếu tôi sống, bằng mọi giá tôi sẽ kéo anh xuống vực thẳm. Nếu tôi chết, làm ma tôi cũng sẽ theo anh mà thôi. Đồ độc ác."

"Cô im miệng cho tôi." Tạ Long tức giận ném Trang Y Y sang một bên, không ngờ là đầu bà đập vào bậc thềm, chấn thương quá mạnh liền chết đi.

"Mẹ."

Tay Lưu Diễm Tú bị thương, máu này giờ vẫn không ngừng chảy, khiến cô kiệt sức. Cha cô ngã xuống trước mặt cô, đến sức để đỡ cũng không có. Mẹ cô thể cũng ra đi, bây giờ hết cũng không còn đủ hơi.

Dương Phi xem kịch đã ngán, liền đứng dậy ra về. Vì lợi nhuận, ông ta đành làm ngơ trước việc làm của Tạ Long. Người ngoài không biết, thế lực dưới tay ông ta đang bị lung lay, diệt được mối lo ngại nào cứ diệt, tuy ông ta biết Lưu Trịnh Sản sẽ không có tâm cơ lớn đến mức động tay động chân đến ông ta.

"Con trai, thứ con cần, sắp không còn chống đỡ được nữa rồi. Còn không mang đi?"

Tạ Gia Phúc bước xuống ôm lấy Lưu Diễm Tú lên, sai bước đi.

"Không được."

Tạ Gia Phúc quay lại, xem xem ai vừa nói.

"Dương thiếu gia, ngài có chuyện gì sao?"

"Cô ấy, các người không thể nào đem đi được."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

"Tại sao?" Tạ Gia Phúc hỏi.

"Cô ấy là cô dâu của tôi." Dương Thắng tiến đến, cầm tay của Lưu Diễm Tú.

"Xin lỗi, bây giờ cô ấy là của tôi." Tạ Gia Phúc hất tay Dương Thắng.

"Tôi không phải đồ vật." Lưu Diễm Tú gom hết sức lực, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Tạ Gia Phúc. Chân vừa chạm đất thì liền loạng choạng đứng không vững. Hai vòng tay đưa ra đỡ nhưng đều bị từ chối. Cô vịn vào hàng ghế gần đó từ từ lui lại.

"Tôi ghê tởm các người. Một lũ ác độc."

Dương Thắng tiến đến "Em hãy nghe tôi giải thích."

Lưu Diễm Tú "Anh im miệng. Anh cố ý cùng hấn ta dồn gia đình tôi đến mức này. Còn muốn giải thích cái gì?"

"Em đang bị thương đây!" Tạ Gia Phúc ân cần.

"Anh đừng giả nhân giả nghĩa trước mặt tôi. Tôi không cần anh quan tâm. Anh hại chết ba mẹ tôi rồi, nếu được thì giết tôi luôn đi." Ánh mắt Lưu Diễm Tú hằn lên vết máu khi nhìn vào hai người đối diện.

Cô không muốn ở đây nữa. Cô muốn đi. Cô hận bọn họ.

"Các người cút đi. Cút khỏi mắt tôi."

"Nhưng Tú.." Hai người kia đồng thanh.

Lưu Diễm Tú bất giác cười giễu cợt "Ha.. haha... miệng luôn nói yêu tôi, lo cho tôi, vậy là lo đó sao? Hại chết cha mẹ trước mặt tôi, yêu thương tôi đó sao? Họ chết rồi. Chết hết rồi. Sao không giết tôi luôn đi?"

Tạ Gia Phúc néo mi tâm "Em còn không nhìn, không nghe thấy sao? Ba em là người..."

"Anh câm miệng. Là ông ta, chính ông ta mới hại mẹ anh. Anh mới là người không nghe thấy gì cả." Lưu Diễm Tú chỉ vào Tạ Long đang chuẩn bị, thông thả rời đi.

"Nếu các người không nỡ giết tôi. Vậy được..." Lưu Diễm Tú ngó lơ vết thương ở cánh tay đang âm ỉ, chạy nhanh đến giật cây súng trên tay tên áo đen gần cô nhất, cài đạn, nòng súng đặt ngay thái dương.

"Cha mẹ tôi chết, đã đền đủ mạng cho mẹ anh chưa?" Ánh mắt Lưu Diễm Tú đặt trên người Tạ Gia Phúc. Cô nhìn sang Dương Thắng nói "Cha mẹ tôi chết, đã đáp đủ ân tình anh giành cho tôi chưa?"

Hai người im lặng.

Im lặng chính là thừa nhận.

"Vậy được. Tôi sẽ không hận các người. Nhưng làm ơn, buông tha cho tôi được chứ?"

"Không được." Hai người lại cùng lúc đồng thanh, cùng nhau tiến đến một bước.

"Không được. Các người là ai mà có quyền quyết định với tôi? Các người còn bước đến tôi... tôi liền bóp cò. Xem xem các người còn có thể làm gì."

Dương Thắng nhìn người con gái đó, cô hận hấn đến tận xương tủy. Thà chết cũng không muốn nghe hấn giải thích. Thật sự hấn không hề nghĩ chuyện sẽ đến nước này. Nếu hấn biết hấn sẽ ngăn chặn nó.

Nhìn cô đau khổ như vậy, hấn thật sự rất đau lòng.

Nếu cô muốn giải thoát, được, lần này hấn sẽ nghe cô thêm một lần.

"Tú, em chạy đi." Dương Thắng đứng lên chắn ngang Tạ Gia Phúc lại.

Tạ Gia Phúc nhìn Dương Thắng với ánh mắt nghi hoặc.

"Lưu Diễm Tú còn không mau chạy đi. Chuyện xảy ra như vậy, là tôi có lỗi với em. Em không cần tha thứ cho tôi. Em hận tôi đi, tốt nhất như vậy em sẽ luôn nhớ đến tôi. Thế là đủ rồi. Chạy đi. Chạy ngay đi."

Lưu Diễm Tú nhân cơ hội đó chạy đi.

Tạ Gia Phúc tức giận "Tránh ra."

Dương Thắng cười đáp "Chuyện này e là không được." Lưu Diễm Tú liền chạy ra ngoài, tìm một chiếc xe còn chìa khóa. Cô phải chạy, rời khỏi nơi này.

"Vì giao tình giữa hai bên, tôi không muốn động tay với anh."

"Vì cô ấy tôi không thể để anh đi."

"Cô ấy đang bị thương."

"Cô ấy chính là vì anh mà bị thương. Và nếu bây giờ anh có giữ được cô ấy, chắc gì đã chữa trị được cho cô ấy."

"Tôi có cách của tôi."

"Nhưng tôi không cho phép. Người bên cạnh cô ấy phải là tôi."

Tìm một lúc Lưu Diễm Tú cũng đã ngồi vào được một chiếc xe. Con đau ở cánh tay đột nhiên lại cuộn cuộn kéo đến, toàn thân cô thoát ra một tầng mồ hôi, máu tại vết thương lại không ngừng chảy.

Nếu cứ mất máu như vậy, cô chưa thoát khỏi cái thế giới đáng sợ này thì cô cũng chết. Lưu Diễm Tú liền xé bộ váy của mình, quấn chặt vết thương.

Vấn đề tiếp theo của cô là làm sao để thoát khỏi đây với chiếc xe này. Cô chưa từng lái xe. Mọi thứ đều trở nên rối mù.

Đầu óc cô bị cơn đau làm cho tê dại, cô cần mọi thứ để giữ mình tỉnh táo.

Lần này cô đánh cược một lần.

Cô mở máy, đạp ga, cô dùng tất cả niềm tin và hy vọng của mình để lái xe rời khỏi nhà thờ.

Bây giờ chỉ có cô mới cứu được cô mà thôi.

Cô đẩy cần gạt số, tăng tốc. Vì không quen nên tâm tình cô vẫn chưa ổn định mấy, xe vừa tăng tốc một chút mà cô giật bắn mình, suýt chút nữa thì đụng phải những chậu hoa trong khuôn viên.

Cô thắng rất gấp, tiếng bánh xe ma sát khá lớn khiến hai người bên trong kinh hãi.

Không phải là Diễm Tú muốn lái xe đi đó chứ?

Hai người bất giác lo lắng, nhưng vẫn ở trong thế giằng co.

"Cô ấy không biết lái xe."

"Cô ấy thông minh hơn anh tưởng nhiều."

Tiếng ma sát lại một lần nữa vang lên chói tai.

"Cô ấy sẽ bị anh hại chết."

"Tội của tôi cũng không bằng anh."

Sức chịu đựng của Tạ Gia Phúc đã vượt quá giới hạn. Anh liền quay sang đánh một quyền chí mạng, Dương Thắng có kịp né nhưng vẫn bị trúng đòn tiếp theo.

Dương Thắng ngã xuống "Anh quá ác rồi."

"Với kẻ địch, anh quá nương tay rồi."

Tạ Gia Phúc bước đi, ra lệnh cho thuộc hạ "Còn không nhanh đuổi theo."

Ya~ chị chính quá thâm rồi. Anh chính lại quá bá đạo, hại chết nhà người ta vẫn không muốn buông tha cho người ta. Cầu huyết quá cầu huyết rồi.

Sắp hết phần một rồi đó nha. Bất mí phần hai có tên là "Tôi là ai?". Còn ai theo dõi truyện không ạ? Comment để tạo động lực cho tác giả nha. Yêu mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: End

Bọn người Tạ Gia Phúc vội vàng chạy ra, Luru Diễm Tú cũng đạp ga chạy đi.

"Các người chia nhau ra, chặn hết các tuyến đường gần đây bằng mọi giá nào. Tôi sẽ đuổi theo cô ấy." Tạ Gia Phúc ra lệnh, rồi lựa một chiếc xe chui vào.

Ra khỏi nhà thờ, chạy hết con đường nhỏ là ra đến quốc lộ. Luru Diễm Tú đầu óc không tỉnh táo lắm lại là lần đầu lái xe ô tô, cô lúng túng vô cùng.

Tạ Gia Phúc thì quá quen thuộc, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, thoáng chốc đã đuổi kịp.

Luru Diễm Tú thấy vậy liền liều mạng tăng tốc chạy đi.

Hai chiếc xe rượt đuổi nhau một đoạn ra đến đường quốc lộ. Lúc này xe đông hơn làm Luru Diễm Tú càng lúc càng lúng túng, lo sợ nhưng tay lại nắm chặt bánh lái hơn.

Cả đời này có lẽ sự can đảm của Luru Diễm Tú đã dồn vào hết lần chạy trốn với ô tô này.

Xe đông hơn nhưng cũng có khá nhiều lỗ hổng để vượt qua.

Phần lớn sự tỉnh táo của Luru Diễm Tú là tập trung cầu nguyện. Cô chỉ mới xem trên phim hành động mà thôi, cô không hề có kinh nghiệm lái xe nói chi đến chơi rượt đuổi thế này.

Nhưng thời thế tạo anh hùng.

Không. Không.

Trường hợp này phải nói là điếc không sợ súng.

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Luru Diễm Tú nhắm mắt nhắm mũi mà chạy, lạng lách, vượt cả đèn đỏ. Tỉnh mạnh của cô lúc này như ngàn cân treo sợi tóc.

Cô lại không được phép rung sợ, không được dừng lại. Nếu cô dừng lại, quãng thời gian sau này cô còn chẳng dám tưởng tượng.

Xe của Tạ Gia Phúc vẫn bám theo phía sau. Trái ngược hoàn toàn với chiếc xe chạy loạn phía trước thì chiếc xe này an ổn hơn. Đèn đỏ thì cũng có vượt nhưng lại an toàn hơn so với cấm đầu cấm cổ chạy kia.

Không biết chạy bao lâu thì xe của Tạ Gia Phúc đã mất kiên nhẫn mà tiến lên song song với xe của Luru Diễm Tú.

Tạ Gia Phúc hạ kính xuống, ra sức gầm lên. "Luru Diễm Tú em mau dừng lại."

Bất tri bất giác họ đã đi vào một con đường đèo, bên trong là vách núi bên ngoài là vực, cây cối um tùm. Vì đường trên núi những khúc cua cũng khó khăn hơn.

Thấy đối phương vẫn không có ý muốn dừng lại. Tạ Gia Phúc hét lên "Đoạn đường này thật sự nguy hiểm mau dừng lại."

Tình hình vẫn thế. Tạ Gia Phúc liền tìm cách để hãm xe Luru Diễm Tú lại, nhưng anh ta muốn gì thì đều bị cô chặn trước.

Anh muốn lên thì cô liền đánh lái sang, đụng vào xe anh, khiến anh bất ngờ mà chạy chậm lại. Mấy lần như vậy anh đều không giữ được bình tĩnh. Cô lần này đúng là chơi liều thật rồi.

Dần dần anh đã lấy lại được bình tĩnh, anh quyết tâm vượt lên một lần cuối.

Không may, phía ngược chiều đang có một chiếc container chạy đến và bọn họ đã gặp nhau tại khúc ngoặt.

Tạ Gia Phúc đánh tay lái, vừa phanh gấp để né container thì vô tình va chạm mạnh vào xe của Luru Diễm Tú, cô mất thăng bằng liền lao xuống vực.

Sự việc chỉ xảy ra trong vòng vài chục giây nhưng khiến một người phải ân hận suốt đời.

Chính anh đã đẩy cô gặp tử thần.

Container cũng bất ngờ phanh gấp khi vừa thấy hai chiếc xe kia.

Xe của Tạ Gia Phúc cũng va chạm khá mạnh, khiến anh đập đầu vào vô lăng, mê man.

Tài xế container gọi cảnh sát xong liền leo xuống, cứu Tạ Gia Phúc ra. "Chàng trai. Chàng trai, cậu còn tỉnh táo không? Chàng trai."

Đầu Tạ Gia Phúc chảy máu, mọi thứ trước mắt quay cuồng, rồi tối đen.

Tai nạn này quá lớn, một lúc liền làm ùn tắc giao thông ở đây. Nạn nhân là một chàng trai gần hai mươi tuổi, được đưa đến bệnh viện chữa trị. Còn theo tài xế vẫn còn một người nữa nhưng đã rơi xuống vực, hiện tại đang huy động lực lượng để điều tra.

Thù hận luôn mang con người đối mặt với chết chóc.

Thù hận luôn mang con người đối mặt với đau khổ.

Thù hận che mắt con người, sai khiến con người, chỉ dẫn để đi đến chuỗi sai lầm liên tiếp nhau.

Và thế là con người sẽ luôn sống trong đau khổ, ân hận, và mù quáng.

Tình yêu, ánh sáng duy nhất để con người có thể thoát khỏi sự thù hận.

Lòng vị tha cũng tương tự như vậy.

Có lòng vị tha, có tình yêu, cũng cần phải có thêm sức mạnh nữa, mới đủ kéo chúng ta ra khỏi vũng lầy của thù hận.

Chúng ta phải tự mình vận động, tự mình ý thức thứ nào là trọng yếu và điều nào là thứ yếu. Đừng để đánh mất rồi mới cảm thấy nuối tiếc.

Quá muộn rồi.

Đội cứu hộ đến, tìm đến tận chiều tối vẫn chỉ thu lại được vài mảnh vụn và phần xe đã hư hại quá nửa nhưng không tìm ra một thi thể nào. Chỉ thấy một vài mảnh vải trắng loang máu đỏ.

Từ đó Lưu Diễm Tú mất tích không để lại thêm một dấu vết nào.

Trong con mê man, vài sự việc tái hiện lại trong mộng của Tạ Gia Phúc. Giọt nước mắt hiếm thấy chảy ra, tim can đau đớn, anh tỉnh dậy sau khi tự mình kêu lên tên người con gái đó.

Lưu Diễm Tú!!!

Vậy là kết thúc phần một!!!

Kết thúc khá buồn nhỉ. Chắc mọi người sẽ không thích lắm. Ayyo tác giả cũng không hiểu sao lại dẫn đến kết cục như vậy nữa.

Nhưng phần hai chắc chắn sẽ có hậu hơn. Mặc dù sẽ rất gian nan nhưng tác giả sẽ cố gắng hòa giải hết mọi hận thù để anh chị nào yêu nhau sẽ về với nhau thôi.

Nhắc lại là phần hai mang tên "Tôi là ai?". Nhân vật vẫn như cũ (chuyện này ai cũng biết nhỉ hìhì).

Hãy ủng hộ tác giả nha. Iu nhiều nhiều. Moah moah.

Hẹn gặp lại vào đầu tháng tới

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại Truyện: Thắng Và Tú

Áo cưới có sẵn, lễ đường đã chuẩn bị trước.

Tay cô dâu được trao cho chú rể, đứng trước chúa, thề nguyện, sẽ mãi mãi bên nhau, dù sang giàu hay nghèo khó, dù có ốm đau bệnh tật, tay trong tay mãi không lìa xa.

Cùng nhau tạo một tuần trăng mật ngọt ngào như trong những giấc mơ thần tiên. Biển xanh cát trắng cùng tòa lâu đài nhỏ, có công chúa và hoàng tử.

Hai người, một người dựa vào ban công ngắm một người nhìn ra biển. Không khí hòa hợp, thanh bình biết bao.

"Không ngờ giấc mơ của tôi cũng thành hiện thực rồi."

Lưu Diễm Tú nhìn sang Dương Thắng với ánh mắt nghi hoặc "Giấc mơ gì?"

Dương Thắng nhìn cô một cách dịu dàng "Chính là lấy em làm vợ."

"Sến súa." Lưu Diễm Tú trề môi quay đi, sau đó mỉm cười khế.

Dương Thắng ngược nhìn lên xa xăm "Thật đấy. Tôi lại chẳng hiểu tại sao tôi lại cứ muốn tiến lại gần một cô bé ngang bướng và ngốc nghếch như em"

"Anh nói ai ngốc đấy hả?" Cô liếc hắt một cái.

"Nhưng không thể nào không nói những thứ đó lại khiến em càng trở nên cuốn hút tôi. Làm tôi cứ vẩn vơ mãi thôi."

"Xi. Anh nói tôi ngốc? Anh mới chính là đồ ngốc."

Hắn cười "Phải. Phải. Tôi ngốc nên tôi mới yêu em thế đấy."

Hắn quay sang vươn tay ôm cô vào lòng. Cô không hề chống cự nữa, lần này còn có ý độc chiếm

Được rồi cô chấp nhận, cô đã yêu hắn rồi. Nhưng quá nhiều việc xảy ra như vậy, cô không thể nào nói ra được.

Cô từng tránh hắn như tránh tà còn gì.

Hắn đặt cằm lên hõm vai cô, nhẹ nhàng nói "Lần đầu tiên gặp em, trông em thật sự rất lạnh lùng. Em không ngần ngại mà giờ trò với Trường Toàn..."

"Giờ trò cái gì. Là mấy người không chịu buông tha cho tôi."

"Suyt. Biết rồi. Em phải để cho tôi nói hết. Sau đó tôi lại luôn có ý muốn chọc em. Nhưng như thế lại khiến em bị đánh oan. Tôi cảm thấy rất có lỗi. Thật sự tôi và Mi Trà không có gì cả. Cô ta luôn bám lấy tôi, lại rêu rao là người của tôi, còn đánh em giữa trường. Đúng là không có phép tắc."

Không phải người yêu sao? Đúng là khá bất ngờ đó nha.

"Em biết không ánh mắt lúc đó em nhìn tôi như một nhát dao xuyên qua tim tôi vậy. Tôi tổn thương rất nhiều đó, hức hức."

Hắn tự nhiên đổi sang giọng uất ức. Cô không cảm thấy ghê tởm mà còn cảm thấy khá đáng yêu.

Đúng là sức mạnh của tình yêu mãnh liệt thật.

"Sau đó vì cảm thấy vô cùng có lỗi, tôi đã khiến cho nhà cô ta phá sản, bắt cô ta đến chuộc tội với em. Tôi biết lúc đó em chỉ giả vờ thân mật với tôi, nhưng tôi lại vui sướng vô cùng. Kiểu như có một vườn hoa nở rộ trong lòng tôi vậy."

Lưu Diễm Tú bật cười khế. Anh ta đúng là đại đại ngốc.

Nhưng lại đáng yêu chết đi được.

Cô muốn nghe tiếp, nghe tiếp. "Rồi sao nữa?"

"Cuộc đời tôi đúng là chua ngọt. Ngay sau đó là một khoảng thời gian ăn giấm đến chát miệng. Em cứ nhấn tâm thân mật cùng người khác mà bỏ rơi tôi. Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn."

Dương Thắng cụng cụng đầu vào vai Lưu Diễm Tú giận dỗi.

Cô vỗ vỗ đầu anh "Được rồi, được rồi. Sau này sẽ không thế nữa."

Dương Thắng im lặng một lúc, hít lấy hít để hương thơm ngọt ngào trên người Lưu Diễm Tú rồi mới tiếp tục kể.

"Lúc chứng kiến em bị đẩy từ trên tầng thượng xuống, tim tôi như nổ tung. Nhìn em được đội cứu thương đưa đi, tôi hận sao mình không thể giết người con gái ác độc đó đi."

"Tôi lo lắng cho em biết bao nhiêu, nhưng em luôn luôn nhìn tôi bằng con mắt lạnh thấu xương. Đau lòng thật."

Lưu Diễm Tú cứ cười mãi từ lúc Dương Thắng kể chuyện. Hắn kể rất đúng. Từ đầu cô không hề thích hắn. Nên hắn cứ làm gì cô lại cảm thấy chán ghét.

"Rồi sau đó em bị bắt cóc, khi rượt đuổi theo cô gái đó tôi thật sự một giết chết cô ta ngay lập tức đi thôi. Người độc ác như vậy không nên sống nữa."

Cô ta trước nay như người vô hình, chỉ núp đằng sau Tường Đình mà không ngờ thân thù lại tốt như vậy, dùng súng rất thành thực."

"Nên anh bị trúng đạn."

"Đúng thế. Thật ra thân thù tôi tốt hơn nhiều nhưng mà lúc đó chỉ hơi sơ xuất mà thôi."

"Ồ hơi sơ xuất, vậy còn bảo thân thù tốt." Cô giờ giọng chán ghét.

"Vi em đấy."

"Ngưng ngay biện."

"Lúc đó nhìn em như sắp chết ý, không lo mới lạ. Trong mắt tôi chỉ có em thôi nên mới sơ xuất đấy."

"Được được được. Thế tại sao anh lại rời đi? Không muốn lập công."

"Tôi muốn mình bí ẩn một chút để em bất ngờ cơ. Chủ mưu là Thảo Ly nên tôi mới đưa cho Tường Đình giải quyết, chân tôi lại bị thương nên thuộc hạ bảo tôi nên về trước."

"Sau đó thì anh cứ bám riết tôi bắt tôi phải trả ơn anh còn gì."

"Phải rồi. Phải như thế chứ. Có ai đối với ân nhân mình như em đâu."

"Còn trách tôi. Cái cách anh muốn tui trả ơn quá biến thái."

"Biến thái gì. Tôi chỉ muốn em giúp tôi một số công việc nhỏ mà thôi."

"Anh đùa giỡn với tôi không thôi. Còn cãi à."

"Vâng không cãi, không cãi. Lúc đó đúng là tôi sai rồi ạ."

"Ngoan."

Cô vò vò đầu tóc của hắn, hắn cười rất mãn nguyện.

"Rồi mọi chuyện sau đó rất rồi. Em càng lúc càng căm ghét thôi. Tôi đau lòng chết đi được. Cứ như người mất hồn liền mấy ngày. Nhưng nghĩ đến nếu em là của tôi rồi, sau này tôi không cần lo sợ mất em nữa. Thời gian còn dài tôi không sợ em sẽ không yêu tôi."

"Tự tin phết nhỉ."

"Phải tự tin mới sống được. Chứ cứ tình hình đó tôi cũng chết sớm mà thôi."

Cô bật cười thành tiếng.

"Em liều mạng để chạy trốn, sợ tổn thương em tôi không thể làm gì khác hết. Tôi thà để em đi chứ không muốn em bị thương chút nào. Vậy mà em chẳng biết gì cả, lần này đến lần khác tự tổn thương mình. Em đau một tôi đau mười. Em có biết không?"

Giọng hắn trầm xuống, hắn đều đang nói thật lòng. Nó chạm đến trái tim cô, tạo thành một nốt lặng sâu.

"Sau đó tôi nghĩ, hay tôi cứ như vậy, để em đi, nhưng tôi sẽ theo sau, em ngã tôi nâng, em khóc tôi chỉ có thể khóc theo thôi, em cười cũng vậy. Tôi sẽ luôn như vậy, dõi theo em, che chở cho em từ xa mà thôi. Quyết định đó thật sự rất khó khăn khi tôi nhìn thấy em khóc. Tôi không thể chỉ đứng mà nhìn em khóc được. Tôi muốn ôm em vào lòng, ôm hết gánh nặng, nỗi buồn của em. Em khóc, điều đó gọi lên sự yếu đuối và tham vọng của tôi."

Hắn dừng lại, giọng nước mắt cô rơi xuống. Cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn, và có lỗi với hắn rất nhiều. Làm sao bây giờ đây?

Hắn cảm thấy được cô khóc, luồng cuống cổ dâng.

"Này sao em lại khóc. Đừng khóc. Đừng khóc. Tôi không giỏi dỗ dành đâu."

Hắn bỗng nhiên mếu máo

"Huhu em mà khóc là tôi khóc theo em đấy."

Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng cô không thể nào vừa khóc vừa cười được. Cô đẩy mặt hắn ra.

"Mặt ngáo thật chứ."

"Em cười rồi nhé. Không được khóc đâu."

Hắn lại vòng tay ôm cô từ đằng sau.

"Bây giờ cứ như giấc mơ vậy. Tôi vẫn chưa tin được lúc đó em đã đồng ý lấy tôi. Tôi vui sướng không ngủ được ba ngày ba đêm. Cứ tưởng tượng về chúng ta sau này, sẽ hạnh phúc biết bao. Tôi chắc chắn sẽ luôn bên em, che chở, quan tâm, chia sẻ với em tất cả mọi việc, cho đến khi tôi chết đi."

"Có thì nói, không thì đừng nói."

"Tôi đã nói thì chắc chắn làm được."

Bây giờ cô cảm thấy mình có thể tin tưởng hắn vô điều kiện. Cô sẽ như vậy. Điều đó để trả lại sự mất mát, tổn thương mà cô đã để lại cho hắn trước đây.

"Vậy Tú, bây giờ em đã yêu tôi chưa?"

Lời yêu, cô rất ngại miệng nói. Vậy....

Lưu Diễm Tú lấy can đảm, quay sang, chủ động hôn vào môi hắn. Hắn bất ngờ, đơ người ba giây liền đáp lại nụ hôn đó.

Thời gian khó khăn của hắn qua rồi. Hắn nên tận hưởng hạnh phúc này.

Mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Giới Thiệu Phần Hai

Tôi là ai.

Tác giả: Huỳnh Châu

Là phần hai của bộ truyện "Đừng nghĩ em sẽ thuộc về người khác". Nói về cô, người tình dậy đã không nhớ mình là ai, được một nhân vật cứu, chữa trị. Người đó đặt tên cho cô, nhận cô làm con, dạy cô võ nghệ. Sau đó cô rời đi để tìm lại quá khứ của mình. Gặp gỡ được một cô gái nhận mình là "siêu trộm". Hai người trở thành bạn đồng hành, cùng nhau ra nước ngoài đăng kí vào một tổ chức đào tạo sát thủ. Mười năm sau, cô đã nổi danh trên bảng xếp hạng sát thủ, chiếm chệ ở vị trí thứ mười. Cơ duyên đã khiến cô gặp anh. Anh sau thời gian sống trong bóng tối, dần thức tỉnh, trở thành ông trùm của hắc đạo, trong tay là quyền lực cường đại. Cơ duyên khiến họ gặp nhau: mục tiêu tiếp theo của cô chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Phần 2 Chương 1

Một ngày, hai ngày...

Một tuần, hai tuần...

Một tháng, hai tháng...

Tôi luôn chờ em, chờ em để có thể trước mặt em nói một lời giải thích. Dù em hôn mê hay em thân thể đã nguội lạnh, tôi vẫn muốn nhìn em để nói một lời giải thích.

Tôi biết em sẽ chẳng thể nào tin tôi được nữa.

Chắc chắn em chỉ xem tôi đang biện hộ cho tất cả mọi việc xảy ra.

Nhưng em biết không? Tôi đã luôn dẫn dắt chính mình.

Tôi đã không đủ sức mạnh để ngăn cản cha mình. Tay tôi không đủ lớn để có thể ôm em vào lòng, bảo vệ em.

Tôi cũng không đủ lòng vị tha để bỏ qua cho cái chết của mẹ mình.

Nếu tôi nói ra hết như vậy, em có thể quay trở lại bên tôi không?

Chắc là không..

Can đảm chạy trốn cùng em, tôi còn chẳng có.

Nếu như lúc đó tôi đủ can đảm, dắt em cùng chạy trốn, bỏ mặc tất cả, vậy thì có phải sẽ tốt hơn bây giờ?

Tôi sẽ không bắt lực nhìn em, nhìn em đau buồn vì chứng kiến cái chết của cha mẹ mình.

Em sẽ không nhìn tôi với ánh mắt căm thù như lúc đó. Em sẽ không chạy trốn khỏi tôi.

Và em sẽ không nhận một kết cục đau buồn như vậy.

Em sẽ không biến mất.

Bây giờ tôi nhận ra rồi, em không cần tha thứ cho tôi sẽ tốt hơn. Chỉ ít cứ hận tôi như vậy thì em sẽ nhớ đến tôi.

Như vậy là đủ rồi nhỉ?

Em đi rồi tôi mới nhận ra, mẹ tôi chết cũng không đau đớn bằng việc em chết.

Em chết ngay trước mắt tôi.

Nhưng tôi không tin, tôi thực sự không tin điều đó. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Em đột nhiên biến mất, sống chết không rõ nên tôi vẫn nuôi hy vọng trong tuyệt vọng. Một phần trăm hay một phần nghìn hy vọng thì tôi vẫn sẽ nuôi nó.

Em xem có chuyện gì chưa yên lòng không?

À không, tôi lại đang suy nghĩ gì thế này. Chắc chắn em còn sống, em sẽ trở về. Sẽ trở về.

Cha mẹ em, tôi đã mai táng cẩn thận rồi. Nhà của em, tôi đã giữ lại, cho người dọn dẹp hằng ngày. Giữ lại nguyên vẹn mọi thứ, chờ em trở về.

Em làm ơn, trở về đi được không?

Một năm..

Đã qua một năm..

Tôi luôn nhốt mình trong một căn hộ không thấy ánh sáng mặt trời. Chờ em.

Mười tháng trước cảnh sát đã nói thế này: mặc dù không thấy thi thể, nhưng chín mươi chín phẩy chín chín phần trăm là em đã chết. Họ sẽ không điều tra nữa.

Em xem có nức cười hay không?

Chín mươi chín phẩy chín chín phần trăm, vậy còn cho tôi không phẩy không một phần trăm để hy vọng.

Tôi vẫn hy vọng đây.

Nhưng tôi không thể nào đối diện lại với ánh sáng được. Ánh sáng đó như muốn thiêu rụi tôi.

Tôi liền làm bạn tôi bóng tối, với rượu.

Rượu ngọt, rượu ngon. Nó khiến tôi chìm vào huyền cảnh, nơi đó có em, luôn luôn có em nhẹ nhàng, ngây thơ, tươi cười.

Thật đẹp biết bao.

Cứ như vậy tôi không cho phép tôi tỉnh. Nếu tôi tỉnh dậy, em cũng sẽ chẳng còn nữa.

Nên tôi cứ say, cứ say, tôi chẳng cần biết ngày sáng đêm tối làm gì nữa. Tôi chỉ cần em. Chỉ muốn em mà thôi....

Tôi mê man tỉnh dậy, ánh sáng quá chói mắt, tôi không thể nhìn ngay mà phải nhắm mắt lại điều chỉnh một hồi lâu.

Chuyện gì đang xảy ra?

Bóng tối của tôi đâu? Rượu của tôi đâu?

Ai đang cố gắng đưa tôi vào lại với ánh sáng này? Là đang muốn dẫn dắt tôi sao?

Ai đang nắm lấy tay tôi? Mềm mại và ấm áp như vậy? Là em sao? Em đúng chứ?

Đổi diện lại với ánh sáng sau một khoảng thời gian dài trong bóng tối thật sự rất khó khăn. Khoảnh khắc vừa mở mắt ra khi này đôi mắt tôi như muốn mù đi. Nhìn vào ánh sáng nhưng mọi thứ lại chột tối đi.

Tôi cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay, muốn nhìn xem là ai đó. Có phải em quay về hay không! Tôi muốn biết, ngay lập tức.

Tôi cố mở mắt ra mấy lần đều khá thất bại.

Lần cuối cùng cũng đã quen, trong tôi hồi hộp đến thót tim, tôi mở mắt ra nhìn.

"Gia Phúc anh tỉnh rồi."

Là giọng phụ nữ nhưng không phải em.

Là mặt nhỏ, tóc dài nhưng không phải em.

Tôi cảm thấy tức giận vô cùng.

"Cô đã làm gì? Không phải bảo cô không cần quan tâm tôi sao? Bao lâu rồi giờ lại ở đây."

Tôi ra giọng truy xét người trước mặt. Người đó tỏ vẻ tủi thân, nước mắt thi nhau chảy.

"Em lo cho anh. Nhưng vì con em không thể quan tâm anh được."

Con? Ở phải, tôi đã có con với người đó sau chỉ với một lần. Tôi thật không nghĩ mình lại mạnh đến vậy.

"Không cần cô quan tâm. Hãy chăm sóc con thật tốt là được. Đừng xen vào chuyện của tôi."

Tôi tỏ vẻ chán ghét, tôi không hề tin đứa con này cũng không thích đứa con này.

"Gia Phúc. Con nó..."

Không hiểu sao càng nhìn người đó tôi lại càng tức giận. Nghe đến đứa con đó lại càng tức giận hơn.

"Tôi quên nói với cô. Tôi thật sự không phải Gia Phúc bạn học cũ của cô. Đó chỉ là một cái tên giả để phục vụ nhiệm vụ lúc đó với cha mà thôi."

"Vậy Tạ Kỳ Hách của em thì sao? Con đã lấy họ...."

"Chuyện đó thật sự tôi không biết. Tôi không liên quan. Tôi hứa lo chu toàn cho hai người thì nhất định sẽ giữ lời. Nhưng bây giờ tôi không còn là Tạ Gia phúc nữa."

"Tôi là Lại Ngạn Vũ, tôi không phải Tạ Gia Phúc."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chương 2

Đó là thứ gì vậy?

Đó là ai?

Tôi đang ở đâu?

Mắt tôi bị mờ sao? Mọi thứ sao cứ nhòe ra thế này?

Bóng đen đó... là một người sao?

Là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi là ai?

Tôi chợt tỉnh dậy và nhận ra đó chỉ là một giấc mơ.

Nhưng có một sự thật là đầu tôi trống rỗng, như vừa mới bị càn quét hết tất cả. Tôi không nhớ gì hết. Không biết mình là ai, làm gì, ở đâu.

Thật khó chịu. Cảm giác đó thật khó chịu.

Nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu tôi nhưng tôi lại không thể lí giải được điều gì cả. Tôi thật sự suy nghĩ không ra gì cả.

Đầu tôi gần sắp phát nổ.

Thật đáng ghét.

Aaaaa. Tôi thật sự muốn hét lên, cổ họng lại cứ bị cô đặc.

Rốt cuộc là tại sao? Tôi đang bị làm sao thế này?

Mọi thứ thật khác lạ.

Ai đó hãy giải thích cho tôi gì đi. Làm ơn. Không tôi sẽ chết mất.

Tôi đang ôm đầu đau đớn suy nghĩ thì có ánh sáng từ bên ngoài cánh cửa, có người đi vào.

Nhờ chút ánh sáng mà tôi có thể xác định mình đang ở đâu: là một căn nhà gỗ cũ kĩ, nhỏ và chật hẹp. Người đi vào là một người đàn ông trung niên, trông không được chỉnh chu cho lắm.

Nhìn hẳn ra ngoài cửa thì thấy một khu rừng khá rộng lớn.

Người đàn ông đó là ai?

Tôi không hề có chút ấn tượng nào cả. Nhưng ít nhất ông ta bây giờ là manh mối chủ yếu nhất của tôi lúc này.

Ông ta đang tiến lại chỗ tôi, ngồi xuống, nhìn gần mặt ông ta rất ôn nhu, phong thái bình thản, nhưng lại khá thần bí.

"Đã tỉnh rồi. Ăn chút đi."

Ông ta đưa một rổ hoa quả cho tôi. Tôi khá khó tin, ông ta chỉ ăn hoa quả là được sao? Tuy tôi không nhớ gì nhưng tôi vừa mới tỉnh dậy đấy.

Tôi nhìn ông ta với ánh mắt kì quái. Ông ta đặt xuống rồi cắn một miếng táo. "Cây rừng nhưng rất tốt, rất tự nhiên, chề sao? Lúc cô bất tỉnh vẫn chỉ uống nước hoa quả ép và cháo loãng thôi."

Tôi đã bất tỉnh sao? Tại sao lại bất tỉnh? Và tại sao lại ở chỗ ông ta? Bất cóc sao? Nhìn ông ta không giống như vậy.

Tôi vẫn tiếp tục nhìn ông ta và không nói gì.

Ông ta vẫn ung dung ăn hết quả táo trên tay. "Vi nuôi cô một khoảng thời gian quá dài, lúa chưa gặt được, gạo thì cứ ngày càng cạn kiệt, hôm nay chỉ có thể ăn hoa quả thôi."

Một khoảng thời gian quá dài...

Là bao lâu? Tôi đã bất tỉnh như vậy bao lâu? Tôi thật sự chẳng nhớ gì về quá khứ cả. Không hề nhớ.

Ông ta lại chỉ ăn và không nói gì. Tôi chần chờ một lúc rồi mới nói "Sao tôi lại ở đây? Tôi đã bất tỉnh sao? Bao lâu? Ông là ai? Và tôi là ai?"

Nói xong tôi liền cảm nhận cổ họng mình khô rát, toàn thân khó chịu vì nằm lâu, bụng lại đói.

Tôi nhìn vào rổ hoa quả ông ta đưa đến, rất tươi và màu cũng khá hấp dẫn. Bụng đói khiến con thèm ăn nhanh chóng ập đến. Tôi bóc một quả táo và ăn.

"Cũng chịu ăn rồi à? Ta nghĩ cô còn chê đồ ăn lão già này chứ." Miệng thì trách móc nhưng gương mặt ông ta lại vui vẻ mấy phần.

Tôi lắc đầu, tôi vẫn đang chờ ông ta trả lời câu hỏi của tôi cơ mà, nhanh nói gì đi.

Tôi nhìn ông ta với ánh mắt trông đợi. Ông ta nhìn thấy, lơ đãng.

Tôi hơi tức giận, cau mày. Chuyện đáng nói lại không nói sao? Ông già này thật là kì quái.

Tôi trừng mắt nhìn ông ta, cạp mạnh vào quả táo một phát. Tôi càng lúc càng khản trương thì ông ta lại trái ngược hoàn toàn.

Ông ta nâng cốc trà lên nhâm nhi. "Sáu tháng năm ngày."

Ông ta bất chợt mở miệng nói khiến tôi nghe mà chẳng hiểu gì.

Tôi đang định hỏi lại thì ông ta tiếp lời "Cô đã bắt tỉnh sáu tháng năm ngày, lão già này cứ nghĩ cô đi tong rồi."

Tôi nghe xong liền đờ ra. Sáu tháng năm ngày, tôi bắt tỉnh lâu như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến tôi đã bắt tỉnh lâu như vậy?

Nghe được một điều tôi lại càng khản trương muốn nghe tiếp. Tôi muốn biết tất cả, đầu tôi lại sắp nổ tung rồi.

"Làm ơn nói rõ ràng mọi chuyện một chút được không? Ông làm tôi sốt ruột chết đây này. Tôi là ai? Tôi rốt cuộc là ai? Tôi đã bị làm sao mà đến tên của mình cũng không nhớ. Ông mau nói nhanh đi. Nói nhanh đi."

Tôi nói một tràng, ông ta vẫn không thay đổi, ông ta nhìn tôi rồi mỉm cười "Người trẻ bây giờ cứ hấp tấp thế nhỉ? Không có gì phải vội cả. Ăn hết quả táo đi này."

Tôi thật sự bị ông già này làm cho tức chết. Tâm tình gì giờ này mà ăn với uống.

Ông ta không muốn nói, tôi lại càng không thể ép được. Đứng là tức điên.

Ông ta lại nhâm nhi trà của mình. Tôi biết tiếp theo ông ta sẽ nói về điều gì đó như vừa nãy, tôi luôn sẵn sàng lắng nghe.

Nhưng ông ta lại bảo "Trà ngon."

Thật sự là tôi muốn đá ông ta một cái thật mạnh. Tôi sắp không chịu được rồi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi "Ông già..."

"Ê, con nhóc này kẻo toét thật. Ta đã cứu cô đấy biết chưa? Lại dám gọi ân nhân của mình là ông già? Không biết phép tắc."

"Nhưng ông phải nói rõ đầu đuôi cho tôi chứ. Ông biết tôi đang khó chịu thế nào không hả?"

"Ta bảo cô ăn hết quả táo, đã ăn chưa?"

Tôi không biết cái lý lẽ của ông ta từ đâu mà ra nữa. Tôi không ăn mắc gì tới ông ta cơ chứ.

Nhưng không ăn thì ông ta lại không chịu mở miệng. Đúng là một ông già lảm chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 3

"Lại... Lại Ngạn Vũ? Sao có thể? Anh... anh..."

Nhìn cô ta trông có vẻ vừa hoảng hốt vừa tuyệt vọng nhưng tôi lại không có một chút thương tâm nào.

Tôi đã nghĩ mình quá vô tình nhưng vì nhìn đứa con đó, nó không giống tôi. Và suy nghĩ đó cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Không biết là do tôi quá nhạy cảm hay sự kì diệu của huyết thống nên tôi liền không tin nó là con tôi. Tôi đã không quan tâm đến nó, cả mẹ nó nữa.

Lúc trước khi người ấy nói với tôi rằng cô ta mang cốt nhục của mình, tôi đã luôn tin như vậy.

Cô ta sau đó luôn tìm đến tôi, nói với tôi đây là con tôi. Cuộc sống tôi đảo lộn hết lên.

Tôi đã luôn cảm thấy có lỗi với người ấy. Có lẽ vì như vậy tôi đã cố chấp nhận đứa nhỏ này.

Tôi đã hứa với cô ta, tôi sẽ chịu trách nhiệm với bọn họ, nhưng tôi không và cũng không muốn xen vào cuộc sống của đối phương.

Sau khi người đó biến mất lại vẫn luôn lấy đứa con đó để níu giữ tôi. Nói với tôi rằng, nó bệnh, quấy khóc, một mình cô ta không biết làm sao...

Xót lại chút lòng thương hại, những lúc cô ta nói như vậy tôi sẽ ở lại cho đến khi đứa nhỏ đó ngủ rồi rồi đi.

Mỗi lúc như vậy, tôi sẽ giành thời gian ngắm nhìn nó một chút. Lại thật càng nhìn lại càng thấy nó không giống tôi.

Sau đó tôi không muốn mất thời gian vì người phụ nữ này, và vì nhớ đến người đó, tôi nhốt mình trong phòng rượu.

Vừa mới tỉnh lại say mềm, tôi dần quên sự hiện diện của hai người này.

Không biết bằng cách nào cô ta lại dám đưa tôi ra khỏi đó.

Bây giờ tôi quyết định rồi, nếu cô ta đã biết tên thật của tôi, con cô ta cũng mang cái họ kia, tôi và bọn họ không nên còn quan hệ gì.

"Tôi là Lại Ngạn Vũ. Không phải họ Tạ, đứa con đó của cô không có quan hệ gì với tôi. Sau này cô vẫn nên hiểu rõ mối quan hệ của chúng ta."

Nếu ai đó nói tôi hành sự tàn nhẫn, tôi cũng chịu. Lỗi lầm của tôi, tôi cũng đã trả rồi, cho họ cuộc sống không lo không nghĩ cả đời.

Cô ta có vẻ không muốn thỏa hiệp "Không. Em không muốn. Con em... con em không thể không có cha. Nó là con anh mà. Sao anh lại muốn cắt đứt quan hệ như vậy?"

"Có phải con tôi hay không cô chắc chắn là người hiểu rõ nhất. Nếu cô vẫn không chịu thì đừng trách tôi vô tình. Cho cô và đứa bé đó cuộc sống không lo không nghĩ cả đời, đã là quá đủ rồi. Mời cô đi cho."

Tôi nói xong liền nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy trong cơ thể mình mệt mỏi, suy nhược nghiêm trọng.

Có lẽ nhân lần này, tôi nên quay lại cuộc sống của mình. Tôi còn phải chờ người ấy, không thể tự hại bản thân được.

Một chốc sau đó, tôi nghe tiếng bước chân, có lẽ cô ta đi rồi.

Cô ta cũng không đến mức ngu ngốc mà không chịu thỏa hiệp điều kiện tốt như vậy.

Tôi nằm trên giường bệnh điều trị một thời gian khá dài. Vì uống rượu quá nhiều, dẫn đến loét dạ dày, thận yếu và một số thứ linh tinh khác.

Có lần ông già đến tìm tôi, ông ta sau khi thăm khám được nhà đó, vẫn như điều gặp gió, tâm trạng lúc nào cũng phôi phôi. Nhưng đối với ông ta vẫn chưa đủ.

Ông ta muốn tôi trở lại, ở dưới trướng ông ta làm việc cho ông ta. Ông ta còn muốn lật đổ cả Dương Phi.

Phải tham vọng của ông ta rất lớn. Tham vọng làm trùm.

Nhưng tôi bây giờ cũng có tham vọng, đó chính là lật đổ ông ta.

Tôi bây giờ có rất nhiều suy nghĩ. Tôi muốn mình mạnh hơn.

Tôi muốn đôi cánh mình thật to lớn để cơ hội tìm thấy người ấy của tôi cao hơn.

Sau khi khỏe lại, tôi đã tham gia khóa huấn luyện đặc biệt nhất, tàn khốc nhất.

Tôi quay lại làm việc cho ông già như ông ta muốn. Giúp ông ta thực hiện tham vọng của ông ta, sau đó là sẽ lật đổ ông ta.

Nghe đồn rằng Dương Phi lâm bệnh nặng, con trai ông ta là Dương Thắng lại không muốn tiếp quản sự nghiệp đó, nội bộ lục đục, ông già liền xưng là huynh đệ giải nguy giúp.

Chúng tôi thuận lợi thu tóm được tất cả của Dương Phi. Ông ta bệnh càng thêm nặng mà qua đời.

Ông già rất vui, rất phấn khích.

Một lần tôi liền nghe chuyện năm xưa từ chính miệng ông ta.

Tôi thật sự rất tức giận.

Thì ra mọi chuyện năm đó đều do một tay ông ta làm ra, đúng như những gì người phụ nữ đó nói lúc hôn lễ. Vậy mà ông ta còn dựng ra chuyện báo thù, để người ấy mất tích đến bây giờ.

Hận. Tôi thật rất hận ông ta cũng hận bản thân mình.

Thì ra vẫn luôn là một con rối của ông ta.

Tôi vẫn luôn tự hỏi tại sao mẹ lại đặt tên mình là Lại Ngạn Vũ? Tại sao lại lấy họ của bà?

Giờ tôi nhận ra rồi, thật ra ông ta không xứng làm cha của tôi. Ông ta quá nham hiểm, độc ác, chỉ sống với tham vọng của mình mà bất chấp tất cả.

Thật hối hận. Thật hối hận vẫn luôn nghe theo ông ta. Nhưng giờ thì hết rồi, tôi sẽ là tôi, không bao giờ để người khác chi phối nữa.

"Này ông già, vui sướng đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 4

Tôi cố gắng giữ lại bình tĩnh ăn hết quả táo. Cho đến khi chỉ còn lại hạt táo, tôi giờ tay ra cho ông ta xem.

Ông ta không biểu hiện cảm xúc gì cả. Lại rót thêm một chén trà rồi ngồi nhâm nhi.

Tận một lúc lâu sau mới nói "Thật ra, ta chẳng biết gì về cô cả."

Tôi cảm thấy như mình đang bị đùa giỡn. Ông ta đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi thì phải.

"Nhưng thật ra, tình cảnh lúc ta gặp cô, ta nghĩ trước đây cuộc sống cô cũng chẳng tốt đẹp gì."

Giọng nói của ông ta trở nên nghiêm túc, trầm ổn và sâu lắng. Có lẽ ông ta thật sự vô tình cứu lấy tôi mà thôi. Tôi đã quá hấp tấp, nóng vội. Tôi còn chưa cảm ơn ông ta nữa.

Thật áy náy.

Tôi im lặng. Ông ta lại nói "Ta chỉ là một người yêu thiên nhiên cây cỏ, mới ẩn thân dưới chân núi này. Hôm đó là ngày định kì đi đón củi, thì ta thấy cảnh hoang tàn của một chiếc xe, khói vẫn còn nghi ngút. Ta bèn tiến lại thì nhìn thấy cô, người đầy thương tích lại đang mặc áo cưới đã bị nhuộm máu đỏ, thoi thóp. Ta đưa cô về đây, băng bó vết thương. May cho cô chỉ là những vết thương ngoài da, đầu bị thương nặng nhất nhưng cũng chưa đến mức chết, lâm vào trạng thái chết lâm sàng, mất đi ý thức. Ta chăm sóc cô hằng ngày, tính đến nay là sáu tháng năm ngày, cuối cùng cô cũng tỉnh. Thật may mắn."

Nghe ông ta kể đầu đuôi câu chuyện, tôi lặng thinh.

Người đầy thương tích...

Áo cưới nhuộm máu đỏ...

Tôi suy nghĩ về những thứ đó. Đột nhiên bên tai tôi vang lên tiếng súng nổ "pằng", tôi giật mình hoảng hốt, ngó nhìn xung quanh. Không có gì cả.

Chợt tai tôi lại vang lên tiếng hét thất thanh "Ba" kèm theo là tiếng khóc thảm thiết.

Chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi muốn suy nghĩ tiếp nhưng đầu tôi lại muốn nổ tung ra. Tôi ôm lấy đầu mình, tôi cứ cảm giác thấy có thứ gì lẩn khuất trong đầu mình, khó chịu đến phát điên được. Nước mắt tôi bỗng nhiên không ngừng rơi.

Khi tôi sắp chịu không nổi nữa thì ông già gõ vào đầu tôi. "Tĩnh tâm. Không nhớ được thì đừng cố nhớ. Suy nghĩ không ra thì đừng cưỡng cầu. Nếu chuyện đã không mấy tốt đẹp thì quên đi, nhớ đến lại đau lòng. Uống miếng nước đi."

Ông ta đưa tôi cốc trà, tôi đón lấy và uống sạch. Tôi nhìn ra ngoài cửa, rừng cây đang lay động theo gió, tạo ra những tiếng xào xạc xào xạc. Tôi cố lắng nghe nó, điều đó khiến tôi không suy nghĩ nữa, tâm trạng dần cũng tốt lên hẳn.

"Lão già ta đây chính là thích những điều tự nhiên đó mới về đây sống. Có phải rất thanh bình không?" Nét mặt ông ta trở nên ôn hòa.

Tôi đồng tình với điều ông ta nói, gật đầu. "Nhưng một mình ông ở đây không cô đơn sao? Bây giờ ai ai cũng thích ở nơi phố thị phồn hoa, của cải tiền bạc, ông lại quy lâm tịnh dưỡng, có rau ăn rau, có quả ăn quả. Không buồn chán?"

"Không có gì là buồn chán cả. Tâm yêu thích tự khắc sẽ thích nghi. Ta ở đây cũng không phải không có việc làm. Trồng lúa, trồng trà, bắt cá, bắn chim đều là một cách rèn luyện thân thể rất tốt. Không cần tốn tiền mua thuốc men hay máy móc. Sáng nghe chim hót, tối ngắm sao trời, đều là một thú vui."

Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tệ. Không lo không nghĩ, sống với thiên nhiên mới tốt đẹp làm sao.

"Ông già."

"Con nhóc thối, không được gọi ta là ông già. Ta già lắm sao?"

Tôi cười thâm, vừa nãy ông ta còn tự xưng mình là lão già, giờ lại không cho tôi gọi như vậy. Tôi muốn nói lời cảm ơn cũng muốn xin cho tôi ở lại đây một thời gian, nhưng lại không biết xưng như thế nào.

Nếu cứ gọi ông ta là ông già, ông ta tức giận lại đuổi đi cho.

"Tôi..."

Tôi ngập ngừng không biết nói làm sao.

"Ta là Dụ Căn Niên. Cô có thể gọi ta là Dụ ca."

"Ặc. Khụ khụ khụ"

Ông ta vừa nói gì? Dụ ca? Ông ta hại tôi suyết sắc nước bọt mà chết rồi.

"Ông già. Đừng đùa nữa. Tôi ngã xuống vách núi không chết mà suyết bị ông làm sắc nước bọt mà chết đấy."

Ông ta quay qua nhìn tôi, vẻ mặt rất tỉnh hỏi "Sao? Không được sao?"

Không được. Tôi thật sự rất muốn hét lên trước mặt ông ta.

"Ông nhìn ông lại đi ông già. Chỉ ít cũng hơn năm mươi rồi lại bảo tôi kêu ông là anh?"

(Ca = anh. Có lẽ tác giả đọc truyện TQ quá có bị nhiễm chút chút rồi hihi)

Tôi dừng một chút lại nói "Cờ ông, tôi đây chắc phải kêu một tiếng ông nội rồi. Còn bảo tôi kêu là Dụ ca. Ông đang tấu hài sao?"

"Con nhóc thối, ta chỉ vừa hơn bốn mươi mà thôi. Nhìn cô mười mấy kêu ta bốn mấy là anh, khó khăn vậy sao?"

"Bốn mươi? Ông lại đùa gì thế ông già? Ông hình như bị bệnh rồi."

Nhìn ông ta vậy thật sự rất khó tin rằng chỉ mới hơn bốn mươi. Hết thử thách kiên nhẫn lại đang kiểm tra thị giác của tôi sao?

"Ta nói thật. Ta lừa cô làm gì?"

Trông ông ta rất kiên định, tôi lại cảm thấy chột dạ. Thật sự tôi đã nhìn lầm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 5

Tôi nhìn ông ta một lúc, vừa nghi hoặc vừa không biết làm sao.

Nếu thật sự phải kêu ông ta là Dụ Ca cũng có chút ngượng miệng. Kêu ông già, lão già thì sợ ông ta giận. Tôi trầm mặc suy nghĩ một chút.

Bỗng nhiên ông ta phá lên cười haha. Tôi thấy khó hiểu, cau mày.

"Con nhóc này đúng là dễ lừa. Lão già ta đã gần sáu mươi rồi."

Thì ra tôi nói ông ta hơn năm mươi còn trẻ chán. Một lão già sáu mươi bảo tôi gọi ông ta là Dụ Ca? Đúng là chuyện hoang đường.

"Ông già, vậy mà ông cứ khẳng khái bắt tôi gọi là Dụ Ca sao?"

Ông ta cười đắc ý một lúc.

"Cô nghĩ ta là người biến thái vậy sao? Ca là tên người ta yêu mà thôi."

Người ông ta yêu...

Chắc là sâu đậm lắm mới không muốn quên.

Ông ta đã yêu như vậy sao lại còn ăn mình vào đây.

Tôi có ý hỏi, nhưng sợ ông ta không muốn trả lời nên thôi.

Nhưng ông ta đột nhiên lại mở miệng kể "Lại Thi Ca. Cô ấy tên là Lại Thi Ca. Hồi ta còn trẻ làm nhiều chuyện xấu, cô ấy đã luôn bên cạnh khuyên bảo ta, ta lại không nghe. Cho đến khi ta hại chết cô ấy rồi, mới hận bản thân, mà quy ắn về đây tịnh dưỡng. Ta không muốn cô ấy nơi chính suối lại căm ghét ta."

Tôi trầm ngâm. Thì ra nguyên nhân là vậy. Ông ta cũng là một người có lương tâm, lại chung tình, chỉ là hơi muộn một chút.

Người ta nói lúc còn trân trọng được thì nên dùng toàn tâm toàn ý mà gìn giữ, đừng đánh mất rồi lại hối tiếc muộn màng.

"Ta đối với cuộc đời này cũng đã thấu hiểu trọn vẹn. Về đây để tu lại chút đức cho con cháu."

"Ông có con cháu sao?"

"Tốt xấu ta cũng có người nối dõi chứ. Chỉ là lại không mang họ ta mà thôi."

"Tại sao?"

Ông ta uống một ngụm trà rồi nói "Chính là để bảo vệ nó. Nếu mang họ ta, kẻ thù trùng trùng, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm."

"Vậy con bây giờ họ ở đâu?"

"Ta không biết."

"Vậy nhờ họ gặp nạn hết thì sao?"

"Vậy thì Dụ Cẩn Niên ta dùng nửa đời còn lại để tích đức cho nhân dân vậy."

Ông ta nói nghe thật cao thượng. Như ông ta kể vừa nãy, thời trẻ gây nhiều chuyện xấu, về già lại thu mình tu luyện. Có dư đức để lại được hay không?

Cái đó có trời biết.

Nhưng tôi nghĩ trời không phụ lòng người. Nhìn ông ta bây giờ vẻ mặt rất hiền từ, tính cách lại rất tốt, còn cứu vớt tôi. Có lẽ đã thật sự tu tâm rồi.

"Dụ Ca, cảm ơn ông đã cứu tôi."

"Không có gì. Cô còn sống ta mới cứu, nếu lúc đó cô chết thì cũng hết cách."

"Dụ Ca, tôi không nhớ mình là ai, không có nơi nào để đi, ông có thể..."

Ông ta yên lặng một lúc rồi nói.

"Dụ Vân Phi, lấy cái tên này đi. Thật ra lão già ta cũng rất sợ không có người nối dõi. Nếu thế thật đúng là bất hạnh."

Dụ Vân Phi, tôi thấy tên này khá hay, tôi rất thích.

Ông ta đặt tôi họ Dụ, lại nói mình sợ không có người nối dõi. Vậy tôi đã trở thành người nhà với ông ta rồi.

"Nếu được, ta rất muốn xem cô là con gái. Ta từng có một đứa con gái rồi nhưng vẫn chưa hề biết cảm giác có con là như thế nào. Vả lại ta thường nghe con gái là tri kỉ của cha kiếp trước. Thật muốn thử xem cảm giác đó."

Ông ta mỉm cười nhưng ánh mắt lại chứa nỗi buồn. Tôi nhìn ông ta như vậy, cũng không kim lòng được. Tôi cũng không nhớ cha mẹ mình là ai. Thôi thì nhận ông ta làm cha cũng không mất mát gì.

Tôi ngập ngừng cất giọng "Cha."

Tôi thấy thái độ ông ta liền thay đổi, ông ta sững người lại, ánh mắt rung rung niềm hạnh phúc.

Nhưng có lẽ ông ta thẹn quá hóa giận liền bỏ ra ngoài. "Con nghỉ ngơi đi."

Cha ra ngoài liền đóng cửa lại, tôi có lén tiến đến nhìn ra cửa sổ, tôi thấy cha khóc, tay cầm một bức ảnh trông màu đã cũ, ánh sáng phản chiếu tôi không nhìn rõ bức ảnh được. Nhưng thấy cha khóc, có lẽ đang cảm ảnh của mẹ chăng?

Tôi bỗng giật mình, không ngờ nhanh như vậy tôi đã thích nghi gọi ông ta là cha và người đó là mẹ.

Tiếng gọi ba thất thanh vừa nảy vang vọng trong tai tôi, tôi biết quá khứ của tôi, cha mẹ ruột của tôi đã gặp một sự việc gì đó rất nghiêm trọng mà tôi cũng ở đó.

Nơi đó lại có tiếng súng, không lẽ tôi đang có mối thù giết cha mẹ sao? Rồi tôi bị rơi xuống vực là do kẻ thù?

Lại rất nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu tôi. Tôi liền quay lại giường nằm tĩnh dưỡng.

Nếu thật sự có thù, chờ thời cơ thích hợp vẫn nên trở về tìm hiểu. Tôi thiếp đi.

Thời gian sau đó, tôi theo cha đi đồn củi, trồng lương thực, bắt cá, bắn chim, cuộc sống nhàn nhã vô cùng.

Cha tôi còn giỏi võ công, tôi năn nỉ gây lười mấy ngày liền thì cũng đã được dạy học. Nhưng thật ra cha chỉ dạy tôi những thứ võ mèo cào mà thôi.

Tôi đã rất giận. Tôi với cha chiến tranh lạnh mấy ngày. Hôm đó, cha đến làm hòa trước và hỏi tôi nguyên nhân.

Nếu tôi không nói, cha không dạy. Nhưng khi tôi nói ra, cha lại rất buồn. Tôi nghĩ cha sợ tôi sẽ rời bỏ cha. Nhưng tôi không thể nào cứ để những nghi vấn đó trong đầu. Tôi không chịu được.

Không biết cha nghĩ sao, sau đó liền dạy tôi rất nhiều chiêu thức từ dễ đến khó, từ phòng vệ đến những chiêu sát lực lớn.

Cha bảo tôi, phải rèn luyện liên tục không được bỏ giữa chừng. Không được tự đắc ý nghĩ rằng mình tinh thông. Càng luyện càng mạnh, không hại lại còn lợi rất nhiều.

Sau đó hằng ngày tôi không chỉ cùng cha làm những việc vặt, còn chăm chỉ luyện võ.

Đến một lúc nào đó, tôi chắc chắn sẽ tìm lại chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 6

(Bắt đầu từ chương này sử dụng lời kể của tác giả)

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Vân Phi khổ luyện năm năm, cuối cùng cũng đạt được tiêu chuẩn của Dự Cử Niên.

Vân Phi ngỡ lời với cha, mong mình được ra ngoài tìm hiểu quá khứ. Quãng thời gian gần đây vẫn luôn mơ những giấc mơ kì lạ, nó không rõ ràng, mờ mờ ảo ảo từng mảng sắc màu không có ý nghĩa nhưng lại có tiếng nói rì rì "Tú Tú".

Dự Cử Niên biết ngày này rồi cũng sẽ tới, ông hơi thất vọng rằng nó lại đến nhanh như vậy. Ông cũng biết, ông không thể ngăn cản được cô.

Hành lý của Vân Phi trước khi đi cũng không có gì nhiều, vì suốt thời gian ở đây hai cha con vẫn hay mặc đồ chung, hôm trước có lần ra chợ thôn mua được một bộ đồ nữ thôi. Nên chỉ có một bộ đồ nữ đang mặc và thêm một bộ đồ nhỏ nhất của cha trong túi, thêm một phần lương thực.

Dự Cử Niên cố tỏ vẻ thản nhiên trước khi để con gái đi, dặn dò "Thời gian sau này phải tự bảo vệ bản thân. Phận nữ nhi lẩn lộn không dễ."

Vân Phi cười, gật đầu "Vâng cha."

"Ta còn có một việc muốn nhờ con."

"Cha cứ nói."

"Ta muốn con hỏi thăm về người Lại gia. Ta...ta...." Dự Cử Niên hơi áy náy khi nói về vấn đề này.

Vân Phi lại có thể hiểu. Cũng giống như cô khi nói sẽ quay lại tìm hiểu về mình trong quá khứ vậy. Điều là nỗi bất đắc dĩ. Cô gật đầu "Nhất định."

Hai người bỗng rơi vào trầm mặc. Vân Phi hít một hơi, uống một ngụm trà rồi đứng dậy. "Cha, không còn gì muốn dặn dò, con đi đây."

Dụ Cẩm Niên đang cố gắng tĩnh tâm, thấy Vân Phi đứng dậy liền luống cuống "Nha đầu mới thế đã muốn rời đi sao?"

Vân Phi cười "Cha còn gì dặn dò ạ?"

Dụ Cẩm Niên đứng dậy, tiến tới mở tủ trúc mình tự đóng, lấy ra một cái hộp. Cái hộp mở ra trong đó là những thứ trang sức bằng vàng và có một cặp ngọc bội.

Dụ Cẩm Niên ôm hộp lại chỗ Vân Phi. "Mang theo cái này."

Vân Phi khá ngạc nhiên, hồi trước có lần cô đã nhìn thấy cái hộp này, nhưng cha không cho cô mở ra xem. Cô đã nghĩ chắc hộp này chứa kho báu, thì ra là thật.

"Cái này là?"

"Điều là những món quà ta tặng mẹ con khi còn trẻ. Tuy có được bằng hành vi phi pháp nhưng mẹ con vẫn luôn cất giữ. Cặp ngọc bội này là vật định ước ta và mẹ con."

"Vậy..."

"Cứ mang nó đi."

"Sao có thể?" Vân Phi nghe được câu chuyện thì biết nó quan trọng với cả hai người như thế nào. Tại sao cha lại bảo cô mang đi chứ?

"Có thể. Con tay không lên thành phố, không tiền không bạc thì định làm gì sống? Cướp giết sao? Lại là thân gái, cứ mang cái này đi đi. Để nó ở đây cũng không có giá trị gì."

"Con..." Vân Phi ngập ngừng không muốn nhận.

Dụ Cẩm Niên nghiêm nghị "Không nghe lời ta? Vậy thôi đừng đi nữa." Ông giờ tay ôm lại chiếc hộp.

Vân Phi liền giật lại "Được được được. Con nhận."

Dụ Cẩm Niên cơ mặt dần ra.

"Nhưng cặp ngọc bội, cha giữ lại đi." Vân Phi nói nghiêm nghị, cô nhất quyết không lấy cặp ngọc bội này. Chưa chờ Dụ Cẩm Niên lại mở miệng từ chối thì cô lại nói tiếp "Không được từ chối."

Dụ Cẩm Niên định nói ta không ép nữa thì cũng im bặt.

Vân Phi bỏ chiếc hộp vào túi, rồi đứng dậy. "Con đi đây. Cha nhớ giữ sức khỏe đấy. Con còn trở về báo tin."

Dụ Cẩm Niên cũng đứng dậy "Được. Đi đường cẩn thận"

Vân Phi không nói nữa, dứt khoát rời đi. Dụ Cẩm Niên ra trước cửa ngóng, một giọt nước mắt lăn xuống nhanh chóng bị gạt đi. Lão già này vẫn nên thui thủi một mình mà thôi.

Ông ngược lên trời. Thi Ca, em có linh thiêng, tuy Vân Phi không phải ruột thịt nhưng mong em phù hộ cho nó.

Vân Phi vượt rừng ra đến đường lớn cũng đã xế chiều. Con đường lớn này thực ra là một con đường đèo, lại hiu quạnh. Lâu lâu mới có một vài chiếc xe chạy ngang.

Vân Phi đi một buổi đã thấm mệt, ngồi nghỉ bên đường. Con đường này, không biết hướng nào thì đi về thành phố nhỉ? Phải đi bao lâu? Cô chợt nghĩ đến đi nhờ xe. Nhưng đường vắng như vậy, chờ bao lâu mới có xe để nhờ đây?

Vân Phi thờ dãi, mới có ý định đi lại cảm thấy gian nan như vậy rồi. Nhưng cô không cho phép mình bỏ cuộc. Cô đứng dậy, tiếp tục đi.

Vân Phi chọn hướng đi xuống đèo. Cô vẫn đang hi vọng có xe để hóa giang.

Hôm nay là ngày năm năm trước người đó xảy ra chuyện, Lại Ngạn Vũ một mình đi đến chỗ năm ấy. Chiếc xe màu đen chạy với tốc độ khá cao.

Vân Phi vẫn đang đi, nhìn từ xa đã thấy chiếc xe đen đang đi hướng ngược lại, thầm nghĩ hỏi đường trước cũng tốt, mắc công đi lại thành công cốc. Cô vội băng qua đường, vẫy tay.

Lại Ngạn Vũ ngồi trên xe, liền chỉ biết lái xe, không thèm chú ý xung quanh. Anh chạy xe ngang qua cô mà không buồn liếc mắt một cái.

Chiếc xe vèo qua, Vân Phi chỉ nói với theo "Ồi ời." Chiếc xe đã chạy vào khúc cua tiếp theo đó.

Vân Phi tức giận lại thất vọng. Đi gần một ngày trời, chỉ mới thấy được một chiếc xe để hỏi đường, không ngờ người lái là người mù. Chán chết đi được.

Vân Phi đành nghe theo lí trí, băng qua đường và tiếp tục đi.

Lại Ngan Vũ không biết sự vô tình này là một loại hối tiếc lớn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chương 7

Chiếc xe đậu ở khúc cua năm ấy, một người đàn ông cao lớn, mặt bộ vest đen đứng dựa vào xe, trên tay ghim điều thuốc.

Lưu Diễm Tú, em đang ở đâu?

Năm năm rồi, em biến mất năm năm rồi.

Ha. Hahaha.

Con người sao có thể biến mất như không khí vậy? Tôi không tin.

Tôi không muốn tin.

Điều thuốc bị vứt xuống đất, đôi giày da đập lên tất vụn. Lại Ngan Vũ thở dài.

Năm năm rồi nhiều thứ thay đổi lắm. Tôi đã trở về là tôi rồi, không bị ông già chi phối, không bị hận thù làm mờ mắt nữa.

Người tôi nên hận chính là cha tôi, cả bản thân vô dụng tôi lúc đó nữa. Và tôi hận thay cho cả em.

Làm sao để em trở lại đây?

Lại Ngan Vũ lại tiếp tục thở dài, ngồi vào xe lái đi.

Anh vẫn vậy, ngồi vào xe rồi thì đường mình mình chạy, không cần phải để ý xung quanh.

Đang đi trên đường thì có một chiếc xe chặn phía trước, phía bên ngoài còn có một người đang đứng nói chuyện.

Vì phía bên đường đang có một chiếc xe chạy ngược hướng, Lại Ngan Vũ vượt lên không được. Anh nhìn chiếc xe đang chắn và cô gái đứng bên ngoài. Vừa lúc đó cô đang tươi cười mở cửa sau và ngồi vào.

Đôi mắt âm trầm lóe qua tia hoảng hốt.

Cô gái đó là...

Lại Ngan Vũ rơi vào trầm mặc. Chiếc xe phía trước đã chạy đi một lúc rồi, Lại Ngan Vũ mới đạp ga đuổi theo. Ra tới đường lớn thì chiếc xe đó biến mất hoàn toàn.

Lại Ngan Vũ tâm tư rối loạn trở về. Anh không biết mình đã bỏ lỡ cô thêm năm năm nữa.

Cuối cùng cũng đi nhờ được vào thành phố, nhưng người ta chỉ để Vân Phi ở vùng ngoại ô.

Vân Phi lại tiếp tục đi bộ một đoạn đến khi trời tối. Càng đi cô càng không biết mình đang đi và nên đi về đâu. Thành phố này lớn như vậy, cô là sao có thể tìm hiểu được nhà mình, được con cháu nhà họ Lại đây?

Vân Phi đi một lúc thì đến một cái miếu cũ, cô chọn nơi đây làm chỗ nghỉ chân đêm nay. Căn miếu cũ này hình như đã bị bỏ hoang rồi, không đèn đuốc, không hương khói gì cả.

Vân Phi vận dụng vài kiến thức sinh tồn của cha, tìm củi và nhóm lửa, ăn chút bánh rồi ngủ.

Trời đã khuya, lửa đã tắt ngóm, Vân Phi đang chìm trong mộng thì ở ngoài miếu xuất hiện một người. Người đó lén lén lút lút đi vào trong miếu. Thấy

mình đã về ở an toàn, người đó liền trở về trạng thái thoải mái, tự do.

Vô tình dẫm phải thanh củi mục, tạo ra tiếng động làm Vân Phi chợt tỉnh. Người đó vẫn ung dung, có lẽ không biết sự tồn tại của Vân Phi, cô vẫn đang nằm im quan sát.

Người đó đang tiến lại chỗ cũ của mình mà không biết nó đang bị chiếm đóng. Như thói quen, người đó xác định được vị trí một cách thành thục rồi ngồi xuống. Nhưng bất ngờ bị tấn công.

"Ai?" Cả hai cùng đồng thanh.

Dừng lại một chút lại cùng đồng thanh tiếp "Ta đang hỏi ngươi."

"Ngươi.." Đối phương cứ liên tục nói giống mình, cả hai đều trở nên mất kiên nhẫn.

Người đó rút bật lửa, tạo ra chút ánh sáng, liền thấy người trước mặt là một cô gái mê mẩn. "Cô là ai? Sao lại vào địa bàn của tôi?"

Vân Phi thấy rõ người trước mặt, cũng là một cô gái, dáng người nhỏ nhắn, gương mặt tròn tròn mang nét đáng yêu, giọng nói lãnh lết.

Cô ta đang nói về địa bàn của mình khiến Vân Phi hơi khó hiểu. Đây là một ngôi miếu hoang, gì mà địa bàn của cô ta chứ?

"Địa bàn của cô?"

Cô gái gật đầu "Phải."

"Đây là một ngôi miếu hoang, không phải nhà cô mà cô nói là địa bàn của cô."

Gương mặt tròn tròn tỏ vẻ giận dữ "Ai nói đây không phải nhà tôi? Đây là nhà tôi, tôi đến ở trước."

Vân Phi bật cười "Chỉ chen chân ở trước mà cô bảo nhà cô sao?"

Cô gái gật đầu "Phải."

"Buồn cười. Bây giờ tôi ở đây, đây là chỗ của tôi. Cô đến sau tránh ra một bên đi." Vân Phi nói rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái tức giận "Này, cô không nói lí lẽ à? Chỗ này là của tôi, tôi đến trước, tôi ở lâu rồi. Tránh ra."

Cô ta đến kéo chân của Vân Phi.

Vân Phi bị phá giấc ngủ vẫn chưa nguôi giận lại gặp người không biết điều, trong lòng thật muốn đánh người.

"Tôi nói cho cô biết, đừng động vào tôi."

"Không động vào cô? Cô là ai mà tôi phải sợ cô chứ? Giành chỗ của tôi, tôi không cho cô ngủ."

Cô ta tiếp tục kéo chân của Vân Phi. Vân Phi cảm thấy cô ta quá phiền phức, muốn nhanh chóng xử đẹp. Cô ta cứ nắm chân Vân Phi kéo, Vân Phi lộn một vòng, làm cô ta bất ngờ tuột tay, ngã xuống.

Cô ta càng lúc càng tức giận, đứng lên, hét "Cô đừng có không nói lí lẽ như vậy."

"Tôi đã bảo cô đừng động vào tôi. Cô lại không nghe." Vân Phi cũng đứng dậy phui phui.

"Cô đừng tưởng mình hay, tôi là cháu của Dụ Cẩn Niên đấy. Cô dám vô lễ với tôi, người nhà tôi không tha cho cô."

Vân Phi hơi sững người lại. Cô ta vừa nói cô ta là cháu của cha. Cô biết cô ta đang nói dối trắng trợn nhưng không hiểu tại sao lại lấy cha ra hù dọa cô.

Cha từng nói thời trẻ làm nhiều việc xấu, có lẽ đã trở thành một người nổi tiếng nhưng quy ẩn đã lâu, sao bây giờ lại được một cô bé nhắc đến như thế này?

Thấy Vân Phi im lặng, cô ta đắc ý bật cười "Thế nào? Đã sợ rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 8

Vân Phi giả vờ không biết đến cái tên mà cô ta vừa nhắc đến. "Người đó là ai? Đáng sợ đến vậy sao?"

Cô ta ra oai "Phải. Trong giang hồ không ai không biết đến Dụ Cẩn Niên. Cả giới thương nhân cũng phải nể mặt ba phần."

Vân Phi ra vẻ đã hiểu "Ồ."

Cô ta càng thêm đắc ý "Cô đúng thật là đồ nhà quê, đến Dụ Cẩn Niên cũng không biết."

Vân Phi cười "Phải. Tôi đến Dụ Cẩn Niên còn không biết, nhưng người nói dối trắng trợn như cô thì tôi biết đấy."

Cô ta nhăn mặt "Cô nói ai nói dối chứ? Đồ nhà quê."

Thái độ Vân Phi không đổi "Tôi nói cô đấy. Đồ nói dối. Nếu cô con cháu của đại nhân vật như vậy, tại sao lại còn ở đây giành chỗ ngủ của đồ nhà quê tôi?"

"Tôi..." Cô ta bị bắt thóp, đuối lý không cãi được.

Vân Phi cười lớn một trận "Thế nào? Sao không biện hộ đi? Nói mình là con cháu của Dụ Cẩn Niên nữa đi? Sao? Sao hả?"

"Tôi không chấp cô." Cô ta bỏ sang góc khác.

Vân Phi cũng không thêm để ý nữa. Nhưng cô hận một nỗi, có chỗ ngủ rồi lại ngủ không được. Cô ngồi dậy nhóm lửa.

Ánh lửa sáng lên, Vân Phi thấy rõ điệu bộ của đối phương hơn, trong lúc này thật thảm thương. Cô ta thế nào lại chui vô đây sống, thân gái một mình cho đến bây giờ?

Vân Phi chìm vào trầm tư, mắt lại luôn nhìn chăm chăm đối phương. Bị đối phương bắt gặp cũng không có ý đổi hướng.

"Này cô nhìn tôi như thế làm gì?"

Vân Phi không đáp.

"Này, cô có ý đồ gì sao?"

Đối phương hét to mới làm Vân Phi hồi hồn, liền quay đi.

Đối phương thấy biểu hiện Vân Phi kì quái, nhưng không nói, lại nhắm mắt ngủ.

Tự mình suy diễn cũng không có ích gì, Vân Phi quyết định hỏi đối phương, dù gì hai người cũng đang ở chung một chỗ, hoàn cảnh khá tương đồng, có thể làm bạn được.

"Tại sao cô lại ở đây?" Vân Phi cất tiếng hỏi.

Người kia mắt vẫn nhắm, miệng đáp "Cô đang nói chuyện với tôi sao?"

"Chứ còn ai ở đây sao?"

Người đó mở mắt nhìn Vân Phi "Tôi lại nghĩ cô đang hỏi chính mình."

Vân Phi quay đi, tay cầm một thanh củi chọt vào đống lửa. "Tôi đang đi một hành trình lớn. Nhưng lại không có nhà cửa, bèn vô đây ngủ tạm một đêm mà thôi. Không biết chỗ này có người ở trước. Lúc nãy thất lễ rồi."

Người kia nghe Vân Phi nói một tràn, thái độ lại chân thành, thẳng thắn, sự phòng bị nãy giờ cũng dần tan đi. "Tôi mò côi cha mẹ, thừa nhỏ có ở với chú thím, nhưng bọn họ không hề xem tôi là cháu, thường chửi bới, đánh đập nên tôi đã bỏ đi. Cũng không có nhà mà vô đây ở. Nhưng tôi ở trước cô đây nhá."

"Tôi biết rồi. Tôi xin lỗi"

Hai người sau đó liền im lặng.

Bỗng trong không gian tĩnh lặng vang lên một âm thanh khá tế nhị, tiếng ọc ọc của bụng đói. Vân Phi nhìn đối phương bật cười "Đói sao?"

Đối phương khá thẹn không dám nhìn thẳng Vân Phi. Vân Phi với lấy cái túi của mình, moi ra một cái bánh bột gạo mà cha cô tự chế để thay đổi khẩu vị. Cô giờ ra trước mặt "Ăn không?"

Đối phương nhìn cô gật đầu, cô ném chiếc bánh qua và người đó đã đáp lấy. Người đó cắn một miếng, lòng chột nở hoa, mắt rộ lên vẻ hạnh phúc ngập tràn. "Ngon thật đấy. Cô làm sao?". Rồi tiếp tục ăn một cách ngấu ngiên.

Vân Phi thấy gương mặt nhỏ nhắn kia hạnh phúc mình cũng vui lây. Cô cười lắc đầu "Không phải tôi làm. Là cha tôi."

"Ừm. ngon thật đấy. Cha cô là ai? Sống ở đâu? Tôi muốn gặp ông học nghệ." Cô ta vừa ăn vừa vui vẻ nói.

"Cha tôi là Dụ Cẩn Niên." Vân Phi thần nhiên đáp.

"Cái gì?" Miếng bánh sắp lọt đến dạ dày rồi, vì một câu nói là nghẹn lại ở ngực. Cô ta đau đớn nói "Nước. Cho tôi nước. Nhanh. Nhanh lên."

Vân Phi vội truyền chai nước qua. "Từ từ, không ai giành của cô."

Đối phương nhận được nước, tu lấy tu để. Sảng khoái hà một hơi. Vẻ mặt lại trở nên quái lạ, vừa hốt hoảng, vừa sợ hãi lại vừa cảm thấy khinh khi nhìn Vân Phi.

"Cô... cô vừa nói... ai là... là cha cô?"

"Dụ Cẩn Niên." Vân Phi thần nhiên đáp.

Mặt đối phương cứ thay đổi sắc thái liên tục. Bây giờ thì biểu hiện sự chán ghét nhưng môi mỉm cười. "Cô không phải vừa nói không biết Dụ Cẩn Niên sao?"

"Cô lừa tôi, tôi lừa lại." Vẻ mặt của Vân Phi vẫn luôn rất bình tĩnh, khiến đối phương không dám nghĩ đang nói phét.

Sắc thái lại thay đổi sang ngạc nhiên "Là thật sao? Nghe đồn ông ta đã chết rồi mà."

"Tôi không làm được bánh đó đâu." Vân Phi nói câu này vừa bác bỏ câu nói trên của đối phương, vừa khẳng định với đối phương một sự thật là Dụ Cẩn Niên còn sống.

Đối phương dần trở nên mơ mơ màng màng. Trời ơi, Dụ Cẩn Niên còn sống.

"Bây giờ Dụ Cẩn Niên ở đâu?"

"Trên núi."

"Một mình sao?"

"Đúng."

"Vậy tin đồn đó sai sự thật?"

"Phải."

"Mà cô có chắc là Dụ Cẩn Niên nổi danh một thời không đấy? Hay chỉ là trùng tên?"

"Cái đó tôi không biết."

"Không biết? Cô đang đùa tôi phải không?" Đối phương nhìn Vân Phi bằng con mắt sắc lẹm.

"Tôi không biết Dụ Cẩn Niên này với Dụ Cẩn Niên nổi danh một thời đó có phải là một người hay không? Nhưng cha tôi là một người rất chung tình với mẹ tôi là Lại Thi Ca."

Ánh mắt sắc lẹm vừa nãy liền dần dần bị nắn thành to tròn như hạt nhãn. Miệng cũng há to.

"Cái gì? Mẹ cô là Lại Thi Ca? Là thật sao? Là thật sao? Là thật sao?" Đối phương đột nhiên nhào tới hỏi tới tấp, khiến Vân Phi có chút gật mình.

Lời cô nói chỉ vừa dứt, là cô ta nghe không rõ sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Chương 9

Vân Phi nghiêm nghị gật đầu. "Phải. Cha tôi là Dụ Căn Niên, mẹ tôi là Lại Thi Ca. Nhưng.."

"Aaaaa" tiếng la thất thanh của đối phương khiến câu tiếp theo Vân Phi định nói nuốt lại vào bụng.

Đối phương mắt chữ A mồm chữ O, ôm đầu như không thể tin được vào sự thật này. Đối phương nhào tới quỳ trước mặt Vân Phi.

"Chị Hai, chị Hai của em. Em có mắt không thấy chị ở trước mặt em. Chị Hai, chị Hai, tha lỗi cho em nha, nha, nha." (Câu của người ta là có mắt không thấy núi thái sơn>)

Đối phương cứ một tiếng gọi chị Hai, hai tiếng kêu chị Hai khiến cho Vân Phi rùng mình lại không hiểu gì.

Vân Phi dơ ra nhìn đối phương. Cô ta lại cứ nói luyên thuyên "Chị Hai, chị Hai, vừa nãy em đã thất lễ với chị. Em đáng đánh, em đáng đánh." Cô ta cầm tay Vân Phi lên và giấn tiếp vào mặt mình. "Chị Hai chị đánh em đi. Chị đánh em đi. Em thật sự biết lỗi rồi huhu."

Vân Phi vẫn không có phản ứng gì. Đối phương lại tiếp tục nói "Chị Hai, chị Hai, chị nhận em làm đệ tử đi, em thề sẽ làm trâu làm ngựa cho chị. Trung thành cho đến chết. Chị Hai, chị nhận em đi, được không? Được không, được không? Chị Hai, chị Hai, chị nói gì cho em vui đi." Đối phương thấy Vân Phi cứ im bất, quần quít mà lay Vân Phi lên bờ xuống ruộng.

"Này. Này. Dừng." Vân Phi gạt tay đối phương ra. Đối phương liền ngoan ngoãn như một chú cún con.

Vân Phi chần tỉnh lại mình, nhìn đối phương giải thích "Thứ nhất, đừng gọi tôi là chị Hai. Thứ hai, tại sao cô lại cứ nói những chuyện lạ lùng như vậy? Thứ ba, tôi không cần đồ đệ, không cần trâu, không cần ngựa. Tôi mới đến thành phố, ngủ cũng ngủ ở miếu hoang lấy gì mà nhận cô. Không được."

Đối phương nghe xong, liền ịu xịu như cọng bún thiêu. Giọng cũng trở nên mất sức sống "Chị Ha..."

Vân Phi giờ tay ra trước mặt đối phương "Im. Tôi đã bảo không được gọi tôi là chị Hai."

"Nhưng mà.."

"Không nhưng nhị gì hết." Vân Phi nói chắc nịch.

Đối phương ngồi lại, chống cằm lên gối, tay vẽ vẽ xuống đất, miệng lẩm nhẩm "Chị Hai là người nhỏ nhen. Chị Hai là người nhỏ nhen. Chị Hai là người nhỏ nhen."

"Cô nói cái gì đấy?" Vân Phi đưa sát mặt mình vào đối phương, đưa đôi mắt muốn giết người nhìn đối phương.

Đối phương bị hù cho bật ngã. Lại nhanh chóng ngồi dậy cười hi hi "Em có nói gì đâu. Em nói chị.. À mà chị tên gì vậy ạ?"

Vân Phi ngồi lại, thêm cúi vào lửa đáp "Dụ Vân Phi."

"Dụ Vân Phi. Dụ Vân Phi. Cái tên hay thật đấy. Vân Phi là mây bay, ý cha chị là muốn chị có một đời phiêu bạc, vô lo vô nghĩ. Đúng là một người cha tuyệt vời." Đối phương tâm tình như hoa mùa xuân, nở rộ đẹp đẽ.

"Cô hình như rất ngưỡng mộ cha tôi? Không phải không ta là một người đáng sợ sao?"

Đối phương lắc đầu "Không. Dụ Căn Niên mặc dù trong xã hội khá đáng sợ nhưng con người thật của ông ấy rất đáng ngưỡng mộ. Không phải sao?"

Vân Phi im lặng không đáp. Đối phương thấy hơi ngạc nhiên hỏi "Chị là con gái của ông chắc phải hiểu rõ nhất chứ?"

Vân Phi cười "Thật ra tôi lúc nãy định nói, tôi không phải con ruột của ông ấy. Tôi là được ông ấy cứu sống, được nhận làm con nuôi mà thôi."

Đối phương cứ bị Vân Phi đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. "Chị Hai à, tìm em không chịu được nữa đâu."

"Tôi nói thật. Do cô chưa nghe hết cứ bù lu bù loa lên đấy thôi."

"Vậy chị kể chuyện đầu đuôi cho em đi."

Vân Phi nhìn thái độ trông chờ của đối phương mới bắt đầu kể mình đã tỉnh dậy và mất đi trí nhớ, được Dụ Căn Niên cứu vớt như thế nào, rồi lúc vừa tỉnh dậy Dụ Căn Niên bắt cô gọi là Dụ Ca.

"Cái gì? Ông ấy muốn chị gọi ông ấy là anh sao? Haha đáng yêu chết được." Tâm tình của đối phương đối với cha mình cứ như fangirl với idol Kpop khiến Vân Phi rất buồn cười.

Đối phương vừa khen một ông già sáu mươi đáng yêu đấy. Buồn cười chết cô rồi.

"Lúc tôi nghe ông ấy bảo tôi gọi là Dụ Ca, tôi cảm thấy ông ta quái dị chết đi được. Cô lại bảo ông ta đáng yêu."

"Thật sự rất đáng yêu."

Vân Phi không hiểu nổi thế giới này nữa rồi. Cô cũng chẳng buồn giải thích tại sao Dụ Cẩm Niên lại muốn cô gọi ông là Dụ Ca nữa. Cô lại kể mình được cha dạy võ, cùng cha trải qua cuộc sống hằng ngày như thế nào.

Đôi mắt cô gái nhỏ kia càng lúc càng sáng lấp lánh như có thể phát ra được ánh sáng khi nghe kể về cuộc sống của Vân Phi.

Một chốc, cô gái nhỏ bỗng nhiên héo tàn đi. Vân Phi nhìn đôi phương buồn bã hỏi "Sao vậy?"

"Chị Vân Phi à, mặc dù em không biết quá khứ của chị thế nào, nhưng chị gặp được Dụ Cẩm Niên, được nhận làm con nữa, đúng là may mắn." Đôi phương nói xong, thở dài.

Vân Phi chợt nhớ lại câu chuyện của đôi phương, cũng cảm thấy áy náy vì mình cứ luyên thuyên kể về mình. Cô vỗ vai đôi phương an ủi "Trước mắt là khó khăn, như sau này thì chưa chắc. Không nghe người ta nói sao, cả một đời người phải có lúc khổ lúc sướng, người sướng trước khổ sau, người ngược lại. Bây giờ mình đã chịu đau đớn rồi sau này sẽ hạnh phúc thôi. Đừng đau buồn làm gì. Đau buồn cũng không cứu vớt được chúng ta đâu."

Đôi phương nhìn Vân Phi với ánh mắt chờ mong "Vậy chị chấp nhận em rồi đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Chương 10

"Tôi chấp nhận cô làm bạn với tôi. Tôi không cần cô làm trâu làm ngựa gì hết. Cũng không cần cô trung thành với tôi đến chết gì, dùng sự chân thành đối đáp là được."

Đôi phương vui mừng, ôm chèoang lấy Vân Phi "Chị là người bạn tốt nhất của em. Nếu chị cần gì cứ nói với em là được."

Vân Phi bị ôm hơi lúng túng, nhưng là con gái ôm cô lại cảm thấy rung mình hơn.

Vân Phi đẩy đôi phương ra "Được. Được. Được."

Dứt được đôi phương ra khỏi người mình, Vân Phi nhận ra mình vẫn chưa biết tên cô ấy, cả tuổi tác nữa. Cứ để cô ta gọi mình chị Vân Phi, chị Hai thấy mình thật già và nghe còn chẳng thân thiết nữa.

"Cô tên gì? Bao nhiêu tuổi?"

Đôi phương tươi cười đáp "Em là Bạch Vi Vi. Hai mươi tuổi. Em là siêu trộm đó nha. Năm em mười tuổi đã bỏ nhà ra đi rồi. Tuổi nhỏ quá không thể làm gì. Nhưng không làm thì chết đói mất nên em đã đi ăn trộm. Lợi thế thân hình nhỏ, lanh lợi nên em mới sống sót đến bây giờ. Nói cho chị biết, em đi trộm chưa bao giờ thất bại."

Bạch Vi Vi rất vui vẻ kể về công việc của mình.

Hỏi hai câu thì được nghe luôn một câu chuyện, có lẽ câu hỏi tiếp theo không cần hỏi nữa.

Vân Phi nói "Cô hai mươi, tôi hai mươi ba, chênh lệch không nhiều, cô cứ gọi tôi là Vân Phi, Phi Phi hay Vân Vân cũng được. Đừng gọi tôi là chị nữa."

Bạch Vi Vi gật đầu "Được, chị Vân Phi."

Vừa mới nhắc đó, đôi phương lại gọi Vân Phi là chị Vân Phi, cô liền cốc đầu Bạch Vi Vi một cái. "Cô bị ngốc à?"

Bạch Vi Vi chỉ cười hì hì.

Chợt bụng ai đó lại kêu ọc ọc, Vân Phi nhìn sang, nói "Bánh ăn chưa hết thì lo mà ăn đi."

"Vâng. Vâng."

Đôi phương cầm bánh lên ăn, nhớ ra một chuyện. "Phi Phi, sao chị lại ở đây? Không ở với Dụ Cẩm Niên nữa?"

Vân Phi đáp "Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi khi tôi tỉnh dậy tôi không nhớ gì cả. Máy tháng gần đây lại thường mơ thấy những điều kì lạ nên tôi mới muốn đi tìm hiểu quá khứ của mình."

"Nói như vậy, chị không nhớ gì, làm sao tìm hiểu được đây?"

Điều này vẫn là điều mà Vân Phi chẳng trờ. Không nhớ gì cả, những giấc mơ kia cũng quá hư ảo, cô phải tìm từ đâu, từ ai đây? Vân Phi chỉ thở dài không đáp.

Thấy Vân Phi im lìm, thái độ cũng thay đổi, Vi Vi chỉ ăn và không hỏi nữa.

Im ắng một chút thì Vân Phi cất tiếng nói "Thôi thì tôi đi tìm người nhà của cha tôi trước vậy."

"Người nhà cha chị? Là của Dụ Cẩn Niên sao?" Cứ nhắc đến Dụ Cẩn Niên, mắt Bạch Vi Vi lại phát sáng lấp lánh.

"Phải. Nhưng nói người nhà ông nhưng lại mang họ Lại, là một người con gái hay sao ấy! Là con gái ruột của ông."

"Lại Ý Linh. Con gái của Lại Thi Ca. Cũng chính là con gái Dụ Cẩn Niên." Bạch Vi Vi nói.

"Cô đúng là fan cuồng, biết rõ thật ấy." Vân Phi công nhận về cha mình, Bạch Vi Vi còn hiểu rõ hơn cô nữa.

Bạch Vi Vi ngồi kể lại về Dụ Cẩn Niên với tất cả những gì mà cô biết. Về cuộc đời của ông, về mối tình của ông với Lại Thi Ca, về những chiến tích nổi danh thiên hạ.

"Tuy ông ta chuyên làm việc phạm pháp nhưng là một người rất tốt, rất đáng ca ngợi, chị thấy đúng không?"

Vân Phi nghe hết câu chuyện của Bạch Vi Vi, không nói gì cả. Nhưng thực ra trong lòng cũng thâm ca ngợi và khâm phục chính cha của mình.

"Vậy cô có biết Lại Ý Linh đang ở đâu không?"

"Không biết." Bạch Vi Vi lắc đầu.

Vân Phi cứ tưởng chuyện gì về cha mình Bạch Vi Vi cũng biết. Nhưng có lẽ chỉ về Dụ Cẩn Niên thôi, đời sau của ông chỉ là một dấu chấm hỏi. Cô thở dài.

"Phi Phi, chị định sẽ làm gì để tìm được bọn họ cũng như nhà chị đây?"

Vân Phi lắc đầu, cô cũng luôn tự hỏi chính mình như thế.

Bạch Vi Vi lại nói "Em thấy chị mà muốn tìm hiểu về con cháu của Dụ Cẩn Niên chỉ có thể xâm nhập vào giới hắc đạo mà thôi."

"Giới hắc đạo? "

Bạch Vi Vi gật đầu "Phải. Dụ Cẩn Niên trước đây là người nổi tiếng trong giới hắc đạo. Thông tin về ông ấy vẫn là giới hắc đạo biết rõ nhất."

"Nhưng mà, giới hắc đạo không giống bạch đạo không hay xuất hiện trước công chúng. Họ chỉ ẩn trong bóng đêm hoặc ẩn mình dưới mặt nạ bạch đạo thôi."

"Vậy làm sao tìm được họ?"

"Tuy hắc đạo ẩn thân nhưng có một tổ chức hắc đạo rất nổi tiếng. Chị tham gia vào tổ chức đó, chắc chắn hành trình tìm hiểu này sẽ rút ngắn và còn rất dễ dàng nữa."

"Tổ chức đó ở đâu?"

"Chị đồng ý mang em theo em mới nói." Bạch Vi Vi tỏ vẻ thần bí, nhưng thật ra cô đang nuôi một giấc mộng. Cô muốn mình trở thành một siêu trộm được mọi người công nhận chứ không phải tự bán thân mình rêu rao. (Làm trộm mà muốn mọi người công nhận mới ghê =)))))

Cô nghe đồn rằng tổ chức đó có thể đào tạo được sát thủ lại có thể đào tạo siêu trộm để phục vụ cho tổ chức. Nhưng nó ở nước ngoài, cứ đi trộm vặt vãnh như cô thì mười năm nữa cũng chưa chắc sẽ đến được đó.

Bây giờ cơ hội đột nhiên ập tới. Ngủ mới không nắm bắt nó

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 11

Vân Phi không biết tâm kế của Bạch Vi Vi, nhưng nói thẳng ra cũng không phải mưu kế tà ác gì, chỉ là Bạch Vi Vi không đủ điều kiện mới với lấy Vân

Phi mà thôi.

Mà nếu chấp nhận thì mục đích xuất sơn của Vân Phi mới có thêm nhiều phần trăm cơ hội hoàn thành.

"Được. Tôi đồng ý với cô."

Bạch Vi Vi hạnh phúc như được cái tử hồi sinh, thiếu điều đập đầu xuống đất để kiểm tra độ chân thật.

Bạch Vi Vi quỳ lạy Vân Phi "Cảm ơn chị. Cảm ơn chị. Đời này của em mang ơn chị."

Vân Phi vội đỡ Bạch Vi Vi "Đừng có lạy tôi. Tôi chưa muốn chết. Cô còn chưa nói tôi nghe tổ chức đó ở đâu."

Bạch Vi Vi ngồi lại "Nó ở thủ đô nước Ý - Roma."

"Phải xuất ngoại?" Vân Phi hơi lo lắng. Cô tính đây là ở trên núi, một số giấy tờ cá nhân đều không có làm sao xuất ngoại được?

Bạch Vi Vi đập tay vào ngực "Có em. Cứ giao cho em. Một tháng sau chúng ta liền đến Roma."

Vân Phi thấy thái độ chắc nịch của đối phương cũng chỉ có thể tin tưởng chờ đợi. Còn nếu Bạch Vi Vi không làm được thì chắc cô sẽ xem lại người bạn này.

Nói chuyện một hồi trời đã gần sáng. Vân Phi quá mệt, liền ngủ. Bạch Vi Vi đang sống trong thế giới màu hồng của mình, một lúc sau cũng ngủ thiếp đi.

Một tháng sau, hai người lên máy bay đi đến nước Ý.

Bạch Vi Vi tuy biết tổ chức ở Roma nhưng không biết địa chỉ chính xác. May đầu óc lạnh lẽ, còn nghĩ đến được mua tin chợ đen.

"Một tin mười nghìn đô."

Bạch Vi Vi bất ngờ hét lên "Cái gì? Đây ông đừng có thấy chúng tôi còn trẻ mà dụ dỗ chặt chém. Chị Hai của tôi là người có tiếng trong giới đó nha. Ghé đến chỗ rách nát này của ông là vinh hạnh cho ông đấy. Mau thành thật trả lời đi." Cô vừa nói vừa chỉ ra đằng sau nơi Vân Phi đang đứng.

Vân Phi nhìn thấy cử chỉ đó của Bạch Vi Vi, nghĩ cô nhóc đó lại đang nói phét rồi, chắc lấy cô ra nói cô là bà trùm này, bà trùm kia để hù dọa người ta đây mà. Cô mới bèn tiếng lại.

Người đàn ông đó là người da đen, vẫn bình tĩnh lau cây súng trên tay, thản nhiên đáp "Cô ta có là ai cũng không liên quan đến tôi. Quy tắc là quy tắc. Mười nghìn đô một tin, miễn trả giá. Cô còn không chịu thì đi đi."

"Ông..." Bạch Vi Vi thỏa thuận không được, tức giận đập bàn. (thỏa thuận cái gì đang bóc phét để hù dọa thì có =)))

Cùng lúc đó thì Vân Phi ra móc ra cọc mười nghìn đô để lên bàn "Tôi mua."

Người đàn ông đó thấy tiền thái độ liền thay đổi. Ông ta lấy một tờ giấy viết viết rồi đưa cho Vân Phi.

Nhận đồ, Vân Phi liền kéo Bạch Vi Vi đi. Bạch Vi Vi vẫn còn tức giận "Chị, tại sao chị lại trả số tiền đó? Rõ ràng là ông ta hiếp người quá đáng. Thấy chúng ta là người lạ mặt liền chém giá trên trời. Thật muốn dạy ông ta một bài học."

Vân Phi thả tay Bạch Vi Vi ra "Người nên dạy một bài học là cô đấy. Cẩn thận cái miệng bóc phét của cô, coi chừng hại cái mạng nhỏ nhỏ mà bảo toàn đấy."

Hừ. Bạch Vi Vi không nói nữa. Theo cái địa chỉ ấy, hai người đã tìm được đến chỗ tổ chức.

"Hai người đến đây có việc gì?" Một người đàn ông cao lớn, toàn thân màu đen, vẻ mặt hung tợn nhìn hai người kia.

"Chúng tôi muốn báo danh."

"Báo danh? Thân gái yếu đuối các người thì làm được gì? Đi đi, đi đi, xem tổ chức này là khu vui chơi sao?" Hắn ta tỏ thái độ chán ghét.

"Anh chưa thử sao biết được?" Vân Phi vẫn không hề tỏ thái độ gì.

"Mạnh mẽ lắm. Vậy thì thử xem" Người đàn ông đó đứng dậy.

Dáng người to lớn vô cùng, cao hơn Vân Phi quá một cái đầu, cả thân người cơ bắp cuộn cuộn, đứng chắn trước mặt Vân Phi.

Vân Phi vẫn không hề nao núng, đẩy Bạch Vi Vi lùi về sau, một mình nghênh chiến.

Hắn ta hét lên rồi tiến đến tỉ thí với Vân Phi. Những chiêu của hắn ta tuy không bí hiểm nhưng chiêu nào cũng chứa sát lực to lớn nếu bị trúng phải.

Hắn đâm, Vân Phi né. Vân Phi có đánh trúng nhưng lại không si nhê gì hắn.

Đánh mới hơn hai mươi chiêu thì Vân Phi là người mệt nhất. Đối phương lại không có biểu hiện mệt mỏi nào. Vân Phi tính toán, đấu thể lực với hắn ta, cô sẽ là người yếu thế hơn nhiều. Vậy thì chơi chiêu thức khác.

Lần này Vân Phi nhào đến tấn công, thân thủ nhanh nhẹn, cô chỉ đánh vào những chỗ cơ thịt mềm của đối phương, song song đó nhanh chóng né đòn. Chưa mười chiêu, cả người đối phương tê liệt ngã xuống.

Thấy một tên cao to vạm vỡ như vậy mà bị Vân Phi hạ, Bạch Vi Vi ngưỡng mộ vô cùng. "Hay, hay lắm. Phi Phi chị đúng là giỏi."

Toàn người Vân Phi vã ra một tầng mồ hôi, nhưng cô vẫn cố trụ vững. Cô đứng điều chỉnh lại hơi thở, không đáp lời Bạch Vi Vi.

Bỗng có một cánh cửa mở ra, bên trong là một người đàn ông khác, ăn mặc bình thường nhưng khí chất lại trái ngược hoàn toàn.

"Cô có phải là đồ đệ của Dụ Cẩn Niên?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 12

Vân Phi và Bạch Vi Vi trở mắt nhìn nhau. Ông ta vừa mới nhắc tên Dụ Cẩn Niên phải không?

Người đàn ông đó cười ôn nhu tiến lại chỗ Vân Phi, chìa tay ra. "Tôi là bạn của lão Dụ. Hắn ta dạo này thế nào? Nơi sơn núi sống có tốt không?"

Vân Phi thấy ông ta nói chuyện rất ôn hòa, lại biết rõ Dụ Cẩn Niên đã quy sơn tịnh dưỡng thì mới dám giờ tay ra. "Vâng vẫn khỏe."

Ông ta cười "Rất tốt. Rất tốt."

Vân Phi cũng cười đáp lại. Ông ta lại nói "Tại sao cô lại đến đây? Là lão Dụ bảo sao? Lão Dụ này là muốn..." Ông ta nói chưa hết thì Vân Phi đã cắt lời.

"Là tôi muốn xin vào tổ chức."

Ánh mắt người đàn ông đó thoáng qua tia hoảng hốt nhưng nhanh chóng tan biến, đổi lại thành ánh cười. "Tại sao cô lại muốn gia nhập vào chỗ này của lão ta? Khi cô đã được chính lão huấn luyện?"

Vân Phi cùng Bạch Vi Vi như chết lặng. Đi một vòng lớn như vậy cuối cùng đây lại là chỗ của Dụ Cẩn Niên?

Vân Phi nhanh chóng hồi hồn "À một số chuyện rất khó nói ra. Mong lão bá thông cảm cho."

Người già thời gian thường vẫn luôn có ý hỏi xuân thì phải, hễ gọi cung kính một chút thì liền bắt bẻ. "Ta là đệ của Dụ Cẩn Niên, họ Châu tên Chí Thành, cứ gọi ta là chú Châu. Lão bá cái gì."

Vân Phi hiểu ra "Vâng, chú Châu."

Châu Chí Thành giờ tay mời hai người đi vào trong. "Nào, vào thôi."

Vân Phi và Bạch Vi Vi cùng đồng thanh "Vâng."

Hai người theo sau Châu Chí Thành vào trong tòa nhà, đôi mắt bọn họ chưa bao giờ hết mất bình tĩnh. Mọi thứ trong toàn nhà này đều quá tuyệt vời.

Vân Phi không ngờ nơi này lại chính là của cha mình. Quá sức tưởng tượng.

Châu Chí Thành dẫn hai người đến một phòng khách lớn, sa hoa. Họ ngồi xuống bộ bàn ghế được mạ vàng cảm thấy mình như đang ở trong một cung điện lộng lẫy, mơ cũng không dám mơ.

Người hầu mang ra cho họ hai cốc sữa. Châu Chí Thành rất thân thiện đối với bọn họ. "Vừa mới đến, ta không có sự chuẩn bị."

Vân Phi nói lễ phép "Chú Châu không cần phải nhưng vậy. Cháu và Vi Vi được đãi ngộ như thế này là quá được rồi. Phải không Vi Vi?"

Bạch Vi Vi vừa quan sát xung quanh vừa cân cho trái tim mình không chạy đi đâu mất. Từ nhỏ đến bây giờ đây là khoảnh khắc cô thấy mình chết ở trong đây cũng được. Không cần phải ra ngoài lam lũ nữa. Khoảnh khắc mà cô luôn không có cảm giác chân thật. Tâm tình cô bị giăng lên chín chín tám mốt tầng mây rồi. Khi Vân Phi quay ra hỏi cũng không phản ứng được.

Vân Phi thấy liền ngắt nhẹ một cái, Bạch Vi Vi mới ngu ngơ gạt đầu lia lia.

Châu Chí Thành cười rất sáng khoái trước biểu hiện của Bạch Vi Vi "Cô nhóc ấy thật dễ thương."

Vân Phi đang cố gắng kéo hồn vía Bạch Vi Vi về, quay sang cười ngượng với Châu Chí Thành.

"Vị tiểu thư đây, ta vẫn chưa biết danh tính của cháu. Cháu là đồ đệ của lão Dụ? Không phải lão ta gác kiếm quy sơn rồi sao? Hay là lão ta chưa thấy thỏa mãn?" Lời Châu Chí Thành nói như có ý móc việc Dụ Cần Niên thu nhận đồ đệ mới nhưng thái độ lại cho thấy chỉ là đùa vui, không có ác ý gì.

Vân Phi nói "Chú Thành nghĩ sai cho cha cháu rồi."

"Cha?" Châu Chí Thành lần đầu tiên cảm thấy ngạc nhiên đến như vậy. "Hắn đã sáu mươi rồi mà còn có con tâm này sao? Sinh lực dồi dào quá nhỉ?" Châu Chí Thành bật cười.

Bạch Vi Vi không nhịn được cũng bật cười. Vân Phi giữ được bình tĩnh nói "Thật ra là một câu chuyện dài."

Sau đó thì Vân Phi lại từ từ kể lại câu chuyện, cùng mục đích muốn xin gia nhập tổ chức. Châu Chí Thành nghe xong thì đã hiểu, nói "Ta hiểu rồi. Từ khi Thi Ca chết, lão Dụ cũng lâm vào trạng thái suy sụp, không nói gì đã bỏ đi. Ta phải ở đây trông nom chỗ này cho lão. Tình hình nhà lão sau đó thế này ta cũng không nghe ngóng được gì cả."

"Vất vả cho chú Châu rồi."

"Lão ta đúng là có phúc, về già rồi vẫn thu nhận được một đứa con gái ngoan ngoãn và hiểu chuyện như vậy."

"Chú Châu quá khen."

"Vậy nếu cháu ở đây rồi, ta có thể nhờ người điều tra giúp cháu. Đâu cần cháu cứ phải gia nhập vào tổ chức nguy hiểm này." Châu Chí Thành chân thành nói.

"Thật ra vẫn còn một chuyện khác. Chú Châu thứ lỗi cháu thất lễ không thể kể được. Cha cháu làm phiền chú Châu nhiều rồi, chuyện này cứ để cháu lo là được."

Châu Chí Thành càng lúc càng cảm thấy yêu quý đứa con gái này của lão bằng hữu. Thật muốn nhận nó làm cháu dẫu. Dù sao lão già này vẫn còn một thẳng cháu đơn thân.

"Vậy được. Ta đồng ý cho con gia nhập. Nhưng còn cô nhóc này thì sao?"

Châu Chí Thành nhìn Bạch Vi Vi. Cô liền đáp "Cháu muốn thành siêu trộm bậc nhất hành tinh."

Châu Chí Thành bị lời nói ngây ngô này của Bạch Vi Vi làm cho ông cười muốn rớt cả hàm răng giả. "Đúng là một cô nhóc thú vị."

Bạch Vi Vi cũng cười rất vui vẻ. Chỉ có Vân Phi là lắc đầu ngao ngán.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 13

Châu Chí Thành ngưng cười, gọi người hầu vào dặn dò vài câu rồi ông lại tiến tới chỗ hai người Vân Phi.

"Các cháu mới đến, chắc sẽ chưa quen mùi giờ ở đây. Vẫn nên cố gắng nghỉ ngơi một chút. Chờ trời sáng rồi nói chuyện tiếp. Ta đã dặn người hầu rồi. Các cháu cứ theo bọn họ lên phòng."

Vân Phi cũng Bạch Vi Vi đứng dậy "Cảm ơn chú Châu."

"Ừm." Châu Chí Thành cười gật đầu.

Hai người bọn họ đi ra ngoài liền nhìn thấy người hầu đứng chờ sẵn "Tiểu thư mời."

Đi chừng vài bước, hướng ngược lại có một người đàn ông mang nét lai đẹp đẽ đi đến, ngang qua đoàn người.

Bạch Vi Vi nhìn anh ta không chớp mắt, anh ta vừa đi qua liền không cảm lòng được mà thủ thủ to nhỏ với Vân Phi "Phi Phi, Phi Phi, chị nhìn thấy không?"

Người đàn ông đó thật giống vương giả nha. Lại còn ở trong lâu đài nữa. Tim em, tim em lại sắp nhảy đi đâu mất rồi."

"Bớt nói linh tinh đi." Vân Phi cốc vào đầu Bạch Vi Vi.

"Em chỉ nói thật thôi mà." Bạch Vi Vi ra vẻ tủi thân.

Sau khi về phòng, Bạch Vi Vi nhanh chóng nhảy lên chiếc giường siêu êm ái đánh một giấc say, còn Vân Phi trần trở một chút rồi cũng quá mệt mà ngủ thiếp đi.

Người đàn ông vừa nãy đi đến căn phòng mà hai người Vân Phi vừa mới bước ra "Ông." Anh ta cất tiếng gọi.

Châu Chí Thành nhìn ra hướng anh ta, ánh mắt lộ ý cười "Tiểu Lãng, lại đây."

Châu Kim Lãng đi lại, ngồi xuống "Khuya như vậy ông còn chưa ngủ sao? Có chuyện gì tâm tình lại tốt như thế?"

"Ta đúng là tâm tình rất tốt đến quên ăn quên ngủ. Haha."

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Châu Kim Lãng tò mò.

"Ta tìm được một cháu dâu tốt rồi." Châu Chí Thành vui vẻ nói.

"Gì chứ? Ông đang nói cái gì vậy?" Châu Kim Lãng thấy có lẽ ông mình muốn có chất bẻ quá mà ảo tưởng đến phát điên.

"Ta nói thật. Cháu trai của ta gần ba mươi rồi, chưa hề dặt một cô gái nào về gặp ta, ta đang buồn chết đi được thì cháu dâu của ta cuối cùng cũng xuất hiện rồi hahaha." Châu Chí Thành cười lớn.

Giọng cười đó khiến cho suy nghĩ lúc nãy của Châu Kim Lãng càng thêm nhiều phần chắc chắn.

"Ông à, có phải ông mệt quá nên đang tâm thần phân liệt không? Ông vẫn nên đi nghỉ sớm đi." Châu Kim Lãng lo lắng.

"Tiểu Lãng, cháu dâu rất tốt, rất vừa ý ta. Con nên nắm bắt đi. Ta không muốn tiết hậu dâu. Có biết chưa?"

"Ông à, sao ông cứ nói cháu dâu cháu dâu? Bên cạnh con làm gì có ai chứ. Ông cứ nói nhăng nói cuội. Đi nghỉ sớm đi."

"Chờ bên cạnh con có người phụ nữ nào thì ông đây quy tiên rồi. Con yên tâm, đứa cháu dâu này thiên hạ vô song, cực phẩm. Cực phẩm."

"Ông cứ nói như vậy. Cô ấy dâu? Cô ấy dâu rồi."

"Thằng nhóc này mới đó đã đứng ngồi không yên rồi. Đứng gấp, đứng gấp. Ngày mai liền gặp mặt. Haha. Hahaha." Châu Chí Thành cười đắc ý, bỏ đi.

Châu Kim Lãng lắc đầu, ông à con đứng ngồi không yên là do ông đó.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi tuy mệt như chỉ ngủ được một chút liền tỉnh, thấy trời đã sáng, tắm rửa cho có tinh thần rồi sang phòng kế bên gọi Bạch Vi Vi.

Bên phòng kia thì con sâu lười Bạch Vi Vi đang ngủ say đến động đất cũng không biết.

Vân Phi đứng trước phòng Bạch Vi Vi gõ cửa. "Vi Vi, Vi Vi, mau dậy."

Thấy không có động tĩnh gì, cô lại gõ cửa "Vi Vi, Vi Vi, không phải cô muốn làm siêu trộm sao? Mau dậy đi. Lẽ mà như vậy trộm chó còn sợ bị người ta bắt lại chứ đừng mơ làm siêu trộm gì. Vi Vi, Vi Vi."

Vân Phi dần mất kiên nhẫn, đập cửa, hét lên "Vi Vi, Vi Vi, dậy mau lên. Đừng để tôi nói chú Châu đá đít cô ra ngoài. Vi Vi, Vi Vi. Bạch, Vi, Vi."

"Này cô là ai vậy? Mới sáng sớm ầm ĩ cái gì?"

Người cần gọi dậy thì ngủ say như chết, người gọi lại làm ảnh hưởng đến người khác. Vân Phi ngại ngần quay lại. Phòng đối diện phòng Bạch Vi Vi cửa mở toang, một người đàn ông cả người chỉ có mặc cái quần sọc lộ ra cơ bụng sáu múi, đầu tóc rối tung, đôi mắt mờ mờ. Một hình ảnh mang sức sát thương lớn đối với thiếu nữ.

Nhưng Vân Phi chỉ thấy áy náy chứ không hề sa ngã trước hình ảnh đó. "Tôi xin lỗi. Tôi gọi bạn của mình lại làm kinh động đến anh. Xin lỗi. Xin lỗi nha."

"Phiền phức." Anh ta định đóng cửa lại nhưng lại có một tiếng nói khác vang lên "Rein, giờ này cậu cũng phải dậy rồi mới đúng."

Vân Phi chợt lo sợ mình lại làm phiền đến một người nữa, dùng ánh mắt e dè nhìn qua. Hên là Châu Kim Lãng đã dậy từ sớm, ăn mặc chỉnh chu rồi. Vân Phi thở phào.

Rein nhăn mày nhìn Châu Kim Lãng "Dậy sớm để làm gì chứ? Không thích." Rein lại định đóng cửa lại nhưng Châu Kim Lãng đã nhanh chóng bước tới

chặn cửa.

"Luyện tập thân thể." Châu Kim Lăng nói.

"Không cần. Thiếu gia đây trình độ cao cấp, vang danh sử sách, không cần tập luyện. Tránh ra." Rein giờ tay đẩy Châu Kim Lăng thì liền bị đối phương nắm lấy, quật một cái ngã lộn ra sàn, đau đớn rên rĩ.

Châu Kim Lăng đứng dậy, phũ tay, cười chế nhạo "Thế nào đại thiếu gia trình độ cao cấp, sử sách lưu danh? Sao lại nằm bò dưới sàn mà ngủ thế này?"

Rein nằm dưới đất nhìn Châu Kim Lăng cảm phần "Lợi dụng lúc đối phương không tỉnh táo mà ra tay, không xứng anh hùng. Là tiểu nhân." Mạnh miệng nện chửi vài câu, Rein lại thốt ra những tiếng rên thảm.

Vân Phi chứng kiến cú vật ngã một người cao lớn chỉ trong một cái chớp mắt, và cuộc trò chuyện của bọn họ mà bật cười khê.

Cánh cửa sau lưng cuối cùng cũng mở ra. "Phi Phi, vừa mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Chương 14

Vân Phi quay lại, trừng mắt nhìn Bạch Vi Vi "Tất cả đều tại cô."

Bạch Vi Vi vừa mở cửa ra, mắt liền nhìn chằm chằm vào Rein nằm dưới sàn một cách lộ liễu, chẳng thèm để ý Vân Phi.

Châu Kim Lăng đứng dựa vào tường, nói với Rein "Cậu còn nằm ăn vạ sao?"

Rein liền đứng dậy "Ăn vạ cái đầu anh." Anh ta vuốt lại đầu tóc rối của mình rồi đi vào phòng đóng cửa lại. Rein bị vật như vậy chắc chắn đã tỉnh ngủ, không thể nào chợp mắt được nữa.

Bạch Vi Vi nhìn Rein đứng dậy, vuốt tóc, giận dữ với người kia, con tim thiếu nữ đập balabum balabum. May cho cô là không có tiền sử bệnh tim, không thôi chỉ mới một thời gian ngắn cô có thể đi chầu trời rồi.

"Mau chùi mép đi, cô quá lộ liễu rồi đấy. Quay lại chuẩn bị, còn đi gặp chú Châu. Ngày đầu tiên cô lại ngủ nướng như vậy, không sợ bị khiển trách à?" Vân Phi giáo huấn Bạch Vi Vi.

Châu Kim Lăng cười khê "Châu lão gia sẽ không có ý kiến gì đâu."

Có người tương cứu, Bạch Vi Vi liền lên mặt "Chị thấy...." chưa được một giây liền bị con mắt sắt lém của Vân Phi làm cho kinh sợ, giọng điệu cũng nhỏ nhẹ lại "Chỉ có chị mới có ý kiến thôi." Rồi chuồn lẹ vào phòng.

"Cô." Vân Phi định nói tiếp nhưng cánh cửa trước mắt đóng lại một cái ầm. Vân Phi nén cục tức vào lòng.

"Cô là người mới sao?" Châu Kim Lăng hỏi.

Vân Phi quay lại gạt đầu "Phải."

"Cô tên gì?"

"Vân Phi."

"Tôi là Châu Kim Lăng." Châu Kim Lăng giờ tay ra.

Vân Phi đáp lễ "Mong anh chỉ bảo thêm."

Châu Kim Lăng cười "Được." Anh nhìn người con gái trước mặt, từ lúc vừa nhìn thấy cô, anh luôn cảm thấy tim mình có gì đó rất lạ. Bây giờ bắt tay với cô, tay con gái thật sự rất mềm, tạo cảm giác thật dễ chịu, khiến anh cứ mê mẩn không muốn dứt ra.

Vân Phi thấy không khí bỗng nhiên thật ấm áp, có ý rút tay lại nhưng đối phương thì không. "Anh Châu..." cô định gọi Châu Kim Lăng, thì anh cũng bị hai người từ bên trong hai căn phòng đối diện làm cho giật mình thả tay ra.

"Mộ Vàng." / "Phi Phi" Rein cùng Bạch Vi Vi bước ra gọi.

(Kim là Vàng, Lãng là Lãng mộ. Cái này chỉ là chọc cho vui thôi nha. Chú ý nghĩa tên thì tác giả không biết gì đâu hihi)

Nhìn thấy hai người trước mặt cứ ngại ngại ngừng ngừng, Bạch Vi Vi kéo Vân Phi đi "Phi Phi, chị không phải muốn em nhanh nhanh gặp chú Châu sao? Đi thôi."

Vân Phi đi theo Bạch Vi Vi. Rein cũng nhận ra sự quái lạ ở đây nên hắc vai Châu Kim Lãng một cái "Mộ Vàng, còn không đi?"

Châu Kim Lãng không nói gì, bước đi.

Bọn họ nữ trước nam sau đi đến phòng lớn, người hầu liền nói Châu Chí Thành kêu họ sang phòng ăn. Nghe đến ăn Bạch Vi Vi liền thềm chảy nước miếng mà kéo Vân Phi đi thật nhanh.

Bọn họ lần lượt đi đến phòng ăn, thấy Châu Chí Thành lễ phép chào hỏi.

"Chú Châu. Chào buổi sáng." Bạch Vi Vi nói vui vẻ.

Vân Phi chỉ gật đầu một cái.

Châu Kim Lãng cũng vậy.

Còn Rein thì nhào thẳng vào bàn ăn.

Châu Chí Thành trông thấy cháu dâu ngọc ngà liền vui mừng "Đến rồi à! Nào ngồi xuống đi. Ngồi xuống đi."

Bọn họ đều ngồi xuống. Vân Phi ngồi đối diện Châu Kim Lãng. Bạch Vi Vi ngồi đối diện Rein.

Trong mắt Châu Chí Thành chỉ có cháu dâu, không rời nửa bước, "Cháu ngủ có ngon không? Ài ya, cháu nhìn xem lão già này lại quên hỏi tên cháu. Đúng là đáng trí, chuyện quan trọng thế lại quên."

"Cô ấy là Vân Phi." Châu Kim Lãng nói hộ.

Châu Chí Thành vừa nghe, quay sang nhìn cháu trai một cách tự hào. Được lắm nhóc, hôm qua mới đùn đẩy, sáng nay liền biết tên rồi. Giới.

Châu Kim Lãng cũng đáp lại ông mình với một ánh mắt vui vẻ nhưng ẩn ý không hiểu ông nhìn mình như thế là có ý gì.

Vân Phi cười đáp "Cũng được ạ."

Bạch Vi Vi thì nhanh miệng chen vô "Chú Châu, cháu cực cực kì thích cái giường đó, cực kì êm ái, cháu vừa mới nằm lên liền gây tò te tới sáng. Đã lắm."

Châu Chí Thành bật cười ha hả. "Vậy sao?"

Bạch Vi Vi gật đầu như chóng bỏi. "Ừm. Ừm. Ừm."

"Vậy thì tốt. Ta cứ lo lắng các cháu lạ chỗ. Thôi ăn đi."

Châu Chí Thành cảm thía lên thì bọn họ mới dám cầm lên theo. Không khí ăn rất yên ắng.

Nhưng có một người vẫn không quên nhiệm vụ - mai mối của mình.

Châu Chí Thành nói "Vân Phi, con muốn bắt đầu huấn luyện lúc nào? Bây giờ hay chờ một thời gian nữa?"

Vân Phi nghiêm túc "Bây giờ ạ."

Châu Chí Thành cười "Đúng là thanh niên thật có sức sống."

"Tập để trở thành cỗ máy giết người thì có gì hay?" Rein người im lặng từ khi ngồi vào bàn đến giờ mới lên tiếng.

Châu Chí Thành vẫn vui vẻ nói "Nói như vậy, không phải thẳng nhóc ranh nào đó vẫn ước ao được trở thành như vậy sao?"

"Cháu mới không có. Vì ép buộc thôi."

"Vậy thì cháu đừng tập nữa, đừng làm nữa là được." Châu Chí Thành dần thay đổi sắc thái.

Rein cảm nhận được điều đó, liền đổi giọng ngoan ngoãn "Cháu xin rút lại câu nói đó." Rồi lại im lặng ăn hết bữa sáng.

Mọi người cũng lẳng lặng ăn tiếp, chỉ có Vân Phi là để ý đến Rein. Người anh toát ra một màu u ám, khiến cô cảm thấy tò mò.

Chương 124: Chương 15

Vân Phi nhìn chăm chăm Rein, anh ta như vậy chắc có chuyện khó nói. Bỗng nhiên nhận một ánh mắt u ám của đối phương khiến cô giật mình, tập trung lại vào bữa sáng của mình.

Mắt luôn để trên người cháu dâu, cháu dâu lại nhìn người khác sao ông già này cam lòng được?

Châu Chí Thành nói "Phi Phi, bây giờ may mắn có Tiểu Lăng ở đây, ta bảo nó giúp cháu rèn luyện. Cháu thấy thế nào?"

Vân Phi cùng Châu Kim Lăng liếc mắt nhìn nhau nhưng tâm tình mỗi người mỗi khác.

Vân Phi nghĩ rèn luyện cần gì phải có người giúp. Ở với cha, vẫn là cha làm mẫu cho một lần rồi tự ghi nhớ lấy. Bây giờ giúp nhau rèn luyện, một nam một nữ, ngại chết đi được.

Châu Kim Lăng nghĩ là ông đang sắp xếp cho mình cùng Vân Phi luyện tập chính là muốn trau dồi tình cảm. Thì ra Vân Phi chính là cô gái mà đêm qua ông đã nhắc đến. Lão già, mắt ông vẫn còn tinh đấy.

Vân Phi ngáp ngừng "À cháu thấy..."

Thái độ cô như vậy là không biết nên từ chối thế nào, nhưng ai đó thì nghĩ là cô ngại. "Phi Phi à, không cần phải ngại, Tiểu Lăng nó rất rành rồi, không cảm thấy phiền đâu. Phải không Tiểu Lăng?" Châu Chí Thành nhìn Vân Phi rồi đổi hướng sang Châu Kim Lăng.

"Lão già già, Mộ Vàng không phải còn bận tìm cháu dâu cho ông sao?" Rein lên tiếng.

Châu Chí Thành bật cười "Không cần nữa. Không cần nữa."

Châu Kim Lăng cũng cười nhìn Vân Phi. Vân Phi thẹn quá quay đi, anh ta nhìn mình như vậy là có ý gì.

Sau bữa ăn mọi người lục tục đi hết, Bạch Vi Vi được Châu Chí Thành dẫn đến những căn phòng có thể rèn luyện sự nhanh nhẹn và tinh mắt. Rein thì cũng ra chỗ riêng luyện tập. Chỉ có Vân Phi là không biết phải đi đâu, Châu Kim Lăng cũng đứng lại đó.

"À thì..." hai người ngáp ngừng một lúc rồi đồng thanh nói. Châu Kim Lăng cười mỉm còn Vân Phi thì quay đi.

Châu Kim Lăng lên tiếng đề nghị hòa không khí này "Chúng ta đi luyện tập thôi." Vân Phi gật đầu.

Châu Kim Lăng dẫn Vân Phi đi đến tham quan các phòng tập trước. Phòng bắn súng, phòng tập gym, phòng tia laser... các phòng đều được trang bị rất tân tiến.

Vân Phi thầm nghĩ, cha của mình nói ông thời trẻ vẫn hay làm những chuyện xấu, nhưng lại xây dựng một coi ngôi như vậy, thật sự rất đáng ngưỡng mộ.

Trong những căn phòng đó có những người đang tập luyện, nhìn thấy Châu Kim Lăng đi cùng một người con gái lạ mặt thì rất là tò mò. Cuối cùng cũng được thấy mặt chị dâu rồi.

Người đàn ông đêm qua bị Vân Phi hạ nhìn thấy cô đi cùng với Châu Kim Lăng nên tiến lại, giọng vui vẻ "Thì ra là chị dâu. Hôm qua em thất lễ rồi."

Vân Phi nhận ra người đàn ông đó, nhưng nghe anh ta gọi mình là chị dâu thì tâm tình hơi khó chịu. Chị dâu cái quái gì?

Châu Kim Lăng cũng nghe đối phương gọi cô là chị dâu, tỏ vẻ trách mắng "Ăn nói xằng bậy." Nhưng trong tâm lại nghĩ, ai cũng giúp mình haha.

"Mà chuyện hôm qua là sao?"

Người đàn ông đó nói "Anh còn không biết sự lợi hại của vợ mình sao? Chị dâu chị ấy..."

"Xin anh nói chuyện đàng hoàng. Tôi với anh ta không có gì cả." Nghe người ta hiểu lầm mình là vợ của Châu Kim Lăng, cứ mở miệng gọi mình chị dâu, Vân Phi không đơn thuần là khó chịu bình thường nữa mà chuyển sang tức giận.

Nghe vậy Châu Kim Lăng cảm thấy tim mình chơi vui, bề ngoài cũng tỏ vẻ giận dữ, "Tôi đã bảo cậu nói xằng bậy rồi."

"Vâng. Vâng lỗi em. Em xin lỗi chị..." chợt thấy ánh mắt âm trầm của Vân Phi, anh ta nuốt chữ dâu vào bụng. "Chị tên gì nhỉ?"

"Tôi là Vân Phi."

"Vâng vâng. Hôm qua chị Vân Phi có so tài với em, vẫn là em không tự lượng sức mình. Đến sáng nay cả người em vẫn còn ê nhứt luôn." Người đàn ông đó cười ngại.

"Tôi đã nói cậu rồi, phải luyện võ nhiều một chút. Chỉ dùng cơ bắp không được đâu." Châu Kim Lăng dặn dò.

"Vâng. Vâng. Vậy em đi đây ạ. Anh và chị dâu đi thông thả." Anh ta nói xong liền lên đi nhanh.

Châu Kim Lăng thấy cái tính đùa dai của anh ta lại khiến mình gặp rắc rối rồi, anh cười lấy lệ. "Haha, cô đừng trách hử, cái tên Vamos đó đùa dai chút thôi cũng không có ý gì đâu."

Vân Phi lại không cho qua dễ dàng như vậy, sắc mặt cô vẫn âm trầm, bước tiếp.

Châu Kim Lăng thấy cô như vậy thì không còn có thể cười được nữa. Anh cảm thấy mình thật ngu ngốc khi vừa nãy cười như vậy và rất muốn tìm tên Vamos đàn độn kia để cho anh ta một bài học.

Châu Kim Lăng tiếp tục dẫn Vân Phi đi tham quan những nơi khác của toà nhà này. Những phòng tập lúc này là ở dưới lòng đất, còn ở trên thì toàn nhà này giống một căn biệt thự rộng lớn và lộng lẫy.

Có vườn hoa và hồ bơi lớn, phía sau còn có một rừng cây mà theo lời Châu Kim Lăng là nơi để đánh trận giả - thứ mà làm ai cũng phấn khích.

"Trận đấu tiếp theo là khi nào?" Vân Phi nghe cũng cảm thấy phấn khích.

"Thường thì ba tháng một lần, ai mà xếp hạng top 10 cuối hơn ba lần thì sẽ bị đào thải."

Vân Phi chợt mỉm cười, cô thấy thích những việc mang tính mạo hiểm thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chương 16

"Nhưng mà nếu muốn đánh trận giả, phải biết sử dụng vũ khí. Tay không đánh trận giả không giết địch được đâu." Châu Kim Lăng nói tiếp.

Vân Phi nhìn anh "Vậy thì đi luyện tập thôi."

Sau đó Vân Phi thường nhốt mình trong phòng súng, cô khá thích bắn súng. Nhờ sự giúp đỡ của Châu Kim Lăng, trong một thời gian ngắn, cô đã có thể nhận biết hầu hết các khẩu súng có ở đây hay trên thị trường.

Pằng, pằng, pằng.

Mười, mười, mười.

Chỉ gần hai tháng, Vân Phi đã có thể bịt mắt mà bắn trúng hồng tâm. Tiếng tâm của cô vang hết tổ chức. Chưa ai là chưa biết biệt danh nhũn của cô cộng với chị dâu độc nhất vô nhị của Lăng đại ca.

"Hay. Rất hay." Vamos từng bị Châu Kim Lăng tẩn một lần, nhưng lời đồn Vân Phi là Châu đại thiếu phu nhân không ai là không biết, nên anh ta vẫn không ngừng muốn trêu chọc cô. "Anh Lăng, anh xem phu nhân của anh tuyệt vời chưa kìa. Thật đáng ngưỡng mộ nha."

Bị người ta đồn ra tiếng vào, Châu Kim Lăng vừa vui mừng vừa lo lắng, anh thấy càng lúc anh càng không tiến lại gần cô được. Ngoài những lúc anh giới thiệu cho cô loại súng mới ra thì không thể nói chuyện được với cô.

"Cậu muốn bị đồn thêm lần nữa?" Châu Kim Lăng liếc nhìn Vamos.

Vamos tò vò về vô tội "Sao anh lại đối xử với em như thế? Cả tổ chức ai cũng công nhận chị ấy là Châu đại thiếu phu nhân rồi. Anh lại chỉ muốn đánh em."

Châu Kim Lăng không thể nói được gì. Nếu anh nói chuyện đó không có thật sẽ trái với lòng mình, còn nếu nói có thật thì chắc cô sẽ không nhìn mặt anh nữa. Làm sao đây?

Vân Phi đặt cây súng xuống "Ngày mai quyết đấu một trận. Nếu tôi đứng đầu bảng, Châu Kim Lăng sẽ đứng ra đính chính chuyện này. Còn nếu ngược lại, tôi sẽ không truy cứu nữa."

Châu Kim Lăng nhìn thấy sự quyết tâm trong ánh mắt của Vân Phi mà lòng buồn man mát. Nói như vậy, không phải là cô muốn phân chia ranh giới rõ ràng hay sao.

Ngày mai là ngày tổ chức đánh trận giả, nếu anh muốn thắng chỉ có thể khác đội với cô, nhưng nếu khác đội rồi, anh có thể ra tay với cô sao? Nhưng nếu cùng đội thì muốn thắng cũng không thể được.

Nghĩ đường nào cũng không thông.

Anh không muốn phân chia ranh giới với cô đâu.

Phải làm sao đây?

Có đôi lúc anh nghĩ cứ cố gắng mặt dày một chút, cô sẽ chấp nhận anh thôi. Nhưng anh sai rồi, cô càng lúc càng xa lánh anh. Chắc hẳn là cô không thích kiểu mặt dày chẳng?

Vân Phi thấy không ai phản hồi, ngẫm nghĩ họ không từ chối, liền bỏ đi "Quyết định vậy đi."

Châu Kim Lăng cũng bỏ đi, sau khi để lại cho Vamos một ánh mắt sát khí. Hay lắm, rất biết dồn anh đây vào đường cùng.

Vamos rùng mình, cười ngượng cho qua.

Đêm xuống, Châu Kim Lăng vẫn trầm tư suy nghĩ không biết phải làm thế nào.

Nếu anh xin bệnh vắng mặt? Thì đó cũng chính là nói anh sợ thua.

Nếu anh cùng đội với cô, càng không thể thắng.

Bây giờ chỉ còn trường hợp là anh khác đội và chiến thắng mà thôi. Nếu anh mềm lòng lúc này thì mai sau anh sẽ cô độc chết mất.

Trình độ của cô bây giờ được đánh giá là ngang tài ngang sức với anh, người giỏi nhất toàn tổ chức. Nếu cô xuất trận, phần trăm chiến thắng hai mươi mấy người là vô cùng lớn. Không chừng đến cuối cùng người cô đối mặt sẽ chính là anh.

Nhưng chắc chắn cô sẽ không vì một bất cứ điều gì mà bỏ qua cơ hội đánh bại anh. Thế nên anh không thể nhún nhường được dù chỉ một lần.

Châu Kim Lăng vẫn đang lo sợ sẽ bốc trúng cùng đội, anh vẫn nên đi cửa sau, vận dụng mọi quan hệ để có thể bị thua (vì cùng đội mà).

Châu Kim Lăng nghĩ ngay đến Rein. Anh liền đi sang phòng anh ta.

Kể cho Rein nghe toàn bộ sự việc, Rein vẫn im lặng đến đáng sợ.

Châu Lăng Phong vỗ vai "Người anh em, giúp tôi lần này được không? Chỉ nhờ được cậu thôi."

Rein nói "Mộ Vàng, anh quá hèn hạ rồi. Tại sao nhất quyết theo đuổi cô ta bằng cách đó?"

Châu Lăng Phong lắc đầu "Mặc dù tôi không phóng lao nhưng tôi nhất định phải theo lao. Không còn cách nào khác. Rein, anh phải giúp tôi."

"Ok ok. Tôi giúp anh." Rein thỏa hiệp. "Nhưng tôi được lợi gì đây? Và nếu tôi cũng cùng đội với cô ta thì sao?"

"Đó là tùy vào ý trời. Nếu anh giúp tôi thua, tôi mang ơn anh một lần, anh có thể bảo tôi làm bất cứ việc gì. Còn nếu ba chúng ta đều cùng một đội. vậy là do số mệnh tôi đã định như vậy." Châu Kim Lăng lộ rõ vẻ lo sợ.

"Vậy để xem xem, ngày mai thế nào."

Châu Kim Lăng gật đầu "Ừm."

Sáng sớm hôm sau, năm mươi người đã tập hợp đông đủ sau tòa nhà, với những bộ quân phục để tham gia đánh trận giả. Trông ai cũng vô cùng hào hứng vì chuyện cá cược đều rất nhanh đã lan rộng ra.

"Thật đúng là đáng trông chờ trận này, lần đầu có con gái tham gia, lại là chị dâu nữa chứ. Kích thích quá đi à."

"Trước đây vì không muốn bị về cuối tôi đã luôn ao ước được ở đội Lăng thiếu. Nhưng bây giờ ở đội chị dâu an toàn và hào hứng hơn nhiều."

"Phải. Phải. Tôi nhất định sẽ bốc trúng đội với chị dâu."

"Đúng. Đúng."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Chương 17

Bạch Vi Vi không học bên sát thủ, cô không thể tham gia đánh trận giả được mặc dù rất rất muốn đi.

Bạch Vi Vi đứng bên Châu Chí Thành "Chú Châu, chú Châu, chú cho con đi đi mà."

Châu Chí Thành nhất quyết không chịu "Không được. Bên nào rạch ròi bên đó. Cháu không biết võ, lại chưa dùng súng, cháu làm sao có thể sinh tồn đây?"

Bạch Vi Vi vỗ ngực "Cháu có thể trốn a~ Cháu trốn rất giỏi. Đi mà, chú Châu. Chú không phải thương cháu nhất sao?"

Châu Chí Thành vẫn từ chối "Tình cảm không thể xen vào công việc. Nhất quyết không được. Cháu cứ ở đây với ta quan sát bọn họ, rất thú vị đấy."

Bạch Vi Vi giận dỗi dậm chân "Cháu không thèm." Rồi bỏ đi.

Tập hợp đông đủ, phần đầu tiên và hội họp nhất chính là chia đội. Đoàn người sẽ lần lượt bốc banh màu trong một thùng kín, có hai màu đen và trắng. Đội trắng sẽ là đội có thời gian một phút kể từ khi tiếng còi báo hiệu vang lên.

Ai bốc xong sẽ đi đến chọn vũ khí, có ba loại là súng, dao và boom. Súng giả với đạn nước, hai đội sẽ có hai màu đạn khác nhau để nhận ra là vàng và đỏ. Dao cũng là dao giả, nó được chế tạo với túi mực nằm bên trong lưỡi dao, khi nó cứa qua một thứ gì đó mực sẽ chảy ra, cũng có hai màu mực là đỏ và vàng. Boom cũng có chứa mực ở trong, cũng có hai màu để phân biệt.

Bọn họ lần lượt bốc thăm và lấy vũ khí. Càng lúc càng hội họp khi đã đến lượt của Vân Phi, Châu Kim Lăng, Rein, và Vamos. Có người đã nhanh đếm trước số người trong hai đội, lúc này đang huề nhau. Vậy bốn người họ sẽ phân ra hai đội. Có rất nhiều bất ngờ để mong chờ vào lúc này.

Bốn người họ đều đồng loạt bỏ tay vào thùng.

"Này này anh nghĩ xem. Ai sẽ cùng đội ai?"

"Nếu chị dâu với anh Lăng cùng một đội thì đúng là trời sinh một cặp."

"Nhưng nếu hai người đó khác đội thì đúng là trận đấu này quá kích thích mắt thôi. Tôi đang đứng ngồi không yên đây này."

"Haha."

Mọi người đều đang xôn xao bàn tán về vấn đề này.

Chợt có tiếng thông báo "Vân Phi, Rein đội Đen. Châu Kim Lăng, Vamos đội Trắng."

Một tiếng ồ vang lên rầm rộ.

"Vậy là tôi đoán đúng rồi, hai người bọn họ hôm nay phải quyết đấu một trận rồi. Kích thích. Quá kích thích."

"Tôi không thể dự đoán kết quả trận này được rồi. Nhìn chị dâu kia, ý chí quyết thắng bùng bùng, làm sao chịu thua được. Thua trên giường quá đủ rồi. Haha."

"Thua trên giường sao? Haha cậu chỉ được cái nói đúng thôi. Lần này chị dâu quyết gỡ lại đây mà."

Đột nhiên hai người vừa nói chuyện cảm thấy đằng sau truyền tới một luồng khí lạnh khủng khiếp, họ quay lại thì thấy Vân Phi đứng bên đội kia đang quay đầu lại nhìn.

Hai người họ rung mình, nhìn nhau, không lẽ chị ấy nghe thấy chúng ta nói chuyện sao? Ánh mắt đó thật đáng sợ nha huhu.

Tiếng thông báo lại vang lên lần nữa "Thời gian một phút đầu tiên của đội Trắng sắp bắt đầu. Đội Trắng nhanh chóng chuẩn bị những thứ cần thiết. Khi tiếng còi vang lên liền xuất phát."

Đội Trắng lục đục chuẩn bị, cùng nhau thống nhất kế hoạch tác chiến.

"Các cậu là phải giúp Lăng Thiếu lần này, hợp sức chống lại chị dâu. Không thì anh ấy sẽ cô đơn đến chết mất." Vamos tụi lại cùng một đám người bày mưu tính kế.

"Vamos cậu lại ngựa đòn phải không?" Châu Kim Lăng đặt tay lên vai Vamos, bóp nhẹ.

Vamos cười cười "Đầu có. Đầu có. Em chỉ dặn bọn họ, không được để thua, cố gắng chống cự đến cùng."

Châu Kim Lăng vỗ vỗ "Cậu nên lo thân mình trước đi."

Cuối cùng tiến còi báo hiệu bắt đầu vang lên, đội Trắng đã tiến vào rừng tìm nơi ẩn náu trước. Họ phải cố gắng chạy thật nhanh để có thể tìm được nơi thích hợp nhất.

Và tiếng còi thứ hai cũng đã vang lên. Trận đấu hấp dẫn nhất từ trước đến nay chính thức bắt đầu.

Châu Chí Thành cùng một vài người bên khâu máy móc, quan sát ở trong một căn phòng kín, lắp đầy các màn hình camera xung quanh khu rừng này để theo dõi trận đấu rõ ràng nhất.

Bạch Vi Vi giận dữ, bỏ về phòng, nằm dài lên giường vùng vẫy như cá mắc cạn. "Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt. Trò vui như vậy lại không để cho mình chơi. Thay vì bảo mình ở đó quan sát bọn họ thì nhốt mình trong phòng còn tốt hơn. Trời ơi, tức chết đi được mà." Bạch Vi Vi đập hai chân hai tay xuống giường một lúc để trút giận, thậm chí ngủ quên.

Hôm qua Châu Chí Thành cũng đã nghe được chuyện Vân Phi thách đấu với bọn người Châu Kim Lăng, ông cũng rất đau đầu.

Đứa cháu dâu mà ông luôn yêu quý lại đem chuyện đó ra để đặt cược, chính là đang muốn đính chính chuyện cô và cháu ông không có chút tình cảm gì sao?

Rồi thằng cháu của ông sẽ ra sao? Rồi ông sẽ có thể ăn được chất trước khi nhắm mắt xuôi tay không? Ông đang rất thất vọng. Nhưng cũng rất đặt niềm tin vào cháu trai mình.

Tiểu tử, nếu lần này cháu không mang được cháu dâu tốt về coi ông xử lý thế nào.

Vân Phi, Châu Kim Lăng, Rein, Vamos và những người khác đang tập trung cao độ vào trận đấu.

Kết quả trận đấu này, không ai có đủ khả năng dự đoán chính xác được cả.

(Ngoài tác giả hihi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 18

Đội trắng tản ra khắp khu rừng, ẩn nấp rất kĩ. Đội đen dần dần tiến vào khu rừng này.

Đối với rừng, ở đây không ai hiểu rõ hơn Vân Phi, cô đã từ rừng ra cơ mà. Nên muốn thắng trận này, Vân Phi đã có một kế hoạch.

Cô hội hợp mọi người lại, đưa ra kế hoạch rồi bắt đầu chia nhau ra theo kế hoạch.

Châu Chí Thành quan sát trong phòng, thấy đội Đen có động thái khá lạ, nhưng vì đó là do cháu dâu ngọc ngà dẫn dắt nên ông không có ý kiến gì.

Vân Phi cùng một đám người thì đi thẳng, hơn một nửa thì lại chia ra tản về hai cánh rừng. Theo lời Vân Phi, vì thời gian quá ít, đội Trắng chắc chắn sẽ không chạy xa và cũng không tản nhau quá xa, họ sẽ tập hợp lại trong một vùng gần đây. Cô và một vài người sẽ đi thẳng để làm gây sự chú ý, còn toàn người khác sẽ cố gắng đi vòng để tiếp cận bọn họ.

Điều quan trọng nhất vẫn là cẩn thận để không bị phát hiện. Trận này chắc chắn sẽ thắng.

Như lời Vân Phi nói, đội Đen đã dần tiếp cận được đội Trắng trước, trận đấu này thật sự dễ dàng hơn hẳn.

Nhưng đội Trắng cũng đề cao cảnh giác mà hạ được gần một nửa người của đội Đen. Sĩ số hai đội vẫn đang sắp si nhau.

Vân Phi xác định mục tiêu mới, cô từ từ tiếp cận. Đối phương vẫn chưa biết gì cả.

"Vừa nãy cậu đã nói gì tôi đấy?"

Đối phương giật mình hoảng hốt quay lại liền "phụt", mực đã dính ngay vị trí tim trên áo, đối phương vẫn ú ớ chưa kịp phản ứng. Biệt đội áo đen nhanh chóng chạy tới bắt người từ trận.

Hai đội đẳng co một lúc cũng chỉ còn những người cho là điểm sáng: Vân Phi, Châu Kim Lăng, Vamos và Rein.

Rein và Châu Kim Lăng đang đối đầu nhau.

"Haizz không ngờ thế cục lại như thế này. Tôi không giúp được cho anh rồi. Anh xem Vân Phi cô ta thật ngoan cường, hiện cô ta đang đứng đầu bảng với tám địch thủ bị cô ta hạ. Thành tích thật quá xuất sắc." Rein khen ngợi.

"Có lẽ cô ấy quyết tâm nhất bảng thật. Tôi chỉ mới sáu mà thôi." Châu Kim Lăng thờ dãi.

"Nói như vậy, hạ được tôi, hạ được cô ta thì anh cũng chỉ vừa tròn tám. Anh nên cầu cho tên Vamos còn sống để có thể hòa. Không thì hậu quả đúng là khó lường."

"Phải. Thế nên, mạng anh phải cho tôi." Châu Kim Lăng gờ cây súng lên.

Rein gờ tay chịu trận, sau đó biệt đội áo đen cũng đến đưa đi "Good luck, bro."

Châu Kim Lăng gật đầu. Viên đạn vừa nảy cũng là viên cuối cùng trong cây súng của anh, súng này không còn tác dụng nữa. Anh giăng nó xuống đất. Vân Phi, tôi phải cũng em đầu một trận rồi.

Tiếng loa vang lên liên tục để thông báo người tử trận "Rein, phút thứ một trăm tám mươi sáu, do Châu Kim Lăng giết. Trong trận còn lại Vân Phi, Vamos và Châu Kim Lăng."

Đã hơn ba tiếng trôi qua kể từ khi trận đấu chính thức bắt đầu. Giờ chỉ còn lại ba người, cũng chính là ba người đã đặt cược ngày hôm qua.

"Chị dâu đúng là ác liệt thật. Một mình hạ được tám người."

"Tôi thấy chị dâu trận này thắng chắc rồi."

"Nếu Vân Phi bị hạ thì sao?"

"Không thể nào. Mà nếu có như vậy thì chị dâu vẫn sẽ đứng nhì bảng với số lượng địch bị giết, chỉ là cuối cùng lại tử trận. Lăng Thiếu chỉ mới bảy mà thôi. Còn nếu chị dâu thắng thì đó là một chiến thắng áp đảo hoàn toàn với mười người tử trận. Haizz, Lăng thiếu có lẽ thua kém vợ thật."

"Kích thích quá đi."

Vamos nghe thông báo xong cũng liên tính nhảm, chị dâu hạ tám rồi, nếu mình giúp Lăng Thiếu thì mình phải cố gắng trốn thật kỹ, không thì mất mặt lắm.

Vamos cố gắng quan sát xung quanh, khu rừng này giờ càng an toàn thì càng nguy hiểm, thật là quá hại tim đi. Anh ta thấy một tảng đá khá lớn, liền chạy lại đó núp.

Lạy chúa, giúp con che mắt chị dâu. Amen.

Thật không may, đến lúc cần mới cầu thì không kịp. Người ta vẫn nói trong tâm lúc nào cũng có, khi thật sự cần mới có thần giúp mình. Quả đúng như vậy.

Vamos vừa cầu nguyện xong thì trước mắt như sụp đổ. Anh ta hoảng hốt đến cứng họng "Chị. Chị dâu."

Vân Phi nhìn Vamos cực kì sắc bén, đến bây giờ anh ta vẫn gọi cô như thế, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nhưng cô sẽ chờ cho tới khi cô nhất bảng thì sẽ khiến bọn người này không bao giờ ăn nói xằng bậy được nữa.

"Chị dâu, dừng.."

"Phụt."

Tiếng loa lập tức vang lên "Vamos, phút một trăm chín mươi, bị hạ bởi Vân Phi."

Hầu hết những người ở đây đều ủng hộ Châu Kim Lăng nên khi nghe tin này xong sắc mặt ai nấy cũng nhiều phần kinh hãi.

Rein thầm cảm thán thay bạn mình, người anh em cố gắng sống sót, chỉ là để kéo vớt danh dự đi thôi.

Châu Kim Lăng đâm vô cây một cái "Chết tiệt."

Vân Phi, em thật sự muốn làm như vậy sao?

Bây giờ trong Châu Kim Lăng có một ý chí chiến thắng mãnh liệt. Vân Phi đã nói cô đứng đầu bảng sẽ coi như chiến thắng. Vậy nếu anh hạ được cô, dù chiến tích cô có nhiều hơn anh như cũng chỉ đứng thứ hai mà thôi.

Châu Kim Lăng rút con dao ra, nắm chặt trong tay, bình tĩnh bước đi.

Súng của Vân Phi cũng đã hết đạn, cô cũng rút dao ra.

Vân Phi / Châu Kim Lăng với tôi quyết đấu một trận.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 19

Hai người bọn họ, một người hướng vào rừng, một người hướng ra rừng. Một chốc đã chạm mặt nhau.

Châu Kim Lăng nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, anh cảm thấy tim mình đau đớn, mắt mắt thật sự.

Anh chưa hề tin vào tình yêu sét đánh hay yêu từ cái nhìn đầu tiên gì vì anh chưa từng như vậy với bất kì ai trước khi gặp cô.

Nhưng bây giờ anh lại thấy yêu từ cái nhìn đầu tiên này thật không dễ dàng gì khi đối phương chưa hề tiếp xúc với mình nhiều, mà mình lại luôn chủ động tấn công.

Đối phương chưa có cảm tình lại cảm thấy phản cảm và xa lánh nhiều hơn.

Vân Phi tiến đến "Tôi thật đang trông chờ vào lúc này. Anh Châu, xin được chỉ giáo." Ánh mắt Vân Phi kiên định, âm trầm nhìn đối phương, ý chí chiến đấu đang đạt ngưỡng maximum.

"Khoan đã. Tôi muốn nói vài chuyện với em." Châu Kim Lăng nói to. Vân Phi liền dừng lại.

"Tôi không mong muốn được quyết đấu với em gì cả. Chuyện đó thật ngu ngốc."

Sau khi nhìn thấy Vân Phi, ý chí chiến đấu của Châu Kim Lăng trực xuống nghiêm trọng. Đánh cũng đau lòng, không đánh cũng đau lòng.

Châu Chí Thành đang căng thần kinh để theo dõi hiệp đấu cuối cùng của trận này. Ông đang đặc biệt căng thẳng.

"Châu lão gia hay ông nên đi nghỉ đi. Nhìn ông căng thẳng đến đỏ mồm rồi." "

Châu Chí Thành bác bỏ "Trong này nóng quá."

Người vừa nói bật cười "Trong này điều hòa hai cái nóng cái gì? Tôi thấy ông sắp phát bệnh thì có."

Châu Chí Thành gắt lên "Đúng là tôi sắp bị cháu đầu hành cho phát bệnh đấy. Cậu im lặng cho tôi không được sao?"

Người kia không nói gì nữa.

"Anh Châu có chuyện gì?" Vân Phi nói.

Châu Kim Lăng nghiêm nghị nói "Em không thích tôi đến như vậy sao?"

Vân Phi chột sững người, cô biết Châu Kim Lăng có ý với cô, mọi người đều đồn thổi như vậy. Tuy cô hiểu bọn họ không có ác ý, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được.

Cô không muốn nghĩ đến chuyện gì khác nhiều hơn mục đích xuất sơn của mình. Cha còn đang chờ tin tức từ cô.

"Anh Châu, thông cảm cho tôi, tôi bây giờ không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm. Tôi đang có việc quan trọng hơn phải làm. Nên những lời đồn thổi đó rất phiền phức, khiến tôi mất tập trung. Nên tôi chỉ muốn anh đình chính một chút. Anh đứng ra sẽ không có phiền phức nữa." Lần đầu tiên Vân Phi nói nhiều với Châu Kim Lăng như vậy.

Châu Kim Lăng im lặng một lúc rồi nói "Em bận tâm tức là em cũng có ý?"

Thấy đối phương hình như hiểu sai ý của mình, Vân Phi hơi luống cuống "Tôi không có. Chỉ là thấy chuyện đó không hay chút nào. Tôi và anh Châu thật sự chưa có gì cả."

"Chưa có gì, vậy tức là sau này sẽ có."

Cô thấy cô càng nói thì đối phương lại càng hiểu lầm. Cô thật sự không muốn nói nữa. Nhanh chiến thắng thì sau đó mọi thứ sẽ theo ý cô muốn.

"Đừng nên nói nhiều như vậy, vẫn nên quyết đấu một trận thôi. Anh Châu, thất lễ rồi." Vân Phi nói xong lao tới Châu Kim Lăng một cách nhanh chóng.

Mọi người phía ngoài kia vẫn đang chờ đợi kết quả.

"Bọn họ làm gì lâu thế nhỉ?"

"Sao tôi biết được."

"Chị dâu quyết thắng như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Lăng thiếu."

"Khi chị dâu quyết thắng thật sự rất đáng sợ. Các cậu chỉ cần lọt vào tầm nhắm của chị ấy liền nhanh chóng bị giải đi."

"Đúng đúng. Ánh mắt chị ấy tôi nhớ đến vẫn còn cảm thấy lạnh sống lưng đây này."

"Như thế nào? Như thế nào?"

Mọi người đang nhào nháo bàn tán thì tiếng loa định mệnh rốt cuộc cũng vang lên "Trận đấu kết thúc."

"Cái gì? Kết thúc rồi?"

"Kết thúc rồi. Kết thúc rồi."

"Ai thắng đây chứ?"

"Lăng thiếu hay chị dâu đây?"

"Hồi hộp chết đi được."

Từ trong rừng biệt đội áo đen còn hơn mười người đi ra, bọn người ở ngoài không hề thấy hai người kia.

"Làm trò gì thế này? Mau tránh ra cho bọn tôi xem kết quả chứ."

"Đứng rồi mau tránh ra, tránh ra."

Châu Chí Thành cùng với những người trong phòng quan sát cũng đã đi ra, trông sắc mặt ông bình thản như mặt hồ không chút gợn sóng.

"Mọi người bình tĩnh, kết quả sau đây liền có."

Biệt đội áo đen dần tách ra hai bên, xếp hàng ngay ngắn. Mọi người xô đẩy để có thể xem được kết quả nhanh nhất.

Biệt đội áo đen dần mở đường thì ở phía sau cũng lấp ló gương mặt của Châu Kim Lăng.

"Lăng thiếu kia, Lăng thiếu kia."

"Đâu đâu. À thấy rồi. Còn chị dâu?"

"Không biết nữa. Vẫn chưa thấy."

Châu Kim Lăng dần dần tiến vào, khi mọi người nhìn thấy con dao kề ngay cổ anh, mà anh lại đang công một người, không ai khác là Vân Phi thì mọi người lại tò mò.

Rốt cuộc là ai thắng đây?

Loa thông báo lại vang lên "Nhất bảng Dụ Vân Phi, hạ được mười địch thủ. Nhì bảng Châu Kim Lăng, hạ được bảy địch thủ, Ba bảng Rein, hạ được bốn địch thủ..."

Bọn họ chỉ cần nghe đến đó thôi, phía sau không đáng là gì cả.

Châu Kim Lăng thua rồi.

Như hình ảnh anh công chị dâu về thật khiến người ta mất mặt. Lăng thiếu thật đúng là người đàn ông tốt, thua dưới tay vợ nhưng không hề bỏ mặc vợ mình. Huhu, ngưỡng mộ quá.

Châu Kim Lăng đỡ Vân Phi ngồi xuống, kêu đội y tế đến khám cho cô. Chờ cô kiểm tra xong, anh đứng dậy nói to "Tôi với Vân Phi không có gì cả, mọi người dừng ngay việc đồn tin nhảm nhí. Nếu bắt gặp, chính tôi sẽ xử lý. Trận đấu kết thúc. Mọi người về nghỉ ngơi đi. Giải tán."

Châu Kim Lăng nói như vậy nhưng ai ai cũng đều nghĩ: có mù mới tin lời anh nói.

Chương 129: Chương 20

Sau trận đó, mọi người không ai dám hó hé gì về Vân Phi cả. Vân Phi lại tiếp tục trú tâm vô luyện tập.

Sau trận đó, Vân Phi càng tránh mặt Châu Kim Lăng hơn, cô không muốn có lời đồn đại nào nữa.

Châu Kim Lăng cảm thấy mình càng lúc càng thất bại, Châu Chí Thành cũng biết điều đó.

Một hôm, Châu Chí Thành gọi cháu trai ở lại nói chuyện.

"Con với Vân Phi thế nào? Con bé vẫn tránh mặt con sao?"

Châu Kim Lăng lắc đầu rồi gật đầu "Con không thể tiếp cận được cô ấy, chào một cái cũng không được. Sáng sớm khi thức dậy, con thường bước ra khỏi phòng trước cô ấy một giây, nhưng cô ấy vừa thấy cũng bỏ đi luôn. Con không biết phải làm sao hết ông à!" Châu Kim Lăng thở dài.

Châu Chí Thành suy nghĩ đắn đo một lúc rồi nói "Sau này tranh thủ thời gian, đưa con bé ra ngoài chơi. Sẽ dễ dàng xích lại gần nhau hơn. Có lên. Ta không muốn mất đi đứa cháu dâu tốt này." Châu Chí Thành vỗ vỗ vai Châu Kim Lăng rồi rời đi.

Châu Kim Lăng nghĩ, nói chuyện với cô ấy còn không được làm sao đưa cô ra ngoài chơi đây?

Châu Kim Lăng suy nghĩ đắn đo mấy ngày liền, thì cơ hội cuối cùng cũng đến. Hôm đó, mọi người đang luyện súng, thì Vamos nói "Anh Lăng, đã lâu chưa ra ngoài chơi. Em nghe nói ngày mai có buổi đấu giá xe moto khá lớn ở phòng hội nghị khách sạn năm sao lớn nhất thành phố. Nghe nói có một chiếc xe moto rất đặc biệt, đưa từ nước ngoài về đây, phụ kiện siêu đẳng, nhưng chủ nó lại không muốn dùng nữa, đem đi đấu giá. Chiếc xe đó tên là... ừm... gì nhỉ? Hình như là Báo Đen, cực cool. Ngày mai chúng ta đi xem thử đi."

Chờ mãi cũng có dịp, Châu Kim Lăng nhanh chóng đồng ý "Được." Anh liền quay sang rủ rê Vân Phi "Phi Phi, đi xem một chút không, tiện thay đổi không khí, ở trong căn nhà này hoài cũng không tốt lắm."

"Chị Phi Phi, đi đi nha." Vamos tiếp lời.

Vân Phi mặc dù cảm thấy ở trong căn nhà này rất tốt, chẳng có gì xấu cả, nhưng như Châu Kim Lăng nói vẫn nên thay đổi không khí. Cô đã nhốt mình trong đây hơn một năm rồi.

"Vậy được. Tôi sẽ rủ Vi Vi cùng Rein."

Châu Kim Lăng có hơi hụt hẫng, đáng lý anh định bảo tên Vamos này tự đi riêng đi, anh muốn cùng cô có cuộc hẹn hai người để vun đắp tình cảm. Nhưng cô lại muốn rủ thêm hai người khác nên anh cũng đành chịu. Có đập một cái bóng đèn thì cũng xuất hiện hai cái bóng đèn khác, thôi thì chụm lại ba cái, cho sáng lóe cả mắt luôn.

Châu Kim Lăng gật đầu chấp nhận.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu từ lúc tám giờ tối. Những vị khách đến buổi đấu giá này đều là những người có máu mặt trong giới đua xe chợ đen. Ai nấy cũng phát khời khi đến dự buổi đấu giá và luôn chuẩn bị sẵn sàng để giật chiếc xe yêu thích về mình.

Đoàn người Vân Phi nhò có Vamos tình ý bắt bọn họ phải mặc đồ cho thật ra dáng dân ăn chơi, có khí chất, nên bọn họ dù không ai đem một đồng nào cũng được vào dự.

Trước khi những chiếc xe moto được bày bán, không khí trong căn phòng này trở nên khá âm ỉ. Thường vẫn là những đối thủ trên đường đua, chuyên dùng tiểu xảo để có thể giành chiến thắng, nên bọn người này không ai ưa ai, trừ một số rất ít.

Bọn người Vân Phi tìm một góc còn trốn mà ngồi vào, ổn định vị trí.

Ánh đèn sân khấu lóe sáng lên, mọi người đều tập trung lên đó. MC là một cô người mẫu khá bốc lửa với nước da hơi ngăm nhưng hé răng liền làm lóe mắt mọi người, hàm răng trắng sáng.

"Lady and gentlemen, chào mừng đến với buổi đấu giá moto quy mô lớn nhất thế giới."

Một tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên.

"Không để cho mọi người chờ lâu, buổi đấu giá của chúng tôi chính thức bắt đầu."

Một tràng pháo tay rầm rộ hơn nữa. Các chiếc xe moto sáng bóng, siêu ngầu lần lượt được dắt ra, vô cùng bắt mắt. Giá khởi điểm cũng cao ngất ngưỡng. Giá chót lại cao hơn gấp chục lần.

Bạch Vi Vi tìm đập theo từng tiếng ra giá vang lên, cảm thán "Chắc chắc. Chỉ cần trộm được một chiếc xe thể này, liền có thể trở thành triệu phú."

Vamos cười "Cô nghĩ có thể trộm được sao? Mà cho nếu cô trộm được thì còn toàn thầy để mang đi đấu giá? Nằm mơ giữa ban ngày."

"Hừ. Sau này tôi sẽ trộm nhiều thứ giá trị hơn." Bạch Vi Vi mạnh miệng nói.

"Được. Xem sau này cô làm thế nào." Vamos tỏ vẻ khinh miệt.

"Đừng có khinh thường tôi. Sau này tôi giàu sẽ không nhớ đến anh đâu."

"Tôi không cần tiền của đồ trộm cắp."

Bạch Vi Vi tức giận "Anh."

Vân Phi âm trầm nhìn hai người "Nếu hai người cứ cãi nhau lại làm phiền người khác như vậy thì đi ra ngoài mà cãi."

Hai người kia sợ hãi, rụt cổ lại không hé nửa lời.

"Sau đây là chiếc xe cuối cùng, một siêu phẩm từ một chủ nhân khá trẻ tuổi. Chiếc Báo Đen của Dương Thắng."

Chiếc Báo Đen mà mọi người ở đây đều mong đợi đã được dắt ra. Nó oai phong như một con báo - chúa tể của rừng xanh trị vị trên cao nhìn xuống, nó cao ngạo đáp lại những ánh mắt thèm thuồng dưới kia. Tiếp sau đó là người đàn ông chủ của chiếc xe bước lên sàn.

Vân Phi từ đằng xa nhìn đến, không thấy rõ mặt lắm, nhưng cô luôn có một cảm giác rất quen thuộc khi nhìn về người đàn ông đó.

MC ngại ngần nói "Mọi người cứ việc lấy xe, chủ cứ để tôi."

Làm một tràng cười cho quan khách.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chương 21

MC: "Tôi thật ra chỉ nói đùa thôi. Dương Thắng đây hôm nay là người trẻ tuổi nhất lại đem một chiếc xe xịn nhất để bán đấu giá. Không biết tại sao vậy?"

Dương Thắng lịch lãm cúi đầu chào mọi người rồi cầm lấy mic, từ tốn nói "Chiếc xe này thật sự rất đặc biệt với tôi. Nó có mang một phần kí ức về một người mà tôi từng rất yêu, nhưng tôi sau đó đã làm ra một chuyện có lỗi với cô ấy. Tôi muốn bán nó đi để bản thân mình không tự dằn vặt mình nữa."

Dương Thắng nói xong, cả căn phòng đều khá yên ắng. MC nói "Cậu còn trẻ như vậy mà đã có một mối tình sâu tận tâm can rồi. Thật đáng ngưỡng mộ. Tôi tần này rồi vẫn chưa yêu thật lòng bao giờ."

Giọng MC khá trầm nhưng mọi người lại phá lên cười. MC không cảm thấy hổ thẹn chút nào cả, vì bọn họ biết cô đang nói dối và cô cũng không muốn che giấu điều đó.

Bạch Vi Vi ở dưới cảm thán "Đúng là một chàng trai tốt."

Vamos chán ghét nói "Biết đâu được anh ta đang diễn kịch. Có lẽ là do anh ta ăn chơi quá nên túm thiếu mới nghĩ đến cách này."

Bạch Vi Vi liếc Vamos "Anh đừng có tự cho mình là đúng nữa. Phiền chết đi được."

Vân Phi càng chú ý người đàn ông đó, càng cảm thấy bản thân mình rất rất là kì lạ, đầu đột nhiên lại đau.

Châu Kim Lăng ngồi bên cạnh lo lắng "Phi Phi, em bị làm sao vậy?"

Bạch Vi Vi sốt sắn không kém "Phi Phi, chị đau đầu sao? Là đột nhiên nhớ ra chuyện gì sao?"

Rein đã vô cùng chán ghét nơi vô bổ này, nhìn thấy Vân Phi đau đầu sẽ nhân làm cái cớ rời đi. "Nên đưa cô ta ra ngoài."

Rein vừa dứt lời thì Châu Kim Lăng giang tay ôm lấy Vân Phi, nhưng bị cô cản lại, cô nói với giọng yếu ớt rất nhiều "Bằng mọi giá mua chiếc xe đó cho tôi. Tôi sẽ trả lại cho anh sau."

Châu Kim Lăng không hiểu vì sao Vân Phi lại nói như vậy, cô đang không khỏe anh còn tâm trí nào mà ở lại đấu giá chứ, nhưng bàn tay cô đang bấu chặt lấy tay anh cho thấy sự quyết tâm, nên anh đành ở lại và nhìn Rein đỡ cô ra ngoài.

Từ trên sân khấu, Dương Thắng quan sát một lượt thì nhìn thấy cảnh Rein dìu Vân Phi ra ngoài, nhìn theo bóng lưng người con gái đó, anh đã lầm tưởng là cô.

Rất giống với bóng lưng nhỏ bé của người anh yêu.

MC công bố giá khởi điểm khiến anh đập tan suy nghĩ của mình, người ấy đã chết rồi.

Sự thật là người ấy đã chết rồi.

Vân Phi được Rein đưa lên tầng thượng của khách sạn. Vân Phi nghe được tiếng gió rít rít vào trong lỗ tai nhưng điều đó lại khiến đầu cô trở nên nhẹ nhõm bớt. Vì đây là cách cha cô - Dụ Cẩn Niên đã luôn nhắc nhở khi cô ở cùng.

Thấy sắc mặt Vân Phi dần hồi phục, Rein cũng nhẹ nhõm được phần nào. Hai người đứng ngắm nhìn toàn cảnh thành phố Roma cổ kính nhưng cũng rất hiện đại.

"Cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây." Vân Phi nói.

"Không có gì." Rein đáp nhanh.

Đây là lần đầu tiên ở cùng một chỗ mà chỉ có hai người như vậy. Có một số điều muốn nói, nhưng Vân Phi lại chỉ im lặng. Nói rồi đối phương có trả lời hay không?

Hai người đứng ở đây yên bình đến lạ, còn ở trong căn phòng đấu giá, thì Châu Kim Lăng sắp sứt đầu mẻ trán. Con số đã lên đến một trăm triệu đô, đồng nghĩa với việc anh sắp phá sản rồi.

Gọi là gì nhỉ, đôi cả giang sơn chỉ để thấy nụ cười mỉa mai.

Hai người Vân Phi vẫn im lặng ngắm nhìn thành phố, tâm tình Vân Phi đã tốt lên hẳn, gió thu hơi se lạnh nên cô muốn đi xuống. "À tôi đã tốt lên rồi. Anh có muốn đi xuống không?"

Rein im lặng. Vân Phi thấy vẫn không nên làm phiền "Vậy tôi xuống trước."

Bất chợt Rein kéo cô nhào vào lòng, Vân Phi bất ngờ tránh né, nhưng cô vẫn nằm trong lòng của anh. "Lạnh." Anh chỉ nói ra một chữ, vậy mà Vân Phi lại không nói gì thêm.

Không hiểu tại sao nhưng cô luôn cảm thấy Rein rất rất khác với mọi người, anh luôn trầm lặng một cách đáng sợ, nhưng cũng cảm thấy khá cô đơn và đáng thương. Nên tuy thường ngày hai người có xa cách nhưng Vân Phi vẫn luôn có một cảm giác rất kì lạ đối với Rein.

Cảm giác đó không giống như đối với Châu Kim Lăng.

Đối phương cuối cùng cũng không giờ bảnh nữa, búa cũng đã gõ ba lần "Báo Đen - năm trăm triệu đô."

Châu Kim Lăng như muốn nổ tung, may là anh đã nhờ Vamos liên hệ với ông để giải bày sự việc. Vì cháu dâu ông cũng chấp nhận.

Cháu dâu triệu đô. Biệt danh mới mà Châu Chí Thành ngầm đặt cho Vân Phi.

Khi MC nêu tên chủ nhân mới của Báo Đen thì Châu Kim Lăng đứng lên với nụ cười cực kì ngượng ngao. Thâm tâm anh bùng cháy: tôi thành con nợ triệu đô rồi!!! Thay vì vui mừng mình đã giành được cực phẩm.

Vân Phi đứng ở trong lòng Rein một lúc thì thấy hơi ngạt, mà không khí cũng quỷ dị muôn phần nên muốn thoát ra.

"Cô mua chiếc xe đó để làm gì?"

Vân Phi nghe Rein hỏi thì giật mình "À. Tôi... tôi cũng không biết nữa."

Rein nhìn xuống, Vân Phi chợt đỏ mặt. Anh hơi ngạc nhiên khi nghe cô trả lời như vậy, anh mặc dù chán ghét những nơi như thế nhưng mà anh biết chiếc Báo Đen đó sẽ lên tới hàng trăm triệu đô, vậy mà cô muốn mua mà không hề có mục đích gì sao? Cô có đủ tiền sao?

"Không biết? Vậy tiền đâu cô trả?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 22

Vân Phi cười ngu ngơ "Tôi cũng chưa tính tới. Nhưng tôi có một lượng vàng, kim cương nữa. Nên có thể tôi...."

"Phi Phi, chị có..." Bạch Vi Vi mở cửa sân thượng ra, thì thấy cảnh hai người đang ôm nhau. "Chị."

Tiếp sau đó là Châu Kim Lăng và Vamos. Vân Phi và Rein nhanh chóng tách ra. "Các người đã xong rồi sao?"

Vân Phi bước nhanh đến chỗ Bạch Vi Vi, liền kéo cô đi trước mắt bọn họ "Đầu giá thể nào?"

Sân thượng chỉ còn lại ba người đàn ông, Vamos cảm thấy mình không nên ở lại đây nên đã nói một câu rồi rời đi. "Các anh nên giải quyết với nhau."

Vamos anh ta không hiểu tại sao chị dâu lại cứ tránh né anh Lăng, giờ hình như hiểu rồi. Nhưng anh ta luôn ủng hộ Châu Kim Lăng nên trong lòng anh ta dần cảm thấy Vân Phi và Rein thật đáng ghét.

Vân Phi kéo Bạch Vi Vi đi trong khi hồn cô ấy lạc đâu mất rồi. Vân Phi hỏi lại "Tôi hỏi cô buổi đầu giá như thế nào?"

Bạch Vi Vi hoàn hồn lại, gạt tay ra "Phi Phi, chị còn có thể mở miệng hỏi câu này sao?"

Vân Phi biện hộ "Thật sự chuyện không như mấy người nghĩ đâu."

Bạch Vi Vi tức giận "Thế chị nói xem còn là thế nào nữa? Em luôn ngưỡng mộ chị nhưng giờ em cảm thấy chị thật ghê tởm. Anh Lăng sống chết mua chiếc xe giá năm trăm triệu đô đó cho chị. Chị giả bộ đau đầu để cùng tên ngoại quốc đó ân ái ái ái. Không ngờ chị lại đi điếm như vậy!"

Năm trăm triệu đô? Vân Phi thật sự rất sốc khi nghe cái giá này. Cô cảm thấy mình hình như đã quyết định một cách quá sai lầm.

Bạch Vi Vi nói tiếp "Tên ngoại quốc đó đã làm gì cho chị mà chị lại đối xử với anh Lăng như vậy? Chị nói đi. Chị nói gì đi." Cô lay lay người Vân Phi và không nhận lại được gì cả.

"Anh Lăng cố gắng mua chiếc xe quá túi tiền của mình cho chị, anh ấy đã cầu xin chú Châu đấy. Vì chú Châu luôn yêu quý chị nên mới đồng ý. Vậy bây giờ chị lại đối xử với anh ấy và chú ấy như vậy? Chị có còn là Vân Phi em biết không?" Bạch Vi Vi từ tức giận trở thành bất lực, đôi tay cô rơi tự do xuống.

Khóe mắt Vân Phi nhỏ giọt. Cô không nói được gì lúc này cả. Cô không thể giải thích được tại sao Rein lại làm như vậy với cô, để mọi chuyện trở nên như thế này.

Trên sân thượng nào đó, áp suất không khí dần hạ xuống, không gian vẫn yên tĩnh đến đáng sợ.

Châu Kim Lăng nắm chặt tay, móng tay bấm vào da thịt sắp bật máu chỉ để giữ lại một chút tỉnh táo.

Rein vẫn giữ bình tĩnh đến đáng hận.

"Giải thích đi." Châu Kim Lăng cố gắng bình tĩnh nhất có thể để nói ra lời đó.

"Như đã thấy." Rein không có ý muốn bào chữa bất cứ việc gì.

"Tại sao?"

Rein quay sang phía Châu Kim Lăng hơi nhếch môi "Người thông minh như anh chắc đã hiểu rất rõ rồi."

"Rein Rajack, anh vẫn đang hận nhà tôi sao?" Châu Kim Lăng suy nghĩ một chút rồi nói.

Sắc mặt Rein trở nên âm trầm, anh giương mắt nhìn ra thành phố "Phải. Anh nghĩ tôi sẽ dễ yên cho con của kẻ thù giết gia tộc mình sao? Nực cười. Gia tộc Rajack của tôi không nhu nhược như vậy."

Gia tộc Rajack là một trong những gia tộc lớn nhất thế giới, quyền lực của gia tộc này ở cả hắc đạo và bạch đạo đều rất to lớn. Cho nên một số gia tộc khác đã cùng hợp tác để lật đổ gia tộc Rajack. Nhưng với sự chênh lệch về sức mạnh của gia tộc, những gia tộc khác làm mọi cách đều không thể tiếp cận được.

Sau đó đã nhờ đến tổ chức sát thủ của Dự Cảnh Niên do Châu Chí Thành đang quản lý, ra một cái giá cao ngất ngưỡng, có thể để năm đời con cháu sau này ăn cũng không hết, nên Châu Chí Thành đã cử những sát thủ đứng đầu bảng xếp hạn sát thủ là Châu Kiến Quang và Julie Joe cùng một số người

khác đến để thực hiện kế hoạch này.

Châu Kiến Quang và Julie Joe chính là con trai và con dâu của Châu Chí Thành, cũng chính là cha mẹ ruột của Châu Kim Lăng.

Khi huyết tủy gia tộc Rajack, hai người họ đã nhìn thấy một bé trai ngoại quốc đẹp đẽ như một thiên thần nhỏ. Julie đã không kìm lòng được mà nấn nĩ Châu Kiến Quang giữ lại đứa bé đó và mang về nuôi. Đứa bé đó chính là Rein Rajack, không hề thay tên đổi họ.

"Mặc dù họ giữ lại mạng sống cho tôi, nhưng cũng khiến tôi trở thành một sát thủ, không phải là để tôi đi trả thù họ sao?"

"Không phải. Họ không phải là kẻ thù của anh. Họ chỉ làm theo lợi nhuận mà thôi. Cha mẹ tôi không phải là kẻ thù của anh. Và tôi cũng vậy." Châu Kim Lăng cố gắng giải hòa.

"Nhưng chính họ đã giết chết cả gia tộc của tôi. Vậy mà họ còn cứu tôi. Anh thấy có nực cười không?" Rein cười một cách chế nhạo.

"Rein, tôi luôn xem anh là anh em của tôi."

"Thật vinh hạnh cho tôi khi được chính con của kẻ thù xem mình là anh em." Rein lại cười chế nhạo thêm một lần nữa.

"Rein, bọn họ đem anh về vì thật sự yêu thương anh. Lúc họ còn sống vẫn..." Châu Kim Lăng vẫn ráng cố gắng nói, anh thật không muốn mình với người anh em này trở mặt chút nào.

"Anh nên im đi. Tôi không muốn nghe gì cả. Đừng nói những lời quá giả tạo như vậy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chương 23

"Rein, tôi thật luôn xem anh là một người anh em, mãi không đổi. Lần này, tôi bỏ qua cho anh. Tôi không mong có lần sau. Tôi về trước." Châu Kim Lăng nói xong rồi rời đi.

Rein vẫn lẳng lặng đứng đó, đôi mắt anh vô hồn nhìn xung quanh. Tại sao lại xem tôi là anh em chứ?

Vân Phi và Bạch Vi Vi nói chuyện một lúc thì Vamos đi ngang qua, anh ta nhìn Vân Phi với ánh mắt khinh thường "Đồ đi đĩm." Rồi bỏ đi.

Bạch Vi Vi cũng không muốn nói nữa, bỏ đi tuốt.

Vân Phi bắt lực ngồi bệt xuống, cô bật khóc. Cô không hề như mọi người nói, cô không nói dối gì cả, chỉ.. chỉ là cô luôn muốn biết thêm về Rein nên không chút phòng ngự nào. Nên... nên đã thành ra như vậy. Mọi người hiểu lầm rồi. Mà cô lại không thể giải thích gì.

Vân Phi ôm gối khóc uất ức.

Dương Thắng nhìn Báo Đen lần cuối, anh ngắm nhìn nó thật kĩ càng. Trong đầu anh hiện lại hình ảnh người con gái đó quẩn quít khi vừa mới nhìn thấy Báo Đen, cô sờ chỗ này, chạm chỗ kia, ánh mắt rất linh hoạt, trông rất đáng yêu. Nhưng bây giờ thì chỉ có anh đang nhìn nó một cách đau lòng.

Người đó đã không còn, anh cần gì cứ giữ mãi những kỉ niệm mà nhớ đến lại đau lòng như vậy.

Dương Thắng chấm dứt hồi ức, đứng dậy rời đi. Vừa bước ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng khóc, ngoảnh mặt một cái liền thấy một cô gái cuộn mình khóc nức nở.

Dáng người này hình như là cô gái vừa nãy đã bỏ ra khỏi phòng đầu giá giữa chừng.

Dáng người này quen thuộc như là người đó nữa. Nhưng chưa nhìn thấy mặt thì anh sẽ không thể nào đưa ra phán đoán được.

Dương Thắng ngập ngừng nửa muốn tiến đến nửa dừng lại. Chần chừ một lúc thì quyết định tiến đến nhưng có một người đàn ông khác xuất hiện.

Nếu anh đoán không lầm đó chính là người đàn ông mua lại chiếc xe của anh với giá năm trăm triệu đô.

Dương Thắng chỉ đành đứng lại quan sát.

Khoảnh khắc khi người con gái đó ngước mặt lên, Dương Thắng như chết lặng. Anh không tin vào mắt mình, người con gái đó diện mạo lại giống với người đó như vậy. Có phải là sự thật không?

Chợt bị người đàn ông đó bắt gặp, Dương Thắng quay đi và bước thẳng. Cho đến khi anh quay lại thì bọn họ đã biến mất.

Tuy anh đã nhìn thấy được nửa mặt của người con gái đó, nhưng anh vẫn chưa thể tin được. Người giống người vẫn không hiếm có.

Nhưng anh vẫn muốn xác định lại một chút, anh liền chạy theo. Xuống đến trước cổng khách sạn, phạm vi tìm kiếm bây giờ thật sự quá rộng, anh chỉ thờ dài bỏ cuộc. Thầm chán an mình, chỉ là người giống người mà thôi.

Vân Phi cùng Châu Kim Lăng trở về, trên đường không hề nói một lời. Lúc Châu Kim Lăng thấy Vân Phi khóc, anh đau lòng không đành tra hỏi hay buông lời trách móc nữa, chỉ im lặng lau nước mắt cho cô rồi nói "Về thôi."

Vân Phi cảm thấy càng lúc càng có lỗi với Châu Kim Lăng. Tại sao anh không giống Bạch Vi Vi hay Vamos tra hỏi cô mắng chửi cô đi, lại im lặng như vậy. Điều đó cứ như con dao vô hình đâm vào trái tim cô.

Về đến tổ chức, Châu Kim Lăng chỉ dặn dò Vân Phi nghỉ ngơi sớm rồi về phòng.

Sáng hôm sau, Vân Phi ra khỏi phòng cùng lúc với Rein, cô nhìn vẻ mặt thần nhiên của anh mà khó hiểu đến tức giận. Cô bây giờ chắc chắn sẽ bớt tò mò về anh và phòng bị với anh nhiều hơn.

Một giây sau đó thì Bạch Vi Vi cũng ra khỏi phòng cùng với Châu Kim Lăng. Bạch Vi Vi nhìn thấy Vân Phi cùng Rein thì tỏ vẻ chán ghét rồi đi "Mới sáng sớm mà xui chết đi được."

Rein bỏ đi không nói một lời nào. Châu Kim Lăng cũng vậy. Chỉ có Vân Phi nhìn thấy Châu Kim Lăng thì tâm tình trầm xuống.

Thường ngày cô luôn phớt lờ người đàn ông cứ nhìn thấy cô thì ngại ngần chào một cái. Bây giờ anh lại phớt lờ cô, cô đã hiểu cảm giác bị phớt lờ là khó chịu như thế nào.

Hiểu được điều đó cô mới thấy Châu Kim Lăng thật sự kiên nhẫn đến mức không hề trách móc cô một lời nào.

Thật sự hiểu lầm này quá lớn. Cô không biết phải làm gì tiếp theo để giải quyết nó.

Trong bàn ăn, không khí hôm nay thay đổi hoàn toàn, sắc mặt ai cũng âm trầm đến đáng sợ.

Châu Chí Thành rất tò mò về việc này. Nhưng ông vẫn luôn đặt cháu dâu lên đỉnh đầu, ông quay sang nói với Vân Phi một cách vui vẻ "Ta nghe Tiểu Lăng nói cháu muốn mua chiếc Báo Đen trong đêm hội đấu giá xe hôm qua?"

Vân Phi hơi giật mình khi bị hỏi đến, ngược lên cười ngượng gật đầu "Vâng."

"Tiểu Lăng đã mua được cho cháu?"

"Vâng"

"Cháu thích chứ?"

"Vâng. Rất thích ạ."

Bạch Vi Vi chán ghét nói xỉa vào "Sao thích bằng cùng trai ôm nhau đứng trên sân thượng ngắm cảnh thành phố được?"

Vân Phi lại giật mình, nhìn Bạch Vi Vi, cả Châu Kim Lăng cùng Rein cũng quay sang nhìn.

Chỉ có Châu Chí Thành với vẻ hơi khó hiểu nhìn Bạch Vi Vi hỏi "Vi Vi, con nói như vậy là có ý gì?"

Bạch Vi Vi liếc mắt nhìn Vân Phi chằm chọc "Ông nên hỏi chị ấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chương 24

Châu Chí Thành hơi cau mày, ông thấy hôm nay mọi người hơi lạ, Bạch Vi Vi còn nói những điều lạ lùng nữa. Ông quay sang Vân Phi tươi cười hỏi "Hôm qua có hiểu lầm gì sao?"

Bạch Vi Vi chần chừ trước khi Vân Phi nói "Hiểu lầm cái gì. Mắt nhìn thấy rõ ràng rành rành ra đó mà."

Châu Chí Thành vẫn đang chờ đợi Vân Phi đáp lời mình. Lại thêm một người khác chắn miệng cô "Ông à không có gì cả." Châu Kim Lăng lên tiếng.

Sao cứ thích nhảy vào miệng người khác thế nhỉ? Vô duyên chết đi được. Châu Chí Thành thầm trách, ông chỉ chờ lời nói từ miệng cháu dâu thôi.

Vân Phi nhìn từng người nói, cô thấy Châu Chí Thành vẫn chờ mình nên trả lời "Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi ạ. Bây giờ thì đã không có gì rồi."

Châu Chí Thành cuối cùng cũng nghe được lời của cháu dâu, mấy lời nói vừa nãy của Bạch Vi Vi ông liền bỏ ngoài tai. "Không có gì thì tốt."

Bạch Vi Vi giận dữ vì Châu Chí Thành quá tin người còn Châu Kim Lăng quá nhu nhược và Vân Phi thì rất ư là giả tạo. "Cháu ăn xong rồi." Bạch Vi Vi đứng dậy bỏ đi, chừa lại gần một nửa thức ăn, mà không ai quan tâm cô cả.

Châu Chí Thành mặc dù bên ngoài đã tin nhưng thấy thái độ của cháu trai đối với cháu dâu khác hẳn thường ngày nên vẫn muốn làm rõ sự việc.

Ăn xong, Châu Chí Thành gọi Châu Kim Lăng đến phòng sách.

Châu Chí Thành bảo Châu Kim Lăng ngồi xuống "Nói thật đi. Hôm qua đã có chuyện gì."

Châu Kim Lăng cười "Con đã nói là không có gì."

"Nói dối. Mới tí tuổi mà tính qua mặt ông già này sao?" Châu Chí Thành nghiêm nghị.

Châu Kim Lăng vẫn cười "Ông nhạy cảm quá rồi. Thật ra chẳng có gì cả."

Châu Chí Thành dần mất kiên nhẫn "Muốn giấu ta chứ gì? Hay cho cháu trai của ta." Ông tỏ vẻ giận.

Châu Kim Lăng cuối cùng cũng không giấu nữa, anh từ từ kể lại. Nghe xong mặt Châu Chí Thành lại bình thản vô cùng.

Rein vẫn luôn là một người ông xa cách nhất nhưng lại hiểu rõ nhất. Tính cách hay nóng nảy, bông bột, tự cao tự đại đó là do con trai và con dâu ông đem về lại không dạy dỗ đàng hoàng, sau đó làm nhiệm vụ lại tử trận. Còn ông có quá nhiều công việc nên không thể nào chăm sóc được cho Rein và thằng bé cũng luôn nuôi thù hận nên ông không thể tiếp cận được.

Bây giờ thì Rein đã trưởng thành rồi, bắt đầu thực hiện kế hoạch trả thù.

Châu Chí Thành quay sang nói với Châu Kim Lăng "Con đi gọi Rein đến đây."

"Được." Châu Kim Lăng rời đi.

Một chốc sau Rein đã đến. "Ông gọi cháu."

Châu Chí Thành quay ghế lại, đan chéo hai bàn tay, chống lên bàn. "Đến cuối cùng cháu vẫn phải làm như vậy đối với chúng ta sao?"

Rein nghiêm nghị "Cháu chẳng hiểu ông đang nói gì cả."

Châu Chí Thành thờ dãi "Đúng là nhà ta có lỗi với con. Nhưng đó là tính chất công việc của chúng ta, chúng ta không thể không làm. Còn việc tại sao con còn sống thì ta đã từng nghe con trai và con dâu ta nói chuyện rằng bọn chúng thật sự là yêu quý con và bọn chúng thấy gia tộc con không phải là gia tộc xấu nên muốn để con lại. Để khi con lớn còn gây dựng lại gia tộc của mình."

"Đừng ngụy biện nữa." Rein hét lên. "Đừng nói những lời giả dối đó nữa." Ánh mắt anh hằn lên tia máu.

Trái ngược lại, Châu Chí Thành vẫn bình tĩnh, ông mở hộp bàn lấy ra một bao thư. "Cháu nên xem lá thư này. Rồi quyết định thế nào là tùy cháu."

Rein âm thầm nhìn bao thư rồi cầm lên, đi ra khỏi phòng.

Châu Chí Thành nhắm mắt dưỡng thần, đáng lý ta nên nói với thằng bé sớm hơn mới đúng.

"Gửi thiên thần nhỏ của mẹ,

Mẹ là Julie Joe của con đây. Mẹ nghĩ khi con đọc được lá thư này thì bố chồng thân yêu của mẹ đã cho con biết khá nhiều điều về con.

Mẹ chỉ mong con hiểu cho việc làm của bố mẹ thôi. Con không cần tha thứ cũng được. Nhưng xin con đừng đối xử tàn bạo với Châu Kim Lăng, có được không?

Đối với mẹ, con chính là đứa con mẹ yêu hơn cả. Vì hoàn cảnh của mẹ cũng giống như con vậy.

Mẹ cùng bố con không đổi họ tên của con, chính là muốn con gây dựng lại gia tộc của mình.

Thiên thần nhỏ của mẹ, khi con lớn lên chắc chắn sẽ thành một vương giả, đẹp trai vô cùng, sẽ là một người hiểu chuyện, có đủ dũng cảm để xây dựng lại gia tộc Rajack lớn mạnh và lớn mạnh hơn cả trước đây.

Nhưng đừng quên người mẹ này luôn yêu con. Vì con luôn là thiên thần nhỏ trong tim mẹ.

Bây giờ mẹ phải đi thực hiện một nhiệm vụ rất khó khăn, không biết là còn được gặp thiên thần nhỏ hay không nữa? Mẹ rất lo lắng về việc đó.

Đầu xảy ra việc gì thì mẹ luôn yêu con, con trai.

Missing you, little angel.

Julie."

Rein cầm lá thư viết vội trên tay run rẩy, trong đầu anh hiện lên một số ký ức nhỏ nhất.

"Thiên thần nhỏ, nào lại đây."

"Thiên thần nhỏ, gọi mẹ đi nào."

"Thiên thần nhỏ, mẹ là Julie Joe. Julie Joe. Con phải ghi nhớ tên mẹ có biết chưa?"

"Thiên thần nhỏ, mẹ dạy con bắn súng nha."

"Thiên thần nhỏ. Thiên thần nhỏ."

Người phụ nữ luôn tươi cười rạng rỡ như ánh ban mai. Luôn miệng gọi Thiên thần nhỏ ơi, Thiên thần nhỏ à.

Giọt nước mắt rơi trên lá thư, ngay chữ "missing you".

Rein lấy tay đỡ trán, khóc nức nở. "Người đàn bà ngốc." Lá thư bị vò nát

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Chương 25

Vân Phi vừa mới đi tập thể lực về, cô tắm rửa, đang sấy tóc thì có tiếng gõ cửa.

"Ai đấy?" Cô vừa nói cùng lúc đi đến mở cửa.

Vân Phi hơi bất ngờ vì người trước mặt là Rein. "Anh?"

Rein vẻ mặt ôn hòa hơn hẳn ngày thường "Cùng tôi nói chuyện một lúc được không?"

"À được." Vân Phi nói rồi nhường đường cho Rein. Anh bước vào, cô đóng cửa lại.

Phòng ốc của Vân Phi theo phong cách cực đơn giản, mặc dù Châu Chí Thành luôn muốn đem bao nhiêu cái tuyệt đẹp song song là vô cùng đắt tiền vào đây nhưng đều bị cô từ chối.

Trong phòng chỉ có một tủ quần áo, một chiếc giường, một cái bàn, một cái ghế bành và một cái kệ cùng năm ba quyển sách. Tất cả đều theo tone trắng.

"Ừm. Anh ngồi đi. Tôi đi lấy chút gì uống nhé." Vân Phi nói rồi quay lưng đi.

Rein nói "Không cần phiền vậy đâu."

Vân Phi cười ngượng "Tôi khát."

Rein cứ tưởng là Vân Phi lấy đồ tiếp đãi anh, mà hình như hơi sai. Anh chỉ ngồi xuống rồi để cô đi.

Vân Phi cười rồi đi.

Khi cô bụng hai ly một cafe một nước ép về phòng thì Bạch Vi Vi đã nhìn thấy. Phòng chị ấy có ai mà hai ly nước vậy?

Khi Vân Phi đi vào phòng do hai tay đang bụng nước rồi nên chỉ tiện dùng chân đóng hờ cửa, Bạch Vi Vi nhờ khe cửa đó mà nhìn vào được bên trong. Cô tròn tròn mắt, thờ phỉ phò tức giận. Chị ấy còn mặt mũi để cùng anh ta hàn huyên tâm sự thế này, sao còn cứ chối treo treo lên khi bị hỏi tới. Để xem

hai người nói cái chuyện quý gì.

Bạch Vi Vi cố gắng sát tai vô lắng nghe câu chuyện.

Vân Phi trở lại, ngồi xuống, đặt cốc cafe trước mặt Rein. "Cafe nhé."

Rein gật đầu. Vân Phi lại nói "Có chuyện gì sao?"

Vân Phi mấy ngày nay luôn bị mọi người nhìn với ánh mắt khinh miệt, nhưng cô không nói gì. Châu Kim Lăng đối với cô cũng khá bình thường, chỉ là ít thân mật hơn trước đây, nên cô không lo người ta nói cô thế này.

Cô chỉ lo mỗi Bạch Vi Vi mà thôi.

Rein uống một ngụm cafe rồi nói "Chuyện hôm đó tôi xin lỗi, là tôi cố ý. Nhưng tôi chỉ muốn chọc tức Mộ Vàng, không biết lại ảnh hưởng đến cô và Bạch Vi Vi."

Vân Phi sùng sốt khi nghe Rein nói, nhưng cô cũng chỉ im lặng.

Bạch Vi Vi nghe thấy thầm nghĩ, tôi phi, mấy người tưởng nói như vậy là hay sao? Dám làm mà không dám nhận. Phi, phi, phi. Hừ.

Bạch Vi Vi lại ghé tai vô nghe tiếp.

"Thật sự thì tôi không cảm thấy anh có lỗi, lỗi là do tôi thôi." Vân Phi cười đáp.

Rein cười mỉm, đây là lần đầu tiên Vân Phi thấy anh cười. Nhìn nét mặt hiền hòa của anh thật ảm áp làm sao. "Cô với cái tên Mộ Vàng đó thật giống nhau. Chỉ biết mình phải tha thứ cho người khác, mà không xem mình như thế nào."

Nhắc tới Châu Kim Lăng, Vân Phi chợt thẹn, cô hơi cúi đầu.

Rein lại nói "Nhưng tôi thấy tính cách đó không tốt gì cả. Người phương đông có câu "người không vì mình trời chu đất diệt" có phải không? Vậy tại sao mấy người lại không thử nổi giận đi? Như cái cô Bạch Vi Vi đó, không hiểu chuyện gì cứ đổ hết lên đầu cô đấy thôi."

Bạch Vi Vi bên ngoài thật sự rất muốn xông vào, nhưng ý định vừa nảy sinh thì đã bị chặn lại.

Châu Kim Lăng đã nhìn thấy Bạch Vi Vi đứng thập thò trước cửa một lúc rồi, thấy cô cứ đứng tức giận, mặt nhăn một đống mà lại không xông vào, anh mới từ từ tiếp cận. Vừa hay nghe được câu nói của Rein, Bạch Vi Vi lại có động thái muốn xông vào nên anh liền bịt miệng kéo cô lùi lại.

Bạch Vi Vi dẩy dựa "Um.. um.." rồi cô nhìn lên thì thấy Châu Kim Lăng liền im bật. Châu Kim Lăng ra hiệu cho cô giữ im lặng rồi cùng nhau nghe lén.

Vân Phi cười "Từ khi gặp anh, tôi luôn thấy anh có một cái vỏ bọc, xa cách với người khác, nên vẫn tò mò muốn tiếp cận. Thành ra đối với anh tôi thường ít có phòng bị. Nên để mọi người hiểu lầm."

Rein hỏi "Cô tò mò về tôi?"

Vân Phi ngại ngừng gật đầu.

Rein dựa vào lưng ghế, thở hắt một cái. "Tôi khiến người ta có cảm giác xa cách đến thần bí như vậy sao?"

"Cũng không phải. Chỉ hơi nội tâm một chút nên hơi khó tiếp xúc thôi." Vân Phi nói.

"Thật ra tôi luôn ghét nơi này. Nên ngoài mặt chỉ cố gắng phớt lờ đi tất cả thôi. Có một số việc, trước giờ tôi vẫn luôn hiểu sai giờ thì đã biết rồi nên tôi sẽ cố gắng hòa nhập với nơi này hơn."

Vân Phi thấy Rein lần đầu nói nhiều như vậy, trong lòng vui đi không ít.

"Là thật sao?" Tiếng nói từ ngoài cửa truyền vào, hai người bất ngờ nhìn ra, là Châu Kim Lăng cùng Bạch Vi Vi.

Bạch Vi Vi bị kéo vào trong trạng thái rất bức tức "Anh kéo tôi vào đây làm gì? Tôi không muốn thấy họ. Chướng mắt."

Châu Kim Lăng nói "Đề xin lỗi."

"Xin cái đầu anh. Tôi không làm gì để phải xin lỗi hết." Bạch Vi Vi nói.

Vân Phi cùn Rein tiến lại chỗ hai người kia. Vân Phi thấy bộ dạng chán ghét của Bạch Vi Vi, quay qua nói với Châu Kim Lăng "Anh không cần bắt cô ấy làm như vậy đâu. Tôi vẫn là người có lỗi mới đúng."

Châu Kim Lăng nói hiền hòa "Trong chuyện này không ai có lỗi hết. Chỉ là cô ta đã phỉ báng em rất nhiều lần, nên cô ta cần phải xin lỗi. Còn tên Vamos nữa, tôi sẽ bắt anh ta đến ngay."

Vân Phi kéo tay Châu Kim Lăng "Thôi đừng. Không phải anh đã nói không ai có lỗi sao? Cho qua đi, chỉ là hiểu lầm thôi mà."

Lần đầu tiên cô chủ động chạm vào anh, thôi thì anh cho qua vậy. "Được."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chương 26

Bạch Vi Vi luôn cảm thấy mình đang hít thở chung với những người già dối nên không khí cũng trở nên thối nát, cô muốn bỏ đi nhưng lại bị cản lại.

"Bạch Vi Vi, cô đứng lại." Rein gọi.

"Anh không có tư cách nói chuyện với tôi." Bạch Vi Vi liếc nhìn Rein.

Rein tiến tới "Vậy phải làm như thế nào mới có thể nói chuyện với cô?"

Bạch Vi Vi thấy ánh mắt dụ mị của Rein thì lùi lại "Anh định làm gì?"

Rein nhoen miệng cười "Tìm cơ hội để nói chuyện với cô chứ sao."

Khoảng cách ngày càng gần, khiến tim Bạch Vi Vi vẫn không thể giữ bình tĩnh trước vẻ đẹp trai của Rein. Mặt cô dần đỏ lên "Này anh đừng có lại đây. Tránh ra."

"Chừng nào tôi có thể cùng cô hay cô ấy có thể cùng cô nói chuyện đằng hoàng thì tôi sẽ dừng lại. Còn không thì tôi sẽ..." Rein càng lúc càng tiến gần Bạch Vi Vi, mặt anh kề sát mặt cô, ngũ quan đẹp đẽ không tì vết khiến cho Bạch Vi Vi chống cự không được.

Bạch Vi Vi nhắm tịt mắt lại, hét lên "Được. Được. Được. Tôi bỏ qua là được chứ gì." Huhu, dám chơi mĩ nam kế với mình. Sao mình chịu nổi.

Rein đứng thẳng người dậy "Là cô nói rồi đấy nhá." Xong anh cười một cái rồi bỏ ra khỏi phòng.

Bạch Vi Vi thẹn quá cũng bỏ về phòng.

Vân Phi cùng Châu Kim Lăng đứng cười rất vui vẻ. Châu Kim Lăng nhìn sang Vân Phi, khi cô cười quả thật nắng ngoài kia cũng phải tắt để cô tỏa sáng.

Bị Vân Phi phát hiện mình nhìn cô ấy, Châu Kim Lăng cũng thẹn thùng "Tôi về phòng đây."

Cánh tay anh lại bị cô nắm giữ lại "Anh Châu, ngày mai anh có rảnh không?"

Châu Kim Lăng hơi bất ngờ, lại vui mừng quay đầu lại "Ngày mai không có việc gì. Sao vậy?"

Vân Phi thả tay ra "À. Không phải Báo Đen mua nhiều ngày mà vẫn chưa có dịp đi sao. Tôi định đi thử nó mà không biết đi đâu. Nên anh có thể đi cùng tôi không?"

Chủ động bao ngày cũng được một lần đối phương mời đi chơi, Châu Kim Lăng vui sướng gật đầu "Được. Được. Được. Ngày mai tôi đi cùng em."

Vân Phi gật đầu cười, Châu Kim Lăng chào một tiếng rồi đi về phòng.

Hẹn hò. Hẹn hò. Hẹn hò.

Vui chết mất thôi.

Khi hai người trong hai căn phòng đang lo tính toán ngày mai nên như thế nào. Thì trong một căn phòng khác, u ám hơn hẳn. Lá thư bị vò được mở ra lại, nằm trên bàn. Có một người đang chuẩn bị cho một cuộc hành trình mới.

Hôm sau, Châu Kim Lăng dậy rất sớm, mặc đồ chỉnh chu, vui vẻ xuống phòng ăn trước. Châu Chí Thành thấy tâm tình cháu trai rất tốt, tò mò hỏi "Có chuyện gì vui sao?"

Châu Kim Lăng gật đầu, nhưng không nói thêm gì. Châu Chí Thành chưa được đáp án ưng ý, lại hỏi tiếp "Là chuyện gì?"

Châu Kim Lăng chỉ cười mà không nói thêm gì. Châu Chí Thành lại định hỏi nữa nhưng phía cửa truyền vô giọng nói "Chào buổi sáng, chú Châu."

Là Bạch Vi Vi, Vân Phi cùng Rein đi vào. Châu Chí Thành dường như biết được nguyên nhân rồi khi thấy Vân Phi đẹp hơn thường ngày.

Châu Chí Thành cười miễn cưỡng. Cuối cùng thì mối tình này cũng đơm hoa kết trái rồi. Không uổng công ông thúc năm trăm triệu đô tiền phân.

Sau khi ăn xong thì Vân Phi cùng Châu Kim Lăng dùng Báo Đen đi dạo.

"Nhìn kìa, nhìn kìa. Tôi nói rồi mà, ngoài mặt chị dâu không chịu nhưng trong tâm yêu sâu đậm rồi ấy chứ. Lăng đại ca hoàn hảo như vậy sao lại nói không thích gì được."

"Lòng trong như đá mặt ngoài còn e."

"Haha. Tình như cái bình đó mà."

Chiếc xe moto rời khỏi khuôn viên tòa nhà trong ánh mắt mọi người. Người đàn ông quan sát rồi rời đi.

"Có việc gì không?"

"Cháu xin phép được rời tổ chức. Cháu muốn hoàn thành di nguyện của mẹ."

"Mẹ cháu là ai?"

"Julie Joe. Cháu xin lỗi đã làm ra chuyện đó. Cháu đã luôn căm ghét họ."

"Ta cũng là người có lỗi trong chuyện này vì không nói sớm cho cháu biết. Vậy giờ cháu định đi đâu?"

"Cháu không biết. Nhưng cháu phải ra ngoài đó mới biết được."

Châu Chí Thành kéo học bàn ra lấy một cái thẻ. "Đây cũng là Julie để lại cho con. Con nên nhận đi. Ta vẫn thường nói sao con bé lại để tài khoản riêng, rồi là để lại cho cháu. Tại sao nó yêu cháu còn hơn chính con ruột của mình. Rồi con bé nói rằng, không ai có thể hiểu cháu hơn nó cả. Bây giờ nhìn cháu, ta không nghĩ là con bé và cháu không phải ruột thịt, ánh mắt cháu rất giống nó. Mà có lẽ ta lại nghĩ lung tung rồi."

Châu Chí Thành đứng dậy "Cháu trai, ôm ta một cái." Châu Chí Thành già rồi thường không hay chịu được những cuộc chia li máu chó như thế này.

Rein cười "Cháu không biết là ông lại sến súa như vậy đấy." Tuy miệng nói nhưng anh vẫn đến và ôm ông một cái thật chặt.

Châu Chí Thành bị chê giận dỗi vỗ vào mông Rein "Do cháu không cho ta tiếp cận cháu đấy thôi."

"Ông này." Bị vỗ mông Rein cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Thôi cháu đi đi." Trước khi giọt nước mắt của Châu Chí Thành rơi xuống, ông không muốn Rein nhìn thấy rồi cản trở anh ấy. Ông nói xong liền quay mặt đi.

"Cháu chào ông. Ông phải giữ sức khỏe đấy. Cháu sẽ về thăm ông." Rein nói trong nghẹn ngào rồi bỏ đi.

Cháu cũng phải mạnh mẽ lên. Huhu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Chương 27

Trái ngược với hai người kia đi moto cực cool, Rein chỉ thảnh thơi đi theo một cái balo nhỏ.

Trước khi ra khỏi cổng, anh ngoảnh đầu lại nhìn. Nơi này chính là nơi anh đã lớn lên, tuy từ trước giờ luôn căm ghét nó, nhưng bây giờ rời đi lại có chút không nỡ.

Nơi từng có một người phụ nữ xinh đẹp, rạng rỡ như ánh nắng, luôn miệng gọi anh là thiên thần nhỏ đáng yêu, luôn muốn chơi đùa cùng anh, hôn anh, và yêu anh hơn cả con ruột của mình.

Nơi có một người con gái cho anh cảm giác ấm áp khi cô ấy nói cô ấy đối với anh thường không có chút phòng ngự nào.

Nhưng bây giờ anh phải rời đi thôi. Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại.

Tạm biệt.

Vân Phi cùng Châu Kim Lăng đi dạo thành phố bằng chiếc xe Báo Đen gây chú ý vô cùng, nhưng họ lại không cảm thấy như vậy.

Châu Kim Lăng chỉ những nơi đẹp hoặc thú vị ở Roma cho Vân Phi. Bọn họ dừng xe lại trước một phố nhỏ, nơi bày bán khá nhiều thứ dễ thương và cũng không kém phần độc đáo.

Đi dạo một lúc thì bọn họ vào một quán ăn nhỏ. Châu Kim Lăng lịch sự kéo ghế cho Vân Phi ngồi. Cô mỉm cười rồi ngồi xuống.

Quán được bày trí giản dị và ấm cúng. Chủ quán cũng rất thân thiện.

Trong lúc đang ăn...

Châu Kim Lăng hỏi "Tại sao em lại muốn thành sát thủ? Không phải cha em là chú Dụ sao?"

Vân Phi trả lời "Tôi có một số việc không tiện nói."

Châu Kim Lăng hơi thất vọng, anh chỉ cười rồi im lặng.

Anh vì lời mời này của cô mà quên mất cô đã từng xa lánh anh thế nào. Anh vì lời mời này của cô mà cứ nghĩ cô đang mở lòng với anh. Nhưng không, có lẽ anh vui mừng quá sớm rồi.

Anh có từng hỏi ông về cô, nhưng ông cũng chỉ biết một vài chuyện, còn một vài chuyện khác thì ông cũng chỉ lắc đầu. Là do cô giấu quá kỹ hay không có ai có thể thân đến mức biết được mọi chuyện của cô.

Nếu đã chưa từng có ai, thì anh muốn trở thành người đó.

Châu Kim Lăng nói "Vậy sau này em định ở tổ chức chờ tin tức sao?"

Vân Phi nhìn Châu Kim Lăng với ánh mắt hơi bất ngờ, cô thật sự vẫn chưa nghĩ đến điều này. Nhưng theo tình hình hiện tại, ở lại tổ chức cũng không nghe ngóng được gì, có lẽ cô sẽ nghĩ đến chuyện rời đi.

Vân Phi đáp "Cũng không biết."

Châu Kim Lăng thở nhẹ một cái. Làm sao mới có thể biết nhiều hơn về cô đây?

Hai người lại chỉ im lặng ăn tiếp.

Ăn xong họ quay về lại tổ chức.

Bọn họ thấy mọi người khá lạ, sắc mặt ai nấy cũng không được tốt, Châu Kim Lăng kêu một người lại hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Người đó chỉ thờ dãi không đáp. Châu Kim Lăng nâng cao giọng hơn "Tôi hỏi có chuyện gì mà?"

Người đó ngước lên với ánh mắt đỏ ngầu. Châu Kim Lăng cùng Vân Phi có dự tính không lạnh chút nào. Vân Phi nóng giận "Mau trả lời đi."

"Rein bỏ đi rồi." Không phải giọng của người đó mà là giọng của Châu Chí Thành. Châu Kim Lăng cùng Vân Phi vô cùng hoảng hốt, tiến lại phía Châu Chí Thành.

"Ông nói vậy là sao?" Châu Kim Lăng chưa tin được.

"Thì ta nói Rein nó bỏ đi rồi chứ sao. Có vậy cũng nghe không rõ." Châu Chí Thành vẫn đang buồn bực không thôi, ông giận dữ như con nít bỏ đi, đằng sau ông chuyển tới một màu u buồn, ông còn khóc nữa.

Vân Phi vội vàng chạy lên phòng của Rein. Căn phòng vẫn vậy nhưng không còn người đâu cả. Trên bàn có một lá thư nhăn nhúm, Vân Phi mạo muội cầm lên đọc.

Là lá thư Julie Joe để lại cho Rein.

Vân Phi đọc một lượt rồi bật khóc. Rein hôm qua đã chủ động nói chuyện với cô, thái độ còn thay đổi rất nhiều, ôn hòa hơn. Chắc có lẽ là do lá thư này.

Từ khi gặp mặt luôn thấy anh rất thờ ơ với mọi người, đôi lúc còn tỏ ra rất căm ghét, nhưng khi nhìn vào bóng lưng anh thì lại thấy nó cô đơn đến lạ.

Giờ cô có lẽ đã biết chuyện gì rồi. Thì ra đúng là Rein anh ấy cô đơn thật. Nhưng anh ấy lại cam chịu một mình. Cam chịu đến mức tạo cho mình một vỏ bọc che lấp đi con người thật của chính mình.

Hôm qua cũng chỉ nói vài câu, nhưng cô cảm thấy rất vui, cô đã có thể làm bạn được với anh rồi. Cảm giác đó rất tuyệt.

Nhưng bây giờ anh ấy lại không từ mà biệt. Đáng ghét thật.

Vân Phi đứng khóc nức nở. Châu Kim Lăng đứng ngoài cửa nhìn mà đau lòng.

Rein chính là người anh em mà anh kính trọng nhất. Tuy nhiều lúc anh cũng không tiếp xúc được với anh ấy nhưng anh vẫn luôn yêu quý anh ấy như anh trai của mình.

Anh thật nhớ những lúc Rein gọi anh là Mộ Vàng, cái tên xấu chết đi được, nhưng nó lại là cái tên thân mật mà Rein đã đặt cho anh. Cái tên độc nhất vô nhị.

Anh biết Rein luôn rất muốn rời khỏi nơi này, anh ấy luôn nghĩ cha mẹ anh là kẻ thù vì đã diệt hết gia tộc anh. Vậy mà lại giữ anh lại, bảo anh phải trở thành một sát thủ giết người. Rein rất ghét điều đó.

Và cho đến bây giờ thì anh ấy đã bỏ đi thật rồi, đi trong thâm lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Chương 28

Thế giới rộng lớn như vậy, biết đi đâu có thể tìm được Rein chứ?

Châu Kim Lăng trần trọc một đêm không ngủ được.

Không khí u buồn bao trùm lấy cả tòa nhà. Mặt ai cũng như nhà có đám ma. Ba bốn ngày liền tòa nhà này đều tối tăm và mất đi sức sống.

Nhưng chuyện ở đời, dù vui hay buồn thì cũn phải có hồi kết. Rồi cũng sẽ tan biến đi hết. Cũng giống như con người, cát bụi rồi cũng sẽ hóa lại thành cát bụi mà thôi.

Thời gian đòi người lại ngắn lắm, có chuyện gì cũng nên đối mặt hoặc phớt lờ cho qua thì mới không uổng phí được.

Một tuần nữa là đến đại thọ sáu lăm của Châu Chí Thành. Mọi người cố gắng dẹp nỗi buồn qua một bên, tập trung vào chuẩn bị cho bữa tiệc.

Tiệc này không mời người ngoài nên cũng chẳng cần chuẩn bị gì nhiều, chỉ tổ chức một buổi ăn chơi cho mọi người thôi.

Không khí bữa tiệc sôi nổi lên hẳn. Mọi người hòa mình vào nó, quên hết những buồn phiền thời gian qua.

"Chú Châu, chúc chú bách niên giai lão, thọ tì nam sơn."

"Càng già càng sống dai, bình bình yên yên, khoái lạc như tiên."

"Chúc chú Châu, chất chít đầy đàn."

Mọi người thay phiên nhau chúc, rộn ràng một lúc rồi bắt đầu nhào vào ăn chơi nhảy múa.

Chỉ có Vân Phi vẫn trầm tư suy nghĩ. Cô đã nghĩ mấy ngày rồi, có lẽ cô cũng nên bắt đầu tìm kiếm thứ cô muốn. Cứ ở trong bốn bức tường mãi cũng không phải cách.

"Phi Phi à, suy nghĩ cái gì mà nhiều thế? Ta vẫn chưa nghe được lời mừng thọ của con đấy." Châu Chí Thành tiến lại chỗ Vân Phi, trách móc.

Vân Phi giật mình quay lại "Chú Châu, cháu kính chú một ly. Bách niên giai lão, thọ tì nam sơn." Rồi cô uống cạn ly rượu.

Châu Chí Thành vẫn chưa vừa lòng "Ta chẳng muốn thọ tì nam sơn làm cái gì cả. Thọ tì nam sơn mà cứ bơ vơ một mình thì thà chết xuống dưới còn nhiều bạn hơn. Ta chỉ cần ấm được chất là vui rồi. Bao giờ ta mới nghe được tin vui đó đây chứ?"

Vân Phi cười vỗ vai Châu Chí Thành an ủi "Không cần vội. Anh Châu hoàn hảo như thế chắc chắn sẽ có nhiều cô gái đến bắt về thôi."

Châu Chí Thành nhìn Vân Phi "Thế tại sao cháu lại không bắt đi. Không phải cháu trai ta rất tuyệt vời sao? Không phải cô gái nào cũng muốn bắt sao?"

Vân Phi luồn cuốn "Cháu... cháu chưa nghĩ tới chuyện đó."

Châu Chí Thành gặng hỏi "Thế đến lúc nào mới nghĩ đây?" Ông nắm lấy tay cô, vỗ vỗ vào mu bàn tay "Cháu với tiểu Lăng còn từ từ tính được nhưng ông già này không chờ được."

"Nhưng mà cháu.."

"Phi Phi nói chú nghe cháu có thích tiểu Lăng nhà chú hay không? Nếu có thì cho nó cơ hội đi. Ta già rồi không thể chờ nữa. Tiểu Lăng cũng lớn rồi, cháu thấy được thì..."

"Chú Châu à, tình cảm khó cưỡng cầu. Chú đừng như thế nữa." Vân Phi kiên định nói rồi bỏ đi.

Nếu chú cứ ép cháu như vậy thì cháu cũng sẽ đi đây.

"Bà ơi. Tội nhỏ bây giờ thật khó khuyên bảo." Châu Chí Thành nhìn lên trời nói thầm.

Ông vẫn chưa biết, mình muốn giúp đỡ lại thành ra tai hại cho cháu trai mình.

Vân Phi đắn đo mấy ngày, cô cuối cùng cũng quyết định được rồi. Mặc dù cảm thấy rất có lỗi với mong mỏi của Châu Chí Thành nhưng như cô đã nói tình cảm khó cưỡng cầu. Cô sợ cứ để Châu Chí Thành ôm hy vọng quá nhiều, sau này vì thất vọng mà chết đi thì cô là người liên quan nhiều nhất. Nên cô quyết định lần này cô sẽ đi.

Cô sẽ đi về nơi mọi chuyện xảy ra. Cô sẽ về quê hương của mình.

"Chú Châu, cháu xin lỗi vì sự ra đi đường đột này. Cháu rất biết ơn chú luôn yêu mến cháu."

Nhưng thật sự có một số chuyện không theo như ý muốn chúng ta được, bao gồm cả tình cảm."

Anh Châu, tôi rất cảm ơn anh đã luôn chăm sóc cho tôi. Chiếc Báo Đen, tôi sẽ trả dần cho anh, nếu đời này tôi trả không hết thì đời con tôi sẽ trả cho anh."

Tôi nợ anh một món ân tình."

Bạch Vi Vi, cô phải ráng thực hiện ước mơ của mình, đừng để bị bắt có biết không? Cô chính là chị em tốt của tôi cả đời này. Không thay đổi."

Mọi người, Vân Phi thành thật xin lỗi vì không thể báo trước chuyện này được. Chỉ có thể để lại lá thư này."

Sau này, có duyên gặp lại."

Vân Phi."

Lại một người nữa ra đi trong thâm lặng, khuất vào trong bóng đêm. Một mình đơn độc.

Cô ôm trong mình một quá khứ bị quên lãng nhưng không thể nào ngu yên được.

Cô không biết tương lai mình sẽ như thế nào, nhưng cô có niềm tin mình sẽ làm được.

Sáng hôm sau, tòa nhà đó lại trở về trạng thái đau buồn.

Ai cũng dần bỏ đi hết rồi. Châu Chí Thành buồn bực, nuốt không trôi. Bàn ăn thường ngày năm người, giờ chỉ còn ba người.

Châu Kim Lăng đặt đĩa xuống, đứng lên "Con sẽ đi tìm Phi Phi."

Châu Chí Thành gắt lên "Con sẽ tìm ở đâu? Cả thế giới này tìm ở đâu? Con lại muốn bỏ lại ông già này phải không?"

Châu Kim Lăng không nói gì nữa, nhưng bàn tay anh nắm chặt thành quyền. Anh không thể để cô một mình ngoài thế giới đó được.

Châu Chí Thành đứng dậy nói "Nếu còn ai đi khỏi căn nhà này, thì đừng nhìn mặt ta nữa." Rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 29

Thời gian thoát cái lại trôi qua nhanh, đến khi con người ngoảnh đầu nhìn lại cũng không biết mình đã làm được gì trong khoảng thời gian đó.

Vân Phi ôm Báo Đen lên máy bay, bay về quê hương, nhưng lại không có nhà cửa gì, túi vàng Dự Căn Niên đưa chỉ còn lại một cái nhẫn kim cương và

một sợi dây chuyền vàng.

Cô đã bán dây chuyền để có thể mướn một căn hộ nhỏ. Sau đó cô tìm việc làm. Cô xin vào được một cái quán bar. Bar chỉ có thể làm từ tối đến gần sáng. Cô lại xin thêm một công việc bán hàng ở một siêu thị mini.

Cả ngày chỉ cắm đầu vào làm việc. Thế là thời gian thoát cái trời tận ba năm sau thì mới gặp biến cố. Cũng là một cơ duyên mà bấy lâu cô vẫn luôn tìm kiếm.

Hôm ấy, ở quán bar của cô xảy ra ẩu đả, là cô và một người đàn ông giang hồ gọi là Độc Nhân vì ông ta chỉ có một mắt. Ông ta là một ông boss của bang gì đó, đến làm mưa làm gió đòi nhân viên phải ngồi phục vụ ông ta.

Quán bar Vân Phi là quán bar lớn và có tiếng nhất thành phố, nhưng nó không hề tạp nham hay có những hành vi bán dâm trá hình. Nên hành vi của Độc Nhân là không chấp nhận được.

Cô nhân viên tên là Đồng Ái Ái đang đứng trong lòng của cô nhân viên khác là Viên Chân Trân. Người quản lý Đại Nguyên đang ngồi giảng giải với Độc Nhân "Độc đại gia, quán chúng tôi không có làm ăn theo cách đó nên mong đại gia thông cảm"

Độc Nhân nhướn mày "Cách đó? Cách đó là cách gì?"

Đại Nguyên nói "Chính là cho người phục vụ riêng ấy."

Độc Nhân lườm " Quán nào cũng như quán nào. Quán rách nát này thì có cái gì hay mà không giống quán khác."

Đại Nguyên nghe Độc Nhân chê quán rách, mặt tái xanh vừa tức vừa sợ. Quán lớn nhất thành phố bị nói là quán rách, vậy sao không đi quán khác mà vào quán này đòi phải giống quán khác.

Nhưng suy nghĩ thì trái với thái độ. Đại Nguyên kiên nhẫn nói "Đó là nguyên tắc. Chúng tôi làm ăn trong sạch a."

Độc Nhân đập bàn "Nguyên tắc con khỉ. Tao mới là nguyên tắc. Con nhỏ đó tao để ý là nhận phúc phận rất lớn rồi."

Đại Nguyên nói "Như thế không được."

Độc Nhân nắm lấy cổ áo Đại Nguyên sốc lên "Không được cái gì mà không được. Tao chỉ cần ho một cái là quán mày sập có biết không hả?"

Mặt Đại Nguyên đỏ bừng, nhân viên đứng phía sau ai cũng mặt xanh mặt đỏ. Đồng Ái Ái càng run sợ hơn, nhưng Viên Chân Trân đã nhanh chân an "Cô không làm gì sai hết. Không cần sợ."

"Quản lý, cứ để tôi." Vân Phi từ sau hàng người đi đến. Mái tóc cô buộc cao, để lộ rõ những đường nét của gương mặt thanh thoát như tiên nữ, thân mặc bộ váy ôm sát của nhân viên nhưng lại khá kín đáo.

Vân Phi bước ra khiến bao người ngây ngốc, trong đó có Độc Nhân. Đại Nguyên vẫn còn nằm trong tay Độc Nhân, nhưng lại sợ cô làm trái nguyên tắc hét lên "Không được."

Vân Phi mỉm cười "Quý khách không nên như vậy. Thả quản lý của tôi ra, tôi sẽ phục vụ cho quý khách."

Độc Nhân nuốt nước bọt cái ực, rồi đẩy Đại Nguyên ra, giang tay với Vân Phi "Nào. Nào. Lại đây."

Đại Nguyên ho sục sùi như vẫn cố ngăn cản Vân Phi, anh ta nghiêng rằng "Cô muốn làm gì? Phá nguyên tắc có muốn bị đuổi việc hay không?"

Vân Phi mỉm cười, nói nhỏ "Nếu không phá nguyên tắc thì cái bị phá sẽ là cái quán này đấy, quản lý."

Đại Nguyên cứng họng, nhưng tay vẫn giữ Vân Phi lại. Vân Phi vỗ vỗ vào mu bàn tay anh ta rồi lại nói "Tôi sẽ làm những việc mà không ảnh hưởng đến nguyên tắc. Nếu có chuyện gì xảy ra, Vân Phi tôi tự chịu."

Đại Nguyên cuối cùng cũng buông tay "Là chính miệng cô nói. Tôi không hề ép đâu đấy."

Vân Phi cười, gật đầu rồi tiến lại chỗ Độc Nhân. Hắn ta vẫn đang chờ cô sa vào lòng hắn. Vân Phi lại né đi "Không được, người tôi toàn mùi mồ hôi, không được thơm cho lắm. Tôi sợ ảnh hưởng đến quý khách."

Giọng nói trong trẻo của Vân Phi khiến Độc Nhân đều ưng thuận không điều kiện.

Vân Phi rót một ly rượu, giơ lên trước mặt Độc Nhân "Nào. Tôi mời quý khách một li."

Độc Nhân chỉ chăm chú vào bàn tay trắng nõn đang cầm ly rượu của cô, hắn ta giơ tay ra nắm lấy tay cô.

Vân Phi muốn rút lại nhưng không được, bèn dùng sức đẩy đến miệng hắn "Nào. Nào. Uống rượu."

Độc Nhân ngoan ngoãn mở miệng ra nhưng Vân Phi lại không nhẹ nhàng đút vào miệng hắn mà mạnh tay tạt thẳng vào.

Đại Nguyên đang chống tay lên trán, lo sợ Vân Phi sẽ bị Độc Nhân làm cái gì đó, nhưng chứng kiến cảnh này thì bất ngờ nhìn chăm chăm.

Đồng Ái Ái cùng Viên Chân Trân và một số người khác cũng rất kinh hãi.

Độc Nhân bị tạt li rượu vào mặt, phần lớn thì rượu chạy thẳng vào thực quản khiến hắn ta ho sặc sụa, phần còn lại thì ướt mặt và phần cổ. Hắn tức giận quát lớn "Này con đĩ kia, mày làm gì thế hả?"

Vân Phi đứng dậy nói "Không phải ông nói, chỉ cần ông ho một cái thì chỗ này của chúng tôi sẽ sập sao? Tôi thấy ông ho hết mặt cắt không còn hột máu rồi kia.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chương 30

Độc Nhân tức đến trào máu "Mày, con ả ranh này." Hắn ta giơ tay định đánh Vân Phi.

Nhưng cô đã bắt lại được "Quán chúng tôi đã đặt nguyên tắc. Lỡ phạm nguyên tắc mà không biết có thể bỏ qua. Bây giờ đã biết nguyên tắc rồi vẫn làm càn thì đúng là người ngu ngốc."

Nghe Vân Phi mắng Độc Nhân ai cũng thảm gật đầu, Đại Nguyên còn cười rất mãn nguyện. Nói hay lắm, thường.

Độc Nhân bị mắng lại càng tức giận "Mày nói hay lắm. Vậy được." Tay rút tay lại, đứng dậy "Tao nói cho chúng mày biết, Độc Nhân tao muốn cái gì là có cái đó. Đồ tao không có được thì tao sẽ phá nát hết không cho người khác chiếm được. Phá nát cho tao!"

Hắn vừa nói xong một đám người túa vào đập phá quán. Mọi người lo chạy tán loạn.

Vân Phi thấy liền không làm ngơ. Một mình cô ra xử lý bọn người đập phá của Độc Nhân.

Từng tên từng tên một bị hạ xuống, khiến cho Độc Nhân trợn muốn rớt luôn con mắt còn lại.

Bây giờ trong quán như bãi chiến trường, Đại Nguyên tính toán tổn thất trước mắt là khá lớn, nhưng cũng rất mãn nguyện vì Vân Phi đánh quá đã.

Bọn người của Độc Nhân nằm lăn lộn dưới đất, Độc Nhân tức không nói thành lời. Bỗng có một người trong góc tối đi ra "Độc Nhân, ông lại gây chuyện với người ta rồi."

Người mới đi ra mặc một bộ đồ hithop, mái tóc trắng che hờ đôi mắt sắc lạnh, phía sau còn có một nhúm tóc dài đến thắt lưng. Độc Nhân thấy anh ta thì ngheh mặt "Người anh em, là nó gây sự trước." Hắn ta chỉ vào Vân Phi.

Vân Phi đánh một lúc mồ hôi nhễ nhại, nhưng lại lộ ra một nét quyến rũ kì lạ. Người đàn ông kia nhìn cô với ánh mắt quý dị "Sao lại kêu nữ nhân là nó. Không biết lịch sự gì cả."

Độc Nhân chính vì bị vẻ ngoài của Vân Phi mà thành ra thế này, hắn ta nói "Đừng để bị con ả ranh nó lừa. Nó trào trờ hơn chúng ta tưởng."

Người đàn ông đó nhướn miệng cười, trông anh ta tà mà không khác gì những mặt nạ cười. "Vậy để tôi xem."

Anh ta nhào đến Vân Phi một cách nhanh chóng, bàn tay anh ta với những móng tay vừa dài vừa nhọn như những mũi dao tấn công lấy Vân Phi.

Nhưng Vân Phi phản ứng cũng rất tốt, cô đã né được những đòn chí mạng của anh ta trong hơn ba mươi chiêu đầu.

Những chiêu tiếp theo, Vân Phi thấm mệt, có hơi sợ ý một chút nên bị anh ta cào một cái bên tay trái, máu chảy ra, thấm vào áo.

Trên móng tay của anh ta vương lại chút máu, anh ta đưa lên miệng liếm một cái. Nhìn anh ta ai cũng phải rùng mình. Anh ta giống như một tên yêu quái ngàn năm.

Độc Nhân càng xem càng thấy mãn nguyện "Chưa nói với tụi mày, đây có biệt danh là Mao Yêu, đứng thứ mười bảng xếp hạng sát thủ toàn cầu. Chưa có ai thoát được móng vuốt của hắn."

Vân Phi nghe hơi sững người, sát thủ đứng thứ mười thế giới sao? Đúng là mở rộng tầm mắt.

Vết thương ở tay không ngừng chảy máu truyền đến những cơn đau đớn, Vân Phi cắn răng chịu đựng.

Cô quan sát Mao Yêu một lúc, giao đấu một trận thấy hấn chủ yếu dùng hai bàn tay của mình. Điểm mạnh vào điểm yếu của hấn cũng chính là bộ móng đó. Vân Phi quay lại đằng sau, thấy mọi người đều đang lo sợ ôm nhau, không làm gì mà mồ hôi ra như tắm.

Vân Phi nhìn một lượt chỉ thấy Viên Chân Trân là còn bình tĩnh, ánh mắt cô ấy cho thấy điều đó. Vân Phi nhìn chăm chăm Viên Chân Trân, may mắn là cô ấy đã nhìn thấy. Vân Phi truyền một tin theo khẩu hình miệng, Viên Chân Trân gật đầu.

Độc Nhãn nhìn thấy hành động của Vân Phi còn tên Mao Yêu thì cứ đứng im mà nhìn, hấn quát "Mao Yêu mau giết nó đi."

Mao Yêu lại nở nụ cười ma mị "Không phải vội. Vòn một chút cũng tự động chết."

Ai nói hấn ta có biệt danh Mao Yêu chứ, nên hấn ta hành xử cũng giống như mèo khi đã bắt được mồi rồi vậy.

Vân Phi quay qua nhìn Mao Yêu một cách kiên định, nếu có thể như dự tính, lần này cô sẽ hạ được hấn.

Thấy ánh mắt Vân Phi lại càng làm cho Mao Yêu thêm thích thú "Chuột nhỏ, muốn chơi nữa sao?"

Vân Phi nhếch mép cười rồi lao tới, Mao Yêu cũng không làm anh em thêm sót ruột nữa.

Vân Phi lần này sẽ chú tâm né và bắt lấy điểm yếu của Mao Yêu hơn, cô ráng né những đòn của hấn rồi đánh trả lại vào đôi chân để hấn mất tập trung.

Vào hấn đã sơ hở thật, khi cô chú tâm đá vào chân hấn, những cơn đau nhứt đã chi phối hấn, chiêu thức của hấn có nhiều lỗ hổng hơn. Và thế là sau thêm hai ba mươi chiêu thì hấn đã bị quật ngã, đôi bàn tay hấn bị Vân Phi giữ lại.

Vân Phi gọi to "Chân Trân, đến lúc rồi."

Mọi người nhìn xung quanh, Viên Chân Trân không có ở đây, sau đó liền thấy cô chạy ra tay cầm thêm một cái kéo lớn. Cô chạy lại chỗ Vân Phi, trước những cơn mất kinh ngạc.

Mao Yêu thấy cái kéo liền mặt xanh mặt đỏ, hấn muốn bật ra nhưng bị Vân Phi giữ chặt hơn.

Viên Chân Trân nhìn Vân Phi, Vân Phi nói "Cắt đi."

Viên Chân Trân gật đầu. Móng tay của tên Mao Yêu đặc biệt cứng, Viên Chân Trân phải dùng hết lực mới cắt được.

Từng cái móng tay rơi ra, Vân Phi đều quăng đến trước mặt Mao Yêu. Hấn ta trừng mắt nhìn, đau đớn kêu lên "Đừng. Đừng!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 31

Bộ móng vuốt sắt nhọn nằm trên sàn nhà, trước đôi mắt như bốc ra khói của Mao Yêu. Vũ khí duy nhất của hấn ta, làm sao hấn ta tồn tại được đây?

Trán Viên Chân Trân lã chã mồ hôi, bộ móng này không biết nuôi dưỡng như thế nào mà vô cùng cứng, cây kéo to cô cầm trên tay sắp mẻ luôn rồi.

Vân Phi thấy Mao Yêu đã không còn nguy hiểm gì nữa, cô ra hiệu cho Viên Chân Trân rời đi.

Mao Yêu như chết tại chỗ, đôi mắt mở to hấn lên những đường máu rất đáng sợ. Độc Nhãn đứng đằng xa đang cầm nín, hấn ta bây giờ cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Sát thủ thứ mười không ngờ lại bị hạ thê thảm như vậy.

Không biết cô gái đó là nhân vật nào.

Vân Phi đứng lên, gương mặt vô hồn nhìn Độc Nhãn "Ông còn không muốn đưa người cút khỏi đây?"

Độc Nhãn giật mình, ra lệnh rút. Mao Yêu được hai đàn em vác đi. Hấn nhìn về phía Vân Phi đầy căm phẫn. Hấn nhất định sẽ trở lại.

Sau chuyện đó, cái bảng xếp hạng sát thủ bỗng có một thay đổi chấn động.

Chuyện Mao Yêu bị cắt đi bộ móng sắt đó trong giang hồ đồn đại rất nhiều. Bảng xếp hạng sát thủ cũng có thay đổi lớn.

Thứ hạng thứ mười không biết từ đâu chui ra một người lên là Vân Phi. Dù Vân Phi.

Sự thay đổi bằng sắt thủ truyền đến tổng cục bộ của nó, cũng chính là tòa nhà ở Roma.

Châu Chí Thành nhìn mơ hồ ra ngoài cửa sổ, mấy năm mất tích cuối cùng cháu cũng xuất hiện rồi.

Châu Kim Lăng vội vàng đến chỗ Châu Chí Thành "Ông, ông biết chuyện đó rồi phải không? Vân Phi cô ấy lọt bằng sắt thủ rồi."

Châu Chí Thành gật đầu "Nhưng chỉ xuất hiện cái tên, không hề biết hành tung gì cả."

Châu Kim Lăng nói "Không phải hỏi Mao Yêu là biết sao? Quy tắc của bằng sắt thủ là chỉ cần đánh bại liền thay thế vị trí sao?"

Châu Chí Thành quay đầu lại "Vậy mau tìm Mao Yêu."

Mao Yêu mất bộ móng liền như mất cả linh hồn. Sau lần đó không ai biết hắn ở đâu. Độc Nhãn cũng sợ sệt mà không dám đến quán đó làm mưa làm gió nữa.

Mặc dù Vân Phi lọt vào bằng sắt thủ nhưng cô không hề hay biết gì cả. Cô vẫn tập trung làm việc.

Hôm nọ có đám người đến quán, cô nghe loáng thoáng là sắp có cuộc đua xe chợ đen rất lớn, tay đua nổi tiếng đều sẽ tụ hội về đây. Còn nghe nói nữa là cuộc đua này do Dương Thắng, một người từng làm mưa làm gió với chiếc Báo Đen. Nhưng giờ thì Báo Đen được một người khác mua lại rồi. Đúng là đáng tiếc.

Dương Thắng? Cái tên này nghe rất quen.

Báo đen? Là con xe của mình mua đây mà.

Xâu chuỗi lại thì cô đã nhớ ra, Báo Đen chính là do Dương Thắng đem ra đấu giá. Anh ta không đua xe nữa tại sao lại tổ chức đua?

Vân Phi suy nghĩ đắn đo một lát rồi quyết định đến đó chơi. Cô cứ dùng Báo Đen đi làm không phải quá uổng phí sao?

Ngày đua chính thức, đường đua chính là đường cũ mà lúc trước Dương Thắng hay đua. Mọi người trước tiên đều đi đến ngôi biệt thự đó.

Không khí rất hào hứng, mọi người nhìn thấy Dương Thắng, tay cao thủ đua xe một thời, mặc dù rất trẻ nhưng ai cũng rất cung kính.

"Dương Thắng, chào."

Một người cất tiếng lên, rồi những người khác cũng lần lượt chào Dương Thắng. Anh chỉ cười lướt qua.

Dương Thắng vẫn ngồi ở căn phòng cũ, có người vào bắt chuyện.

"Dương ca, sao hôm nay rảnh rồi lại tổ chức đua thế?"

Dương Thắng cười "Thì đúng là rảnh rồi mà. Tiền bán xe, không có sai hết."

Người kia bật cười ha hả. Một người khác lại nói "Mà sao cậu lại bán Báo Đen đi, không phải cậu xem trọng nó hơn tính mạng sao? Các con xe ở đây, xe nào vượt mặt được Báo Đen chứ? Tôi thấy tiếc cho cậu."

"Đúng đúng. Rất tiếc luôn."

Dương Thắng cười trừ "Bán thì bán rồi, tiếc cái gì. Có nó tôi cũng không chơi được thì bán thôi. Bớt vô dụng."

Chủ xe nói vậy, bọn họ chỉ có thể thờ dài.

Dương Thắng nâng ly lên "Thôi nào, cạn ly đi."

"Cạn ly."

"Dannel hôm nay có đến không nhỉ?"

Dương Thắng nói "Anh ta hạn tôi bán xe giá cao, anh ta không mua được nên đã bỏ đi rồi. Mấy năm liền không có tin tức."

"Những lúc thế này, trước đây đều có Dannel rất vui."

Dương Thắng chỉ im lặng uống rượu.

Vân Phi nhờ một người khách chỉ dẫn đi đến chỗ đua. Trên đường đi cô cứ thấy chỗ này thật quen, cứ như cô đã từng thấy qua rồi.

Nhưng cứ nghĩ thì cô lại bắt đầu đau đầu. Nên cô cố gắng không nghĩ nữa, chỉ tập trung chạy thẳng.

Đến giờ, mọi người đều hào hứng ra ngoài đường đua, la hét. Bọn họ lâu lắm rồi mới được hòa mình lại trong không khí này.

Những tay đua đã tập trung tại vạch, rô ga tạo khí thế bùng bùng.

Mọi thứ đều ổn, cho đến khi sự xuất hiện đột ngột của Báo Đen làm mọi người đều phải chết lặng một lúc rồi lại xì xào.

"Báo Đen kia. Mắt tôi có nhìn lầm không?" Người A dụi dụi mắt.

"Đúng là Báo Đen kia. Ai đang lái nó vậy? Trong nhỏ nhắn như thế, là phụ nữ sao?"

"Không phải chứ? Báo Đen được đấu giá năm trăm triệu đô, một cô gái làm gì để có được nhiều đó tiền?"

"Đừng khinh bọn họ. Cuộc sống này cái quái gì cũng có thể xảy ra."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chương 32

Vân Phi cuộn hết tóc vào mũ bảo hiểm, không ai có thể thấy diện mạo của cô ngoài đôi mắt.

Dương Thắng ngồi trên hành lang tầng hai nhìn xuống. Người cười Báo Đen trong rất quen nhưng anh không thể biết chắc được. Nếu trận đua kết thúc mà có cơ hội anh sẽ gặp người đó vậy.

Thời gian đã đến, trong khi mọi người có đang nghỉ ngơi, xì xầm bàn về Báo Đen và chủ mới của nó thì các tay đua đã sẵn sàng, trọng tài đã gài súng.

Đoàng...

Báo Đen một chớp mắt đã vuron lên dẫn đầu, mọi người không thể phủ nhận chuyện Báo Đen lại được sở hữu bởi một người chủ tốt. Đúng là không uổng phí.

Những lời bàn tán cũng biến mất, mọi người chỉ tập trung vào trận đua.

Vân Phi càng chạy thì thấy đường đua này càng quen thuộc, cô bắt đầu mất tập trung, bọn người phía sau dần đuổi kịp.

"Người đó bị làm sao vậy? Tại sao tôi có cảm giác là Báo Đen đang chạy rất chậm."

"Tôi cũng thấy vậy. Tại sao lại chạy chậm như vậy? Đang hào hứng mà?"

"Chạy đi chứ. Chạy đi chứ."

Khi tiếng xe đằng sau lấn át cả tiếng gió rít bên tai thì Vân Phi mới định hình lại, lúc này không nên nghĩ lung tung.

Cô rít ga phóng vèo đi với tốc độ còn nhanh hơn lúc đầu.

"Chạy lại rồi. Chạy lại rồi."

"Nhanh quá. Báo Đen đúng là rất phong độ."

"Trận này đã định sẵn người thắng rồi. Tôi nghĩ mấy người còn lại vẫn nên bỏ cuộc đi thôi."

Đúng như vậy, kết quả cuối cùng Báo Đen đã về đích đầu tiên. Sau đó lại nhanh chóng rời đi trong con mắt kinh ngạc của mọi người.

"Ủa sao lại chạy đi rồi? Không nhận thưởng sao?"

"Một triệu lạn đó, không nhận vậy cho tôi được không?"

"Ê ề ề, chạy mất rồi, chạy mất rồi."

Dương Thắng cũng hơi bất ngờ, người đó hình như chỉ đến để dạo chơi cho vui thôi.

Dương Thắng quan sát trận đua, người lái Báo Đen nhanh như vậy có lẽ không phải người đó. Vẫn là anh nhạy cảm quá.

Anh lác đầu rồi đi xuống lầu.

Vân Phi về nhà, cởi bỏ nón bảo hiểm, cô nằm dài lên giường. Tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Những giấc mơ kì quái đó càng lúc càng xuất hiện nhiều. Đôi khi vô tình đi qua chỗ nào đó cũng cảm thấy khá quen thuộc.

Vân Phi suy nghĩ một lúc rồi ngủ quên luôn.

Châu Kim Lăng lác đầu nói "Có lẽ Mao Yêu vì chuyện bị hại quá thê thảm nên đã sống ẩn dật rồi. Con làm mọi cách nhưng không thể tìm được tung tích của hắn."

Châu Chí Thành thở dài "Chuyện xảy ra ở thành phố X nước Y, có lẽ Vân Phi chẳng đi đâu xa cả.""Cháu sẽ đến đó tìm cô ấy."

Châu Chí Thành im lặng, Vân Phi rời đi đã được vài năm, lúc trước ông không cho cháu trai mình đi tìm, đã thấy nó buồn thế nào. Bây giờ có lẽ ông không nên chấp mê bất ngộ nữa, cháu trai ông đi tìm cháu dâu về chứ đâu phải đi luôn.

"Được."

Vài ngày sau Châu Kim Lăng cùng Bạch Vi Vi cùng rời đi đến thành phố X nước Y.

Hôm hai ông cháu kia nói chuyện, Bạch Vi Vi đã nghe lén. Khi Châu Chí Thành chấp nhận cho Châu Kim Lăng đi thì cô đã xông vào "Chú Châu, con cũng muốn đi."

Hai người bên trong giật mình. Châu Chí Thành nói "Ta hình như đào tạo cháu sai nghề rồi."

Bạch Vi Vi đến khoác tay vào người Châu Chí Thành "Chú Châu, chú Châu à, làm ơn cho cháu đi đi. Cháu cũng nhớ chị Vân Phi mà."

Châu Chí Thành lần này hạ quyết tâm triệt để, ai muốn đi thì đi hết đi, ông gạt đầu.

Bạch Vi Vi vui mừng chạy về phòng chuẩn bị.

Châu Kim Lăng cùng Bạch Vi Vi đi mấy tháng, tòa nhà xuất hiện một khách quý.

Châu Chí Thành ra nghênh đón vô cùng cung kính "Chào anh, hôm nay có việc gì lại khiến anh đích thân đến đây vậy?"

"Có gì thì cũng phải vào nhà rồi mới nói được."

"Phải phải. Tôi lại sợ ý quá. Mời anh vào."

Người khách quý đó được nghênh đón vô cùng nồng hậu, bộ phận bếp chuẩn bị rất nhiều món ngon.

Châu Chí Thành mời người đó ngồi xuống ghế "Có chuyện gì mà anh phải đích thân đến đây vậy?"

"Anh có nghe danh Lại Ngạn Vũ không?"

Châu Chí Thành cười "Thật ngại quá, tôi quanh năm chỉ ở đây. Đã không quan tâm đến thế giới ngoài kia nữa rồi."

"Tôi muốn thuê sát thủ giết hắn. Chỗ anh có ai có khả năng không?"

Châu Chí Thành nói "Năng lực thì có rất nhiều, hiện có một người rất nổi trội. Nhưng hành tung thì hiện tại không rõ. Nên..."

"Anh không cần vội. Cứ thông thả đi."

Người đó ra lệnh cho thuộc hạ đem hai vali lớn vào, chứa đầy tiền.

"Nhiều đây đã đủ chưa?"

Châu Chí Thành liếc qua rồi cười "Anh có thể nói cho tôi mục tiêu đó là người như thế nào được không? Lúc ấy tùy theo độ khó của nó mà tôi mới định giá được."

Người kia im lặng một lúc rồi bắt đầu kể "Lại Ngạn Vũ, một ông trùm hắc đạo mới nổi lên, đang làm mưa làm gió ở nước Y. Trong tay uy quyền cường đại. Nghe nói còn đang đứng ra tiêu diệt một số gia tộc để có thể lớn mạnh hơn. Tôi cũng chỉ là lo cho gia tộc mình."

Châu Chí Thành tỏ vẻ ngạc nhiên "Hửm. Lại có người có huyết tâm lớn như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Chương 33

Châu Chí Thành im lặng xem xét một lúc, ông nói "Vậy được. Tôi sẽ xem xét."

"Tôi còn chưa nói với anh, Lại Ngạn Vũ này không thích chạm đàn bà. Đừng lạm dụng phụ nữ vào người này."

Châu Chí Thành cười "Cảm ơn anh đã nhắc nhở."

Người hầu đi vào báo là đã chuẩn bị xong, Châu Chí Thành quay sang mời "Anh từ xa đến đây, cùng tôi ăn uống một bữa nhé."

Châu Chí Thành đã thiện chí mời, người đó cũng không từ chối.

Đêm xuống, Châu Chí Thành đứng ngoài hàng lang, nhìn vô thức vào bầu trời.

Lại Ngạn Vũ, họ Lại có liên quan gì đến Lại Thi Ca và Dự Cẩm Niên hay không? Có phải người mà Vân Phi đang tìm hay không? Hay ta vẫn nên cho nó biết. Nhưng người này lại khá nguy hiểm. Vân Phi có ứng phó được không?

Châu Kim Lăng cùng Bạch Vi Vi đặt chân xuống thành phố X đã mấy tháng nhưng vẫn không hề tìm được Vân Phi. Là thành phố này quá lớn hay cô trốn quá kĩ?

Hôm nọ, Châu Kim Lăng liên lạc với Châu Chí Thành, kể về tình hình hiện tại của mình.

Châu Chí Thành cũng kể về phi vụ gần đây, mục tiêu là Lại Ngạn Vũ. Nói Châu Kim Lăng điều tra một chút, chờ thời cơ thích hợp.

Châu Kim Lăng lại có ý không muốn nhận, trong tâm trí anh lúc này chỉ có Vân Phi mà thôi.

Cả thành phố lớn như vậy, ngoài Độc Nhân và một vài nhân viên trong bar ra thì không ai có thể biết về Vân Phi.

Không hiểu có chuyện gì, Độc Nhân lại chủ động đến gặp Vân Phi.

"Ông lại muốn tôi phục vụ sao?"

Thái độ lấy lòng lúc này của Độc Nhân lại làm Vân Phi vô cùng kinh ngạc "Mĩ nhân, cô có thể giúp tôi chuyện này được không?"

Vân Phi nghiêm nghị nhìn hắn ta "Hôm nay, Độc Nhân đại ca lại ăn nói nhỏ nhẹ như vậy."

Độc Nhân cười "Thật sự có chuyện nhờ cô. Về tiền công, cái đó tùy cô ra giá."

Trong lòng Vân Phi cứ canh cánh mãi về Báo Đen. Một trăm triệu đô cô cứ làm những việc vất vả thế này, sợ đến khi cô chết, tiền mai táng cũng lo trả cho người ta.

(Mình đã sửa giá tiền lại ở những chap trước luôn rồi. Mình thấy giá đó ảo quá haha)

Dù gì cô cũng đã huấn luyện rất gay gắt để được lọt vào cái giới này, cho nên cô thử một lần. Coi như lại dạo chơi để không uổng phí công luyện tập.

Vân Phi nói "Được. Có chuyện gì?"

Độc Nhân nét mặt giãn ra, từ từ kể lại "Vài hôm nữa tôi sẽ gặp ông trùm mới của giới trong nước. Hắn ta tên là Lại Ngạn Vũ, hắn ta không hề làm theo một quy tắc nào cả. Chỉ làm theo sở thích của hắn. Tôi muốn cô theo tôi hôm đó để có thể bảo vệ tính mạng cho tôi. Như tôi đã nói, giá cả tùy cô ra."

Vân Phi nghe cái tên Độc Nhân vừa nhắc liền chìm vào trầm tư.

Lại Ngạn Vũ, trùm hắc đạo mới, vậy có liên quan gì tới cha không?

Thấy Vân Phi im lặng, Độc Nhân sợ cô từ bỏ, hắn ta nói tiếp "Cô tính thế nào?"

"Ông có biết gì về Lại Ngạn Vũ không?"

"Tôi chỉ biết hắn ta là trùm mới, không hề biết thêm thông tin gì. Có lẽ hắn ta đã phong tỏa hết rồi."

Độc Nhân im lặng một chút rồi lại nói "Như hình như hắn ta có một nguyên tắc, đó là không hề chạm phụ nữ. Nghe đâu là vì hắn ta nhất kiến chung tình với ai đó. Gần mười năm rồi không hề thay đổi."

Vân Phi không nói gì. Độc Nhân sốt sắn "Cô.. cô có thể giúp tôi không?"

Vân Phi nhìn Độc Nhân, hần ta nuốt nước bọt cái ực. Do cô mà hần ta mới mất một trụ thủ đắc lực, chứ không cũng không cần phải làm thế này.

Lại Ngạn Vũ theo đồn đại là một người rất đáng sợ. Hần ta đang mở rộng phạm vi của mình bằng mọi thủ đoạn, và rất tàn khốc.

Độc Nhân tuy thế lực cũng rất bành trướng nhưng không thể không đề phòng. Lại Ngạn Vũ là người hành sự theo sở thích cơ mà.

"Được tôi giúp ông."

Còn gì vui hơn tin này.

Vân Phi lại tiếp tục bàn bạc với Độc Nhân vài chuyện.

Tin tức Lại Ngạn Vũ sẽ gặp Độc Nhân truyền đến chỗ Châu Chí Thành, ông liền thông báo cho Châu Kim Lăng hành động vào hôm đó. Châu Kim Lăng không thể cãi được cũng làm theo.

Nhân duyên đúng là không thể cưỡng cầu.

Chúng ta cứ bận lo sẽ tìm không được nên cứ mãi chạy đi tìm.

Không ngờ đến khi chúng ta dường như kiệt sức thì nó lại vừa đến.

Vân Phi, Châu Kim Lăng và Lại Ngạn Vũ cứ mãi mê chạy đi tìm người mình muốn tìm.

Không ngờ vừa nghỉ ngơi một chút, người đó liền xuất hiện trước mặt.

Tại một tòa nhà lớn, không khí âm đạm bao trùm lấy tất cả.

Độc Nhân cùng dàn thuộc hạ đi vào trong khuôn viên ngôi nhà này, hần ta liền thấy áp suất không khí đè nén lên lồng ngực mình vô cùng to lớn. Nhưng hần vừa nghĩ đến có Vân Phi ngoài sau, liền thở ra một cái an ủi.

Bọn họ đi vào đến cổng, thì thuộc hạ của Lại Ngạn Vũ đã đứng sẵn nghênh đón. Đây là Sim, thuộc hạ đắc lực của Lại Ngạn Vũ "Độc Nhân, lão đại chờ ông đã lâu."

Trán Độc Nhân tự dưng lại vã ra một tầng mồ hôi. Không phải mình đã đến sớm tận mười phút sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Chương 34

Độc Nhân vừa mới tự trấn an, giờ lại tự mình dọa mình, hần ta căng thẳng đến mức sắp phát bệnh "Tôi.. tôi đúng là vô ý quá. Lại để cho Lại lão đại chờ lâu."

Sim cười, nhưng lại khiến Độc Nhân rung mình. Hần là hần ta đang cảm thấy đến chủ và tớ bên này đều quái dị như nhau.

Độc Nhân ngập ngừng "Vậy chúng ta vào đi."

Sim quan sát bọn người đằng sau Độc Nhân một lúc, rồi nhường đường "Mời."

Độc Nhân bây giờ không chỉ lo cho hần mà còn lo cho Vân Phi nữa. Mặc dù cô đã hóa trang thành đàn ông vô cùng hoàn hảo, nhưng nếu vẫn bị phát hiện thì đúng là hậu quả khó lường mà.

Nhưng không ngờ đã được cho qua, Độc Nhân thở phào nhẹ nhõm được một giây rồi.

Ai cũng biết nguyên tắc của ông trùm này khó thay đổi như nguyên lý tự nhiên vậy. Như thể là mặt trời không thể nào mọc hướng tây.

Sim dẫn bọn họ vào một phòng ăn lớn, trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Đầu bên kia bàn ăn, một người đàn ông mặc vest vô cùng lịch sự, đang nhắm mắt dưỡng thần, lại tạo ra một khí thế bức người khiến Độc Nhân càng lúc càng căng thẳng.

Sim bước đến chỗ người kia, cung kính nói "Lão đại, người đã đến."

Lại Ngan Vũ từ từ mở đôi mắt sâu, vô hồn, lạnh lùng và bí hiểm. Nhưng không thể nói là đôi mắt ấy không có sức hút, Vân Phi chỉ nhìn từ xa mà lại bị cuốn vào, mê mẩn nhìn.

Lại Ngan Vũ liếc mắt sang từ người, chợt thấy ánh mắt lộ liễu của Vân Phi, anh dừng lại. Trông đôi mắt linh hoạt như vậy, lại thêm dáng bộ rất mảnh khảnh, là con gái sao?

Vân Phi chợt thấy ánh mắt người đó dính lên người mình, liền nép vào sau Độc Nhân. Cô đã đeo mặt nạ da người rồi, vẫn bị phát hiện sao?

Trước khi đến đây, Vân Phi cứ nghĩ Độc Nhân đã miêu tả hơi quá về một con người, nên cô không hề có cảm giác sợ hãi hay lo lắng nào.

Nhưng bây giờ đối mặt thì cô mới hiểu được, thế nào là khí chất thực thụ.

Lại Ngan Vũ thấy Vân Phi e dè thì chuyển mắt đi, ra hiệu cho Sim. Sim nhanh chóng nói "Mời các vị ngồi."

Độc Nhân hơi giật thót, cười cười ngồi xuống "Tôi có hơi chậm trễ một chút, lão đại thông cảm. Lần sau tôi sẽ chú ý hơn."

Lại Ngan Vũ vẫn ngồi im quan sát, không hề nói gì. Trên mặt thì Độc Nhân vẫn cười cười nói nói, nhưng chẳng ai biết bên dưới của hắn ta đã run sợ đến sắp tè ra quần.

Độc Nhân thăm cầu nguyện rằng lão đại này sẽ nể tình ông là người đi trước mà chừa một con đường sống.

Trong phòng ăn này rơi vào trạng thái ảm đạm đến đáng sợ.

Châu Kim Lăng đã mai phục trước trên một tán cây lớn, nơi có thể quan sát phòng ăn một cách rõ ràng nhất, đặc biệt là vị trí của Lại Ngan Vũ.

Tòa nhà của Lại Ngan Vũ canh gác vô cùng cẩn thận, một người lạ mặt không thể nào trà trộn đến nơi mà không bị phát hiện.

Châu Kim Lăng chỉ có thể nấp trên cây ngoài tòa nhà đó rồi chờ thời cơ. Anh cũng đã nghe ngóng về người này, hành sự theo bản thân, kì kì quái quái, vô cùng độc tài. Tâm cơ lớn nhất của hắn hiện tại là đang mở rộng quyền lực lên khắp đất nước này. Nên hắn đang tổ chức gặp mặt với những người có tiếng tăm, bàn bạc sát nhập. Nếu không được liền thủ tiêu tại chỗ.

Nếu hôm nay mục tiêu mới của Lại Ngan Vũ không thỏa hiệp được thì lúc đại loạn diễn ra, Châu Kim Lăng sẽ ra tay được.

Lại Ngan Vũ không nói gì, Sim cũng không nói gì, Độc Nhân càng không dám nói gì.

Một lúc lâu sau...

Lại Ngan Vũ nói "Độc Nhân tiên sinh, chắc đã biết mục đích cuộc gặp gỡ hôm nay."

Giọng nói của anh tạo ra một uy lực như một vị thần.

Độc Nhân gật gù "Biết... tôi biết."

Lại Ngan Vũ nói "Vậy Độc Nhân tiên sinh nghĩ thế nào?"

Trước khi đến đây Độc Nhân đã nghĩ mình sẽ đòi bảy phần, chỉ cho đi ba phần. Nhưng tình hình hiện tại lại quá ép tim. Hắn ta đang sợ điều kiện này sẽ không được chấp nhận, nhưng nếu cho nhiều hơn thì còn cái gì nữa.

Độc Nhân suy tính những đường khác, thấy không có phương án nào phù hợp hơn, nên ông ta hạ quyết tâm.

Độc Nhân hít một hơi rồi nhìn Lại Ngan Vũ nói "Bảy ba. Tôi bảy, Lại lão đại ba. Tôi nghĩ đây là hợp lí. Dù gì tôi vẫn là người đi trước. Lại lão đại hiểu mà phải không?"

Lại Ngan Vũ lại nhìn chằm chằm Độc Nhân, đôi mắt sâu âm trầm không chút gợn sóng.

Sóng lưng Độc Nhân cứ như có những dòng điện chạy qua, khiến hắn không hề giữ được bình tĩnh. Vừa mới kiên định đó, Độc Nhân bây giờ lại thấy lo sợ. Có nên tăng lên một chút?

Không. Không được. Lời đã nói không thể rút lại. Sao cũng chỉ là một thằng nhóc thôi.

Giọng nói của Lại Ngan Vũ vang lên khiến cho suy nghĩ của Độc Nhân nhanh chóng phân tán. Lại Ngan Vũ bình tĩnh nói "Ngược lại."

Chỉ hai chữ ngắn ngủn mà lại ngồi đợi một quãng thời gian dài như vậy, thật khó để đại não có thể hoạt động kịp.

Ngược lại? Là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 35

Sim hiểu tính chủ mình, vô cùng kiêu lời nhất là trong những hoàn cảnh như thế này. Đã kiêu lời còn phản ứng vô cùng chậm, cứ như đang thử thách sự kiên nhẫn của đối phương vậy.

Nhưng việc đó chỉ có thể mình Lại Ngạn Vũ được phép làm mà thôi.

Thấy mấy người đối diện kia biểu hiện đần độn, Sim đoán là bọn họ không hiểu nên mở miệng giải thích "Ý lão đại là lão đại muốn bầy, ông ba."

Độc Nhân sùng sốt. Đúng là tham vọng lớn.

"Nhưng... nhưng làm sao có thể?" Độc Nhân nói.

Sim đáp "Sao lại không thể?"

Độc Nhân miễn cưỡng nói "Dù gì cũng là một tay tôi gầy dựng ngần ấy năm mới được. Đâu phải muốn cho là cho."

Sim nghiêm nghị "Chừa ông ba phần, còn chề ít?"

Độc Nhân lần này hạ quyết tâm. Công sức của hắn ta, trải qua sương máu mới có được như vậy. Bầy phần, sao không lấy mạng hắn ta luôn đi cho nhanh.

"Nếu được thì sáu bốn, tôi sáu. Chứ không thể nào tôi bỏ công sức bao nhiêu năm lại cho người ta ăn không."

Sim giận "Ai nói là cho ăn không?"

Lại Ngạn Vũ "hừm" một cái, Sim liền lùi lại, không nói nửa lời.

Lại Ngạn Vũ nói "Ba phần đó gồm: sinh hoạt phí hết đời và cái mạng của ông, cùng vài miếng đất mà ông cướp được. Còn không đồng ý thì.." Lại Ngạn Vũ chợt im lặng.

Ai cũng biết về đằng sau chữ thì đó là gì. Độc Nhân cũng biết, nhưng ông ta thật sự không bằng lòng.

Lại Ngạn Vũ biết chắc là bàn những việc làm ăn như thế này, đối phương sẽ không đồng ý liền. Anh cũng đã gặp không ít người như vậy.

Và những người như thế, Lại Ngạn Vũ vô cùng không vừa lòng.

Độc Nhân không thể nào chấp nhận điều kiện như vậy, cùng lắm năm năm. Giá đó đối với hắn là giá chót rồi.

Độc Nhân thờ hất một cái hạ quyết tâm, hắn ngược lên nhìn Lại Ngạn Vũ, giờ năm ngón tay ra "Giá chót".

Lại Ngạn Vũ vẫn kiên định một giá mà bản thân mình đề ra. Anh lại nhìn chăm chăm vào Vân Phi giả nam.

Vân Phi tự dưng có một linh cảm chẳng lành, cô ngược lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt lạnh của Lại Ngạn Vũ. Cô nuốt nước bọt một cái ực, không lẽ mình bị phát hiện rồi?

Vân Phi cố gắng hóa trang biết bao nhiêu đề đi đến đây, cô đã mặc thêm hai lớp áo để trông mình to ra, mang giày to, bên trong còn nhét độn, quần vừa dài vừa rộng phồng phình, mặt còn đeo cả mặt nạ da người, không thể nào lại bị phát hiện.

Thấy đối phương lúng túng, Lại Ngạn Vũ nhếch mép cười như có như không, anh nói "Nếu tôi chịu nhưng anh lại phạm nguyên tắc của tôi thì thế nào?"

Độc Nhân cùng Vân Phi tròn tròn mắt, không ngờ đúng là bị phát hiện rồi.

Là Độc Nhân không khôn ngoan hay do Lại Ngạn Vũ quá tinh mắt.

Độc Nhân hoảng hốt một trận rồi tự trấn an bản thân, Vân Phi là người mình mang phòng thân, không phải để dùng mỹ nhân kế với hắn, nên sẽ không sao đâu.

Độc Nhân cố gắng bình tĩnh nói "Lại lão đại, ngài nói gì tôi không hiểu lắm. Tôi đã làm gì phạm nguyên tắc của ngài chứ?"

Lại Ngạn Vũ nói "Là thật không biết? Tôi thấy anh có gan làm như không có gan nhận."

Độc Nhân đáp "Tôi thật sự không làm gì phạm phải nguyên tắc của ngài cả. Lại lão đại nên xem xét lại."

Lại Ngạn Vũ rất thích chơi trò mèo vờn chuột như thế này. Anh mỉm cười "Vây được. Sim"

Sim nhanh chóng đáp "Vâng."

Lại Ngạn Vũ đưa tay lên chỉ thẳng mặt Vân Phi "Đấu với tên đó một trận"

Khoảnh khắc bị chỉ mặt, tim Vân Phi như sắp nổ, nó đập mạnh một cái. Và khi Lại Ngạn Vũ ra lệnh cho Sim đấu với cô thì toàn thân cô như chết lặng. Hắn ta là một tên boss đáng sợ như vậy thì thuộc hạ của hắn cũng sẽ rất đáng gờm.

Nếu lần này thành công thoát ra thì nên đòi tiền Độc Nhân cao một chút để cô còn mua thuốc trợ tim.

Độc Nhân cũng lo sợ không kém gì Vân Phi, hắn vừa muốn cho cô ra vừa không muốn cho. Nhưng không cho không được.

Độc Nhân khều tay Vân Phi, Vân Phi không hiểu gì vẫn đứng yên làm Độc Nhân xem tức chết một trận.

Sau đó, Độc Nhân gõ gõ lên bàn, Vân Phi có nhìn thấy. Độc Nhân viết số bảy. Vân Phi cũng không hiểu gì cả, sau đó Độc Nhân viết thêm ST. Tức là sát thủ hạng bảy của băng sát thủ.

Vân Phi vẫn chưa hình dung ra được. Bảy ST là gì chứ?

Lại Ngạn Vũ thấy bên kia không động tĩnh gì trong khi Sim đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, anh hơn cau mày lại "Độc Nhân, anh làm sao vậy?"

Độc Nhân hơi giật mình "À không, không có gì. Chỉ là Lại lão đại, thằng nhóc này còn non nớt lắm, xin lão đại.."

Lại Ngạn Vũ tựa người ra ghế "Chỉ đấu một trận, không được giết."

Sim nhận ý, hắn bước ra một bước.

Bên kia, Độc Nhân nói nhỏ với Vân Phi "Cẩn thận bị lộ. Không thì tiêu cả lũ."

Vân Phi gạt đầu. Cô bước ra ngoài, nhìn Sim một lượt. Anh ta là một người trông khá thư sinh, vẻ mặt mang nét dễ thương. Thoạt nhìn không có chút nguy hiểm nào.

Vân Phi chỉ đang không hiểu thông tin mà Độc Nhân muốn truyền đạt cho mình gì.

7ST.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chương 36

Nhìn tướng người phùng phình một cách kì quái của Vân Phi, Lại Ngạn Vũ hơi cau mày, Sim thì cười mỉm.

Nếu không đặt trong hoàn cảnh này thì ai nhìn thấy Sim cũng sẽ nghĩ anh ta là một học trường mà cô gái nào cũng muốn xuất hiện một lần trong thanh xuân của mình.

Nhưng đó chỉ là mơ mà thôi.

Sim và Vân Phi đều ngần ngại, không ai tiến đến trước. Lại Ngạn Vũ không có nhiều sự kiên nhẫn như vậy, lệnh "Sim."

Sim liền hiểu ý mà xông lên, hình ảnh một học trường thanh tú trở thành một ác ma đúng là mở rộng tầm mắt.

Sim lao tới Vân Phi nhanh như chớp, may mắn là Vân Phi phản ứng kịp thời không thì cũng ăn gần chục đòn rồi.

Thế mạnh của Sim là tốc độ, anh ta có thể ra ba chiêu chỉ trong vòng hai giây, một tốc độ vô cùng đáng gờm.

Vân Phi cũng không kém hơn, cô đã từng giành nửa năm để rèn tốc độ cơ mà.

Hai người đánh nhau, Sim tấn công, Vân Phi nghiêng về phòng thủ hơn. Cô vẫn đang thắc mắc về thông điệp mà vừa nãy Độc Nhân truyền tải, cho nên cô vẫn nên thăm dò một chút.

Sim thấy đối phương chỉ thủ thì càng tăng tốc tấn công hơn, nói "Có phải là khinh thường ta hay không?"

Vân Phi nghe câu nói đó thì hơi sững người, nhanh chóng lộ sơ hở. Mái tóc giả bị Sim một phát đâm vào đầu làm rơi xuống. Mái tóc dài của Vân Phi xổ ra trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Sim đứng vững lại trở mắt nhìn. Lại Ngạn Vũ thì bình thản như mặt hồ không gợn sóng. Độc Nhãn không quan sát ai khác ngoại trừ Lại Ngạn Vũ, thấy biểu thị đó thì ngầm thừa nhận đối phương quả thực quá tinh mắt.

Vân Phi bị đâm một phát rất mạnh, nằm sòng soài dưới đất, đầu óc lảo đảo, cơ thể cũng suy yếu nghiêm trọng. Cô không ngờ mình bị phát hiện rồi.

Châu Kim Lăng ở trên cây quan sát toàn cảnh, ngay lúc Sim đâm vào Vân Phi, anh kêu lên một tiếng biểu thị đau đớn nhưng cũng rất hưởng thụ trận đánh này. Thật quá mát mắt. Khi bộ tóc giả đó bay ra thì anh rất kinh ngạc, không ngờ đó lại là nữ.

Bị lộ rồi, Độc Nhãn bỗng run sợ cảm cập, nhìn đối phương không dám rời mắt.

Sim chết sững một lúc rồi cũng quay lại nhìn chủ mình. Thấy lão đại rất bình thản thì cũng hiểu dụng ý của người khi bảo mình đấu với người này. Võ công thật sự rất khá, chưa bao giờ đầu võ lại cảm thấy hăng hái như vậy.

Mặc dù thân phận nữ nhân bị lộ rồi, mà người kị nữ nhân ở đây lại chưa lên tiếng, không gian cũng chết lặng tại chỗ.

Sau một đợt choáng váng đầu óc, Vân Phi cũng gom lại được hồn vía, run run rẩy rẩy đứng dậy.

Nhìn bộ dạng này của Vân Phi, Sim rất buồn cười mà không dám cười, quay mặt đi chỗ khác cắn răng chịu đựng.

Lại Ngạn Vũ thấy lạ, ngược lên nhìn Vân Phi. Bị đâm một phát, tóc giả bay mất mà mặt nạ cũng méo luôn rồi, trông không ra thể thống gì cả. Nhưng anh không để ý chuyện đó.

"Giải thích?" Lại Ngạn Vũ nhìn Độc Nhãn.

Độc Nhãn hắt ta lại bắt đầu căng thẳng "À.. thuộc... thuộc hạ mới. Thân thủ... rất.. rất được. Vì... vì biết Lại... Lại lão đại thích... à không.. kị phụ nữ... nên... nên..."

Sim quay qua nói "Giờ thì bị phát hiện rồi, tính sao đây?"

Độc Nhãn đáp ứng "Tôi.. Tôi..."

"Nguyên tắc. Phạm rồi." Lại Ngạn Vũ chỉ nói vài chữ cụt ngủn lại khiến Độc Nhãn sợ đến tè ra quần. Hắn ta muốn toàn mạng trở về bây giờ hơi khó.

Độc Nhãn trượt khỏi ghế, quỵ xuống "Lại lão đại xin tha mạng."

"Vừa nãy là chế điều kiện lão đại đưa ra quá ít, bây giờ lại dám dẫn phụ nữ đến đây. Lão đại tôi ghét nhất là người không biết điều." Sim nói.

Độc Nhãn dập đầu "Tôi... tôi biết sai rồi. Xin anh, lão đại. Cho tôi một đường sống. Tôi nhường. Tôi nhường hết cho lão đại."

Vân Phi nhìn Độc Nhãn vô cùng khó hiểu. Cho hết vậy cô bây giờ thì sao?

Lại Ngạn Vũ ngồi tựa ra ghế, ngón tay nhịp nhịp lên cạnh ghế "Anh xem, tôi có giống như người phá vỡ nguyên tắc của mình?"

Độc Nhãn nghe như sét đánh ngang tai, hắn ta căng thẳng đến mồ hôi túa ra như tắm.

"Lão đại bây giờ thế nào?" Sim quay sang hỏi. Bị Lại Ngạn Vũ liếc mắt một cái, anh ta liền hiểu mình vừa hỏi một câu thật ngu ngốc.

Sim quay qua nhìn Độc Nhãn "Có trách thì trách bản thân ông ngu ngốc rồi." Anh ta đưa hai tay ra sau, rút ra hai con dao vô cùng sắc bén.

Vân Phi luôn chú ý đến đối phương, lại nhìn Độc Nhãn, hắn ta ra hiệu cầu xin cô. Tính mạng hắn đều thuộc vào cô lúc này.

Tính mạng của cô cũng như vậy.

Sim đang từng bước từng bước tiến đến. Những lúc thế này anh ta thường rất hưng phấn, anh ta muốn nhìn thấy sự sợ hãi trên gương mặt, trong đôi mắt của đối phương. Càng sợ hãi càng tốt, nên anh ta sẽ luôn thật từ từ mà chiêm ngưỡng.

Về mặt Sim vô cùng quý dị, không còn giống anh ta lúc bình thường, thư sinh, thanh tú, khiến Vân Phi cũng phải rùng mình sợ sệt.

Nhưng cô vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra, không ai có thể giúp cô lúc này cả.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 37

Sim càng lúc càng đến gần. Độc Nhãn sợ hãi đến sắp lăn ra xỉu, hắn ta nhìn Vân Phi, cho một ý cần cứu. Sao cô còn không làm cái gì đó đi chứ?

Nhưng Vân Phi không có thần giao cách cảm nên không thể biết được. Cô chỉ thấy ánh mắt vô cùng lo sợ đến đáng thương của Độc Nhãn.

Vân Phi đang tính toán đường rút, vừa mới bước vào cô đã thấy cả căn phòng này chỉ dùng chùm đèn phía trên kia để phát sáng. Có lẽ đây sẽ là cách để tẩu thoát.

Về mặt Sim vô cùng quý dị, hai tay anh ta xoay anh con dao vô cùng linh hoạt. Anh ta đang rất sáng khoái khi nhìn thấy vẻ mặt lo sợ của Độc Nhãn, anh ta rất thích điều đó.

Tim Độc Nhãn đập mạnh theo từng bước chân của Sim. Thật sự muốn hét lên với Vân Phi để hỏi sao cô vẫn không làm gì cả?

Sim chỉ còn một mét nữa liền có thể giết chết Độc Nhãn. Vị trí của anh ta lúc này cũng chính là ngay dưới chùm đèn đó.

Đoàng.

Chùm đèn rơi xuống, tạo một tiếng động vô cùng lớn.

"Chạy." Vân Phi hét lên, Độc Nhãn hiểu ý liền đứng lên cong đít chạy.

Nghe tiếng súng, thuộc hạ của Lại Ngạn Vũ từ ngoài chạy vào. Sim nhanh chóng né được, cùng bọn người kia chờ lệnh.

"Giết hết."

"Vâng." Bọn họ đồng thanh, sau đó đuổi theo. Tiếng súng nổ rầm rang một vùng.

Vân Phi cùng Độc Nhãn đang cố gắng vừa chạy vừa trốn. Tòa nhà này quá lớn, xung quanh lại toàn là địch, cứ chạy thẳng chỉ có chết.

Vừa chạy vừa trốn một lúc cũng ra khỏi tòa nhà, nhưng chủ của nó lại là một người lập dị, khuôn viên như thế lại là một cái mê cung.

Vân Phi cùng Độc Nhãn thở hồng hộc. Bây giờ không vào cũng không có sự lựa chọn nào khác. Lúc đến là có người dẫn, còn bây giờ thì tự lực cánh sinh vậy.

Sĩ số lúc đến là mười, bây giờ chỉ còn bốn. Bọn họ chia nhau ra chạy, may thì sống, xui thì chết.

Vân Phi chạy một lúc thì thấy trên mặt cứ có gì đó lạ lạ, hơi mát mát thì đưa tay lên sờ, mặt nạ đã có một lỗ hổng từ lúc nào, cô lột nó ra.

Châu Kim Lăng ở trên cây quan sát thì bất ngờ. Vân Phi?

Người anh tìm cuối cùng cũng gặp được rồi.

Châu Kim Lăng vui mừng định nhảy xuống để hội ngộ cùng cô, nhưng anh nhìn thấy phía sau có người đuổi theo cô, liền ở lại tương trợ.

Lại Ngạn Vũ đứng chiếm trệ trên lầu nhìn xuống quan sát. Khoảnh khắc Vân Phi quay lại để bắn địch thì tìm anh đập mạnh một cái.

Anh không nhìn lầm chứ?

Thêm một lần nữa, Lại Ngạn Vũ nghĩ tim mình sắp phát nổ rồi. Là gương mặt đó, tuy có vài nét thay đổi nhưng vẫn là người đó. Tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

"Rút." Bộ đàm bên tai Sim vang lên một câu lệnh, anh ta không hiểu nguyên nhân nhưng cũng đành bỏ đi. Châu Kim Lăng ở trên cây thấy bọn người kia rút về thì thấy hơi lạ, tôi chưa ra tay thì mấy người đã bỏ chạy rồi sao?

Vân Phi cùng Độc Nhãn cũng thấy lạ, họ dừng lại. Chạy phải nói là muốn hụt hơi.

Độc Nhãn ngồi bệt xuống, dùng cả mũi và miệng để thở. "Phù.. phù.. vậy là thoát sao? Phù.. phù... mệt chết tôi rồi."

Vân Phi cũng thở vô cùng cực nhọc. Cô kiểm tra súng thì vừa may cũng đã hết đạn.

Theo linh cảm, Vân Phi nhìn lên lầu, căn phòng cô vừa thoát ra đó, ánh trăng soi xuống, ánh sáng mờ mờ, cô cảm nhận được có người đang đứng đó

quan sát cô.

Lại Ngạn Vũ thấy Vân Phi ngược lên nhìn, thật sự là gương mặt đó, nhưng khí chất thay đổi rồi. Và hình như không nhớ anh là ai.

Tạ Gia Phúc năm ấy thật ra cũng thay đổi rồi, khí chất thay đổi, suy nghĩ thay đổi, cơ thể cũng thay đổi. Không còn như nhược, yếu ớt nữa.

Tạ Gia Phúc bây giờ là Lại Ngạn Vũ tàn bạo, lạnh lùng.

Chỉ có một điểm giống duy nhất, đó là con tim. Con tim luôn giành trọn cho cô gái đó.

Vân Phi dần hồi phục lại, kéo Độc Nhân rời khỏi.

Ra khỏi mê cung...

"Phi Phi." Châu Kim Lăng đã đứng chờ ở đây khá lâu, từ khi bọn người Lại Ngạn Vũ không đuổi theo nữa.

Vân Phi cùng Độc Nhân quay sang nhìn vô cùng bất ngờ "Anh Châu? Sao anh lại ở đây?"

Châu Kim Lăng tiến lại gần chỗ Vân Phi "Em không sao chứ?"

Vân Phi lắc đầu "Không sao."

"Tôi đưa em về." Châu Kim Lăng cứ thế kéo tay Vân Phi đi, bỏ mặc Độc Nhân. Hắn ta ngu ngơ nhìn hai người rời đi. Nhưng cũng không còn gì nguy hiểm nữa, hắn cũng toàn mạng trở ra rồi.

"Anh Châu, anh vẫn chưa trả lời tôi."

"Về nhà trước đã."

Châu Kim Lăng đi về nhà của Vân Phi. Trong khi Vân Phi tắm rửa thì Châu Kim Lăng lại ra ngoài mua đồ. Anh mua thuốc để bôi cho Vân Phi, mặt nạ da người rất dễ kích ứng da, gây ra một số bệnh, cho nên vẫn nên phòng sớm.

Vân Phi vừa tắm xong thì Châu Kim Lăng cũng vừa về. Không chỉ mua thuốc, anh còn mua thêm một chút thức ăn.

"Lại ăn chút gì đi."

Vân Phi tiến lại, đầu cô vẫn còn ướt "Anh cứ để đó đi. Tôi hong khô tóc đã."

Châu Kim Lăng nhìn một lúc rồi đứng dậy "Cứ để tôi. Em ăn đi, kéo nguội."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 38

Nhìn thức ăn nóng hổi trên bàn, bụng Vân Phi sôi sùng sục, cô bèn đưa khăn cho Châu Kim Lăng.

Châu Kim Lăng nhận lấy, nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô.

Cảnh này thật giống những cặp đôi yêu nhau. Rất lãng mạn.

Nhưng tiếc là hai người không phải.

Đồ ăn lúc đó đặc biệt ngon gấp trăm lần, miệng Vân Phi không ngừng nhai.

"Ăn chậm một chút." Châu Kim Lăng nói.

"Sao anh lại ở đây?" Vân Phi ăn chậm lại, cô vẫn còn rất tò mò về sự xuất hiện của Châu Kim Lăng, nên cô phải hỏi cho rõ.

"Đi đòi nợ." Châu Kim Lăng nói rất bình thản. Nhưng những chữ đó lọt vào tai Vân Phi lại vô cùng tàn khốc.

Ăn nhanh thì không ngon, ăn chậm lại suýt chết.

Vân Phi ho sục sùi rồi với lấy cốc nước. Đòi nợ? Vậy là tìm mình sao?

Vân Phi đột nhiên không dám hỏi nữa. Lúc đòi người ta mua xe thì mạnh miệng lắm, nhưng cuối cùng lại không hề có khả năng trả.

Không hề có khả năng trả.

Thấy Vân Phi im lặng, Châu Kim Lăng bật cười, nói "Có phải đang lo tôi bắt em trả nợ không?"

Vân Phi trầm nghĩ, anh nói như vậy cứ như anh không phải đòi nợ tôi vậy.

Vân Phi vẫn im lặng, Châu Kim Lăng nói tiếp "Thực ra, tôi đến chính là để giết Lại Ngạn Vũ."

Vân Phi bất ngờ nhìn Châu Kim Lăng "Thật sao?"

Châu Kim Lăng gật đầu, rồi kể lại những việc như Châu Chí Thành đã kể cho mình. Vân Phi trầm mặc, Lại Ngạn Vũ là một nhân vật lớn đến vậy sao, đến cả gia tộc thế giới muốn trừ khử.

"Anh Châu, hãy để tôi làm việc này." Vân Phi nghiêm nghị nhìn Châu Kim Lăng.

Châu Kim Lăng từ chối ngay "Không được. Hắn ra kị phụ nữ, em làm sẽ rất nguy hiểm."

Vân Phi "Không sao. Tôi có thể tự lo được. Với lại tôi nghĩ hắn ta có gì đó liên quan đến cha tôi. Nên.."

Châu Kim Lăng nói "Không được. Tôi không thể nào mất em lần nữa."

Châu Kim Lăng nói câu đó ra xong thì liền xấu hổ, Vân Phi cũng ngại ngùng quay mặt đi.

Chết rồi, lỡ miệng nói thật rồi. Ngu ngốc chết đi được.

Trong lòng Vân Phi cũng dậy sóng lớn. Lại Ngạn Vũ, còn trẻ như vậy lại có thể có thể lực lớn như thế, chắc chắn sẽ có liên quan. Cô nhất định phải điều tra kĩ. Hai người càng im lặng thì không gian càng trở nên khó thở, Châu Kim Lăng đứng dậy, nói "Em mệt rồi ngủ đi. Tôi về đây. Còn chuyện đó, nhất định không được." Rồi rời đi.

Vân Phi nhìn theo hướng cửa chính, rồi hướng mắt nhìn ra cửa sổ, bầu trời đêm bao la tĩnh mịch.

Cô hiểu tâm chân tình của Châu Kim Lăng, sự lo lắng của anh đối với cô. Nhưng đáng tiếc cô không thể nhận được, cũng càng không có gì để đáp lại.

Vài ngày sau, Vân Phi vẫn làm ở quán bar bình thường. Cô đang chờ tên Độc Nhãn chết tiết đó đến trả tiền cho cô. Không biết hắn chui ở đâu rồi mà mấy ngày vẫn không đến trả tiền cho cô. Nếu hắn xù, thì cô sẽ lăn bột hắn.

Bỗng ở bên ngoài có tiếng xì xào truyền thẳng vào trong quầy.

"Nè nè có biết ai đó không? Đẹp trai quá."

"Đâu đâu. Trời ơi trai đẹp kìa. Khí chất thật giống vương giả. Thật xiêu lòng."

"Đến, đến làm quen đi."

"Được. Được."

Bọn con gái lo chạy lại hướng cửa ra vào đó, Vân Phi cùng mấy người phục vụ khác ở đây cũng trông ngóng coi thử người vào là người như thế nào. Bọn họ chỉ có thể thấy được cái đầu cao cao, cùng với đôi mắt.

Đôi mắt. Vân Phi nhìn ra đôi mắt sắt lạnh đó, bởi vì nó thật sự vô cùng ấn tượng đối với cô. Bỗng tìm Vân Phi đập nhanh một cái, cô rời quầy tiến gần lại chỗ đám đông.

Bọn người kia cứ nhao nhao giơ camera lên chụp, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục, nhưng nhân vật chính vẫn sải bước đi thẳng, ánh mắt anh ta bắt đầu quét qua đám người. Nhìn xa hơn một chút, ánh mắt anh ta dừng lại trên người cô phục vụ nhỏ đang đứng gần người.

Lại Ngạn Vũ đang nhìn Vân Phi, ánh mắt anh lộ ra tia hạnh phúc. Đúng là cô ấy. Bây giờ nhìn thật rõ ràng, đôi mắt đó, cái mũi đó, đôi môi đó thật khiến tim anh thổn thức khôn nguôi.

Người con gái anh chờ mong còn sống. Đang đứng trước mặt anh.

Chỉ là không nhận ra anh mà thôi.

Vân Phi thấy Lại Ngạn Vũ nhìn mình thì bất ngờ quay đi, tim đập thình thịch. Không hiểu sao cứ nhìn vào mắt Lại Ngạn Vũ thì tim Vân Phi không làm chủ được nữa.

"Á." Bỗng trong đám người có tiếng hét lên rất đau đớn. Cổ tay của một cô gái đang bị Sim bóp rất chặt "Người lão đại tôi cô muốn sờ là được sao? Không muốn giữ mạng à?"

Cô gái đó đau đớn đến phát khóc, chỉ là đẹp quá, muốn chiêm ngưỡng kĩ một chút thôi mà.

Lại Ngan Vũ liếc người con gái đó, ánh mắt anh liền lạnh nhạt. "Thả đi."

Sim lập tức thả tay "Nói cho mấy người biết, lão đại tôi không thích phụ nữ, tránh đường."

Cả đám con gái hoảng hốt, không thích phụ nữ, không lẽ là gay sao? Vậy..

Quá kích thích rồi. Nhìn anh ta như vậy chắc chắn là cường công. Còn cái người thanh niên đi theo bên anh ta...

Wow, giờ nhìn kĩ cũng rất giống thụ nha. Còn nữa, nhìn tổng thể hai người đó lại thật sự rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chương 39

Trai đẹp thời nay thường có xu hướng yêu nhau vậy sao?

Thật quá tuyệt vời.

Bọn con gái đều nổi máu hủ lên.

Nhìn anh chàng thụ kia xem, bảo vệ lão công của mình như vậy, chắc là được cưng chiều lắm.

Ôi, vừa nghĩ đã thấy rất hưng phấn nha. Không biết cảnh trên... à mà thôi.

Vân Phi ngại ngại đi lại về quầy. Đại Nguyên thấy xôn xao thì cũng qua xem thử, không ngờ là đại nhân vật, liền xuyên qua đám người, chạy đến chỗ Lại Ngan Vũ chờ được vuốt lông.

"Lại thiếu, ngọn gió nào đưa ngài đến đây vậy? Nào nào, phòng VIP nhé."

Lại Ngan Vũ chỉ liếc nhìn Đại Nguyên một cái là anh ta tự hiểu ý dẫn đường.

Một căn phòng VIP vô cùng sang trọng, Đại Nguyên theo sau Lại Ngan Vũ đi vào "Lại thiếu, hôm nay ngài đến chơi hay là gặp khách. Tôi nói người chuẩn bị rượu."

Lại Ngan Vũ ngồi xuống, vắt chéo chân ở chính giữa cái ghế bành mạ vàng, âm ỉ nói "Hôm nay tôi muốn gặp một người. Là nhân viên quán anh."

"Nhân viên?" Đại Nguyên vô cùng ngờ vực, nhân viên ở đây đa số đều là con gái, mà nguyên tắc của đại nhân vật này là kị phụ nữ. Vậy ai có thể quen biết được với đại nhân vật này?

Không lẽ anh em? Nếu là anh em cần gì phải đi làm công việc khổ cực này chứ?

"Là ai vậy ạ?" Đại Nguyên hỏi.

"Vân Phi." Lại Ngan Vũ vừa mới nói ra cái tên thì ở cửa Vân Phi đã bùng rộ vào.

Mấy người phục vụ ngoài kia làm lâu, gặp được Lại Ngan Vũ cũng mấy lần, đều bị đuổi ra khi bùng rộ vào, sau đó thì nghe được là anh kị phụ nữ nên không ai dám bùng vào nữa.

Nam nhân viên chỉ có hai người phục vụ, hai bảo vệ nên chẳng có ai bùng cả. Thế là họ bầu ai can đảm nhất.

Tất cả đều chọn Vân Phi.

Vân Phi cũng đành chấp nhận.

Thấy Vân Phi cùng lúc bước vào, Đại Nguyên hoảng hồn. Trùng hợp vậy sao? Có lẽ là hẹn trước.

Đại Nguyên nói "Vậy tôi không làm phiền nữa."

Lại Ngan Vũ gật đầu, khi Vân Phi bước vào thì tâm tình anh liền thay đổi hẳn, lộ rõ lên ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của anh.

Đại Nguyên đi đến, Vân Phi có gương cười một cái, anh ta dừng lại chỗ Vân Phi nói nhỏ "Tôi thật sự không ngờ." Rồi mở cửa rồi đi.

Vân Phi hơi cau mày, không ngờ gì chứ? Quăm lí nói gì kì lạ thế nhỉ? Cô nhún vai một cái, rồi từ từ tiến lại chỗ Lại Ngan Vũ.

Cô đặt khay xuống, sắp rượu và li ra bàn. Càng lại gần thì cô càng thấy mình bị áp lực, cô cúi đầu rụt rè nói "Chúc quý khách ngon miệng." Rồi cứ thế xoay người rồi đi.

"Diễm Tú."

Cái tên đó vang lên, không ai ngoài Lại Ngan Vũ biết nó. Sim theo Lại Ngan Vũ được năm năm,

Chưa hề nghe đến cái tên đó. Anh ta chỉ biết boss luôn nhớ mong một người con gái mà không hề muốn chạm vào người khác. Nghe đâu boss đã có một đứa con rồi, nhưng nó và mẹ của nó luôn bị ghẻ lạnh, bây giờ thì tung tích không rõ.

Còn nữa, một năm đều có một ngày boss biến mất không dấu vết, không ai có thể biết boss đi đâu.

Boss của anh tuy lạnh lùng, tàn bạo, nhưng góc khuất trong con người đó có lẽ là cái tên này.

Bây giờ boss lại gọi như vậy không lẽ cô gái trước mặt đây là người đó? Người boss luôn nhất kiến chung tình?

Nhưng người này không phải tên Vân Phi sao? Đã vậy gặp boss không hề có một biểu cảm đặc biệt gì. Haizz thật khó hiểu.

Có lẽ trong chuyện này có nhiều ẩn khuất.

Vân Phi nghe cái tên vô cùng xa lạ đó, không biết là đối phương đang gọi ai. Nhưng có chuyện gì hình như cũng không liên quan đến cô. Vân Phi vẫn đi thẳng.

"Luu Diễm Tú."

Lại là một cái tên xa lạ. Tốt nhất vẫn không nên quá tò mò.

"Dạ Vân Phi."

Nghe gọi tên Vân Phi liền dừng lại theo bản năng, cô quay lại "Anh gọi tôi?"

Lại Ngan Vũ thấy biểu hiện rất tự nhiên của Vân Phi, anh có một giả thiết là cô đã quên tất cả.

Không biết sau năm đó đã xảy ra chuyện gì mà cô cũng thay tên đổi họ rồi.

Lại Ngan Vũ vẫn không hề bị điều đó làm phiền lòng. Cô trở về là tốt rồi.

"Không lẽ gọi tôi?" Sim nhanh nhẩu nói.

Vân Phi đắn đo "Có chuyện gì không?"

Lại Ngan Vũ nói "Lại đây."

Vân Phi ngập ngừng không muốn đến "Để làm gì?"

Lại Ngan Vũ "Cứ lại đây."

Vân Phi nhích từng bước vô cùng nhỏ, anh ta là người kì phụ nữ, lại là người thích tự do hành xử, không lẽ buồn chán quá muốn lấy cô ra làm trò chơi?

Quá biến thái đi.

Thấy Vân Phi tốc độ chẳng bằng một con rùa, Lại Ngan Vũ gắng giọng "Nhanh."

Mặt Lại Ngan Vũ lạnh như tờ, chỉ có đôi mắt biểu thị tia hạnh phúc mong manh, khiến Vân Phi căng thẳng cực độ. Có bị hỏi vẫn không dám đi nhanh.

Lại Ngan Vũ đành kiên nhẫn chờ đợi. Khi Vân Phi đến trong phạm vi có thể nắm bắt được thì Lại Ngan Vũ liền kéo Vân Phi vào lòng, hôn lên đôi môi mọng của cô.

Ồ. Vân Phi vô cùng bất ngờ. Chuyện gì thế này? Không lẽ cách chơi đùa mới?

Sim cũng há hốc mồm Boss thế mà lại... hôn phụ nữ rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 40

Vân Phi không hiểu chuyện gì cả, chỉ cảm nhận được một vật trơn ướt quấy rối trong miệng mình. Cô cố gắng lấy sức đẩy người đàn ông trước mặt ra.

Sim đứng trơ mắt nhìn một lúc thì thấy thật quá ngại, quay mặt đi. Boss cứ tự nhiên, Sim chưa thấy gì cả, boss nếu có làm gì tiếp theo thì Sim cũng không thấy gì cả.

Lại Ngạn Vũ chờ gần mười năm, thời khắc này thật sự không có gì để diễn tả. Anh quá vui sướng, đến mất kiểm chế.

Vân Phi đẩy không nổi liền chuyển qua đánh, cô đập đập vào người anh, rồi dây dưa.

Nhưng vẫn không có tác dụng.

Lại Ngạn Vũ di chuyển xuống vùng cổ của Vân Phi, nút cổ áo đã bị mở ra lúc nào, để lộ xương quai xanh vô cùng đẹp đẽ.

Lại Ngạn Vũ không ngần ngại mà để lại dấu tích trên đó. Đôi tay thô ráp còn tìm đến nơi nhạy cảm.

Cả người Vân Phi nóng như lửa đốt. Cô cảm thấy mình rất bất lực trước người đàn ông này, lại vô cùng tức giận. Cô cảm thấy mình như đang bị sỉ nhục.

Nhưng cô chỉ có thể bật khóc, miệng thì gào lên "Không."

Lại Ngạn Vũ như thức tỉnh, anh dừng lại nhìn cô khóc rất thảm thiết.

Anh vừa làm gì thế này?

Anh làm cô khóc rồi.

Lại Ngạn Vũ vội vàng đỡ cô ngồi dậy. Vân Phi chỉnh lại quần áo rồi nhanh chóng rời đi.

Sim nghe thấy tiếng khóc thì quay lại, ngơ ngơ ngáo ngáo nhìn. Anh ta đang chẳng hiểu gì cả.

Lại Ngạn Vũ tay nắm thành quyền, anh đang tự trách bản thân ngu ngốc. Tại sao lại không kiểm chế được, để mọi chuyện thành ra thế này?

Sau này cô tránh mặt anh thì phải làm sao?

Ánh mắt Lại Ngạn Vũ âm trầm, anh nắm một cái xuống ghế, khiến cho Sim ở sau giật mình.

Toi rồi. Toi rồi. Boss tức giận rồi.

Vân Phi chạy ra ngoài với bộ dạng không chỉnh tề, mắt mũi đều đỏ ửng lên, biểu hiện rất uất khuất. Đồng Ái Ái nhìn thấy, đến quan tâm "Chị Phi, không sao chứ?"

Có người đến Vân Phi trấn an bản thân "Không sao. Có điều... Ái Ái nói với quản lý tôi xin nghỉ nửa buổi nhé." Không chờ đối phương trả lời, Vân Phi liền bỏ đi.

Cô ra ngoài, leo lên Báo Đen phóng đi mất. Đồng Ái Ái không biết chuyện gì, chỉ biết mình phải nói lại với quản lý.

Đại Nguyên nghe xong cũng hơi hoảng, không biết đã có chuyện gì mà Vân Phi lại bỏ đi như vậy, thái độ còn rất lạ. Hừm. Tò mò chết mất.

Một lúc sau thì Lại Ngạn Vũ đi ra, sắc mặt anh đáng sợ hơn lúc bình thường rất nhiều. Đến Sim ngoài sau thân cận nhất cũng chỉ cúi đầu mà đi.

Đại Nguyên nuốt nước bọt, vẫn không nên đến chào hỏi nữa.

Tâm tình không ổn, Vân Phi cứ tăng tốc tăng tốc. Hắn ta làm cái quái gì vậy? Mình chưa bao giờ bị sỉ nhục đến mức đó.

Chợt đầu cô hiện lên gương mặt Châu Kim Lăng và khoảng thời gian ở tổ chức. Tuy có bị gán ghép vô lý, nhưng Châu Kim Lăng vẫn luôn rất ôn nhu với cô, chưa từng có hành vi mạo phạm.

Vậy mà tên đó...

Hắn ta bị điên hay sao vậy?

Tiếng gió xé ù ù làm tâm tình Vân Phi dần dần bình tĩnh hơn. Vân Phi trở về nhà và lăn ra ngủ.

Châm ngôn sống: cứ ngủ đi, mai là ngày mới, mọi thứ sẽ khác.

Hôm sau, Vân Phi nghĩ mình không nên làm ở quán bar nữa, nếu tên biến thái đó cứ tới, chắc cô tức mà chết. Cô gọi cho Đại Nguyên, trình bày sự việc.

"Vân Phi, sao lại như vậy? Đừng mà." Đại Nguyên nài nỉ.

"Cô là người hùng của quán, cô đi rồi tôi biết làm sao? Đừng, Vân Phi, xin cô."

Vân Phi kiên định "Tôi chỉ thông báo với anh như vậy, không có ý xin ý kiến. Cho nên, anh đừng cố thuyết phục nữa." Rồi cô cúp ngang luôn.

Bị cúp ngang, Đại Nguyên có tức giận nhưng vẫn không bằng tiếc nuối. Anh ta càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình tối qua, hai người đó đã xảy ra va chạm thân thể rồi.

Đại Nguyên hơi cau mày, lão đại à, ngài phá nguyên tắc của tôi, huhu.

Tối đó, Lại Ngạn Vũ lại đến. Đại Nguyên vẫn vui vẻ vẫy đuôi.

"Lại lão đại cứ hay đến chơi thế này, đúng là may mắn quá."

Lại Ngạn Vũ chỉ quan tâm đến người mà anh chờ mong thôi. Hôm nay anh còn đến xin lỗi chuyện hôm qua. Anh đảo mắt tìm kiếm một lúc, nhưng Vân Phi không có ở đây.

Lại Ngạn Vũ liếc mắt xuống Đại Nguyên "Vân Phi?"

Vừa mới đến, còn chưa ngồi xuống thì đã muốn gặp người. Không biết là có mối quan hệ như thế nào?

Nhưng chỉ mới gặp hôm qua mà khiến Vân Phi nghĩ việc luôn.

Vậy là sao?

Đại Nguyên cứ quay quẩn trong suy nghĩ, Lại Ngạn Vũ hơi cau mày, anh gặng giọng "Hừm."

Đại Nguyên ngước lên nói "Cô ấy đã xin nghỉ việc rồi."

Lại Ngạn Vũ đơ người. Quả thật đã bỏ chạy nhanh như vậy.

Người muốn gặp không có, ở đây cũng vô ích. Lại Ngạn Vũ xoay người bỏ đi.

Ể. Đại Nguyên cảm thấy rất hoảng, đại nhân vật chỉ đến đây tìm một cô gái rồi đi?

Hai người này thật rồi ren. Đại Nguyên thở dài, anh ta chợt nhớ đến đứa con gái bé bỏng của mình.

Chỉ có trẻ con là dễ hiểu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chương 41

Ban đêm không phải đi làm nữa, cuộc sống nhàn nhã hơn hẳn. Tiện đây Vân Phi cũng muốn nghỉ ngơi vài hôm nên chưa đi xin việc khác.

Châu Kim Lăng thì tối nào cũng đến, nấu ăn cho Vân Phi. Châu Kim Lăng nấu ăn rất ngon nên Vân Phi không có ý từ chối.

Đang trong bữa ăn...

"Anh Châu."

"Gọi tôi là Kim Lăng" Châu Kim Lăng ngược lên mỉm cười.

Vân Phi chột đồ mặt, ngần ngại. Bao lâu nay vẫn là gọi anh Châu quen rồi. "Ừm... Kim Lăng, anh về đây một mình thôi sao?"

Chuyện này Vân Phi luôn ấp ủ trong lòng, nhưng khi gặp Châu Kim Lăng lại thường nói mấy chuyện khác nên đều quên sạch. Hôm nay sực nhớ nên hỏi liền.

Châu Kim Lăng lắc đầu "Không. Có Bạch Vi Vi nữa."

"Vi Vi?" Nghe tên thì Vân Phi cũng đã nhớ người. Bao năm xa cách như vậy không biết cô ấy đã trộm được cái gì chưa?

"Phải. Cô ấy xin ông đi cùng với tôi, nhưng đến nơi thì cô ấy lại nói muốn đi đường riêng. Từ lần đó vẫn chưa có tin tức gì." Châu Kim Lăng kể lại.

Vân Phi hơi thất vọng, có lẽ là giận cô đi không nói tiếng nào.

Tại ngôi biệt thự nào đó....

Khi màn đêm buông xuống, chủ của nó thường không thích có quá nhiều người quanh quẩn ở đây, cho nên thời điểm này vẫn canh phòng rất lỏng lẻo. Một bóng đen linh hoạt, từ từ xâm nhập vào trong nhà.

Người đó đi đến phòng trưng bày, nơi đặt rất nhiều, rất nhiều vật có giá trị cả về lịch sử văn hóa. Bước chân nhẹ nhàng, thân thể uyển chuyển, người đó tiếp cận đến nơi sáng nhất của căn phòng này.

Trong tủ kính chính là một con rồng bạch ngọc, điêu khắc cực kì tinh xảo. Đôi mắt người đó sáng long lanh khi nhìn nó, vô cùng phấn khích. Chỉ cần lấy được nó, sau buổi đấu giá ngày mai là mình có thể sung túc cả đời, người đó thầm nghĩ.

Con rồng này ước tính có thể lên đến trăm triệu đô, vô cùng vô cùng có giá trị.

Nó có giá như vậy thì việc trung cất cũng rất rất đặc biệt. Cái tủ kính này được làm từ kính cường lực, độ cứng của nó có thể sánh ngang với kim cương, vô cùng cứng chắc. Hệ thống bảo mật cũng là loại tiên tiến nhất, nếu giải được mật mã đầu tiên thì phải giải thêm năm mật mã nữa mà độ khó được tính theo cấp số nhân.

Nếu ngôi giải mật mã này thì người đặt ra nó cũng mất vài tháng đến một năm, đối với trộm, cách đó quá ngu ngốc. Cái gì cũng sẽ có điểm yếu của nó, kim cương còn có thể bị cắt thì cái kính này trình gì?

Người đó rút ra một cây bút, cây bút này bắn được tia laser có thể cắt vạn vật. Người đó bắt đầu cắt một miếng kính tròn mà có thể thuận lợi lấy con rồng đó ra. Từ từ nhấc nó lên mà tìm muốn rơi ra khỏi lồng ngực. Rất rất kích động, nó quá đẹp từ hình dáng cho đến chất liệu.

Người đó sợ mình sẽ run đến nỗi làm rớt bảo vật này xuống cho nên nhanh chóng cho vào túi. Bỗng dưng tiếng còi báo động vang lên chói tai. Hệ thống bảo mật không chỉ nằm bên ngoài còn nằm bên trong nữa, chính là ngay dưới vị trí của con rồng đó có một cái cân vô cùng nhỏ, khi trọng lượng thay đổi nhưng hệ thống không nhận được một cái mã khóa nào, nó sẽ lập tức phát ra tiếng báo động có thể đánh thức cả một vùng.

Và điều đó đã xảy ra, người đó vô cùng hoảng hốt, chết rồi, thế mà lại bị lộ rồi. Bảo vệ vừa mới chợp mắt chưa lâu thì liền bị tiếng báo động làm cho thức tỉnh, cùng một người nữa vội vàng chạy đến phòng trưng bày. Cuộc rượt đuổi bắt đầu.

Hai người vừa đến thì nhìn thấy bóng đen vụt qua "Này đứng lại."

Thời khắc này ngu mới đứng lại. Người đó chạy thật nhanh.

Chủ của căn nhà này bị đánh thức, bên ngoài cửa có người đứng nói "Lão đại, hình như là có trộm."

"Bắt về."

"Vâng." Người ngoài cửa nhanh chóng rời đi.

Kẻ trộm kia vẫn đang cuốn cuộn chạy, ngôi nhà này cứ ma quái thế nào, vô thì vô cùng dễ sao, sao muốn thoát lại khó thế này? Mò đường một lúc thì người đó cũng đã tìm được cái cầu thang, nhưng không đó lại là ngõ cụt. Ngõ cụt cuộc đời.

"Lão đại đã bắt được người rồi."

Kẻ trộm đó bị giải đến. Chủ căn nhà ngồi chiếm chỗ trên cái ghế bành, chợp mắt chưa được bao lâu, khí chất ma vương bốc ra trong khi vẫn đang mặc đồ ngủ. Đôi mắt sắc lạnh mờ mờ nhìn về kẻ trộm đó. Là một người con gái khá nhỏ tuổi.

Cô gái nhỏ bị ánh mắt kia dọa sợ, toàn người run rẩy. Không ngờ rằng ở trên đời có người chỉ dùng ánh nhìn để áp đảo được đối phương. Nhưng quen nói, người này quá ư là đẹp trai.

"Tên?" Người đàn ông đó im lặng một lúc lâu rồi bắt ngờ nói.

Cô gái nhỏ không nói.

"Lão đại hỏi tên của cô." Người vừa mới bắt cô về nói.

Cô gái nhỏ vẫn ngoan cường không chịu nói, mặc dù đã rất sợ.

Người chủ kia nhìn "Sim."

Sim nhìn chủ mình, nhìn kỹ vào đôi mắt đỏ Sim mới có thể hiểu boss đang muốn gì. Anh ta ngồi xuống, giật cái túi ra. Bên trong chính là con rồng mà boss rất thích. Anh ta nhẹ nhàng dâng lên trước mặt boss.

Lại Ngan Vũ ánh mắt vẫn âm trầm, nhìn lướt qua con rồng rồi nhìn kẻ trộm đang run rẩy kia.

"Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Chương 42

Đi trộm mà hỏi tại sao?

Vậy tại sao mặt trời mọc hướng đông lặn hướng tây?

Kẻ trộm cùng Sim đều có chung suy nghĩ. Sim nhận ra thêm là boss không chỉ phản ứng chậm mà não còn chậm hơn nữa.

Mọi người đều không ai nói gì cả.

Lại Ngan Vũ trầm mặc một lúc rồi nói "Chặt tay."

Kẻ trộm đó vô cùng vô cùng hoảng hốt, đồ chưa trộm được, người bị bắt rồi, còn chặt tay, quá tàn nhẫn đi.

"Xin tha mạng." Kẻ trộm đó dập đầu van xin thảm thiết.

"Trên còn con nhỏ, dưới còn mẹ già. À không, trên còn mẹ già dưới còn con nhỏ. Xin tha cho tôi lần này." Kẻ trộm này phát hoảng đến nói năng lung tung, liều mạng dập đầu rất mạnh.

Nhưng Lại Ngan Vũ còn không thèm mở mắt nhìn. Cho đến khi Sim thấy có vết máu trên sàn "Lão đại."

Thường thì có chỉ thị thì Sim sẽ làm liền nhưng anh ta thấy lần này hơi ác quá, cùng lắm đánh vài đòn là sợ tè ra quần không dám quay lại thôi. Chặt tay... ừm ác quá.

Lại Ngan Vũ nghe gọi thì mở hờ mắt nhìn "Cải lệnh?"

Sim cứng họng không thể nói gì, anh ta mà cải lệnh thì người chết không phải tên trộm kia, mà chính là anh ta. "Vâng." Sim cúi xuống, dang tay đưa tên trộm đi.

"Á á buông tôi ra." Kẻ trộm đó bị kéo đi, dây dựa không ngừng và không ngừng la hét.

"Mấy người mà giết tôi, chị và anh rể tôi sẽ đến san bằng chỗ này của mấy người. Nói cho mấy người biết họ là sát thủ hàng đầu thế giới đấy. Á á."

Vì không ngừng dây dựa nên bị Sim kéo đi vô cùng tàn nhẫn.

"Dừng."

Lại Ngan Vũ vừa mới cất lời thì Sim liền dừng lại. Kẻ trộm kia thở phào. Hừ hừ, sợ rồi chứ gì?

"Kéo qua đây."

Sim lại nắm tên trộm kéo qua lại.

"Ngày để tôi tự đi. Ngày, này. Á."

Vừa dứt lời thì cũng đã bị kéo qua rồi thả tay mạnh trước mặt Lại Ngạn Vũ. "Mấy người đối xử với con gái nhẹ nhàng chút không được sao?"

Bạch Vi Vi không chịu được nữa, còi nón ra. Cả người cô đều bị bọn họ làm cho rối tung lên rồi.

"Càng là phụ nữ thì càng bị đối xử tàn nhẫn." Sim nói.

"Mấy người có còn là đàn ông không vậy?" Bạch Vi Vi đồng cổ lên nói.

"Cô còn muốn giữ mạng quên của mình hay không?" Sim nghiêm nghị nói. Bạch Vi Vi im bật, thu cổ về.

"Người cô nói là ai?" Lại Ngạn Vũ hỏi.

Bạch Vi Vi cười thầm, sợ rồi chứ gì, chỗ rách nát này chị Phi Phi ra tay một cái liền như siêu bão HaiYan tàn phá Philippin vậy. (Tra gg nhé:v)

"Nói." Sim nhắc.

Bạch Vi Vi ngược lên nói với vẻ mặt rất ngông cuồng "Dụ Vân Phi. Thế nào sợ hay chưa hả?"

Lại Ngạn Vũ cùng với Sim khá bất ngờ khi nghe cái tên này. Lại Ngạn Vũ tỉnh táo hẳn, đôi mắt lạnh dần trở về âm áp hơn.

Nhưng nó lại khôi phục trạng thái ban đầu, nếu cô ta lừa anh, không chỉ chặt tay mà lưỡi anh cũng cắt.

"Vân Phi ở đâu?"

Bạch Vi Vi vẫn còn đang rất tự đắc "Tung tích của chị tôi đâu phải muốn biết là biết."

"Bất, nhót."

"Vâng." Sim đến nắm lấy Bạch Vi Vi kéo đi.

"Này các người lại định làm gì tôi. Thả tôi ra. Thả tôi ra." Bạch Vi Vi cuối cùng vẫn bị bắt giải đi, chỉ là không mất một bộ phận cơ thể nào thôi.

Sim quay lại.

"Ép cô ta nói ra chỗ Vân Phi." Lại Ngạn Vũ nói rồi bỏ đi.

"Vâng." Sim cúi đầu cung kính.

Hôm sau..

"Dụ Vân Phi ở đâu?"

Bạch Vi Vi bị nhốt dưới hầm, vô cùng tăm tối, nhưng vẫn được ăn ngon. Vẫn tốt, không bị bỏ đói chết.

Bạch Vi Vi chỉ im lặng ăn không nói gì.

"Cô không nói tôi liền một nhát giết chết cô." Sim tức giận.

"Anh lúc muốn giết người thật ghê tởm. Vẻ đẹp thư sinh thường ngày đâu rồi?" Bạch Vi Vi thẳng thắn nói.

Sim im lặng, là cô ta đang khen mình lúc bình thường đẹp trai đúng không? Miệng Sim chum chum muốn cười, nhưng anh phải làm nhiệm vụ, được khen chút xiu mà vui mừng quá mất mặt đi.

"Tôi không quản. Cô mau nói. Dụ Vân Phi ở đâu?"

Cứ nhắc đến chỗ của Vân Phi thì Bạch Vi Vi liền im bật không nói lời nào.

Đừng hỏi nữa, tôi không biết. Bạch Vi Vi rất muốn hét lên như vậy, nhưng vừa nói thì sợ mất mạng. Tùy cơ ứng biến đã, thoát khỏi đây rồi tính tiếp.

Sim nóng giận "Này, muốn chết hay sao?"

Bạch Vi Vi ngược cổ lên "Ngon thì nhào vô."

Sim gầm gừ, anh ta đang dần mất kiên nhẫn. Nếu không phải cô ta biết chỗ người boss đang tìm thì anh đã cho cô ta thành thi thể trôi sông rồi. Hừm.

"Muốn thế nào?" Lại Ngạn Vũ từ ngoài đi vào.

Anh đã cho cô ta sống, cho cô ta ăn, nhốt chỗ cũng sang nhất, vậy mà mãi vẫn chưa cạy được miệng cô ta về chỗ của Vân Phi.

Lại Ngan Vũ cũng đang khá mất kiên nhẫn giống như Sim vậy.

"Các người tìm chị tôi làm gì?"

"Điều đó không cần biết." Lại Ngan Vũ đáp.

"Vậy là sao tôi cho các người biết được. Chị tôi thành sát thủ thứ mười thế giới, địch bạn không rõ, sao mà tôi dễ dàng cho các người biết được." Bạch Vi Vi nói xong, tự khen mình nói rất hay, Vân Phi mà nghe được sẽ cảm động đến phát khóc.

Nhưng Vân Phi chắc chắn sẽ không như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Chương 43

"Là bạn." Lại Ngan Vũ khẳng định.

Bạn? Hừ. Tin được không nhỉ? Hắn ta là bạn thật sao? Sát khí lớn như vậy, chị Phi Phi quen được sao?

Nhưng cũng có thể nhỉ? Không gặp chị Phi Phi một thời gian khá dài, chắc có nhiều chuyện xảy ra mình không thể biết được.

Nhưng mà nếu là bạn thì sao lại không biết tung tích của chị ấy. Ài, vẫn rất đáng nghi.

Làm sao nhỉ?

Bạch Vi Vi đang miên man dần dần suy nghĩ, chợt cô liếc mắt qua con ròng. "Lấy cái gì mà tôi có thể tin các người chứ?"

Sim đáp "Lời lão đại tôi nói chưa bao giờ có hai nghĩa."

Bạch Vi Vi trề môi, lắc đầu "Tôi không tin."

Sim trừng mắt "Cô."

Lại Ngan Vũ giơ tay lên ra hiệu cho Sim im lặng. Anh đã nhìn thấy ánh mắt của Bạch Vi Vi lộ lên tia thích thú như thế nào khi nhìn thấy ròng ngọc của mình. Anh cầm lên "Trao đổi?"

Ánh mắt Bạch Vi Vi cùng Sim lộ vẻ kinh ngạc. Đây là đồ vật hắn ta thích nhất lại lấy chị Phi Phi ra đổi? Wa~ không biết hai người này là bạn gì đây?

Không ngờ boss lại lấy cái này ra đổi. Si tình quá đi~

Bạch Vi Vi lại dần dần. Trong tâm trí cô hiện lên hai giọng nói.

Vi Vi Angel: Vi Vi cô không thể nào đem chị Phi Phi bạn tốt nhất của cô ra đổi được. Tuy miệng hắn ta nói là bạn nhưng hắn ta trông rất nguy hiểm. Vạn lần không được.

Vi Vi Devil: Vi Vi con ròng đó đáng giá triệu đô đấy, cô mà không lấy là thất bại cả một đời cô. Nếu cô có thể lấy nó, mà không cho ai biết là cô dùng để trao đổi thì cô sẽ được tôn thờ là siêu trộm. Không phải là giấc mơ của cô hay sao?

Vi Vi Angel: Không được Vi Vi, cô không thể nào nghe lời con mụ độc ác đó được. Chị Phi Phi không phải người đã giúp cô thực hiện một phần ước mơ sao? Chị ấy còn cho cô ăn, cho cô mặc nữa. Vi Vi đừng. Chút tiền đó có là gì so với tình bạn keo sơn chí cốt chứ?

Vi Vi Devil: Keo sơn chí cốt cái gì? Lúc Vân Phi đi còn không thèm báo với cô một tiếng nào cơ mà. Hàng triệu đô mà nhỏ sao? Cả ba đời nhà cô ăn cũng không hết đấy nhé. Còn nữa, cô nói ai là mụ độc ác hả. Cô chính là một người giả dối còn gì.

Vi Vi Angel: Tôi không có. Vi Vi cô phải nghe tôi..

Bạch Vi Vi: Hai người cút.

"Này cô còn chần chừ cái gì đó hả?" Sim gắt lên.

Lại Ngan Vũ vẫn đang giơ con ròng ra trước mắt Bạch Vi Vi, cô ngược lên nhìn, chỉ là cho anh ta biết tung tích của chị Phi Phi thôi, cũng chẳng phải bán

chị ấy đi, gặp chị ấy rồi mình nói vài câu chắc chị ấy sẽ hiểu thôi. Ừm, chị Phi Phi nhất định sẽ không trách móc gì mình.

"Được. Tôi đồng ý." Bạch Vi Vi tiến đến, nâng niu con rồng như nâng trứng. Bảo bối à em lại nằm trong tay chị rồi.

"Vân Phi ở đâu?" Lại Ngạn Vũ chỉ chờ đợi câu trả lời của câu hỏi này thôi.

Bạch Vi Vi hơi nhỏ giọng, rụt rè nói "Tôi... Tôi không biết."

"Cái gì? Gan cô to nhĩ dám lừa lão đại?" Sim phần nộ.

Bạch Vi Vi vội nói thêm "Nhưng tôi có thể liên lạc với anh rề tôi đề hỏi. Chắc chắn anh ấy biết."

Lại Ngạn Vũ cũng bị câu trả lời của Bạch Vi Vi làm tức giận một hồi, sau đó ánh mắt lại trở nên thâm trầm. Có một điều anh vẫn rất tò mò, đó là người mà cô ta luôn gọi là anh rề.

"Là ai?"

Bạch Vi Vi nói "Anh đang hỏi ai?"

"Anh rề của cô. Vân Phi kết hôn rồi sao?"

Bạch Vi Vi cười "À. Chưa hai người ấy chưa kết hôn. Nhưng chưa chắc tương lai cũng vậy. Bọn họ tình chàng ý thiếp rất xứng đôi. Anh rề tôi đã lặn lội sang đây để tìm chị ấy cơ mà, đúng là một người đàn ông tốt."

Lại Ngạn Vũ bỗng thấy người nóng bừng lửa giận. Hừm, tình chàng ý thiếp rất xứng đôi sao? Nên hôm bữa mới giữ thân như ngọc? Quên được anh nên sống hạnh phúc nhĩ?

Lại Ngạn Vũ tay nắm chặt, đứng dậy "Mau chóng tìm ra tung tích của Vân Phi. Tôi đổi ý lúc nào không hay đâu." Rồi bỏ đi.

"Nè nhưng ít nhất anh cũng thả tôi ra chứ?" Bạch Vi Vi la lên. Nhốt cô trong này làm sao mà cô liên lạc được với Châu Kim Lăng chứ?

"Sim"

"Vâng." Sim nhanh chóng nhận lệnh rồi thả Bạch Vi Vi ra. "Cô nên làm đúng theo những gì đã nói. Lão đại của tôi không đủ kiên nhẫn đâu."

Bạch Vi Vi nói "Biết rồi, biết rồi."

Vậy là Bạch Vi Vi được thả tự do. Bạch Vi Vi trở về nhà, lục trong tủ đồ tìm ra cách liên lạc mà trước khi tách ra Châu Kim Lăng đã đưa cho cô.

Lúc này Châu Kim Lăng đang ở nhà Vân Phi cùng cô xem phim kinh dị.

Vừa mới đến, Châu Kim Lăng thấy nhà Vân Phi tối thui, rèm cửa đều bị kéo lại hết, anh tay xách hai bị đồ ăn bự, dùng trí nhớ để có thể mò đến bếp. Đặt đồ lên kệ, anh tiến lại chỗ Vân Phi nhờ ánh sáng của TV. "Làm gì mà không mở đèn vậy?"

"Suyt. Đang coi phim ma."

Nhìn bộ dạng co chân lại vừa sợ vừa rất chăm chú coi của Vân Phi làm anh rất buồn cười, cũng ngồi xuống xem thử nó thế nào. Vân Phi đang coi âm ảnh kinh hoàng, những lúc ma xuất hiện đều làm cô thót tim ra ngoài nhưng cô lại cứ muốn xem muốn xem. Đến lúc gây căng nhất thì cô sợ đến tay chân run cầm cập.

Âm nhạc đang đẩy cảm xúc của người xem đến đỉnh cao trào.

Reng... reng..

"Á cái gì vậy?" Vân Phi nhảy cẫ lên, ôm lấy người Châu Kim Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 44

Khi không gian đang cao trào những âm thanh từ bộ phim kia thì bỗng dưng cảm thấy dưới móng lại rung lên, thật là một cảm giác ghê sợ. Vân Phi đã phóng ngay lên người Châu Kim Lăng "Cái gì vậy?"

Châu Kim Lãng lại bất ngờ với hành động của Vân Phi hơn, đờ người một lúc.

Nhìn cực gần gương mặt của Vân Phi, tim đập cực nhanh dù chỉ là hình ảnh mờ ảo do đèn của TV chiếu đến. Cảm nhận mái tóc mượt đang nhảy lăn tăn trên cánh tay, tạo một khoái cảm trong người.

Vân Phi bình tĩnh lại thì nghe ra là tiếng điện thoại, vội vàng tách ra. "Hình như là điện thoại."

"Ồ ồ." Châu Kim Lãng cũng tỉnh táo lại, lấy điện thoại ra. "Xin chào." Một số lạ gọi đến.

"Anh Châu." Giọng nữ.

"Cô là?" Châu Kim Lãng thường rất ít cho ai số điện thoại, lại là con gái.

"Là em, Bạch Vi Vi đây."

"Bạch Vi Vi!" Châu Kim Lãng ngạc nhiên, hô lại cái tên đó một lần nữa. Gây được sự chú ý với Vân Phi.

Vi Vi? Vân Phi nghe tai sát lại.

"Phải a~. Anh Châu, anh đã tìm được chị Phi Phi chưa?"

"Rồi. Cô ấy đang ở cạnh..." Châu Kim Lãng vừa nói vừa quay đầu sang thì khoảng cách giữa mặt cô và anh rất rất nhỏ, dường như bằng không. Anh có thể cảm nhận được da mặt mềm mịn của cô, hơi thở của cô. Tim anh lại đập thịch một cái.

Châu Kim Lãng nhất thời ngượng ngùng quay đi. Vân Phi cũng cảm thấy khoảnh khắc ban nãy thật đáng xấu hổ nên cũng ngồi yên lại coi phim.

"Anh Châu? Chị Phi Phi đang ở đâu? Cạnh anh sao? Hai người đã đi đến bước nào lại thân mật như vậy hả?"

Châu Kim Lãng hoàn hồn "Nói linh tinh gì đấy? Đúng là tìm được rồi. Có chuyện gì đấy?"

"Hai người đang ở đâu? Em đến. Em rất nhớ chị Phi Phi."

Châu Kim Lãng đọc địa chỉ cho Bạch Vi Vi. Hai mươi phút sau cô ấy liền có mặt.

Phim đã hết. Châu Kim Lãng cũng đã kể về Bạch Vi Vi cho Vân Phi, hai người liền sắp xếp một chút.

Chuông cửa vang lên, Vân Phi liền ra mở cửa.

"CHỊ PHI PHI, EM RẤT NHỚ CHỊ A~"

Cửa vừa cách một cái, chưa mở hẳn là đã nghe tiếng thét chói tai của Bạch Vi Vi, rồi Vân Phi còn bị bất thành linh được ôm xiết.

Lần thứ hai, kể từ rất lâu, Bạch Vi Vi lại ôm chầm lấy Vân Phi như ôm mẹ. Vân Phi thót cả tim, cô đã biết là Bạch Vi Vi nhưng không ngờ cô ấy lại thái quá đến mức độ này.

Vân Phi vỗ lưng Bạch Vi Vi "Được rồi. Được rồi. Cô ôm tôi thế này sắp ngộp chết rồi."

Bạch Vi Vi buông tay ra, cười tí mắt. Châu Kim Lãng từ trong bếp đi ra "Đến rồi à? Vào đi."

Bạch Vi Vi nhìn hai người một lượt, cười gian "Hai người sống chung rồi sao? Oa ghê quá. Hí hí."

Vân Phi nhìn sang Châu Kim Lãng, má cô có hơi ửng đỏ. Đúng là ngày nào Châu Kim Lãng cũng đến, lại còn nấu cơm cho cô. Ừm hiểu lắm là phải. Vân Phi im lặng không nói.

Châu Kim Lãng cười thầm "Chỉ là hay cùng nhau ăn cơm thôi. Không có ở chung gì cả. Cô đừng nói bậy. Còn đứng ngoài đó làm gì vào nhà đi."

Bạch Vi Vi vẫn cười khúc khích "Vâng. Vâng." Vân Phi tránh đường cho Bạch Vi Vi vào, đóng cửa.

Bữa ăn nhanh chóng được Châu Kim Lãng dọn lên.

"Đúng là không ngờ nha. Anh Châu như vậy lại nấu ăn ngon như thế." Bạch Vi Vi được ăn ngon là vui sướng đến chín tầng mây.

"Cũng tạm thôi. Hồi trước có thời gian bọn ba ở ngoài một mình nên học chút chút. Cô không chê là được." Châu Kim Lãng ôn nhu nói.

Thật ra thì Vân Phi ăn lâu như vậy vẫn chưa từng khen anh một lần, trong lòng có chút thất vọng.

Vân Phi vẫn im lặng ăn.

"À. Chị Phi Phi mấy năm nay chị làm gì? Chị bỏ đi không báo trước làm em buồn biết bao nhiêu." Giọng Bạch Vi Vi nhỏ dần.

"Cô con có thể nói như vậy sao? Cùng với Kim Lăng về đây nhưng lại tách nhau ra, còn bảo buồn, nhớ tôi." Vân Phi vạch trần Bạch Vi Vi không khoan nhượng.

"Còn không phải do chị bỏ đi không nói tiếng nào sao? Em rất giận." Bạch Vi Vi bỏ đũa xuống, bộ dạng thật sự rất ủy khuất.

Vân Phi gấp đồ ăn vào chén Bạch Vi Vi "Được rồi. Được rồi. Tôi sai."

"Không có thành kiến gì cả." Bạch Vi Vi giận dỗi như trẻ con.

"Thế cô muốn thế nào?"

Bạch Vi Vi bất chợt choàng tay qua tay Vân Phi "Thì chị phải bồi thường chứ sao? Ngày mai đi với em đi."

Thái độ cô nhóc này thực sự là xoay như chong chóng.

"Đi đâu?" Vân Phi hỏi.

"Đến chỗ này rất vui." Bạch Vi Vi cười.

"Là chỗ nào chứ?" Vân Phi vẫn chưa có thể chắc chắn nhận lời. Mặt Bạch Vi Vi lúc cười trông rất gian.

"Rất vui. Yên tâm em không bán chị đâu mà lo. Em đây sao bán chị được. Đi mà. Đi mà."

Chưa ai đề cập đến bán buôn gì mà miệng Bạch Vi Vi đã tự động nói, khiến Vân Phi có chút nghi ngờ, cả Châu Kim Lăng cũng vậy.

Thấy Vân Phi lưỡng lự, Bạch Vi Vi lại tỏ ra ủy khuất "Nếu chị không đi thì thôi vậy."

Vân Phi vẫn là bị cô nhóc này làm cho mềm lòng "Được. Được. Đi. Tôi đi."

"Yeah."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chương 45

"Hai người định đi đâu? Tôi có thể đi chung không?" Hai cô gái vui vẻ bàn tán trước mặt Châu Kim Lăng, xem anh chỉ như không khí không bằng.

Châu Kim Lăng lên tiếng để cho họ biết sự tồn tại của mình và tìm kiếm cơ hội đi chơi với Vân Phi.

"Không được." Bạch Vi Vi đang cười rất tươi liền thay đổi sắc thái nghiêm nghị. Lần này anh có dùng mỹ nam kế cũng không được vì nó liên quan đến cuộc đời em cơ.

Vân Phi vừa mới kịp liếc mắt sang, trong lòng thầm chấp nhận nhưng Bạch Vi Vi đã nói như thế nên cô cũng im lặng.

"Tại sao?" Châu Kim Lăng thất vọng hỏi.

"Tất nhiên là chị em em đi bồi dưỡng tình cảm, anh không được xen vào." Bạch Vi Vi đáp.

Châu Kim Lăng liếc mắt sang Vân Phi cầu trợ giúp, nhưng Bạch Vi Vi đã che mặt Vân Phi lại "Không ai giúp được anh đâu."

Châu Kim Lăng thở dài "Tôi đã nấu bữa cơm này cho cô rồi."

Bạch Vi Vi lắc đầu "Anh đây là nấu cho chị Phi Phi, em chỉ ăn trực mà thôi. Không phải nấu cho em."

Châu Kim Lăng không nói gì nữa.

Ăn xong Bạch Vi Vi liền đi về. "Chị Phi Phi ngày mai bây giờ ở Quang Đại nhé, em chờ chị. Mai chị em mình phải chơi cho đã. Bye."

Quang Đại chính là chỗ Vân Phi đã từng làm, bar club lớn nhất thành phố.

Vân Phi đến đúng như đã hẹn, cô không đi Báo Đen đến vì "chơi cho đã" với Bạch Vi Vi.

Vân Phi đi đến quầy để hỏi thăm về Bạch Vi Vi.

Đồng Á Á nhìn thấy cô rất vui "Phi Phi, sao cô lại đến đây?"

Viên Chân Trân cũng đi đến chào hỏi "Phi Phi, lâu ngày không gặp."

Vân Phi nhẹ nhàng gật đầu một cái. "Tôi đến với bạn. Không biết cô ấy đến chưa nhỉ?"

Đồng Á Á nhiệt tình hỏi "Người đó như thế nào? Tôi có thể chỉ cho cô."

Vân Phi miêu tả về Bạch Vi Vi, hai người kia chưa kịp tìm thử thì Bạch Vi Vi tỉnh linh vỗ vai cô. "Chị Phi Phi." Khiến cho Vân Phi một phen hoảng hốt.

Vân Phi trấn an vài giây rồi giới thiệu "Đây chính là Bạch Vi Vi."

"Đây là Đồng Á Á, Viên Chân Trân. Đồng nghiệp cũ của chị."

"Xin chào. Xin chào." Bạch Vi Vi cúi người chào. "Chị Phi Phi đi thôi."

Bạch Vi Vi kéo tay Vân Phi đi, Vân Phi quay sang cười với Đồng Á Á và Viên Chân Trân.

"Làm gì mà gấp vậy? Không phải ở đây rồi sao?" Vân Phi nói.

Bạch Vi Vi chỉ cười trừ. Sau đó thì rượu nhanh chóng được mang vào.

Giống như hội chị em gặp nhau, người từng rất điềm tĩnh như Vân Phi cũng kể liên miên cho Bạch Vi Vi về mấy năm rời đi của mình.

Bạch Vi Vi có hỏi về cơ sự của sự xuất hiện của Vân Phi trên bảng sát thủ. Vân Phi cũng nhiệt tình kể.

Bọn họ đều đã ngà ngà say, Vân Phi cần đi giải quyết một chút.

"Đi nhanh về sớm chị nhé."

Vân Phi vừa ra khỏi cửa, Bạch Vi Vi liền gọi cho Sim. "Bên mấy người chừng nào mới ra tay?"

"Hôm nay muốn gạo nấu thành cơm. Cô hạ tình được đi."

"Cái gì? Không được. Tội lỗi." Bạch Vi Vi gắt lên.

"Cô bây giờ còn nghĩ mình trong sạch sao?" Sim nói rồi cúp máy luôn không cho Bạch Vi Vi biện hộ gì nữa.

Bạch Vi Vi tuy đã có chuẩn bị sẵn nhưng thấy tội cho chị Phi Phi trong sáng của mình, cô chỉ hạ một ít mà thôi.

Sau khi Vân Phi quay lại, Bạch Vi Vi luôn có ý muốn Vân Phi phải uống li rượu đã hạ được, uống cho hết.

Nhưng Vân Phi đã nghi ngờ nên luôn từ chối, cho đến khi Bạch Vi Vi không để ý liền đổi li lại.

"Nào, cạn."

Bạch Vi Vi ngốc nghếch cứ tưởng đã thành công rồi, chờ Vân Phi uống hết rồi mình cũng uống. Sau đó nhá máy cho Sim.

Hai người đang cười rất sảng khoái, thì có người từ ngoài đi vào. Hai người đến là hai người đàn ông, một cao lớn khí thế bрут người, một thì ôn nhu, thanh lịch hơn.

"Các người là ai?" Vân Phi giữ lại chút tỉnh táo để nói.

"Đến đón em" Lại Ngạn Vũ tiến lại chỗ Vân Phi.

Vân Phi nhận ra ánh mắt lạnh đó thì lùi lại né tránh "Đừng qua đây."

Vân Phi cảm thấy thật lạ, sao anh ta lại biết cô đang ở đây chứ? Cô quay qua Bạch Vi Vi "Vi Vi, cô có quen bọn họ không?"

"Không quen." Bạch Vi Vi nói chắc nịch. Bỗng cô cảm thấy cả người nóng ran, có một ngọn lửa bùng bùng muốn thiêu đốt cô.

Bạch Vi Vi quay sang thấy Sim liền nhảy lên ôm "Anh đẹp trai. Em khó chịu."

Sim giật mình, đẩy con khi này ra "Cô làm gì vậy? Muốn chết sao?"

Vân Phi nhìn thấy cũng la lên "Bạch Vi Vi, cô bị làm sao thế?"

Bạch Vi Vi vẫn bám lấy cơ thể của Sim "Anh đẹp trai à, người ta khó chịu. Anh làm gì đi?"

Sim sợ tái cả mặt, anh vẫn là trai còn trinh đấy, nói anh thì anh biết giải quyết sao. Sim cố gắng tách Bạch Vi Vi ra "Bà nội của tôi ơi, tôi còn tơ, non và xanh lắm."

Bạch Vi Vi vẫn bám không buông, luôn giở giọng làm nũng "Người ta khó chịu, khó chịu, khó chịu."

Lại Ngan Vũ âm thầm quan sát, theo như anh suy đoán có lẽ người bị hạ được là con khi kia chứ không phải Vân Phi.

"Cô ta bị hạ được rồi. Cậu tự lo đi."

"Cái gì?"

Đùng đoàng đoàng. Sấm sét nổi trên đầu Sim. Anh nhìn chủ mình bằng cặp mắt mở to hết cỡ.

Cha mẹ ơi con vẫn còn zin mà. Con chưa muốn tâm hồn con bị vấy bẩn bây giờ đâu.

Boss à, anh đang trực tiếp bán em đi đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chương 46

Sim cứ chần chừ chần chừ, bị ánh mắt lạnh của Lại Ngan Vũ làm cho rụt cổ lại, ngoan ngoãn tuân theo.

Đêm đó, là một đêm vật vã đối với Sim. Anh đã phải ẵm lên thả Bạch Vi Vi xuống bốn tám hơn hai mươi lần để cô có thể tỉnh táo mà không cần quấy nữa.

Quay lại chỗ Vân Phi. Lại Ngan Vũ ngồi âm thầm quan sát cô. Bạch Vi Vi bị đưa đi một lúc, Lại Ngan Vũ vẫn không có động tĩnh gì. Vân Phi lại tiếp tục một mình uống rượu, đó là để giảm bớt áp lực của đối phương gây ra cho cô.

"Biết uống rượu rồi."

Giọng đối phương trầm ổn vang lên, Vân Phi quay sang nhìn "Nói như trước đây anh đã gặp tôi ý."

"Không nhớ gì sao?"

"Anh nói tôi phải nhớ gì?"

"Tôi!"

Vân Phi cười phì một cái "Anh đối với tôi không hề có ấn tượng."

Vân Phi luôn cảm thấy lạ về người đàn ông này, đã hai lần rồi, anh ta luôn ám chỉ cho cô những điều kì lạ, đặc biệt là từng gọi cô là Lưu Diễm Tú.

Cái tên Lưu Diễm Tú này và cái tên Tú cô hay mơ có lẽ có liên quan, và cả anh ta nữa. Vân Phi từng nghĩ như vậy. Nhưng cô lại không chắc chắn, nếu nhưng anh ta từng xuất hiện trong quá khứ của cô, tại sao từ trước đến nay vẫn không hề có ấn tượng.

Nhưng người tên Dương Thắng, chủ cũ của Báo Đen lại cứ khiến cô đau đầu khi nhìn thấy?

Lại Ngan Vũ càng chắc chắn về việc Vân Phi bị mất trí nhớ. Nếu đã như vậy càng tốt, anh có thể tiếp cận cô bằng thân thể mới, cho cô những điều mới. Không cần nhớ đến cái quá khứ u tối đó nữa.

Đối với anh, cô trở về là điều tuyệt vời nhất trên thế gian này.

"Tên tôi Lại Ngan Vũ."

"Điều đó tôi biết rồi." Vân Phi giờ một li rượu lên "Uống không?"

Không biết là do anh ta trở nên thân thiện hay do cô đã say quá rồi nên không khí nhẹ nhàng hơn thế.

"Sợ say."

Vân Phi bật cười "Sợ say? Anh là cái giống loài gì thế?"

"Cần thiết sao?"

"Anh nói nhiều hơn vài chữ thì lưỡi anh đứt ra à? Càng nói càng khó hiểu." Vân Phi tỏ vẻ chán ghét.

"Tập lạnh lùng." Lại Ngan Vũ nói như đùa như không.

"Anh không nên tấu hài thì hơn."

Vân Phi vừa nói chuyện với Lại Ngan Vũ vừa uống cũng đã gần một chai rượu, đầu óc không thể kiểm soát được nữa. Nó ong ong trong đầu Vân Phi, khiến cô rất khó chịu. Nhưng cô vẫn không quên là có một tàn băng đang ngồi đây, vẫn là nên nhanh chóng rời khỏi.

"Không có gì thì tôi về đây." Vân Phi đứng dậy, trước mắt quay như chong chóng ngã xuống.

Lại Ngan Vũ đã đỡ kịp "Để tôi."

Vân Phi hất tay Lại Ngan Vũ ra "Tôi không muốn phiền người như anh." Cô lại loạng choạng đứng dậy, bước chưa được hai bước lại ngã xuống.

Vừa nãy có Bạch Vi Vi, hai người chỉ uống một chai. Bạch Vi Vi đi rồi, để không bị áp lực, tự mình uống luôn một chai. Từ lượng kém, say đến không thể đi được.

Lại Ngan Vũ không nói gì, đến bế hẳn Vân Phi lên.

"Buông ra." Vân Phi vẫn cố chấp dẫy dụa. Một thần kinh trung ương của cô luôn điều khiển cô không được dính vào người đàn ông này.

"Tôi sẽ không làm hại em." Lại Ngan Vũ nói rồi ôm Vân Phi ra ngoài.

Tôi sẽ không làm hại em

Tôi sẽ không làm hại em

Câu chữ, giọng điệu rất quen, nhưng Vân Phi không còn đủ tỉnh táo để có thể nhận ra được.

Vân Phi được đưa về tòa nhà của Lại Ngan Vũ trong ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người, từ người trong Quang Đại đến thuộc hạ của mình.

Đặt Vân Phi nhẹ nhàng lên chiếc giường êm ái, cô liền yên lặng mà đánh một giấc sâu.

Lại Ngan Vũ ngồi bên cạnh nhìn, vẫn là hình ảnh này, cô gái ngủ vô cùng ngoan ngoãn. Mọi anh như có như không hé một nụ cười. Anh chỉ im lặng ngắm nhìn cô như vậy.

Tình yêu đúng thật kì quái, chỉ cần yên lặng ở bên người đó, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Boss, phía bên con đường tơ lụa có biến. Cần boss xử lí gấp." Một người đàn ông ngoại quốc đứng trước cửa cung kính nói.

Mặc dù cửa mở nhưng anh ta cũng không dám bước vào. Đứng ở ngoài nhìn, anh ta thấy đáng về rất lạ của boss mà trước đây anh chưa bao giờ thấy. Trên giường lại có một người đáng về mảnh mai như vậy.

Là phụ nữ. Đúng là một chuyện vô cùng động trời.

Lại Ngan Vũ bị làm phiền, có chút không vui. "Lui xuống đi."

Người đàn ông kia vẫn không đi "Boss, việc khẩn cấp."

"Rein?"

"Vâng." Rein lễ phép đáp.

Chuyện khẩn cấp đến mức người anh giao đi làm nhiệm vụ cũng trở về, chắc chắn không nhỏ.

Lại Ngan Vũ nhìn Vân Phi vô cùng lưu luyến, anh cúi xuống hôn vào trán cô rồi bước đi.

Khoảnh khắc khi Lại Ngan Vũ bước ra, Rein thấy được một gương mặt khá quen nhờ có ánh sáng của trăng chiếu vào. Anh ngỡ ngàng, cố gắng nhìn kĩ

hơn thì boss của anh đã đi đến và đóng cửa lại.

Vân Phi say đến mức gần trưa mới tỉnh dậy, nhìn cảnh vật thật xa lạ. Đây là đâu?

Đầu cô đau nhức, nhưng nó cũng giúp cô nhớ lại vài chuyện đêm qua. Là người đàn ông đó. Anh ta đưa cô về đây sao?

Vân Phi nhanh chóng rời khỏi.

Về đến nhà, thấy Châu Kim Lăng vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng ngồi ở ghế, Vân Phi rón rén đi vào.

"Về rồi à?" Câu nói khiến Vân Phi giật thót.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Chương 47

*Phần này chỉ là bịa đặt =))))))

Con đường tơ lụa là một tuyến đường giao thương giữa các nước từ châu Á sang đến châu Âu, bắt nguồn từ Trung Quốc.

Ở địa phận từng nước thì đều có thể lực riêng quản lý, nguyên lão các nước cũng đã nhất trí về điều này với các thế lực đó.

(Nguyên lão: ý của mình là những người đứng đầu đất nước)

Lại Ngạn Vũ đang thực hiện một đơn hàng vũ khí rất lớn, đang được đem đến châu Âu, nhưng theo lời kể của Rein thì đơn hàng này đang kẹt ở hoang mạc, địa phận của gia tộc Ashilam. Bọn người do Rein phụ trách vận chuyển đã bị đánh úp, đơn hàng bị mất.

Lúc giao dịch đơn hàng này cũng từng nghe gia tộc Ashilam cũng muốn giành nó, cho nên Ashilam không khỏi bị tình nghi.

Đêm đó, Lại Ngạn Vũ cùng Rein và vài thuộc hạ tính nhuệ đã đi trực thăng riêng, cấp tốc đi đến đó.

Châu Chí Thành nhận được một cuộc điện thoại, vừa nghe giọng ông liền nhận ra là ai.

"Lại Ngạn Vũ đang đi đến hoang mạc Ashilam, cơ hội đến rồi." Đối phương chỉ nói một câu rồi cúp máy.

Châu Chí Thành liền truyền chỉ thị đến chỗ Châu Kim Lăng.

"Được. Cháu biết rồi."

Lúc hai người đang nói chuyện, Vân Phi có ngồi ở gần đó, thấy vẻ mặt Châu Kim Lăng hơi nghiêm trọng, lại thêm vẻ lưu luyến nhìn cô nên cô đã hỏi. Nhưng đối phương lại không đáp gì.

Sau đó thì Châu Kim Lăng chào tạm biệt rồi rời đi. Dáng vẻ thần thần bí bí đó càng làm cho Vân Phi thêm bứt rứt người. Cô đã theo dõi Châu Kim Lăng, theo anh lên cùng một máy bay.

Khi Bạch Vi tỉnh dậy thì mặt trời đã có thể đốt cháy móng. Cô cảm thấy toàn thân tê nhứt, cả đầu cũng đau như muốn nổ tung.

Sim thì ngồi ở ghế bành ở góc cửa sổ, sát khí bức người, khiến Bạch Vi Vi không dám lại gần. Cô nhè nhẹ xách đồ chạy thì đối phương phát hiện "Cô còn muốn đi?"

Bị ánh mắt muốn giết người đó làm hoảng sợ cực đỉnh, Bạch Vi Vi lúng túng. Không biết mới sáng sớm mà anh ta bị làm sao vậy? Đến kì à?

Bạch Vi Vi căng thẳng đến muốn ngắt, dè dặt nói "Sim đại ca, có gì bữa khác nói được không? Tôi... tôi..."

"Vi cô là boss bỏ tôi rồi." Sim nói khá nhỏ, gương mặt lạnh như tiền, đằng đằng sát khí bỗng hiện lên phần uy khuất.

"Hả?" Bạch Vi Vi vốn là nghe không rõ câu nói kia nhưng nhận ra sự thay đổi trên gương mặt Sim, vẻ mặt uy khuất, nên đặc biệt bắt ngờ.

"Sim đại ca, anh nói gì vậy?" Bạch Vi Vi lấy lại tinh thần, hỏi.

Lại bị ánh mắt sát khí đó dọa sợ "Do cô. Tất cả đều do cô."

Bạch Vi Vi vô cùng khó hiểu. Cô vừa mới tỉnh dậy, hôm qua cũng chỉ uống rượu với Vân Phi, làm gì liên quan đến anh ta chứ? Nhưng nhìn ánh mắt đó, cô vẫn nên nuốt cái tò mò xuống. Chỉ nên nghe anh ta nói.

"Boss đi đến một nơi quan trọng như vậy lại không dẫn tôi theo. Tất cả đều do cô. Do cô luôn bám lấy tôi, boss liền bán tôi cho cô rồi." Sim ngồi lăm nhăm.

Bạch Vi Vi lần này rất cố gắng lắng tai nghe, kết quả cũng không tệ, ít ra mười phần cũng nghe hiểu được năm phần.

Vài kí ức mơ hồ hiện ra, Bạch Vi Vi trách mình thật ngu ngốc, tự hạ rồi tự dính thuốc, đúng là chuyện buồn cười đến rớt hàm.

Sau đó lại còn bám riết lấy Sim đòi hạ hỏa, quá mất mặt.

"Sim đại ca, xin lỗi, tôi uống say quá. Mà boss của anh sẽ không bán anh cho tôi đâu. Tôi làm gì đủ tiền mua anh chứ?" Bạch Vi Vi nói.

Cứ mỗi lần nhìn Bạch Vi Vi, nỗi uất hận trong lòng Sim lại dâng cao. Nhưng anh ta lại chẳng thể làm gì, anh ta bỏ đi.

Sim chỉ có thể ở lại tổ chức, làm những việc nhàm chán. Nhàm chán! Vô cùng nhàm chán!

Ở hoang mạc Ashilam

Lại Ngạn Vũ cùng Rein và một số người khác, đi một đoàn xe Jeep gồm năm chiếc đi đến tổ chức của Ashilam.

Xuống đến sân bay nước T, Châu Kim Lăng mới nhận ra Vân Phi đã theo dõi mình.

"Phi Phi tại sao em lại ở đây?"

"Đi theo anh." Vân Phi bình tĩnh đáp.

"Theo tôi? Làm gì? Mau trở về." Châu Kim Lăng cảm thấy khá lo lắng.

"Anh nghĩ tôi sẽ nghe lời? Có phải anh qua đây liên quan đến Lại Ngạn Vũ?" Vân Phi nói thẳng vào điều cô thắc mắc.

"Không có. Tôi chỉ đi thăm một người quen thôi." Châu Kim Lăng nói dối, bứt rứt không thôi. Anh không biết nói dối mà.

Vân Phi quen biết Châu Kim Lăng đã lâu, vẫn là chưa hề thấy điệu bộ khác lạ này của Châu Kim Lăng. Nhất định là anh đang nói dối.

"Anh vừa nhận điện thoại của chú Châu thì đã thần thần bí bí đi đến đây. Bây giờ biểu tình còn loạn như vậy. Chắc chắn là liên quan đến phi vụ kia. Tôi đã nói để tôi làm."

"Không được." Ánh mắt Châu Kim Lăng vô cùng kiên định. "Nhất định tôi không để em làm."

"Nói như vậy có lẽ suy luận của tôi là đúng. Nói đi, kế hoạch thế nào?"

"Không được. Em vẫn là nên trở về đi."

Vân Phi nhón lên kéo cổ áo Châu Kim Lăng xuống, áp sát mặt mình "Một là anh nói kế hoạch, hai là tôi lại đi theo anh. Anh có quyền chọn."

Châu Kim Lăng bị hành động quá chủ động này của Vân Phi làm cho phút chốc ngây ngốc.

Sau đó nghe Vân Phi nói xong càng ngây ngốc hơn. Đây mà gọi là được chọn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Chương 48

Châu Kim Lăng khó xử, im lặng. Vân Phi vẫn đang ngóng chờ câu trả lời từ anh.

Nhưng nói chờ thì cũng chẳng phải. Cô có đưa cho anh sự lựa chọn nào khác là để cô đi cùng chứ?

"Nếu anh không trả lời, coi như là đồng ý nhé. Đi thôi." Vân Phi nói rồi thả tay, bước đi.

Châu Kim Lăng đi theo. "Em phải chú ý an toàn."

Anh phải thừa nhận là sức công kích của cô quá lớn, dùng có kiên cường như núi thì cũng bị cô đào mà thôi. Cuối cùng vẫn là anh không thể cãi lời cô được, tùy cơ ứng biến tiếp. Nếu cô xảy ra chuyện thì anh dùng mạng để đổi lại cho cô là được.

Vân Phi rất hứng khởi "Được."

Hai người cũng nhanh chóng đến hoang mạc Ashilam.

Đêm xuống, đoàn người của Lại Ngan Vũ cũng đã đi đến gần chỗ tổ chức của Ashilam.

Trong cung điện Ashilam.

"Thưa chủ tử, bọn họ đã đến rồi."

Gia tộc Ashilam là một trong những gia tộc lớn và khá lâu đời trên thế giới. Hiện đứng đầu là Pikolo Ashilam.

Có người nói, Pikolo thực ra chỉ là con riêng của chủ gia tộc cũ là Dexin Ashilam, đã mất cách đây ba năm. Mà Pikolo lại là con của người phụ nữ mà Dexin yêu thương nhất, nên ông ta đã để lại quyền hành cho Pikolo, mặc cho hầu hết gia tộc đều không thích điều này.

Pikolo lại là một người bốc đồng, dễ nổi nóng, đa nghi và độc tài. Cho nên rất dễ bị kích động, anh ta rất ít cho ai có quyền tiếp xúc với mình, trừ người anh ta chủ động.

Pikolo ngồi trịnh trọng ở chiếc ghế dát vàng, nói "Đến rồi sao? Ta chờ lâu lắm rồi."

Lại Ngan Vũ cho người đến báo tin cho Pikolo, sau đó thì liền được chấp nhận cho vào.

Lúc đoàn xe tiến vào cung điện thì xe của Châu Kim Lăng và Vân Phi cũng vừa đến và kịp chứng kiến. Hai người cũng nhanh chóng đột nhập vào trong.

Lại Ngan Vũ vẫn khoác bộ vest đen chỉnh tề, bước chân thon dài, ánh mắt lạnh nhạt, cùng với không có một tình thái nào trên gương mặt. Tất cả tạo ra một khí thế bức người đến xung quanh.

Pikolo luôn chờ sẵn trong cung điện, vừa thấy người kia khí thế bùng bùng liền nhận ra đối phương, hần hế một nụ cười.

Lại Ngan Vũ dừng lại chỗ chính diện tầm nhìn của Pikolo, anh nhìn hần không với bất kì tình thái nào.

"Khách quý, sao anh lại đến đây?"

*đoạn nói chuyện này đều là tiếng nước T nhé, và nước T chỉ là một nước hư cấu mà thôi hihi

"Giao hàng."

Không vòng vo, Lại Ngan Vũ liền đề cập đến đơn hàng của mình.

Pikolo bị tính thẳng thắn này làm cho hưng phấn hơn bội phần, hần ta vẫn cười, bình tĩnh nói "Hàng gì? Anh nói tôi không hiểu gì cả?"

"Đơn hàng mà ngài Ashilam đây đã đánh úp mà giành được của chúng tôi." Rein nói.

Pikolo vẫn giả ngây thơ không biết gì cả "Có sao?"

"Ngài không cần phải diễn, xả vai đi. Những người hôm đó tập kích chúng tôi đều là người của ngài. Trên cổ còn có kí hiệu gia tộc."

"Ồ. Vậy sao? Là kí hiệu như thế nào nhỉ?"

"Chính là kí hiệu trên cổ ngài, một nửa mặt trắng một nửa mặt trời."

Pikolo đưa tay lên sờ nhẹ cổ mình, nơi có hình xăm một nửa mặt trắng một nửa mặt trời.

Pikolo vẫn tiếp tục cười giỡn cợt "Nhưng tôi nhớ tôi chưa từng ra lệnh đi cướp gì cả. Có lẽ anh nhìn nhầm rồi."

"Tôi không thể nhầm. Chắc.."

Rein bị ra lệnh im lặng.

Lại Ngan Vũ nói "Đạo gần đây, không biết ngài Ashilam sống như thế nào?"

Pikolo đáp " Vẫn rất tốt."

"Sự thật là như vậy?"

Pikolo gật đầu "Phải."

"Vậy tôi nghĩ thời gian này sắp kết thúc rồi."

Pikolo chưa kịp nghe hiểu câu nói của đối phương thì bên ngoài có một người vô cùng hốt hải chạy vào "Chủ tử. Kho hang bị tấn công!"

Pikolo bắt ngờ "Cái gì?"

"Có một đoàn người đến không nói gì cả liền ra tay giết người của mình, rồi phá cửa. Thuộc hạ đã điều động người qua đó, rồi cấp tốc chạy đến đây để báo cho chủ tử."

"Người có nhận diện được là người của ai không?" Pikolo hoảng đến mức trong lòng như có lửa đốt, trán vã một tầng mồ hôi.

Tên thuộc hạ đó nhỏ giọng "Không nhận ra."

Pikolo vừa hoảng vừa giận, đập vào thành ghế một cái rồi đứng dậy "Đi."

Hắn ta bỏ đi như không có sự hiện diện của Lại Ngạn Vũ cùng Rein.

Rein lúc đầu cũng hơi bất ngờ, nhưng nhìn boss bình thản thì cũng hiểu được là sự việc đang xảy ra như thế nào.

"Ông bảo đã cử người đến! Vậy người đang ở đâu? Chỗ tôi bị tấn công rồi." Pikolo nói vô cùng gấp gáp qua điện thoại.

Bên kia trầm ổn đáp "Sẽ rất nhanh." Rồi tự động ngắt máy.

"Này. Này." Pikolo tức đến nổi gân xanh, vội vã đi đến kho hàng, nằm phía sau cung điện.

Lại Ngạn Vũ từ từ bước đi ra khỏi cung điện. Rein theo sau "Boss, tiếp theo chúng ta làm gì?"

"Đi nhận hàng." Lại Ngạn Vũ đáp gọn.

Vân Phi cùng Châu Kim Lăng đột nhập vừa đến đại điện thì tình thế đã vô cùng hỗn loạn. Pikolo thì bỏ đi, Lại Ngạn Vũ cũng bỏ đi nốt.

Họ chưa kịp hiểu gì thì bị điều động đến kho hàng phía sau.

Bọn họ lại chậm một bước. Cảnh tượng hiện tại ở kho hàng, thảm hơn chữ thảm, xác người khắp nơi, kho hàng cũng bị hụi hơn một nửa.

Pikolo khốn đốn vô cùng, khụy xuống nhìn cảnh trước mắt.

Có lẽ hắn đã khinh địch quá đáng rồi.

Lại Ngạn Vũ không chơi được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chương 49

Pikolo móc điện thoại ra, lại gọi cho số vừa nãy. Hắn vô cùng tức giận, hét lên nổi cả gân cổ "Ông nói có người đến? Hắn chết ở đâu rồi?"

Người bên kia vẫn điềm tĩnh "Có lẽ đã đến rồi đấy."

"Vậy mau bảo tên đó bò ra đây, đi cướp hàng lại cho tôi."

Bên kia không nói gì, cúp máy. Pikolo đầu như bốc hỏa, hắn đập nát chiếc điện thoại. Hắn vừa nắm chức chưa lâu, trong tình hình cả gia tộc đều muốn chống lại hắn, hắn chỉ có thể cầu cứu bên ngoài.

Hắn chấp nhận mọi thỏa thuận của đối phương để có thể ngồi vững trên chiếc ghế đó.

Bây giờ mọi thứ thật sự gần như sụp đổ trước mắt hắn rồi.

"Ngài Ashilam, chúng tôi sẽ giúp cho ngài." Châu Kim Lăng từ trong góc nhanh chóng đi ra, điềm đạm nói.

Pikolo bây giờ đang rất rối, và rất tức giận, ánh mắt luôn hằn lên tia máu, đằng đằng sát khí quay sang nhìn Châu Kim Lăng cùng Vân Phi. "Mày là ai?"

Tình hình bây giờ có lẽ hần ta sẽ khó có thể tin ai.

Châu Kim Lăng vẫn điềm đạm đáp "Tôi là Châu Kim Lăng, từ tổ chức sát thủ XX, được nhận nhiệm vụ đến đây giúp đỡ cho ngài."

Pikolo nhanh chóng nắm lấy cổ áo Châu Kim Lăng, gất lên "Vậy tại sao bây giờ mới lộ mặt chó mày ra?"

Vân Phi bị giọng điệu này của Pikolo làm cho nửa phần tức giận, người vô dụng còn đồ cho người khác.

Châu Kim Lăng bình tĩnh nói "Chúng tôi vừa hay tin là sang đây, không ngờ Lại Ngạn Vũ lại quá nhanh. Chúng tôi rất xin lỗi."

Vân Phi kể bên gật đầu phụ họa. Cô không biết tiếng nước T. Cô rất bất ngờ khi Châu Kim Lăng nói được tiếng này, cả tên Lại Ngạn Vũ kia nữa.

Pikolo thả tay ra "Còn không mau đi lấy hàng về đây?"

Châu Kim Lăng khi làm việc thường nghiêm túc hơn gấp trăm lần bình thường (mặc dù bình thường cũng là một người rất nghiêm túc.). Anh xin một đoàn người của Pikolo, sau đó liền đặt ra kế sách. Rồi bọn người đó nhanh chóng bắt tay vào hành động.

Vân Phi cảm thấy như mình không cùng thuộc thế giới với bọn họ. Tiếng bọn họ cô nghe như vịt nghe sấm, hoàn toàn không thể lọt được chữ nào vào óc.

Châu Kim Lăng làm gì, cô cũng chỉ có thể kè kè bên, không biết, không hiểu cũng mặc kệ. Cho đến khi chuẩn bị xuất phát thì Châu Kim Lăng mới nhớ đến con ruồi muỗi là cô.

"Em nên ở đây."

Vân Phi vô cùng bất ngờ "Tại sao?"

"Rất nguy hiểm."

Vân Phi cau mày "Anh đừng hết lần này đến lần khác khinh thường tôi được không?" Cô càng nói càng tức.

"Tôi không sợ nguy hiểm. Sợ thì tôi còn là Vân phi sao?" Cô nhanh chóng trèo vào một chiếc xe. Những người trên chiếc xe đó nhìn cô như sinh vật lạ, bọn họ xì xầm bàn tán. Cô lại càng khó chịu hơn, nếu bọn họ nói gì mà cô có thể hiểu được thì tốt rồi.

"Mấy người im đi có được không hả?" Vân Phi gất lên bằng tiếng mẹ đẻ, tuy bọn người kia không hiểu gì nhưng thấy thái độ của cô nên ai cũng ngậm miệng lại.

Châu Kim Lăng trao đổi với người lái chiếc xe đó, rồi anh thay vào chỗ đó.

Xuất phát.

Đơn hàng của Lại Ngạn Vũ đã được lấy lại, còn lấy thêm được một số thứ khác. Bây giờ thì chính anh sẽ vận chuyển nó đi đến tận chỗ giao dịch.

Nơi giao dịch chính là nước Y, nơi chính sự đang rất là hỗn loạn. Đảng Dân chủ và Phe Hiếu chiến đang chia đất nước Y ra là hai phần, chiến tranh liên miên.

Tuy Đảng Dân chủ ở đây được sự ủng hộ của thế giới, nhưng lực chiến, quân đội luôn yếu thế hơn Phe Hiếu chiến. Cho nên, Đảng Dân Chủ luôn chỉ viện bên ngoài, không ngừng đặt những đơn hàng kết xù cho những nơi chuyên sản xuất vũ khí.

Lại Ngạn Vũ tuy là gương mặt mới trong giới này, nhưng vũ khí chỗ Lại Ngạn Vũ có thể sản xuất ra luôn là loại tân tiến nhất, tiện lợi, dễ sử dụng.

(Trình chém của mình càng lúc càng cao haha)

Về chất lượng, hàng của Lại Ngạn Vũ cung cấp được xếp thứ hai thì không ai dám giành thứ nhất, từ vật liệu cho đến hình dáng.

Nước Y nằm gần biển, phải vượt qua một đoạn đường rất dài trên xa mạc, sau đó băng qua lãnh thổ nhỏ mới đến được.

Đoàn của Lại Ngạn Vũ gồm hai chiếc xe jeep, một container lớn, một trực thăng chuyên dụng mà Lại Ngạn Vũ đang ngồi trên đó.

Đoàn của Châu Kim Lăng gồm năm chiếc Jeep, đang cấp tốc đuổi theo sau.

Ai cũng rất chuyên tâm, phía trước là cuộc sống tươi đẹp, hoặc cũng có thể là đường chết.

Di chuyển trên xa mạc vẫn rất là khó khăn, tuy đã gần ba giờ sáng như không khí vẫn vô cùng khắc nghiệt. Gió từng cơn thổi đến nhưng đều mang cái khô rát xát vào da thịt. Cát bụi nổi lên nhưng tất cả đều phải cắn răng chịu đựng.

Vân Phi ngồi trên xe, mắt luôn nhìn thẳng, nhưng thật sự cô không thể thấy cũng không thể dự đoán được một điều gì. Mọi thứ thật sự đều trở nên rất mong lung.

Trời dần hửng sáng, không khí lại bắt đầu nóng lên, nóng lên nữa. Khắc nghiệt, khắc nghiệt hơn nữa.

Đoàn người Châu Kim Lăng chỉ muốn nhanh chóng lấy lại được hàng, không nghỉ ngơi chút nào. Đến ngáp cũng cố mà nén lại, cố mà mở to mắt ra nhìn.

Vân Phi thì tranh thủ chớp mắt một chút, mắt cô thật sự đã quá mỏi rồi, còn bị gió khô táp vào. Thật sự chịu không được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chương 50

"Thấy rồi. Thấy rồi." Một người cầm ống nhòm la lên. Mọi người xung quanh như tỉnh như mơ liên căng dây cót. Cả Vân Phi cũng tỉnh dậy.

Châu Kim Lăng hỏi "Bao xa?"

"Tầm một cây số." Người đó trả lời.

"Được. Chúng ta làm theo như kế hoạch ban đầu." Châu Kim Lăng ra hiệu rồi cùng một chiếc xe khác đạp ga mạnh hơn, nhanh chóng chạy lên trước.

Đoàn xe còn lại thì chạy chậm hơn tốc độ bình thường một chút, tề ra ba nhánh.

Phía trước, Lại Ngạn Vũ vẫn giữ tư thế, không chút biến đổi.

Còn cách nhau tầm năm trăm mét.

"Boss, có người phía sau." Bộ đàm bỗng vang lên tiếng người.

Lại Ngạn Vũ ngồi trên trục thẳng, dùng ống nhòm quan sát phía sau, nhìn thấy có hai chiếc xe phía sau, không biết địch, bạn hay người dừng, hắn vẫn im lặng, không ra một chỉ thị nào. (Mấy chương này đổi cách gọi Lại Ngạn Vũ nha. Đổi thành hắn thấy hay hơn hìhì)

Còn ba trăm mét...

"Tên boss đang ngồi trên trục thẳng."

"Chuẩn bị tên lửa bắn hạ trục thẳng." Châu Kim Lăng ra lệnh.

"Được." Trừ Vân Phi ra thì bọn người đằng sau đều đang gấp rút lắp ráp vũ khí.

Lại Ngạn Vũ lại quan sát qua ống nhòm, "Zack, chuẩn bị tên lửa."

Zack nhận lệnh liền làm ngay. Khoảng cách càng gần, Lại Ngạn Vũ càng nhìn rõ đối phương, trên những chiếc xe jeep đó đều có kí hiệu của gia tộc Ashikam. Nhanh như vậy đã có thể đuổi đến rồi.

Hai bên chuẩn bị xong tên lửa thời gian dường như ngang nhau.

Khoảng cách rút ngắn lại chưa đến hai trăm mét.

"Nhắm mục tiêu." Cả hai chỉ huy đều ra hiệu.

"Phóng!!!"

Hai tên lửa vèo một cái bay về phía đối phương.

"Mau tránh ra." Vân Phi nhìn thấy từ đằng xa kia, một vật tốc độ cực kì nhanh đang tiến đến, liền hét lên.

Châu Kim Lăng nhanh chóng quay bánh lái.

Đùng. Hai tên lửa chạm vào nhau tạo một tiếng động vô cùng kinh người.

Quả là những vũ khí tối tân.

"Phóng!!" Hiệu lệnh ấy lại vang lên một lần nữa, nhưng không phải hai bên, mà chỉ có một mình Châu Kim Lăng.

Tên lửa thứ hai nhanh chóng được phóng đi.

Lại Ngạn Vũ vẫn luôn âm thầm quan sát hình tình. Trong đám khói mịt mù bỗng có thêm một tên lửa tiến tới, làm Lại Ngạn Vũ một phen sửng sốt.

"Phóng!"

May mà Zack luôn trong tư thế tập trung cao độ, chỉ thị vừa ra, lập tức làm ngay.

Nhưng đợt nổ này rất gần với trực thăng của Lại Ngạn Vũ, dù đã cố bay nhanh một chút nhưng cũng bị dư chấn, chao đảo vài đợt.

Cùng lúc đó thì xe của Châu Kim Lăng đã gần đến phía sau chiếc container lớn.

Bị chao đảo một lúc cũng đã dừng, Lại Ngạn Vũ nhìn thấy xe của Châu Kim Lăng, giờ bộ đàm lên "Rein, Lawn tách ra. Vinius tăng tốc lên. Ashilam đuổi đến."

"Vâng." Ba giọng nói liền vang lên.

Hai chiếc jeep liền tách ra, mở đường cho chiếc container chạy nhanh về phía trước.

Châu Kim Lăng thấy cũng ra lệnh "Vượt lên. 03, 04, 05 hai chiếc đó là của các anh."

"Rõ."

Hai chiếc xe Châu Kim Lăng chạy lên, vượt qua xe Rein và Lawn, hai xe này cũng lập tức truy.

Bỗng trên xe vang lên tiếng nổ.

"Đằng sau còn."

"Chuẩn bị súng." Rein ra hiệu.

Ở phía sau vang lên một trận chiến kịch liệt. Ở phía trên, Châu Kim Lăng đang cố gắng chạy sát vào chiếc container.

"Đổi người lái cho tôi." Châu Kim Lăng nói.

Phía sau có người đáp "Được."

"Vân Phi, giữ tay lái được chứ?"

Vân Phi gật đầu. Châu Kim Lăng nhòem người dậy, Vân Phi nghiêng người sang để giữ tay lái, người phía sau cũng nhòem người đến. Hai người cố gắng đổi chỗ một cách nhanh nhất.

Chợt trên xe vang lên tiếng va chạm. "Trên trực thăng."

Trên trực thăng của Lại Ngạn Vũ đang có người dùng súng bắn tỉa.

"Vân Phi bắn hạ trực thăng."

"Được." Vân Phi cầm súng lên, ba phát, xác tên súng bắn tỉa rơi xuống, trước con mắt kinh ngạc của mọi người, trừ Châu Kim Lăng.

Bọn họ vẫn nghĩ cô là con gái, Châu Kim Lăng cho cô theo làm gì, vương tay vương chân. Giờ thì hiểu rồi.

Cô bắn thêm hai phát nữa, cánh quay của trực thăng liền hỏng.

"Rời khỏi." Lại Ngạn Vũ ra lệnh. "Vinius, đón."

"Vâng."

Cánh trực thăng hỏng, khiến nó chao đảo vô cùng, cửa trực thăng mở ra, đứng ngay đó là một dáng người cao lớn.

Chiếc container thì lại tăng tốc. Đến khi nó chạy song song với trực thăng.

"Nhảy." Lại Ngạn Vũ ra lệnh, anh cùng hai người khác nhảy xuống.

Chiếc trực thăng rơi nhanh.

"Vinius, nhanh." Lại Ngạn Vũ ra lệnh cho Vinius tránh khỏi chiếc trực thăng.

Vinius vừa tăng tốc vừa quay bánh lái, chiếc container trượt bánh, quay một vòng rồi trượt ra xa.

Trực thăng lùi xuống đất, sau đó thì bùng.

Khi Vân Phi bắn vào cánh trực thăng thì Châu Kim Lăng đã ra lệnh cho mọi người dừng lại.

Rein, Lawn nghe tiếng nổ to, vô cùng lo lắng. "Boss. Boss."

Chiếc container phanh gấp, khiến nó gần như sắp lật, nhưng được Vinius điều chỉnh nhanh nhẹn, cuối cùng vẫn bình an.

Lại Ngạn Vũ cùng ba người kia dùng dụng cụ bám vào thùng xe, cũng không có vấn đề gì.

Lại Ngạn Vũ từ từ đứng dậy, hần giương đôi mắt sắc lạnh nhìn ra đằng xa. Bộ đàm bên hông vang lên tiếng rè rè "Boss. Boss."

"Chuyện gì?"

Tiếng Lại Ngạn Vũ vang lên, định thần cho Rein và Lawn, hai người đồng loạt thở phào.

"Là người của Ashilam, nhưng chúng tôi giải quyết xong rồi."

"Tập hợp."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương 51

Châu Kim Lăng dùng loa "Ngài Lại, chúng tôi đến đây chỉ để lấy lại hàng. Mong ngài hợp tác."

Phía bên kia không một hồi đáp.

"Phía trước là người của Ashilam, có năm phút để hạ hết bọn chúng." Lại Ngạn Vũ nói vào bộ đàm, rồi đưa ống nhòm lên nhìn.

Rein và Lawn nhận lệnh, tăng tốc về trước.

Ánh mắt Lại Ngạn Vũ lóe tia bất ngờ khi nhìn thấy Vân Phi ngồi trên chiếc xe của Ashilam. Cô ấy sao lại ở đó?

"Đừng động thủ." Mệnh lệnh lại vang lên, khác hoàn toàn mệnh lệnh vừa nãy.

Chiếc xe còn sót lại gồm Rein, Lawn và hai người khác nhanh chóng đến tập hợp chỗ Lại Ngạn Vũ. Còn bên Châu Kim Lăng không còn một ai.

Khi chiếc xe kia chạy ngang qua, Vân Phi có quay sang nhìn, ánh mắt cô chợt lóe lên. Đó là Rein sao?

Chiếc xe đó chạy nhanh quá, khó mà nhìn rõ được. Vân Phi loại bỏ ngay ý nghĩ kia.

Quan sát tình hình, nhân lực hai bên gần như là ngang nhau, Châu Kim Lăng biết vậy nhưng cũng không khỏi lo ngại, bên cạnh người như Lại Ngạn Vũ chắc chắn toàn là cao thủ.

Đầu tiên là Sim, sát thủ thứ bảy bảng xếp hạng. Tiếp theo là Lawn, tay súng cừ khôi. Nếu đem Vân Phi ra so sánh với hắn, có lẽ không ai không khẳng định là Lawn sẽ hơn. Vinius cũng là một người đáng gờm. Nghe đâu bên cạnh Lại Ngạn Vũ xuất hiện thêm một người nữa, nhưng thân phận thế nào vẫn là một dấu chấm hỏi.

Châu Kim Lăng chỉ mới được nhìn thấy Sim, mấy người còn lại chỉ nghe danh, nên không chắc bên Lại Ngạn Vũ đang có ai, càng không chắc được phần thắng.

Nếu bây giờ có thể trao đổi được cái gì thì trao đổi trước vậy.

Đối phương vẫn không có động tĩnh gì, Châu Kim Lăng giờ lo lên nói một lần nữa "Ngài Lại, chúng tôi xin nhắc lại một lần nữa..."

Châu Kim Lăng chưa nói hết câu thì bên Lại Ngạn Vũ lại khởi động xe, quay lại hướng ban đầu.

Bọn người Châu Kim Lăng vô cùng bức xúc.

"Voi tên Lại Ngạn Vũ đó từ đầu đã không thể thương lượng được."

"Hắn ta giống như lời đồn, không để ai vào mắt."

Vân Phi liếc mắt xuống Châu Kim Lăng, chỉ thấy anh im lặng, mắt nhìn bên kia rồi đi.

Ai có thể nhu nhược, cô thì không.

Vân Phi giờ súng lên, nhắm vào bánh xe jeep bắn hai phát.

Phụt. Bánh xe nhanh chóng bị xẹp, chao đảo chao đảo.

Thêm hai phát nữa. Cả hai bánh xe đều xẹp, lún cát không thể đi được.

"Mau chạy đến." Vân Phi nói.

Người kia không hiểu tiếng Vân Phi, quay lại nhìn Châu Kim Lăng. Châu Kim Lăng vẫn đang tính toán một con đường vẹn toàn.

"Anh còn không đi thì không còn cơ hội đâu." Vân Phi nghiêm nghị.

Châu Kim Lăng nhìn Vân Phi, ánh mắt kiên định của cô khiến anh định tâm lại, đưa ra một quyết định. "Đuổi đến."

Người kia liền đạp phanh chạy đến.

"Rein lên cabin. Lawn chuẩn bị súng."

Bọn người Lại Ngạn Vũ rời xe, Rein chạy nhanh đến leo vào cabin. Còn Lại Ngạn Vũ cùng Lawn mở thùng xe, nhảy vào trong. "Vinius lái xe."

Chiếc container lại một lần nữa quay bánh.

Xe Châu Kim Lăng đuổi đến, Lại Ngạn Vũ ngồi yên lặng rít điều thuốc. Đối với hắn, đám người Ashilam này không đáng là gì cả, ngoài Vân Phi.

Hắn vẫn rất tò mò tại sao Vân Phi lại ở đây. Và hắn chỉ quan tâm đến chuyện đó thôi.

"Bắn. Giữ mạng người ngồi bên phải tay lái."

Lawn giờ súng lên bắn. Châu Kim Lăng nhìn thấy, bảo mọi người núp xuống.

Người của Châu Kim Lăng núp xuống thì Lawn đứng lên, hắn bắn ba phát, chiếc xe đằng sau Châu Kim Lăng phanh gấp. Anh nhìn lại thì bọn họ đều đã gục đầu xuống. Đòn chí mạng.

Châu Kim Lăng liền khẳng định người bắn súng kia chính là tay súng bách phát bách trúng bên cạnh Lại Ngạn Vũ - Lawn Pilo.

Trong lòng Châu Kim Lăng bỗng có một chút lo sợ cùng thất vọng.

Bỗng dung phía trước ập đến một bóng đen, Vân Phi đứng dậy, giờ súng lên.

Pằng.

"Vân Phi, núp xuống." Châu Kim Lăng ngược lên, thì Vân Phi đã bắn viên đạn đi.

Lawn nhìn thấy bên kia có người đứng dậy, theo phản xạ giờ súng lên nhưng bụp một cái, cây súng văng ra. Bên kia thế mà lại coa tể bắn chuẩn như vậy.

Lại Ngạn Vũ quay qua xem tình hình, hắn thấy được người vừa bắn chính là Vân Phi, trong đầu hắn vang lên không câu khen ngợi. Không tệ.

"Anh mau nói hắn giao hàng." Vân Phi quay lại nói với Châu Kim Lăng.

Châu Kim Lăng do dự một lúc rồi cảm loa "Ngài Lại, chúng tôi mong ngài hợp tác."

Lại Ngạn Vũ ngồi im, âm thầm quan sát. Trong đầu Lawn thì nghĩ hợp tác cái đ***, chưa biết đó là hàng của ai. Vừa ăn cướp vừa la làng. Nhưng không có chi thị, hắn cũng không thể làm gì ngoài chửi thầm.

Một lúc Lại Ngan Vũ cho lệnh ngừng xe, hắn chậm chậm đứng dậy, hiện ngang ngay chính giữa thùng xe, dứt tay vào túi. Ánh mắt của hắn mở một cách lười biếng, nhìn chiếc xe kia đang chạy đến.

Xe chạy gần đến, Châu Kim Lăng cũng lệnh cho ngừng. "Ngài Lại." Châu Kim Lăng chào một cách lịch thiệp.

"Hàng ở đây. Muốn lấy?" Lại Ngan Vũ nói một câu khiêu khích. "Tự đến lấy."

Hắn ta nhảy từ trên thùng xe xuống một cách rất nhẹ nhàng, Lawn cũng nhảy theo. Bọn họ đứng nép qua một bên như đón khách đến nhà.

Châu Kim Lăng, Vân Phi cùng hai người khác vô cùng ngỡ vực.

Đầu đá đến sứt đầu mẻ trán, bây giờ lại dễ dàng lấy như vậy?

Chắc chắn không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương 52

Châu Kim Lăng từ từ tiến lại, Vân Phi ở đằng sau. Lại Ngan Vũ vẫn đứng yên tại chỗ.

Châu Kim Lăng dừng lại trước mặt Lại Ngan Vũ, khoảng cách bây giờ khá gần.

Khí chất hai người khác nhau, một người thì lạnh lùng mang phần tàn bạo, một người thì trầm lặng, ôn nhu.

Hai người đứng gần nhau tạo cảm giác như nước với lửa cho những người xung quanh. Nhưng cũng khiến bọn họ trông chờ vào chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Hai người vẫn giữ không khí tĩnh mịch.

"Không muốn lấy sao?" Lại Ngan Vũ chợt lên tiếng.

Châu Kim Lăng trong lòng đang toan tính đủ đường, anh có lo sợ về sự thay đổi này của đối phương nên vẫn chưa biết phải làm gì.

"Không lấy? Đi!" Lại Ngan Vũ nói liền quay đi.

"Đợi đã." Lúc này Vân Phi nói. Cô biết Châu Kim Lăng đang đầu đá suy nghĩ, anh là một người chu toàn, luôn suy nghĩ mọi thứ thật kĩ càng mới dám quyết định.

Cô cũng rất lo về thái độ thay đổi chóng mặt của Lại Ngan Vũ, nhưng cô không thể không thử một lần.

Lại Ngan Vũ nghe tiếng Vân Phi thì dừng lại.

"Ngài Lại, chúng tôi sẽ chỉ lấy hai phần ba số hàng này. Ngài có ý kiến gì không?"

Lại Ngan Vũ hơi nhướn mày lên, cô nhóc này cũng được đấy, hai phần ba chính là lấy hết phần của ông này rồi còn gì?

Lại Ngan Vũ hơi cong miệng cười. "Dựa vào gì?"

Vân Phi hơi lúng túng khi nghe câu hỏi này. Ừm dựa vào gì? Hàng của người ta mình không không đi đòi, dựa vào gì mà được lấy?

Bỗng dưng lúc này cô cảm thấy bên Ashilam thật quá vô lí. Hàng của người ta, đơn của người ta, mình đã trộm rồi còn la làng? Thật sự vô lí hết sức.

Tuy nhiên, cũng do tên Lại Ngan Vũ này gây quá nhiều thù địch. Trách hắn thôi.

Vân Phi nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi nói "Không phải ngài đã đồng ý cho chúng tôi đến lấy sao?"

Nụ cười của Lại Ngan Vũ hiện rõ ra một chút nữa. Hắn rất vui khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại mang phần ngờ ngác của Vân Phi những lúc hắn vừa hỏi xong.

"Đồng ý? Phải, nhưng chỉ là lấy phần chính chủ thôi. Phần ngoại kia đã biết của ai rồi chứ?"

Vân Phi chợt nhớ lại, đúng rồi, có một phần nhỏ của Ashilam bị cướp đi. Nhưng mục đích chính vẫn là phần của Lại Ngạn Vũ. Vậy là bây giờ đang đi cướp lại chứ không phải lấy lại.

Sao cuộc sống càng lúc càng khó khăn như vậy? Vân Phi vò đầu bứt tai, hình tình như thế này là tiến thoái lưỡng nan còn gì?

Cướp hàng trắng trợn kiểu này, chính chủ còn đứng chình ình trước mặt thế này? Cười khóc kiểu gì đây?

Nào Vân Phi xoắn quít đến tột cùng, không có đường thông, Vân Phi chỉ biết im lặng. Cô cần giữ cho đầu mình không rụng thêm tóc nữa, cứ suy nghĩ kiểu này không cần cạo cô cũng có thể quy về cửa Phật rồi.

Không gian lại im lặng, lúc này vẫn là bên chính nghĩa bị quá nhiều thị phi Lại Ngạn Vũ ở thế thượng phong.

"Thế nào? Còn gì để nói không?"

Cướp. Không cướp. Cướp. Không cướp. Trong đầu Vân Phi chỉ có thể suy nghĩ những điều này.

Châu Kim Lăng vẫn im lặng như cũ, không hề có một động thái gì khác.

Lại Ngạn Vũ lại quay người đi, lần này thì không ai cản trở nữa. Hắn cùng Lawn leo lên thùng xe. Đóng thùng xe lại. "Vinius."

Chiếc xe khởi động máy, bắt đầu chậm chậm lăn bánh.

Cướp. Không cướp. Cướp. Không cướp. Cướp. Vân Phi đang chật vật suy nghĩ, bỗng dưng chiếc xe trước mặt bắt đầu lăn bánh. Vừa hay trong đầu cô dừng lại chữ "cướp". Thế là cô quyết định cướp. (Cũng có kiểu này nữa. Đúng nể chị)

Vân Phi kéo tay Châu Kim Lăng "Anh còn ngăn người ra đó làm gì? Đuổi theo đi."

Vân Phi rất háp tấp chạy lại xe "Mau đuổi theo."

Bọn người kia liền vội vàng làm theo.

"Anh, lái xe đến chỗ cabin thật nhanh đi. Lúc đó, Kim Lăng sẽ cùng anh kia, leo lên thùng xe, tôi sẽ hạ tên lái xe. Anh sẽ sang tay lái. Đã hiểu chưa?" Vân Phi chỉ ra một kế hoạch, mọi người tiếp đó liền tập trung cao độ làm theo.

Xe chạy thật nhanh đến kế bên xe container, Vinius nhìn thấy, nói qua bộ đàm "Boss, đuổi đến rồi."

Lại Ngạn Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy, mở hờ mắt nhàm chán. Hắn lục trong người một thiết bị nhỏ, ấn vào đó rồi bỏ lại vào túi.

Bên ngoài xe, bọn người Vân Phi vẫn đang ráng đuổi thật sát. Vinius đang chờ khẩu lệnh của Lại Ngạn Vũ không dám làm một hành động tự ý nào.

"Bắt đầu." Vân Phi ra hiệu. Chiếc xe dần sát vào khe hở giữa cabin và thùng xe. Châu Kim Lăng cùng người kia đứng dậy, chờ đến khi khoảng cách giữa hai bên an toàn thì Châu Kim Lăng phóng sang.

"Cẩn thận" Vân Phi lo lắng.

Châu Kim Lăng bám chắc rồi quay sang gạt đầu. Người còn lại cũng bắt đầu di chuyển sang.

"Boss, bọn họ leo lên xe mình."

"Tùy ý cậu."

Đợt thông báo thứ hai cuối cùng cũng được đáp lại. Vinius tiền vừa tăng tốc vừa lách ra xa.

Người bên Vân Phi vừa mới lấy được đà, đang di chuyển sang thì bên kia liền lách ra "A." Người đó la lên, xong té lộn xuống đất.

"Dừng xe." Vân Phi ra lệnh. Chiếc xe lập tức dừng lại.

Bên kia Châu Kim Lăng vẫn đang cố bám chắc vào xe.

Ayyo đúng là không có cảm hứng nên văn về chán quá TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162: Chương 53

Chiếc xe của Vân Phi lập tức dừng lại, Vân Phi lo lắng nhảy xuống xe, chạy lại chỗ người kia "Không sao chứ?". Cô nói bằng tiếng anh, may mắn cho cô là người kia hiểu, lắc đầu.

Sau đó hai người lại chạy đến xe, đuổi theo xe hàng.

Ở đâu đó có người đang làm dịu xuống cơn tức giận của mình bằng cách trút nó lên người khác.

"Pikolo, anh thật thô bạo." Người đàn bà vừa cảm thấy đau đớn vừa cảm thấy phẫn khích. Còn đối phương thì không nói gì.

Bỗng dưng bên ngoài truyền vào giọng nói gấp gáp. "Chủ tử, chủ tử, kho hàng phát nổ rồi."

Trên đầu Pikolo nổi sấm chớp dữ dội, hán ta rời khỏi người của người đàn bà kia, mặc y phục. Trên gương mặt hán hiện rõ sự hoảng hốt lẫn suy sụp.

Kho hàng phát nổ?

Cuộc đời hán sắp tàn rồi.

Đầu óc hán vang lên tí tí tí, như nhắc rằng hán cũng bị cái bom hẹn giờ rồi, thời gian sống không còn được bao lâu.

Pikolo lại một lần nữa nhìn cảnh hoang tàn như gấp bốn năm lần lần đầu tiên.

Bây giờ hán không còn gì cả. Mất trắng rồi. Cả cuộc đời hán cũng sắp tàn rồi.

Nhìn những đám cháy nhỏ còn tồn tại, trong đầu hán lại hiện lên đôi mắt của Lại Ngạn Vũ. Sâu trong đôi mắt đó cũng tồn tại một ngọn lửa của tham vọng, sự tàn bạo và bá đạo.

Pikolo bỗng cảm thấy run sợ. Hán có lẽ thật sự đã sai lầm khi chống lại Lại Ngạn Vũ. Hán đã sai khi quá nghe lời người đó.

Tuy Lại Ngạn Vũ là nhân vật mới xuất hiện nhưng không dễ đánh bại.

"Mau chuẩn bị phi cơ, lập tức đến gặp Lại Ngạn Vũ."

Nếu hán còn để cho bọn người kia tiếp tục truy sát thì đến mạng hán chắc cũng không còn.

Ở trên hoang mạc cuộc giao tranh vẫn còn diễn ra. Châu Kim Lăng đang cố hết sức để bám chắc trên xe hàng, Vân Phi đang đuổi theo đằng sau.

Vân Phi lấy súng bắn vào cửa xe.

Lawn ở bên trong tâm tình hỗn loạn nhưng bề ngoài cố giữ bình tĩnh. Hoàng đến chưa vội, thái giám vội.

Nhưng tại sao lúc nào boss cũng có thể bình tĩnh như vậy.

Bên trong thùng xe chỉ nhờ ánh từ khe cửa hai cánh cửa rất mờ.

Bên ngoài thì Vân Phi không ngừng bắn.

Bụp. Tiếng động thật rõ ràng. Trong đây bỗng dưng lại sáng hơn một chút. Lawn quay qua nhìn, cửa thế mà bị bắn thùng rồi.

Lawn nhìn lại người đối diện mình, vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Trời càng lúc càng nóng, gió thổi qua lại càng nóng hơn. Càng lúc càng khắc nghiệt.

Hai người theo Vân Phi đều là người ở đây, có lẽ đã quen rồi. Nhưng cô thì không phải.

Càng lúc cô càng đổ mồ hôi nhiều, người mất nước, hoa mắt chóng mặt. Cô ngã xuống.

Hai người kia nhìn nhau đơ ra. Người lái xe đạp ga chạy nhanh nhất đến bên chiếc container.

"Anh Châu, cô gái ấy.." Người lái xe hét thật to.

Châu Kim Lăng vừa quay qua thì thấy Vân Phi ngã xỉu, cả người anh cứng đờ, nhất thời không biết làm sao.

"Gần đây có bóng mát nào có thể ngồi nghỉ được không?"

Người lái xe nhìn người đằng sau, rồi nhìn Châu Kim Lăng lắc đầu.

Châu Kim Lăng chửi thề một câu. Khốn kiếp.

"Các anh dừng lại đi, tôi sẽ tìm cách nhảy xuống." Nhận được lệnh, chiếc xe kia liền dừng lại. Châu Kim Lăng di chuyển, rất nhanh chóng đã rời khỏi xe.

Vinius nhìn qua kính chiếu hậu đúng lúc nhìn thấy bóng Châu Kim Lăng nhảy xuống.

"Boss, bọn họ không đuổi theo nữa."

"Tại sao?"

"Không biết. Vừa nãy hình như nghe được rằng đang nói về cô gái nào đó."

Lại Ngạn Vũ từ từ mở mắt. Cô gái?

"Dừng xe."

Vinius liền phanh gấp. Lại Ngạn Vũ mở cửa xe ra, nhìn ra đằng xa kia. Khoảng cách khá xa, hẳn nhất thời không nhìn thấy gì.

Châu Kim Lăng chạy thật nhanh lại chỗ chiếc xe.

"Cô ấy bị làm sao?"

"Có lẽ là do mất nước quá nhiều nên ngất xỉu rồi."

"Còn nước không?"

"Không còn."

"Chết tiệt."

Châu Kim Lăng nhắm mắt, chửi thề một câu.

"Trở về."

"Nhưng đi đến đây rồi."

"Trở về." Châu Kim Lăng tức giận nghiêng răng nói.

"Được. Được."

Người lái xe quay bánh lái, bắt đầu đi về.

Nhìn chiếc xe đó di chuyển, nhưng hướng đi có vẻ không đúng lắm, Lại Ngạn Vũ khẽ cau mày, chắc chắn là có chuyện.

"Còn nước không?"

Lawn nhìn xung quanh, trong thùng xe này làm gì có nước, hẳn nhìn qua boss thì nghĩ chắc là đang liên lạc qua bộ đàm.

Vinius nhìn một lượt, đáp "Còn một can nhỏ."

"Quay xe."

Vinius nhìn Rein cả hai đều đang rất bất ngờ. Lawn trong thùng xe cũng rất bất ngờ.

Quay xe để làm gì?

"Có ý?"

Vinius liền khởi động xe, quay xe lại.

"Đuổi theo chiếc xe đó. Thật nhanh."

Một loạt mệnh lệnh kì lạ ập tới, nhưng không thể không nghe theo.

Trước mắt là xe địch, vừa nãy còn bị bám đuôi bây giờ lại truy. Tại sao lại như vậy?

Kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chương 54

Chiếc xe của Vân Phi lập tức dừng lại, Vân Phi lo lắng nhảy xuống xe, chạy lại chỗ người kia "Không sao chứ?". Cô nói bằng tiếng anh, may mắn cho cô là người kia hiểu, lắc đầu.

Sau đó hai người lại chạy đến xe, đuổi theo xe hàng.

Ở đâu đó có người đang làm dịu xuống cơn tức giận của mình bằng cách trút nó lên người khác.

"Pikolo, anh thật thô bạo." Người đàn bà vừa cảm thấy đau đớn vừa cảm thấy phản kích. Còn đối phương thì không nói gì.

Bỗng dưng bên ngoài truyền vào giọng nói gấp gáp. "Chủ tử, chủ tử, kho hàng phát nổ rồi."

Trên đầu Pikolo nổi sấm chớp dữ dội, hán ta rời khỏi người của người đàn bà kia, mặc y phục. Trên gương mặt hán hiện rõ sự hoảng hốt lẫn suy sụp.

Kho hàng phát nổ?

Cuộc đời hán sắp tàn rồi.

Đầu óc hán vang lên tí tí, như nhắc rằng hán cũng bị cái bom hẹn giờ rồi, thời gian sống không còn được bao lâu.

Pikolo lại một lần nữa nhìn cảnh hoang tàn như gấp bốn năm lần lần đầu tiên.

Bây giờ hán không còn gì cả. Mất trắng rồi. Cả cuộc đời hán cũng sắp tàn rồi.

Nhìn những đám cháy nhỏ còn tồn tại, trong đầu hán lại hiện lên đôi mắt của Lại Ngạn Vũ. Sâu trong đôi mắt đó cũng tồn tại một ngọn lửa của tham vọng, sự tàn bạo và bá đạo.

Pikolo bỗng cảm thấy run sợ. Hán có lẽ thật sự đã sai lầm khi chống lại Lại Ngạn Vũ. Hán đã sai khi quá nghe lời người đó.

Tuy Lại Ngạn Vũ là nhân vật mới xuất hiện nhưng không dễ đánh bại.

"Mau chuẩn bị phi cơ, lập tức đến gặp Lại Ngạn Vũ."

Nếu hán còn để cho bọn người kia tiếp tục truy sát thì đến mạng hán chắc cũng không còn.

Ở trên hoang mạc cuộc giao tranh vẫn còn diễn ra. Châu Kim Lăng đang cố hết sức để bám chắc trên xe hàng. Vân Phi đang đuổi theo đằng sau.

Vân Phi lấy súng bắn vào cửa xe.

Lawn ở bên trong tâm tình hỗn loạn nhưng bề ngoài cố giữ bình tĩnh. Hoàng đến chưa vội, thái giám vội.

Nhưng tại sao lúc nào boss cũng có thể bình tĩnh như vậy.

Bên trong thùng xe chỉ nhờ ánh từ khe cửa hai cánh cửa rất mờ.

Bên ngoài thì Vân Phi không ngừng bắn.

Bụp. Tiếng động thật rõ ràng. Trong đây bỗng dưng lại sáng hơn một chút. Lawn quay qua nhìn, cửa thép mà bị bắn thủng rồi.

Lawn nhìn lại người đối diện mình, vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Trời càng lúc càng nóng, gió thổi qua lại càng nóng hơn. Càng lúc càng khắc nghiệt.

Hai người theo Vân Phi đều là người ở đây, có lẽ đã quen rồi. Nhưng cô thì không phải.

Càng lúc cô càng đổ mồ hôi nhiều, người mất nước, hoa mắt chóng mặt. Cô ngã xuống.

Hai người kia nhìn nhau đờ ra. Người lái xe đạp ga chạy nhanh nhất đến bên chiếc container.

"Anh Châu, cô gái ấy.." Người lái xe hét thật to.

Châu Kim Lăng vừa quay qua thì thấy Vân Phi ngất xỉu, cả người anh cứng đờ, nhất thời không biết làm sao.

"Gần đây có bóng mát nào có thể ngồi nghỉ được không?"

Người lái xe nhìn người đằng sau, rồi nhìn Châu Kim Lăng lắc đầu.

Châu Kim Lăng chửi thề một câu. Khốn kiếp.

"Các anh dừng lại đi, tôi sẽ tìm cách nhảy xuống."

Nhận được lệnh, chiếc xe kia liền dừng lại. Châu Kim Lăng di chuyển, rất nhanh chóng đã rời khỏi xe.

Vinius nhìn qua kính chiếu hậu đúng lúc nhìn thấy bóng Châu Kim Lăng nhảy xuống.

"Boss, bọn họ không đuổi theo nữa."

"Tại sao?"

"Không biết. Vừa nãy hình như nghe được rằng đang nói về cô gái nào đó."

Lại Ngạn Vũ từ từ mở mắt. Cô gái?

"Dừng xe."

Vinius liền phanh gấp. Lại Ngạn Vũ mở cửa xe ra, nhìn ra đằng xa kia. Khoảng cách khá xa, hẳn nhất thời không nhìn thấy gì.

Châu Kim Lăng chạy thật nhanh lại chỗ chiếc xe.

"Cô ấy bị làm sao?"

"Có lẽ là do mất nước quá nhiều nên ngất xỉu rồi."

"Còn nước không?"

"Không còn."

"Chết tiệt."

Châu Kim Lăng nhăn mặt, chửi thề một câu.

"Trở về."

"Nhưng đi đến đây rồi."

"Trở về." Châu Kim Lăng tức giận nghiêng răng nói.

"Được. Được."

Người lái xe quay bánh lái, bắt đầu đi về.

Nhìn chiếc xe đó di chuyển, nhưng hướng đi có vẻ không đúng lắm, Lại Ngạn Vũ khẽ cau mày, chắc chắn là có chuyện.

"Còn nước không?"

Lawn nhìn xung quanh, trong thùng xe này làm gì có nước, hẳn nhìn qua boss thì nghĩ chắc là đang liên lạc qua bộ đàm.

Vinius nhìn một lượt, đáp "Còn một can nhỏ."

"Quay xe."

Vinius nhìn Rein cả hai đều đang rất bất ngờ. Lawn trong thùng xe cũng rất bất ngờ.

Quay xe để làm gì?

"Có ý?"

Vinius liền khởi động xe, quay xe lại.

"Đuổi theo chiếc xe đó. Thật nhanh."

Một loạt mệnh lệnh kì lạ ập tới, nhưng không thể không nghe theo.

Trước mắt là xe địch, vừa nãy còn bị bám đuôi bây giờ lại truy. Tại sao lại như vậy?

Kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Chương 55

Pikolo lên phi cơ riêng, cấp tốc đi đến chỗ Lại Ngạn Vũ.

Lại Ngạn Vũ lại nhắm mắt dưỡng thần, yên yên tĩnh tĩnh, nhưng trong lòng hẩn lại muôn phần lo lắng.

Con nhóc đó sẽ không chết đâu nhỉ?

"Nhanh lên."

Vinius nhận lệnh, liền tăng tốc.

Bên phía Châu Kim Lăng nghe thấy có tiếng xe, quay lại nhìn.

"Bọn họ đang đuổi theo chúng ta sao?" Một người thốt lên.

Châu Kim Lăng lãnh đạm, quay lại nhìn rồi nhanh chóng quay đi.

Bọn người Lại Ngạn Vũ đuổi đến sát Châu Kim Lăng, rồi vượt lên.

"Bọn họ định làm gì vậy?"

"Dừng lại." Là lệnh của Lại Ngạn Vũ. Đúng chuẩn phong thái của hẩn, luôn bất ngờ ập đến, Vinius phải cố đạp thắng thật mạnh. Để có hiệu quả hơn, Vinius vừa thắng vừa quay bánh lái, chiếc container trượt trên đường cát, một chút nữa là có thể lật.

"Coi chừng." Từ lúc chiếc container vượt lên, Châu Kim Lăng luôn chăm chú vào nó, cho đến khi nó có biểu hiện dừng đột ngột thì anh hét lên.

Vì tốc độ chậm hơn nên chiếc jeep của Châu Kim Lăng rất nhanh đã dừng lại một cách an toàn.

Lawn ngồi đằng sau, cảm nhận như mình vừa chơi một trò chơi vô cùng mạo hiểm. Còn ghê hơn cả trò chơi cảm giác mạnh, dù cố giữ bình tĩnh nhưng tim vẫn không tự chủ đập muốn vỡ cả lồng ngực.

Chiếc container chặn ngang chiếc jeep, đằng sau xe hai bóng người nhảy xuống, tiến lại chỗ xe jeep.

Châu Kim Lăng im lặng quan sát cho đến khi Lại Ngạn Vũ cùng Lawn chỉ cách vài bước chân nữa "Ngài Lại có chuyện gì sao?"

Lại Ngạn Vũ không nói gì đi vòng qua chỗ Vân Phi đang nằm. Trán cô ra rất nhiều mồ hôi, mặt tái mét. Hẩn cúi người xuống ôm cô lên.

Lawn vô cùng bất ngờ, mắt anh trợn ngược cả lên. Cảnh tượng gì đây?

Châu Kim Lăng nhìn Lại Ngạn Vũ ôm Vân Phi lên, trong lòng vô cùng khó chịu. Hai người này có quen biết sao? Quan hệ gì? Tại sao Lại Ngạn Vũ lại làm như vậy?

Không lẽ... anh trai em gái sao?

Không thể nào...

Có anh trai em gái nào lại đấu đá nhau như thế này không?

Trong đầu xuất hiện một mớ bòng bong, trong lúc đó thì đôi phương đã ôm tình yêu đi khỏi. Châu Kim Lăng vội nhảy xuống xe, chạy nhanh đến, nắm lấy cánh tay Lại Ngạn Vũ "Ngài Lại."

Lại Ngạn Vũ lườm "Có chuyện?"

"Ngài... muốn làm gì?" Châu Kim Lăng vẫn chưa xác định được mối quan hệ thích hợp nào giữa Vân Phi và Lại Ngạn Vũ nên lời nói thốt ra vẫn chưa được su nghĩ thông suốt lắm.

Lại Ngạn Vũ hất tay Châu Kim Lăng ra "Cô ta không phải sốt đến ngất xỉu sao?"

Châu Kim Lăng lịch thiệp đáp "Phải."

"Thì cậu ngăn cản cái gì?"

"Nhưng chuyện đó vẫn nên để tôi." Châu Kim Lăng không mản đến mối quan hệ giữa hai người này nữa. Dù có là gì anh cũng sẽ bằng mọi cách giành quyền chăm sóc cô.

Châu Kim Lăng bước một bước đến đối diện với Lại Ngạn Vũ, nắm lấy tay Vân Phi.

Lại Ngạn Vũ một lần nữa đẩy tay Châu Kim Lăng ra "Tư cách gì?"

Câu hỏi này khiến tâm Lại Ngạn Vũ thêm phần kiên định, người không có tư cách gì chính là người đang hỏi, còn anh, có rất nhiều tư cách.

"Tôi là bạn trai của cô ấy."

Nói là có rất nhiều tư cách nhưng hình như Châu Kim Lăng lại chọn nhầm rồi.

Ánh mắt Lại Ngạn Vũ đã sắc lại sắc thêm, gương mặt cũng sa sầm lại. Bạn trai? How to? When? Where? How long?

Mà có là bạn trai thì cũng kệ.

Lại Ngạn Vũ không nói gì, cất bước đi.

Châu Kim Lăng nhất thời bị khí chất bá đạo này của đôi phương làm tụt chí. Một giây sau liền đuổi theo. "Ngài Lại."

"Tôi rất ghét những người phiền phức." Lại Ngạn Vũ lần này không nhìn vào Châu Kim Lăng nói, nhưng ai cũng biết là đang nói Châu Kim Lăng.

Lawn bên cạnh nghe ngữ điệu của boss dự đoán được là con thịnh nộ của boss sắp tới rồi, toàn thân bắt giác cũng theo thói quen mà co rụt lại.

Châu Kim Lăng vừa muốn cương nhưng cũng có phần sợ. Nhưng tay anh lại nắm tay Vân Phi và lần này anh quyết sẽ không buông ra.

Lại Ngạn Vũ chỉ có một ý nghĩ trong đầu là mang Vân Phi về và chữa trị, bây giờ bỗng dưng lại ra một anh bạn trai muốn giành Vân Phi với hắn, thật sự chỉ muốn giết thôi.

Trời càng nóng đến tốt độ, gió càng lúc càng nóng rất, hai người vẫn trong tình thế giằng co, anh không đưa cô ấy cho tôi, tôi không cho anh đi. Ta rất muốn giết người vì dám đến tranh sủng với ta.. vân vân và mây mây...

Bỗng trên trời vang lên tiếng máy bay trực thăng, tiếng động càng lúc càng lớn. Mọi người đều nhìn lên, trên trực thăng đó có kí hiệu của gia tộc Ashilam.

Cho đến khi chiếc trực thăng đáp đất mọi ánh mắt đều không chuyển hướng. Nó đáp cách không xa mấy chỗ bọn người kia.

Cánh quay tiếp thêm một luồng hơi cực nóng đến chỗ bọn người kia, khiến dự vọng muốn giết người của Lại Ngạn Vũ càng tăng cao. Cả người hắn toát ra sát khí mãnh liệt.

Trong trực thăng, Pikolo Ashilam vội vàng bước xuống, tiến nhanh đến chỗ Lại Ngạn Vũ, cúi đầu vô cùng cung kính. "Ngài Lại, tôi có chuyện muốn thỉnh cầu."

Châu Kim Lăng và người phe Ashilam đều ngạc nhiên đến xuyt thì bật ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.